TESSONJA ODETTE

PERİ KRALİÇESİ'NİN TACI

İSYAN EN TEHLİKELİ ALEVLERDEN BİLE DAHA ŞİDDETLİ YANARDI

Her genç kız bir gün taç takmanın hayalini kurardı.
Ama peri tacını değil.
Çünkü peri taçları kanla dövülürdü.

Aspen ve Evelyn'in evlenip insanlarla periler arasındaki yüzyıllık barışı yeniden sağlamasına üç gün kala insan konseyi anlaşmayı geçersiz kılmıştı.

Konsey, Evelyn'in peri soyundan geldiğini iddia ediyor ve Aspen'in yeni gönderilecek Seçilmişlerden biriyle evlenmesi için bastırıyordu. Sonbahar Kralı anlaşmayı bozmayı göze almıştı. Ama Evelyn barış devrinin kapanmasına göz yumamazdı.

Sevdiği adamdan ayrılmak uğruna evine dönme vakti gelmişti. Orada keşfettiği gerçekler insanlarını kurtarma görevini omuzlarına yükleyecekti. Ama artık kendi insanlarının kim olduğundan hiç emin değildi.

O kendi çatışmalarıyla boğuşurken esas savaş kapıya dayanmıştı. En nihayetinde, Evelyn'in peri tacını takmaktan başka şansı olmayabilirdi. Çünkü o hem perilerin hem insanların son umuduydu.

THG
0499229
YDP

ISBN: 978-625-6149-08-3

indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

Çeviren:
Merve Beril Kaya

FAIR ADASI
FAERWYVAE
KIŞ
AY
YILDIZ
YAZ
GÜNEŞ
ATEŞ
Sonbahar Sarayı
BIRCHARBOR SARAYI
TOPRAK
RÜZGÂR
İLKBAHAR
Deniz Sarayı
AY EKSENİ
İLKBAHAR EKSENİ
SONBAHAR EKSENİ
EKSEN HATTI
eksenler arası gölcelik için
Periduvari
Sableton
Spire
Grenneith
EISLEIGH
BRETTON
ANAKARASI

BÖLÜM 1

Her genç kız bir gün kraliyet tacı takmanın hayalini kurardı.

Tabii benim hiç böyle boş heveslerim olmamıştı ama artık neden bu kadar arzulandığını anlayabiliyordum. Bir nesne olarak tacın kendisine değil de onun getirdiği şeylere duyulan arzuyu: Nüfuz. Güç. Sorumluluk. Yanı başımda bir kral olması.

Benim için o, herhangi bir kral değildi.

Değer verdiğim, arzularımın fitilini ateşlediği gibi öfkemi de tetikleyen bir eşti. Ben de onun kraliçesi olacaktım.

Burada vurgulanması gereken *olacaktım* kısmıydı zira az önce her şey mahvolmuştu. Bircharbor Sarayı'nın yemek odasında dikilirken kulaklarım çınlıyor, ayaklarımın üzerinde sağa sola sallanırken bakışlarım odağını yitiriyordu. Bir patlama duyuldu; son bir saattir gerçekleşen sayısız patlamadan biriydi bu da ama bu sefer tepki vermemiştim. Peri askerlerinin sarayın altındaki sahilde mercan mağaralarını patlayıcılarla mühürlemeye çalışmalarına alıştığım söylenemezdi. Sadece artık tepki veremeyecek kadar hissizleşmiştim. Öyle büyük bir şok içindeydim ki hayatımın son dakikasını geri almayı dilemekten başka bir şey yapacak durumda değildim.

Bir dakika önce Aspen kollarımdaydı.

Bir dakika önce evlilik hayalleri kuruyorduk.

Bir dakika önce ittifakımız hem perileri hem de insanları korkunç bir kaderden koruyabilirdi.

Ama şimdi...

"Savaşa giriyoruz." Bu sözleri söyleyen ben olsam da sesim çok uzaklardan geliyordu.

Kral Aspen ve Peri Elçisi Foxglove önümde duruyorlardı ama onlara odaklanamıyordum. Gözlerim kamaşıyor, yemek odasını bir iğne deliğinden bakıyormuşum gibi görüyordum. Arkamdaki duvarın aralığından sızan yaz sıcağı başımı döndürüyordu. Derin bir nefes aldım, sonra bir nefes daha aldım ama ciğerlerime bir türlü yeterli hava dolmadı. Soğuk bir esinti için neler vermezdim. Sonbahar Sarayı'nın normal havasına dönmesi ve alnımdan akan teri kurutması için her şeyi yapardım.

Bir kâğıt hışırtısı beni girdap gibi içine çeken düşüncelerimi bölerek şimdiki zamana dönmemi sağladı. Sesin Aspen'in elindeki, artık yumruğunun içinde buruşmuş mektuptan geldiğini fark ettim. Eşleşmemizin geçerli olmadığını belirten satırların yer aldığı mektup. Anlaşmanın sonu. Uğruna savaştığımız her şeyin sonu.

Aspen'le ikimizin sonu.

Nefesim daraldı ve düşüncelerim beni içine çekiyormuş gibi hissettim ama dikkatimi yeniden kâğıt parçasına ve Aspen'in o kâğıdı saran parmaklarına çevirdim. Sonunda oda dönmeyi bırakmış, nefesim düzene girmişti. Gözlerim eşime kitlenmişti, sanki kendimi bu ana sabitleyebilecekmişim gibi güzel yüzünün her kıvrımına ve her köşesine baktım. Onu incelerken omuzlarının aniden kasıldığını ve çenesinin seğirdiğini görünce kızgınlığının farkına vardım. Onun öfkesi sersemliğimi iyice dağıtmıştı ve içimde onunkine denk bir öfkenin yükseldiğini hissettim. Öfkelerimizin ateşi dans ediyordu sanki.

Öfkem bir anda beni dinçleştirdi.

"Hayır," dedim dişlerimi sıkarak. "Bu olamaz. Yaşadıklarımızdan, yaptığımız onca şeyden sonra olamaz."

"Gerçekten şaşırdın mı?" dedi Aspen.

"Evet, şaşırdım. Anlaşmanın gerektirdiği her şeyi yaptık. Üç gün sonra düğünümüz var. İnsan konseyinin bize verdiği tarihte. Tüm gereklilikleri karşıladık."

"Görünüşe göre konsey gereklilikleri umursamıyor. Anlaşmayı sağlamlaştırmamızı engellemek için her bahaneyi kullanacaklar."

"Bunu nasıl söylersin? Onlar da bizim gibi savaş çıkmasını istemiyor olmalı. Ayrıca insan konseyinin perilere karşı bir tehdit oluşturduğuna dair tüm şüphelerinin yanlış yönlendirmeden kaynaklandığını gördük. Bugüne kadar anlaşmanın gerçekleşmesini engelleyen her şeyin ardından Cobalt çıktı."

"Dediğin gibi olsaydı bunu göndermezlerdi," dedi elinin içinde buruşturduğu kâğıdı göstererek.

"Tam olarak ne diyor?" Aspen'den Foxglove'a döndüm. Foxglove mektubun içeriğini özetlemiş olsa da yazılanları kelimesi kelimesine okumamıştım. "İttifakımızı geçersiz saymak için bir neden öne sürmüş olmalılar."

"Yani şey..." Foxglove, Aspen'in sert bakışıyla aniden sustu.

İçim ürperdi. "Ne? Bana söylemediğiniz şey ne?"

Foxglove, Aspen'e itaat ederek sanki tehlikeli bir gerçeği ağzından kaçırmamaya çalışır gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

Eşime bir adım daha yaklaştım. "Bana mektupta ne yazdığını söyle ya da bırak kendim okuyayım."

Gözlerini benden kaçırdı. "Ben icabına bakacağım."

İçimde öfkenin kabardığını hissettim, aklımdaki düşünceler dudaklarımdan fırlamaya hazırdı. Ama daha birini bile söyleyemeden zemin bir kez daha sallanarak dengemi bozdu. Patlamanın etkisiyle gökyüzüne yükselen suları göz ucuyla gördüm.

Gümbürtü dindi ama ben kendimi toparlayamadan başka bir patlama sarayı sarstı. Aspen beni dengede tutabilmek için

yanına çekti. Ona yaslandım ama sebebi sadece destek almak değildi. Ona bu kadar yaklaşınca Foxglove'un elinde mektupla çıkageldiği anı silebilmeyi diledim yine. Keşke tam o andan önce olduğumuz yere, dudaklarımızda şefkatli sözcüklerle birbirimizin kollarında olduğumuz ana dönebilseydik.

Ama o an çoktan silinip gitmişti ve patlamanın yerini korku dolu çığlıklara bırakmasıyla bu küçük rahatlama anı bile elimizden alınmıştı.

Aspen'den gönülsüzce ayrıldım ve açık duvar boyunca uzanan yola doğru döndüm. Birçok kişi topallayarak patlamanın olduğu yerden uzaklaşıyordu. Yükselen kum ve sudan dolayı çok bir şey göremesem de sahilin bazı kısımlarının koyu renkli bir sıvıyla kaplandığına neredeyse emindim. Kan.

Görüntü karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı ve koridorda yankılanan ayak seslerinin her adımıyla biraz daha hızlandı. Doğru düzgün hareket edemiyor ve molozların temizlenmesini beklerken gözlerimi karşımdaki görüntüden ayıramıyordum.

"Majesteleri."

Yemek odasına giren nefes nefese kalmış muhafıza döndüm.

Aspen hışımla muhafızın yanına gitti. "Meşe ve sarmaşık adına, az önce ne oldu?"

Muhafızın genç yüzü soldu ve açıklama yaparken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Prens Cobalt'ın perileri, Majesteleri. Mağaralarda çabalarımızı engellemeye çalışırken görüldüler. Size söylemek için gönderildim..."

Aspen yanından geçerek koridora doğru ilerledi. Sesi bir kükremeyi andırıyordu. "Geri döneceğini biliyordum. Nerede o?"

Muhafız da tıpkı Foxglove ve benim yaptığım gibi Kral'ın peşinden gitti. "Prens henüz bulunamadı," dedi. "Ama şüphesiz onun perileriydi. Patlatma ekibini pusuya düşürmeyi başardılar

ama onlar patlamalarla meşgulken askerleriniz Cobalt'ın perilerini durdurmayı başardı. O sırada sadece iki tane mağara çökmemiş durumdaydı ve patlatma ekipleri derhal içeri gönderildi. Beni de size haber vermeye gönderdiler."

Aspen'in çenesi seğiriyordu. "Çığlıklardan anladığım kadarıyla kayıplar olmalı."

Biz merdivenden inerken muhafızın rengi bir ton daha attı. "Son iki patlamayı duyduğumda ben size doğru geliyordum, Majesteleri ama ikinci patlama ilkine çok yakın olmamalı. Tabii eğer..."

"Eğer bilerek erken patlatılmadıysa," dedi Aspen dişlerini sıkarak. "Cobalt'ın perilerinden herhangi biri mağaralardan çıktı mı? Peki ya saraydaki tünellere giden mağaraların durumu ne?"

"Onlar patlattığımız ilk mağaralardandı. Oradan ayrılmadan önce o tünellerden Prens'in perilerinden herhangi birinin sahile indiğini görmedim."

Sarayda aşağı inmeye devam ederken Aspen neredeyse koşuyordu. Zemin kata yaklaşmış olmalıydık.

Tempomu artırırken muhafıza, "Yaralılar nereye götürülecek?" diye sordum.

Muhafız tam ağzını açmıştı ki Aspen olduğu yerde durup bana döndü. "Neden peşimden geliyorsun? Burası güvenli değil."

"Yardım etmeye geldim."

Muhafıza döndü. "Bayan Fairfield'ı güvenli bir yere götür."

Muhafız bana döndü ama sert bakışlarımla onu durdurdum. Bakışlarımı Aspen'e çevirdim. "Hayır, yaralılara yardım edeceğim."

"Senin güvenli bir yere..."

"Yaralılara yardım edeceğim," diye tekrarladım daha yüksek sesle ve yavaş yavaş, gözlerimi onunkilerden ayırmadan her sözcüğü vurgulayarak. "Bunun için eğitim aldım."

"Periler senin yardımın olmadan da iyileşebilir."

Tek kaşımı kaldırdım, gözlerimi gövdesinde gezdirirken eski yarasının olduğu yere odaklandım. Benim müdahalem olmasa ölümüne sebep olacak olan yaranın. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Öyle mi dersin?"

Bıkkınlıkla iç çekti. "Peki." Dikkatini muhafıza çevirdi. "Onu doğu kanadına götür. Yaralılar orada olacak. Herhangi bir sorun olduğunu hissettiğin anda Bayan Fairfield'ı güvenli bir yere naklet."

Muhafız başıyla onayladı, ben de verilen emre karşı çıkmadım. Aspen gözlerini benimkilere kenetlerken parmakları elimi kavradı. Bu hareketiyle sözlerin söyleyebileceğinden fazlasını söylemişti. Kalbim yumuşasın diye kendi öfkesini dindirmişti. Dokunuşunun tadını sadece bir nefes süresi kadar çıkarabilmiştim ki Aspen beni bırakıp koridorda ilerlemeye devam etti. Onu takip etmeye yeltendiğimde muhafız beni omzumdan tuttu. "Doğu kanadına buradan daha hızlı gidiliyor," dedi ve başıyla diğer merdivenleri işaret etti. Hareketlendik ama Foxglove'un kımıldamadan, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzı açık bana baktığını ve elleriyle oynadığını gördüm.

Aspen'in, "Foxglove, benimle gel," diyen sesi merdivenden yankılandı.

Gözlüklü peri bana özür diler gibi gülümsedi. Bu gülümsemenin ne anlama geldiğini sorgulamak istemedim. Ama mektupla ilgili olduğuna emindim.

* * *

Tanıdık odaya girerken metin olmaya çalıştım. Ortaya üç tane taş masa dizilmişti ve her birinde acıyla kıvranan bir peri muhafızı yatıyordu: iki erkek ve bir kadın. Yaralarının ciddiyeti farklı olsa da hepsi yaralanmıştı ve yaralanmamış muhafızlar

onların bronz zırhlarını çıkarırken yattıkları masalar kan gölüne dönmüştü.

Buraya en son geldiğim zamanı hatırlayarak titredim. O zaman sadece tek bir masa vardı ve üzerinde Aspen yatıyordu. O olayın üzerinden iki haftadan az bir süre geçtiğine inanmak zordu. O zaman Aspen ölse umurumda bile olmazdı.

Bu ürkütücü düşünceyi zihnimden atıp odayı aşarak kabuğa benzer derisi ve yaprak gibi saçları olan minik peri Gildmar'ın yanına gittim. Aletleri hazırlarken küçük elleri masanın üstünde hareket ediyordu. Deniz kabuğu parçaları, keskin bir kemik, sivri uçlu çubuklar, örümcek ipeği parçaları, su dolu kaplar, çeşitli bitkiler ve şarap vardı. Bu sefer şarabı getirmeleri için uğraşmama gerek kalmadığını görünce içim rahatladı.

"Tek kurtulanlar bunlar mı?" diye sordum Gildmar'a.

Başıyla onayladı. "Son patlama olduğunda mağaranın içerisinde fıçıları hazırlıyorlardı. Bu üçü yakınlarda bekliyormuş. Mağaranın içindekiler ve ağzındakiler kurtulamadı."

Sertçe yutkunarak patlamanın erken gerçekleşmesinin gerçek sebebini bilip bilmediğini merak ettim. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Öncelikle acılarını dindirmeliyiz." Bana bir şişe uzattı. Şişenin psikoaktif bir peri meyvesi olan ballı pyrus özü içerdiğini biliyordum. Bu meyvenin özü afyon ruhu gibiydi, hastanın acısını azaltarak zihninin ve vücudunun uyuşmasını sağlıyordu.

Gildmar erkek perilerden birinin yarasını bitkisel bir ilaçla temizlerken ben de bir yaralıdan ötekine geçerek her birine şişeden bir damla verdim. Üç hasta da ballı pyrus'un büyüsüne kapıldıktan sonra şarap dolu kâselerden birini alarak baygın durumdaki kadın perinin yanına ilerledim. Şarapla ellerimi temizledikten sonra yaralarını incelemeye başladım. Perinin derisi, zırhının örtmediği yerlerden etine saplanan mercan

parçalarının açtığı kanlı deliklerle doluydu. Keten tuniğini çıkarınca muhtemelen göğüs zırhının ezilmesinden kaynaklanan birçok morlukla karşılaştım. Yaralarına şarap dökmeye başladım. "Hayati tehlikeleri var mı?"

Gildmar hayır dercesine başını sallasa da yüzündeki ciddi ifadeyi korudu. "Kanamalarını durdurduğumuz ve onları sakin tuttuğumuz sürece vücutları kendi kendine iyileşebilir. Yaralanırken kül ya da demire maruz kalmadıkları için doğal güçleri etkisini kaybetmeyecektir. Ancak fazla kan kaybederlerse vücutları iyileşmelerine ayak uyduramaz."

Patlamaya bu kadar yakın duran herhangi bir canlının iyileşebileceğine inanmak zor olsa da hastaların gidişatının iyi olduğunu duymak beni rahatlattı. Patlamanın sarsıntısı bile bir insanı öldürmeye yeterdi. "Patlayıcılar neyden yapılmıştı? Baruttan mı?"

"Yüksek ihtimalle metandan," derken sesi tiz çıkmıştı. "Metan çoğunlukla Ateş ve Rüzgâr Saraylarının ortak sınırındaki bataklıklardan elde ediliyor. Bana sorarsanız korkunç bir yöntem. Biz de insanların yaptığı gibi doğayı şişelere koyuyoruz. Oysa yapmamalıyız. Elementleri zarar vermek için kullanmamalıyız. Sizin insanlarınız Fair Adası'na gelmeden önce türüm bunu asla yapmazdı."

Sesi suçlayıcı olmaktan ziyade yenik gibiydi ama yine de kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamadım. "İyileşmeleri ne kadar sürecek?"

"Yaraları ağır olsa da Kral'ın iyileşme süreci gibi olmayacak."

Aspen'in, kanını zehirleyen demir yüzünden damarlarının simsiyah olduğu ölüm döşeğindeki o hali geldi yine aklıma. İyileşme süreciyle ilgilenmemin tek sebebi hastam olmasıydı. Şu anda benzer bir şey yaşanacak olsa o günkünden çok daha farklı duygular yaşardım. Özellikle bu kadar yakınlaştıktan sonra.

Kalbim sıkıştı. O mektup gelmeden önce yakınlaşmaya devam ediyorduk. Sonunda ismini ona karşı kullandığımda ne kadar sinirlendiğini göstermesini sağlamıştım. Yaptıklarımızı telafi ediyorduk. Hatta tam ona şey diyecektim...

Aklımdaki düşünceleri uzaklaştırdım. Aspen ve mektubun gizemli içeriği beklemek zorundaydı. Şimdi yapacak işlerim vardı.

BÖLÜM 2

Gildmar'a yardım etmeyi bitirdiğimde öğlen olmuştu ve doğu kanadından uzaklaşırken vücudum yorgunluktan ağırlaşmıştı. Aspen'in muhafızı arkamdan geliyordu. Bu kadar yorulmam iyi iş çıkardığıma işaret olduğundan çok da kötü bir his sayılmazdı. Üç hastanın da yaraları temizlenmiş, dikilmiş, bandajlanmış ve hepsi iyileşebilmeleri için gerçek yatakların bulunduğu rahat bir odaya taşınmışlardı. Onları odada dinlenmeye bıraktığımda huzurla uyuyorlardı ama yanlarından ayrılmadan önce hepsiyle tek tek oturarak ellerimi birkaç dakika boyunca gövdelerinde gezdirmiştim.

Neyse ki ziyaretim sırasında muhafız odanın dışında beklemişti. Birisi görseydi, yaptıklarım ne kadar masumane olursa olsun utançtan yanaklarım kıpkırmızı olurdu. Yine de ellerimin onları rahatlatmaktan daha fazlasını yaptığını umuyordum. Hâlâ Lorelei'ın yaralı bacağının iyileşmesinde ya da Aspen'in demir zehirlenmesinden aniden kurtulmasında bir payım olup olmadığından emin değildim. Aspen'in ameliyatını alışık olmadığım aletlerle yapmama yardım eden şey kendi gücüm müydü bilmiyordum.

İki ay önce böyle bir düşünceyi aklımdan geçirmiş olsaydım güler, delirdiğimi düşünürdüm. Ama gördüğüm, yaptığım ve tecrübe ettiğim şeylerden sonra...

Olasılıklara inanacaktım. Özellikle de başkalarına yardım etmeme sebep oluyorlarsa.

Doğu kanadındaki koridorunun sonuna yaklaştığımızda ikinci bir muhafızın bizi beklediğini gördüm. Yaklaşırken

tereddütlüydü. Olabilecek en kötü şeyi düşünürken kalbim ağzımda atıyordu. "Aspen geri döndü mü?"

"Hayır, buraya yakın bir yerde Cobalt'ın perileriyle çatışıyor," dedi. "Bu yüzden sizin yanınıza geldim. Kraliçe Melusine sahilde, muhafızlarımız tarafından etrafı sarılmış durumda. Sizinle konuşmayı talep ediyor."

"Benimle ne konuşacakmış ki?"

"Söylemedi. Sadece size zarar vermeyeceğine dair bağlayıcı bir söz vereceğini söyledi ve *barışçıl bir konuşma* gerçekleşmesi için çağrıda bulundu. Bu, konuşmanız sırasında şiddetin yasak olacağı anlamına geliyor. Size saldıracak olursa her hamleye misliyle karşılık verebilirsiniz."

Yanağımı ısırdım. "Ona ne dedin?"

"Hiçbir şey. Onunla konuşup konuşmamak sizin tercihiniz. Kral Aspen burada olmadığı için yetki sizde."

Sözlerinin ağırlığı altında ezildim. *Yetki bendeydi.*

Aspen'in beni korumakla görevlendirdiği muhafız boğazını temizleyerek bana döndü. "Kral Aspen kendisi burada değilken Kraliçe'yle görüşmenizi istemezdi. Güvenli olmayacağını düşünürdü."

"O zaman bana zarar gelmemesini sağlamalısın." Kadın periye döndüm. "Beni Kraliçe Melusine'nin yanına götür. Neyin peşinde olduğunu öğrenmek istiyorum."

Yapılacak en zekice şey olmayabilirdi ama Melusine bugünkü saldırı hakkında bir şeyler biliyor olabilirdi. Cobalt hakkında, Amelie hakkında, mektup ve anlaşma hakkında bir şeyler biliyor olabilirdi. Belki de sadece kendimi kandırıyordum. Bildiği şeyler varsa bile bunları sadece beni kandırmak için kullanıp kendi avantajına çevirmeye çalışacaktı. Onunla ilgili gereksiz umuda kapılmamalıydım.

Aklımdaki düşünceleri sakinleştirmek umuduyla derin bir nefes aldım ve muhafızların peşinden sahile doğru ilerledim.

Alttaki mağaraların girişi kapandığı için uzun yoldan gittik. Sarayın etrafından dolandık ve uçurum duvarına oyulmuş dik merdiveni kullandık. Aşağıya ulaştığımızda davetsiz misafirimle karşılaştım. Deniz Kraliçesi'yle ilk yalnız konuşmamda olduğu gibi Melusine yine o özgüvenli tavrıyla başı dik, sahilde bekliyordu. Fakat bu sefer etrafını Aspen'in muhafızları sarmıştı. Yalnız olduğu için şanslıydık. Fırtına gibi gözleri, mercan kırmızısı dudakları ve insansı çıplak vücuduna dökülen uzun çivit rengi saçlarıyla güzelliği her zamanki gibi çarpıcıydı. Mavi-yeşil yılan kuyruğu onu belinden insanların ayaklarının hizasına kadar kaldırırken, kuyruğunun geri kalanı kumun üzerinde dalgalanıyordu.

"Şu haline bak, korkunç görünüyorsun," dedi melodik sesiyle. Ardından gülümser gibi yaparak keskin dişlerini gösterdi. Aramızda birkaç adım mesafe kalana kadar iki muhafızımla ilerledim. Üstümün başımın durumunu ancak şimdi fark etmiştim. Kraliçe'yle daha önceki buluşmalarımın hepsinde Foxglove ve Lorelei beni büyük bir özenle hazırlayıp süslemişlerdi. Şimdiyse uykudan karışmış saçlarım ve kan lekeleriyle bezenmiş bir sabahlıkla karşısındaydım.

Görünüşüm hiç umurumda değilmiş gibi gözlerimi kıstım. En azından bu kadarı doğruydu. Çok daha acil meseleler vardı. "Neden buradasınız, Majesteleri?"

"Sevgili oğlumun güzelim mağaralarıma ne yaptığını öğrenmek istiyorum," dedi dudaklarını büzerek.

"Oğlunuz sizinle konuşmak istemiyor." Sesimdeki tedirginliği anlamamasını umdum. Sözlerimden Aspen'in burada olmadığını anlamamasını. Tabii çoktan bilmiyorsa.

"Benimle konuşmak istemediği açık. Kardeşiyle yaşadığı olaydan beri her gün onunla iletişime geçmeye çalıştım."

Olay. Sinirlendim. Cobalt'ın Aspen'in tahtını çalma teşebbüsü için hafif bir tabirdi. "Siz de bu yüzden benimle konuşmaya mı karar verdiniz?"

Çıplak omuzlarından birini silkti. "İşe yaradı, değil mi?"

Haklı olmasından nefret ediyordum. Aspen onu görmezden gelmek için her şeyi yapmışken ben kadının tek lafıyla yanında bitmiştim. Hep merakıma yenik düşüyordum. "Demir bağcıklı kelpie saçmalığını bırakın ve sadede gelin," dedim tatlı bir gülümsemeyle. "Burada olmanızın *asıl* amacı ne?"

Gözlerini devirerek bir of çekti. "Benim adıma Aspen'le konuşmanı istiyorum."

"Konuşup da ne diyeceğim?"

"Ona bir ittifak kurmak istediğimi söyle."

Konuşmaya başlamadan önce ağzım bir süre açık kaldı. "İttifak mı? Konseyin amacı bu değil mi zaten? Onun yerine Cobalt'ı tahta geçirmeye çalıştığınız esnada zaten onunla bir ittifak içinde olmanız gerekmiyor muydu?"

Yanakları kızardı, dudaklarını birbirine bastırdı, ilk defa endişeli görünüyordu. "Yanılmışım. Hiçbir zaman Cobalt'ı desteklememeliydim."

Acı bir kahkaha attım. "Neden? Size sırtını döndüğü için mi? Yalan söylediği için mi? Ya da hiçbir zaman sizin kötü huylu kuklanız olmayacağını fark ettiğiniz için mi?"

"Cobalt bir insandan yalanlar çaldı ve onları bana karşı kullandı," dedi dişlerini sıkarak. "Bu affedilemez. Dahası, her ne kadar Cobalt ona boyun eğmeyecek olsa da ben Her Şeyin Her Şeyi'nin kararına saygı duyuyorum. Her Şeyin Her Şeyi sorgulanmamalı. Kötü huylular da bunun böyle olduğunu biliyor."

"Aspen eminim ki Her Şeyin Her Şeyi'nin kararını kabul etmenize minnettar olacaktır," dedim soğuk soğuk. "Neden ek bir ittifak kurma peşindesiniz?"

Sanki söyleyecekleri ona acı veriyormuş gibi tekrar dudaklarını büzdü. "Onun korumasına ihtiyacım var."

"Korumasına mı? Neyden?"

"Diğer oğlumdan." Her kelimeyi vurgulayışı sinirlendiğini belli ediyordu. "Sarayımı ele geçirdi. Askerlerimin yarısı ona hizmet ediyor ve evcil hayvanı olan o sefil insan da sanki Deniz Kraliçesi'ymiş gibi selkie derisi içinde kasıla kasıla dolaşıyor."

Gözlerimi kıstım. "O sefil insan benim ablam."

Bakışlarıma öfkeyle karşılık verdi. "O zaman ne kadar sefil olduğunu sen de biliyorsundur."

Tırnaklarımı avucuma geçirdim, öfkem gitgide artıyordu. "Melusine, yaşayan en güçlü perilerden birisiniz. Bütün deniz emrinize amade. Aspen'den kendi çabanızla sağlayamayacağınız ne tür bir koruma bekliyorsunuz?"

"Deniz altındaki büyülerime karşılık verecek gücü varken oğluma karşı kendimi koruyamam. Onun icabına bakılana kadar karada kalacak bir yere ihtiyacım var." Omuzlarının titrediğini görebiliyordum.

Gerçekten sarsılmış görünmesine şaşırdım. Kraliçe Melusine nasıl kendi oğlu Cobalt'tan korkabilirdi? Cobalt'ın su elementini bastıracak bir gücü olabilirdi ama Melusine kadar korkutucu olması mümkün değildi. Değil mi?

"Artık peri kurallarına bağlı olmadığından Cobalt'a güvenemiyorum," diye ekledi sorumu sezmiş gibi. "Gözünü bile kırpmadan bir insan gibi yalan söyleyebilir ve müttefiklerine ihanet edebilir. Çoğu askerimi emri altına almışken bundan sonraki adımını öngöremiyorum. Bekleyip öğrenmeye de niyetim yok."

Kalbim sıkıştı. O da birinden yalan söyleme yeteneği çalmadıysa söylediklerinde gayet ciddiydi.

Sürünerek bana yaklaştı ama Aspen'in muhafızları aramızdaki mesafeyi kapamasına izin vermedi. Bir homurtuyla, "Aspen'le benim adıma konuş. Lütfen," dedi.

"Bunların hepsini Aspen'e bizzat söylediniz mi?"

"Beni dinlemiyor."

"Beni dinleyeceğini size düşündüren ne?"

İfadesi ciddileşti. "Onun üzerinde daha önce kimsenin sahip olmadığı bir etkin var."

Adını kullanabilmemden mi bahsediyordu... yoksa başka bir şeyden mi? Onun için Aspen'in adını kullanmayacağımı biliyor olmalıydı. Hayatını kurtarmaya çalışırken kullanmak bile zordu. "Ne yapabileceğime bakarım."

"Bunu bir söz olarak kabul edebilir miyim?"

"Hayır."

Dudaklarında hayranlığa yakın bir gülümseme belirdi ve selamlar gibi başını salladı. "Pekâlâ." Sözlerini bitirince okyanusa doğru döndü ve o yöne sürünmeye başladı. Muhafızlar, sahili kaplayan mercan parçalarına takılmamaya dikkat ederek etrafını sarmışlardı. Kraliçe'nin kuyruğunun son parçası da denizde kaybolana kadar gözlerimi ondan ayırmadım.

* * *

Saray'a döndüğümde Aspen'in son durumuyla ilgili hâlâ bir bilgi yoktu. Aspen'in girdiği çatışma, Melusine'nin Cobalt'tan korkması ve mektup gibi beni rahatsız eden sayısız endişe kafamda fır dönerken kalbim hızla çarpıyordu. *Mektup*. Ne zaman aklıma gelse midem kasılıyordu. Keşke Aspen mektubu bana bırakmış olsaydı da okusaydım. Ne dediğini, ne anlama geldiğini, anlaşmanın neden bozulduğunu ve eşleşmemizin neden geçersiz sayıldığını öğrenmem gerekiyordu. Mektubu anlamak için onu parçalara ayırmam ve her cümlesini, her kelimesini,

onu yazan kalemin her hattını, her kıvrımını analiz etmem gerekiyordu. Yazılanların Aspen ve benim için... ne anlama geldiğini öğrenmeliydim.

Aspen'in dönüşünü beklemekten başka yapacak bir şeyim olmadığından kanlı kıyafetlerimi değiştirmek için yatak odasına gittim. Paravanın arkasında mahvolmuş geceliğimi ve bornozumu çok katmanlı, dökümlü, tüllü mavi bir elbiseyle değiştirdim. Ben paravanın arkasından çıkarken Lorelei da odaya girdi. Bana yaklaşırken gülümsemesi cana yakındı, kahverengi kolunda parıldayan bir ipek parçası asılıydı ve minyon vücudu her adımıyla salınıyordu.

"Ameliyattan döndüğünü duydum," dedi orman perisi. "Her şey yolunda gitti mi?"

"Evet, gitti," dedim ama kendimde gülümsüyormuş gibi yapacak gücü bulamadım. "Hastalar iyileşiyor."

Heyecandan yoksun halimi anlayarak kaşlarını çattı. Yine de konuyu üstelememeyi tercih ederek bana lüks kumaşı uzattı. "Gelinliğin son prova için hazır."

Gözlerim elbiseye kilitlenirken kalbimin sızladığını hissettim. Duygularımın içinde boğulacak gibiydim ama hepsini bastırmaya ve sesimi olabildiğince sakin tutmaya çalışarak, "Artık bir düğün olup olmayacağından emin değilim, Lorelei," dedim.

Elbiseyi yakınlardaki kanepenin kolçağına bırakarak beni omuzlarımdan tuttu. "Neden böyle konuşuyorsun? Aspen'le aranızda bir şey mi oldu?"

Bir şeyler söyleyecekmiş gibi ağzımı açtım ama sonra geri kapadım. "Ben... bilmiyorum."

"Ne yaptıysa ya da söylediyse atlatacağınıza eminim. Seni sevdiğini biliyorsun, değil mi?"

Söylediği sözcük –*sevgi*– beni etkilemişti. Gözlerim yaşardı, ağlayacak gibi oldum. "Hayır, bilmiyorum ve hiçbir zaman da bilemeyebilirim."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözyaşlarımı tuttum ve acımın yerini öfke alırken gözlerimi kapadım, ellerimi yumruk yapıp sıktım. "Çok yoruldum," dedim dişlerimi sıkarak.

Bir adım geri attı. "O zaman seni yalnız bırakayım da dinlen..."

"Bu anlaşmadan korkarak yaşamaktan yoruldum."

Gözlerimi açtığımda dudağını ısırdığını ve bana endişeyle baktığını gördüm. "Zor olduğunu biliyorum."

Öfkem artarak içimdeki endişeyi, kalbimi sızlatan kederi harlarken, "Zordan da öteydi," dedim. "Yapmamız gereken her şeyi yaptık. Eşleşme törenini yaptık. İstenilen tarihte saat gece yarısını vurmadan Bağlanma ritüelini de yaptık. Aspen'in tahtını Cobalt'tan geri aldık. Düğünümüzün tarihi belli. Şimdiyse Eisleigh konseyinden birleşmemizin geçersiz olduğuna dair mektup alıverdik."

Söylediklerimi idrak ederken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Geçersiz mi? Ama bunun anlamı..."

Başımla onayladım. "Bunun anlamı anlaşmanın bozulduğu. Savaşa giriyoruz."

Başını iki yana salladı. "Hayır, bir yanlış anlaşılma olmalı. Kral Aspen icabına bakacaktır." Elimi tuttu. "Onun bunu çözeceğine inanmak *zorundasın*."

Ona inanmayı çok isterdim ama Aspen'in de yapabilecekleri sınırlıydı. Hem Aspen haklı olabilir miydi? Belki de insan konseyi gerçekten savaş *istiyordu*? En başından beri istedikleri savaş çıksın diye birleşmemizi geçersiz kılmış olabilirler miydi? "Her

şey Aspen ve benim aleyhime işliyormuş gibi hissediyorum. Belki de aramıza sürekli bir şeyler girmesinin bir sebebi vardır."

"Böyle söyleme. İkinizin arasında gerçek bir bağ var. Bunu görmekten öte hissediyorum da. Neyle karşı karşıya kalırsanız kalın, Kral'la sen onları birlikte aşacaksınız."

Sözleri içimdeki öfke ve endişeyi biraz olsun yatıştırmıştı. Ama yine de beni tamamen rahatlattığını söyleyemezdim. Tüm bunların ardında çok daha karanlık bir bulut vardı: Savaş ihtimali. Fair Adası savaşa girerse bu, Aspen'in yanında herhangi bir tehditle yüzleşmek kadar kolay olmayacaktı. En azından benim için. Hele de benim türüm –annem de dahil– duvarın diğer tarafında acı çekerken. Evliliğimin sağlam tutması gereken bir anlaşmanın bozulması yüzünden ölüm ve yıkımla karşı karşıya kalacaklardı.

Öfkem bir anda tekrar alevlendi. "Bunu düzeltmek için yapabileceğim bir şey olmalı."

"Bir şey olabilir." Foxglove kapı eşiğinde ellerini ovuşturuyordu. "Ama hiç hoşuna gitmeyecek."

BÖLÜM 3

Foxglove odaya girerken ayağa fırladım. "Hiç hoşuma gitmeyecek derken ne demek istiyorsun? Aspen nerede? O iyi mi?"

"Gayet iyi," dedi Foxglove. "Tehdidin icabına bakıldı ve Kral'ın burnu bile kanamadı."

Rahatlayarak iç çektim. "Şimdi nerede?"

"Çalışma odasında ama buraya gelme sebebim o değil. Buraya seninle bizzat konuşmaya geldim. Senin... Kral'la konuşmadan önce bazı şeyleri öğrenmeye hakkın olduğunu düşünüyorum."

"Bu da ne demek? Benden bir şey mi saklıyor?"

"Ben öyle ifade etmezdim, sadece..." İç çekti. "Önce hepimiz otursak iyi olacak. Bana güven."

Hepimizi kanepeye doğru yönlendirirken bacaklarım zor tutuyordu. Kolçağında duran gelinliğin yanına oturmayı kendime yediremediğim için kanepenin karşısındaki koltuğa oturdum. Lorelei ve Foxglove da kanepeye geçti.

Foxglove gözlüğünü düzeltip yüzünü buruşturdu. "Ah, kötü haber vermeyi hiç sevmiyorum..."

"Söyle gitsin."

"Pekâlâ. Bildiğin üzere insan konseyi senin Aspen'le olan birlikteliğinin geçersiz olduğuna dair bir mektup gönderdi."

Başımla onayladım ve merakla öne eğildim. "Mektupta neden olduğunu yazıyor mu?"

Yutkundu. "Tatlım, sana bir şey sorabilir miyim? Peri soyundan mı geliyorsun?"

Şaşkınlıkla başımı çevirdim. "Hayır, tabii ki peri soyundan gelmiyorum. İnsan olduğum gayet bariz."

Tek kaşını kaldırdı. "Damarlarında peri kanı dolaşıyor olma ihtimali hiç mi yok?"

Ağzımı açıp cevap vermek istedim ama aklımda çok fazla argüman vardı ve bu yüzden tutarlı bir cümle kurmakta zorlanıyordum. Bana böyle bir şeyi neden soruyordu ki? Öyle olmam mümkün değildi...

"Öyle olsaydı bilirdim," dedim sonunda.

"Gerçekten bilir miydin?" Yüz ifadesi özür diler gibiydi.

"Evet. Demire dokunabilmemi başka nasıl açıklayabilirsin ki? Ya da perilerde görülen hızlı iyileşme yeteneğinin bende olmamasını? Üvez meyvesinin beni büyüden korumasını?" Refleksle boynuma uzanıp kırmızı boncukları hissetmeye çalıştım. Cobalt tarafından yakalandıktan ve kelpie'yle denizde yolculuk ettikten sonra bile bir şekilde bu ipi kaybetmemeyi başarmıştım. Ama kopmuş boncukları, yıpranmış ipliği ve orantısız meyveleriyle taktığımdan beri en kötü halindeydi. Yine de onu çıkarmak aklımın ucundan bile geçmezdi, sadece beni efsunlanmaktan koruduğu için de değildi üstelik. O kolye bana annemi hatırlatıyordu. İyi ya da kötü Amelie'yi de.

"Periler ve yarı-periler arasındaki farklar çok bilinmiyor," dedi Foxglove. "Her zaman insan-peri çocuklarının perilerin tüm zayıflıklarını taşıdığını ve çok az bir güçleri olduğunu varsaydık. Ama güçlerinin kuvvetini öğrenmeye ne zaman ihtiyaç duymuş ya da fırsat bulmuş olabilirler ki? Önceki Seçilmişlerin çocuklarından herhangi birinin demirle test edildiğinden şüpheliyim. Bildiğimiz kadarıyla, onlar da tıpkı senin gibi olabilirler."

"Ama benim..." Kendimi durdurdum. *Benim annem insan,* demek istedim. İnsan olmasam annem bana söylerdi. Değil mi?

Tek ebeveynim o değildi ki.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. "Bana neden bunu soruyorsun? Mektupla bunun ne alakası var?"

"İnsan konseyi senin tamamen insan olmadığını düşünüyor. Ablanın ve senin yarı-peri olduğunuzu düşünüyorlar. Anlaşma da iki insan kızının Faerwyvae'ye gönderilmesini istediğinden..."

"Yarı-peri bir kız anlaşmanın gereklerini yerine getirmiyor," dedim omuzlarım çökerek. "İyi de neden yarı-peri olduğumu düşünsünler ki?"

"Mektubun söylediğine göre ellerinde kanıt var."

"Ne kanıtı?"

Foxglove başını iki yana salladı. "Onu söylemediler. Senin aklına bunun doğru olabileceğine dair bir şey geliyor mu?"

Bu olasılığı düşündüğüme bile inanamıyordum ama konuşmak için kendimi zorladım. "Babam belki ama çok da mümkün değil. Annem aralarındaki ilişkinin olağandışı olduğuna dair hiçbir şey söylemedi. Onun hakkında öyle üstü kapalı laflar etmezdi, iyi bir adam olduğunu söyler geçerdi."

Lorelei düşüncelere dalmış gibi gözlerini kıstı. "Onu hiç tanımadın mı?"

"Ayrıldıklarında daha bebektim."

"Şimdi nerede?" diye sordu Foxglove.

Omuz silktim. "Sanırım hâlâ Bretton Anakarası'nda. Annem bizimle Eisleigh'ye taşınmak istemediği için yollarını ayırdıklarını söyledi. Bu saçma fikrin mantıklı olmayan yanı da bu. Bir peri, ya da yarı-peri, ya da babamın her ne olduğunu varsayıyorsak işte, Anakara'da nasıl beni annemin karnına düşürmüş olabilir? Faerwyvae'den bu kadar uzakta olmak periler için mutlak ölüm anlamına gelmiyor mu?"

Cobalt'ın savaşın sonunda Ateş Kralı'nın sürgün edilmesiyle ilgili anlattığı hikâyeyi hatırladım. İnsanları örgütlü şiddete dahil eden ilk kişi olduğundan onu ceza olarak ölmesi için Anakara'ya gönderdiklerini, insanların da bunun karşılığında Yüz Yıllık Hasat geleneğini kabul ettiğini söylemişti. Beni bu karmaşaya sokan geleneği.

"Fair Adası'nı terk etmek bir peri için gerçekten de ölüm demektir," dedi Foxglove yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Duvarın insan tarafında olmak bile büyümüzün tükenmesine neden oluyor. Büyümüz olmadan uzun yaşam süremizi kaybederiz."

"Yani sürgündeki Ateş Kralı kesinlikle öldü, öyle değil mi?" Mideme bir ağırlık oturdu. Bunu sormama sebep olan gülünç düşünceleri kabul etmek istemiyordum.

Foxglove başıyla onayladı. "Sürgündeki Kral, Anakara'ya vardıktan sonra ölümlü bir yaşam sürdü. Vefat ettiğinde ölümünü teyit edecek elçiler gönderildi."

İç çektim. En azından saçma bir olasılık ortadan kalkmıştı. "Başkaları da var mıydı? Bu yüzyılda sürgün edilen başka peri var mı?"

Foxglove ve Lorelei birbirlerine baktılar. "Bilinen biri yok," dedi Foxglove. "Ayrıca hiçbir peri Anakara'ya isteyerek gitmez."

"O zaman çok mantıksız. Ya kanıtları yanlış ve insan konseyi anlaşmayı bozacak bir bahane uyduruyor ya da ortada bir yanlış anlaşılma var."

"Bu olasılıklardan hangisinin doğru olduğunu bu gece öğreneceğim," dedi Foxglove. "Kral Aspen beni Sableton'ın belediye başkanıyla görüşüp bu işin aslını bir an önce öğrenmeye gönderiyor. Basit bir yanlış anlamaysa icabına bakabilirim. Buna inanmalarına neden olan hatayı telafi etmek için istedikleri tazminatı teklif edeceğim. O zaman Kral'la evliliğiniz planlandığı gibi devam eder."

Lorelei yavaşça Foxglove'a döndü. "Peki ya yanlış anlaşılma değilse? Ya da onları suçlamalarına inanmaktan vazgeçirmenin bir yolu yoksa?"

"O zaman anlaşma bozulur," dedim, "ve savaşa gireriz. Değil mi?"

Foxglove tekrar dudaklarını büzdü ve titreyen elleriyle gözlüğünü düzeltti. "İlle de öyle olması gerekmez."

Sözlerinin beni rahatlatması gerekiyordu güya ama yüz ifadesinde umuttan eser yoktu. "Ne oldu?"

"Hoşuna gitmeyecek kısım da bu. Daha doğrusu hoşuna gitmeyecek pek çok şeyden biri," dedi. "İnsan konseyi anlaşmayı güvence altına almak için Kral'a son bir seçenek sundu. Senin hakkındaki şüpheleri doğruysa iki yeni Seçilmiş'i kabul etmek ve anlaşmanın üç kısmını da aynı anda gerçekleştirmek zorunda kalacak. Eşleşme töreni, ritüel ve insan düğünü. Hepsini. Yeni potansiyel Seçilmişlerin isimlerini bile belirlediler. Maddie ve Marie Coleman diye birileri. Ayrıca konsey daha önceki Hasatlarda sıkça yapıldığı gibi kızların küçük bir kuzen ya da başka bir akrabayla evlendirilmesinin önüne geçmek istiyor. Damadın Aspen olmasında ısrar ediyor."

Sözleri içime taş gibi oturarak kalbimi âdeta ikiye böldü. Aspen herhangi biriyle değil, *Maddie Coleman*'la evlenecekti. Köyümdeki en nefret ettiğim kişiyle. "Tabii ki o olacaktı," diye mırıldandım acı bir gülümsemeyle. Holstrom Çiftliği'nin dışında konuştuğumuz zaman kızın kıskançlıktan nasıl kafayı yemiş halde olduğunu, Holstrom kızları işe yaramazsa yedek Seçilmiş olarak belirlendiği için nasıl övündüğünü hatırlıyordum. Aspen'in beni ismimle istediğini öğrendiğinde çok kızmıştı. Tabii ki ben de kızmıştım. Yine de... bu işin içinde bir parmağı olabilir miydi? Kıskançlığını anlayabiliyordum ancak amcası Sableton'ın belediye başkanı olsa bile bu yeni gelişmede etkili

olacak kadar güçlü biri olduğunu hayal edemiyordum. Hayır, bu meselenin arkasında çok daha büyük bir şey yatıyordu.

Derin bir nefes alıp ellerimi sıktım, tırnaklarım avucuma batıyordu. "Savaştan kaçınmanın tek yolu bu mu?"

Foxglove başıyla onayladı. "Bu akşam belediye başkanıyla buluştuğumda yeni düzenlemeyi onaylamamı istiyor. Eğer onaylarsam gece yarısı olmadan Sableton'dan yeni Seçilmişlerle birlikte ayrılacağım."

Ne diyeceğimi bilemediğimden sessiz kaldım, gözlerim Lorelei'ın kolunun yakınında duran gelinliğe kaydı.

Foxglove ellerini ovuşturdu. "Fakat Kral Aspen düzenlemeyi reddetmemi emretti."

Gözlerimi onunkilere kilitledim. "Ne?"

"Anlaşmayı bozmak ve yeni Seçilmişleri kabul etmek arasında seçim yapmak zorunda kalınırsa, ilk seçeneği tercih ediyor."

"Hepimizi savaşa sürükleyecek, öyle mi?"

"Kendince sebepleri var," dedi Foxglove. "Üstelik çoğu geçerli sebepler. Bir elçi olarak bile herkesin katlanabileceği şeylerin bir sınırı olduğunu biliyorum. O sınır aşılınca karşılık vermesi gerekiyor."

Aspen'in çalışma odasına koşup kapısını kırma niyetiyle ayağa kalktım. Fakat Foxglove da kalktı ve ellerini öne doğru uzatarak beni durdurdu. "Bunları sana Kral'la kavga etmen için söylemedim."

Acı acı güldüm. "Yine de edeceğim."

"Sana bunları söylememin nedeni, bu konunun senin için sandığından çok daha kişisel olması. Annen belediye başkanının elinde. İnsan konseyinin emriyle gözaltında tutuluyor. Aspen yeni Seçilmişleri kabul etmezse sadece savaş çıkmayacak, annen de idam edilecek."

BÖLÜM 4

Kanım çekildi. "Annemi idam mı edecekler? Tüm bunlarla onun ne ilgisi var?"

Foxglove kaşlarını çattı. "Sözde peri soyundan geldiğini sakladığı için vatana ihanetle suçlanıp hapse atıldı. Herhangi bir perinin duvarın Eisleigh tarafında yaşaması, hele hele insan kılığına girmesi yasadışıdır. Annen anlaşmayı tehlikeye atmaktan sorumlu tutuluyor. Aslında Aspen'in yeni Seçilmişleri kabul edip etmeme kararının annenin hayatı üzerinde bir etkisi olmaması gerekir ama sanırım onun bu teklifi reddetmesini zorlaştırmak istediler. Ya da belki de senin."

İçimdeki öfke alevlendi ve en yakın mobilya parçasına vurmamak için kendimi zor tuttum. "Belediye başkanıyla konuşmaya ne zaman gideceksin?" dedim dişlerimi sıkarak.

"Öğleden sonra."

Yeniden söze girecektim ki kapıda bir gölge belirdi. Aspen'in geldiğini anlamam için dönüp bakmama gerek yoktu.

Lorelei, Foxglove'un yanına geldi. Vücudu kaskatıydı. "Sizi biraz yalnız bıraksak iyi olacak," dedi ve Foxglove'la birlikte kapıya ilerledi. Kral'a yaklaşırken başlarını eğdiler ama Kral gözlerini Foxglove'a dikmişti.

"Ona söylemişsin," dedi sinirle.

Foxglove, Kral'ın bakışlarına hiç titremeden karşılık verdi. "Özür dilerim, Majesteleri. Bilmek hakkıydı."

Aspen kenara çekilerek iki perinin yanından geçmesine izin verdi ve öfkeli bakışlarımla yüzleşmek için ağır ağır döndü.

"Bana hayatının tehlikede olduğunu bile söylemeden annemin ölmesine izin mi verecektin?"

Aramızdaki mesafeyi kapadı. "Sana her şeyi anlatmaya geldim."

"Her şeyi mi? Basbayağı *her şeyi* mi? Yoksa sadece benim bilmemi istediğin kısımları mı?"

"Anneni idam etmelerine izin vermeyecektim."

Soruma tam olarak cevap vermemiş olması bile bana çok şey anlatıyordu. Ellerimi belime koydum. "Yaa, peki bu konuda ne yapacaktın?"

"Henüz bilmiyorum," dedi ellerini havaya savurarak. "Bir şey düşünürdüm. Onu hapisten kurtarırdım. Faerwyvae'ye getirirdim. Onu güvenli bir yere ulaştırana kadar yoluma çıkan herkesi katlederdim."

Annem için bu kadar şeyi göze almasına şaşırmıştım ama bir yandan da onu kurtarmak uğruna ne kadar rahat can alabileceğini görmek beni korkutmuştu. Yine de bu sadece bir problemi çözerdi, hepsini değil. "Anlaşmayı sağlama almaya yetmezdi bu, Aspen. Sana başka bir çözüm yolu sundular ve sen de Foxglove'dan onu reddetmesini istedin."

"Evet," dedi hiç utanmadan.

"Neden?"

"Çünkü seni kaybetmeyeceğim." Gözlerindeki acı nefesimi kesti. İfadesindeki kırılganlık, gözlerindeki korku karşısında kalbim parçalanacak gibi oldu. Ama sonra bana olan bağlılığının neye mal olacağını hatırladım.

"Bu bizimle ilgili değil." Sesim titriyordu. "Adayı savaştan korumanın öneminin yanında biz hiçiz."

İfadesindeki kırılganlık kayboldu ve yüzünden hiç düşürmediği o kararlılık maskesinin ardına gizlendi. Konuştuğunda

sesi fısıltı gibiydi. "Hiç mi? Bizim önemimiz sence gerçekten bu kadar mı?"

Hayır, biz bir hiçten çok daha fazlasıyız. Sen *çok daha fazlasısın.* "Evet."

Başını iki yana salladı, yüzünde acı bir sırıtış belirirken gözlerini kıstı. "Sana inanmıyorum."

Ona doğru bir adım atarak sırıtışına bakışlarımla karşılık verdim. Bir sonraki sözlerimin acı vereceğini biliyordum ama elimdeki tek silah onlardı. Bu sözleri söylemenin beni öldüreceğini bilsem de onun adanmışlığına karşı tek savunmam buydu. "Neden? Bir kez yatağa attın diye beni çok iyi tanıdığını mı sanıyorsun?"

İfadesi değişmedi. "Seni tanıyorum."

"Beni tanısaydın anlaşmanın bozulmasını engellemek için ne olursa yapmak isteyeceğimi bilirdin."

"Başka bir kadınla birlikte olacağım anlamına gelse bile mi?"

Söyledikleri ve sözlerinin zihnimde canlandırdığı görüntüler midemi bulandırdı. Asıl söylemek istediklerimi içime attım ve yalan söyledim. "Evet."

Benden uzaklaşarak yatağın başucundaki şarap şişesine doğru ilerledi. "Bunu yapmayacağım," dedi ve bardağındaki kırmızı sıvıyı bir dikişte bitirdi.

"Evet, yapacaksın. Anlaşmayı kurtarmanın tek yolu buysa..."

"Belki de anlaşma kurtarmaya değer değildir."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu nasıl söylersin? Anlaşma insanlarımızı savaştan koruyorsa tabii ki kurtarmaya değer."

Ellerini boynuzlarının arasındaki mavi-siyah saçlarında gezdirerek titrek bir nefes verdi. "Bu bir anlaşma değil, Evie. Sadece konseylerimizin sırayla birbirine savurduğu ve ilk kimin yaralanacağını görmek için beklediği bir silah. Bu oyunu

oynamaktan sıkıldım. İki tarafın da bu silahı bana doğrultmasından bıktım."

Sözleri tüylerimi diken diken etti. Haklı olup olmadığını düşünemezdim. Ben de Lorelei'a yaklaşık aynı şeyleri söylememiş miydim? *Bu anlaşmadan korkarak yaşamaktan yoruldum.* Başımı iki yana salladım. "Anlaşmanın sürdürülmesi hayatların kurtarılabileceği anlamına geliyorsa her şeye değer demektir. Barış anlamına gelen bir seçenek varsa her zaman onu seçmek zorundayız."

"Onu seçmek *zorundaysam* ortada bir seçenek yok demektir."

Demir aşkına, çok inatçıydı. "Anlaşmanın yozlaştığı konusunda haklı olsan bile savaşa girmemizin her şeyi düzelteceğine mi inanıyorsun? Ardından gelecek yıkımın sebebi olduğunu bilerek gerçekten bunun vebaliyle yaşayabilir misin?"

"Özgürlük adınaysa, evet."

Yanaklarım kızardı. "Ama ben yaşayamam."

Aspen bir kadeh daha şarap doldurdu ve onu da bir dikişte içti. Gözleri benimkilerden ayrılmazken nefes nefeseydi. "Yani ne diyorsun?"

"Diyorum ki insanlarımın acı çekmesinin sebebi olamam. Bunu biliyorsun."

"İnsanların. Savaşın hem insanları hem perileri etkileyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum."

"Ama insanları daha çok önemsiyorsun."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Senin tahtını da korumaya çalışıyorum. Cobalt'a bir hiç için direnmedim ben. Konseyin anlaşmanın sürdürülmesini sağlayacak teklifini reddedersen peri konseyi Cobalt'ın başlattığı şeyi bitirecek."

"Her Şeyin Her Şeyi beni seçti. Konsey buna saygı duyacaktır."

"Her Şeyin Her Şeyi *beni* de seçti," dedim. "On Bir Saray Konseyi anlaşmanın benim yüzümden bozulduğunu düşünüyorsa Her Şeyin Her Şeyi'nin kararının bir anlamı kalmayacaktır. İkimize de sırt çevirecekler."

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı ama itiraz etmedi. Haklı olduğumu biliyor olmalıydı. "Başka bir yolu olmalı."

Kavuşturduğum kollarımı çözdüm, iç çekerek öfkemi biraz olsun dindirmeye çalıştım. "Umarım vardır. Bu yüzden bugün Foxglove'la gideceğim ve düşündükleri şey olmadığımı kanıtlamaya çalışacağım."

"Yok daha neler! Güvenli değil. İnsanlar anneni hain olarak görüyorsa sen de tehlikede olabilirsin."

"Annem acı çekerken burada oturup bekleyecek değilim. Hele de yapabileceğim bir şeyler varsa."

"Yapılacak bir şey varsa Foxglove halleder. Senin yapıp da onun yapamayacağı bir şey yok."

"Yanıldıklarını kanıtlayabilirim."

"Ya yanılmıyorlarsa?"

Şu anda bu olasılığı düşünemezdim. *Düşünemem.* Bunun anlamı...

"Yanılmıyorlarsa," dedim, "o zaman sonuçlarına katlanırım."

Şarap kadehini masaya bırakırken omuzları yenilgiyle çöktü. Konuşurken sesi hırıltılıydı. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Boğazımdaki yumruya rağmen konuşmaya çalıştım. "Foxglove bu çılgınlığa son verebilirse kaybetmen gerekmeyecek. Annem serbest bırakılacak, anlaşma sağlama alınacak ve ben de sana döneceğim."

"Bana söz ver."

Başımı iki yana salladım. "*Senin* bana söz vermen gerek. Geri dönmezsem yeni Seçilmiş'le evleneceğine söz ver."

Yumruklarını sıktı ama ses çıkarmadı.

Gözlerimi ona diktim. "İkimizin halkının da iyiliği için olanı yapacağına söz ver. Anlaşmayı kurtaracağına söz ver. Ada için yapmayacaksan da benim için yap."

Gözlerini gözlerime dikti. "Söz veriyorum."

"Neye söz veriyorsun? Hepsine mi?"

"Her şey kötüye giderse ikimizin de hoşuna gitmeyecek olan seçimi yapacağıma söz veriyorum," dedi dişlerini sıkarak.

İstediğim söz bu değildi ama en azından tutabileceği bir sözdü zira benim hoşuma giden hiçbir çözüm yolu yoktu. Hepsinden nefret ediyordum. Anlaşmanın feshinden. Aspen'in Maddie Coleman'la evlenmesinden. Annemin tutuklanmasından ve idamla tehdit edilmesinden. Bunların hepsinin içinde ben neredeydim? Bana ne olacaktı?

"Peki," diyerek kapıya yöneldim.

"Bekle."

Durmamalıydım ama yine de durdum. Ona dönüp bakmaya cesaret edemediğimden yaklaşan yavaş ayak seslerine odaklandım. Onun gelmesini beklerken nefesimi tutmuştum, sanki o kısacık sürede kalbim bin kere atmıştı. Vücudu sırtıma baskı yaptığında nabzım daha da hızlandı, elleri nazikçe belimi sardı ve parmakları karnımın üzerinde açıldı. Bedenim dokunuşuna hemen karşılık verdi, teninin biberiye ve tarçın kokusunu içime çekerken içim arzuyla doldu.

"Hemen gitme." Boynuma sokulurken sesi tok, yalvarır gibi ve duygu yüklüydü.

Gözlerimi kapayıp başımı geriye atarak yaklaşmasına izin verdim, dudaklarını köprücükkemiğimde hissettim.

"Zamanımız var," diye fısıldadı. "Kıymetini bilmeliyiz, olur da..."

Ne kastettiğini anlamam için cümlesini bitirmeme gerek yoktu. Her şey kötü giderse birlikte geçireceğimiz son anımız bu olabilirdi. Onu bir daha göremeyebilirdim. Sonsuza dek.

Bu düşünceyle öyle sarsıldım ki gözlerim yaşardı ve dizlerimin bağı çözüldü.

Bir eli karnımdayken diğeriyle çenemi okşadı ve yüzümü kendisine doğru çevirdi. Dudaklarımız arasında bir nefes mesafesi vardı. "Evie."

Tek istediğim mesafeyi kapamak ve dudaklarını hissetmekti. Tek bir hareketle kendimi ona bırakabilir, kollarının huzurunu, vücudunun sıcaklığını hissedebilirdim. Ya bu gerçekten birlikte son anımız, son hatıramızsa? İçimde büyüyen yakıcı arzuyla savaşırken nefesim sıklaştı. Karşı koymam gerektiğini biliyordum. Çünkü şimdi teslim olursam bir daha onu bırakacak gücü kendimde bulabilir miyim bilmiyordum.

Dudaklarımı ondan uzaklaştırdım ve beni kavrayan kollarının arasından çıktım. "Gitmem gerekiyor."

Bu sefer kapıya yöneldiğimde beni durdurmadı. Ama kapının eşiğine ulaştığımda, "Bana geri dön, Evie," dedi.

Bir saniye duraksadım. "Buna söz veremem." Boğazımdan hıçkırıklar yükselirken ayaklarım harekete geçerek beni Aspen'in odasından uzaklaştırdılar.

Geri döneceğime dair Aspen'e söz veremezdim ama ondan uzaklaştığım her adımın kalbime bıçak gibi saplandığına yemin edebilirdim.

BÖLÜM 5

Yavaşlamak zorunda kaldığımda neredeyse salonuma varmıştım.

Altın-kahverengi tenli, bal rengi saçlı ve sarı kelebek kanatlı biri bana doğru geliyordu. Kraliçe Dahlia şu anda görmek istediğim en son kişiydi. Misafir ağırlayacak durumda değildim ve onun neşeli gülümsemesi benim acımla sinir bozucu bir tezat oluşturuyordu. Salonumun kapısının önünde durup Yaz Kraliçesi'ne reverans yapmadan önce hızlıca yanaklarımı kuruladım. Beni görmezden gelip yanımdan geçip gitmesini umarken onunla göz göze gelmemeye çalıştım.

"Sevgili Bayan Fairfield. Her şey yolunda mı? Çok perişan görünüyorsunuz."

Çenemi sıktım ve hissettiğim öfke ıstırabımı bastırdı. Neyse ki yalanlar ağzımdan kolaylıkla çıktı. "Bu sabah bir kaza oldu, Kraliçe Dahlia. Yaralılarla ilgilendim ancak mağaralarda hayatını kaybedenler için duyduğum üzüntünün üstesinden gelemedim."

"Evet, duydum," dedi alaycı bir tavırla. "Patlayıcıları bu şekilde kullanırlarsa olacağı buydu."

Onları kullanmanın pervasızca olduğunu kabul etsem de kadının tavrına sinirlendim. Tek istediğim beni yalnız bırakmasıydı ama öfkemi alevlendirdiğinden ona cevap verme isteğime karşı koyamadım. "Misafirliğinizle bizi daha ne kadar onurlandıracaksınız? Bircharbor'a havanızı ödünç verirken oldukça

cömert davranmıştınız ama şimdi epey kurak olduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Çok fazla güneş diye de bir şey var."

Yapmacık bir gülümsemeyle bana baktı. "Birkaç gün daha kalıp emin olacağım, Bayan Fairfield. Umarım birlikte daha fazla zaman geçirebiliriz. Güneş size iyi gelmeye başladı bence. Artık eskisi kadar sıkıcı görünmüyorsunuz sanki."

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Sanki."

İfadesi değişmese de sesini alçaltarak bir adım yaklaştı. "Umarım ters giden bir şey yoktur. Kral'ın tatsız bir mektup aldığını duydum."

Gülümsemem silinirken aksi için çabalamadım bile. "Kral'ın yazışmaları onu ilgilendirir, o en uygun şekilde ilgilenecektir."

"İlgileneceğini biliyorum." Zarif elini kaldırıp omzuma koydu. "Sadece... onun için endişeleniyorum. O benim çok, çok yakın bir arkadaşım. Birbirimizi yüzyıllardır tanıyoruz. Ondan çok da genç değilim yani. Birlikte büyüdük bile denebilir."

Dudaklarımı büzdüm ve acaba sözlerinden, ses tonundaki mırıltıdan fazla mı anlam çıkarıyorum diye kendimi sorguladım. "İlginiz içini ısıtacaktır, Kraliçe Dahlia. Sözlerinizi ona ileteceğim."

"Hiç merak etmeyin, Bayan Fairfield. Sizden önce ona bizzat söyleyeceğimden eminim." Sözlerini bitirdikten sonra omzumu son kez sıktı ve yanımdan geçip gitti.

Yerimde donakalırken yanaklarım alev alev yanıyordu, kafamda oldukça zekice karşılıklar belirse de konuşamadım. Geç kalmıştım; artık arkamda vızıldayan kanatlarını zar zor duyabiliyordum. Yine de sinirim geçmemişti. Ne demek istemişti? Eşimi benden önce görmesinin daha olası olduğunu mu söylüyordu? Bundan önce de onu benden daha çok gördüğünü mü ima ediyordu? Ya da gideceğimi ve belki de hiçbir zaman dönemeyeceğimi biliyor muydu?

Hiçbir zaman dönemeyebilirdim.

Dönememe ihtimalimi düşününce öfkem dindi, Aspen'le konuşmamın acısını yeniden hissettim. Onun yalvaran sesini, beni çağıran dokunuşunu düşündüm. *Bana geri dön, Evie.*

Salonuma dalıp kapıyı arkamdan çarparken göğsüm hıçkırıklarla sarsıldı.

* * *

Lorelei beni içeride buldu. Kanepemin önünde yere tünemiş, dizlerimi göğsüme çekmiş, yüzümü avuçlarıma gömmüş ağlıyordum. Yanıma çömelip elini nazikçe sırtıma koydu. "İyisin," diye fısıldadı yatıştırıcı bir sesle. "Sadece nefes al."

Hıçkırıklarımı dindirmeye çalışarak titrek bir nefes aldım. Ablamın öldüğünü sandığımdan beri böyle yıkılmamıştım.

"Aspen'in odasından bazı eşyalarını getirdim," dedi.

Aspen'in adını duyunca bile kalbime bir acı saplandı ve *eşyalarını* derken ne kastettiğini anlayamadım. Doğru ya. Yolculuğum için. Nefesimi düzene sokmaya çalıştım ve zihnim bir aciliyet duygusuyla berraklaştı. Şimdiye vakit çoktan öğleni geçmiş olmalıydı ve kimbilir ne kadar zamanı boşa harcamıştım. Yavaşça ayağa kalktım. "Onunla konuştun mu?"

Ciddi bir ifadeyle onayladı. "Seni yola hazırlamamız gerekiyor."

İç çektim ve getirdiği çantalardan birini alıp kanepenin üzerine bıraktım. İçindeki giysilerin tepesine konmuş şeyi gördüğümde donakaldım: Üzerinde salınan yapraklar olan halka şeklinde altın bir taç. Almak için uzandım ama kendimi durdurdum. "Bunu neden getirdin?"

Lorelei omuz silkti. "Kral Aspen getirmemi söyledi."

"Neden?"

"Belki de belediye başkanıyla buluştuğunda takmanı istiyordur. Kötü bir fikir değil. İnsan konseyinin seni Sonbahar

Kraliçesi olarak görmesini sağlarsın. Senin hafife alınmayacak biri olduğunu görürler."

Başımı iki yana salladım. "Peri kraliyet ailesinin üyesi gibi davranmanın bu durumda bana faydası olacağını sanmıyorum. Hele ki soyumla ilgili suçlamalarından sonra."

"Yine de yanında bulunsun."

"Hayır." Boğazım düğümlendi. "Bu bana ait değil. Aspen'in şampiyonu olarak kazandım. *Onun* için, Sonbahar için kazandım bu tacı."

"O da sana verdi."

Tacı sanki elimi yakacakmış gibi dikkatle tuttum. Sonra hiç bakmadan kanepenin önündeki sehpanın üzerine koydum. "Eğer benim olması gerekiyorsa, geri döndüğümde burada olacaktır." *Eğer.* Bu kelime içimi yakıyordu.

Dikkatimi tekrar giysi çantalarına çevirdim, içindeki kıyafetleri çıkarıp bulabildiğim en kullanışlı elbiseleri bir kenara ayırdım. Eisleigh'de hava muhtemelen soğuktu. Ekim ayı insan diyarında Sonbahar Sarayı'ndaki kadar ılıman geçmiyordu. Peri elbiselerinin çoğu hafif ve dayanıksız olduğundan insan diyarına hiç uygun değildi. Kumaşları fazla şeffaftı ve iç gösteriyordu.

Son çantanın dibinde tanıdık bir kıyafet görene kadar diğer parçaları yılgınlıkla yere fırlattım. Elimde sert, krem rengi, keten bir kumaş vardı. Korseyi çantadan çıkarıp altındaki pantolon ve gömleği aldım. İkisi de kırışmıştı ama elimdeki zarar görmemiş tek insan kıyafetleri bunlardı.

"İnsanlarımdan nasıl ayrıldıysam onlara o şekilde döneceğim," dedim mavi pamuklu gömleğimin kırışıklarını düzeltirken. İnciye benzeyen düğmelerinden birine dokundum. Bir zamanlar, elimde tuttuğum bu kıyafetlerden başka bir şey giymeyi reddederdim. Elbiselerden nefret ederdim. Korselerden de nefret ederdim ama feminen giyinmeyen kadınları hor

gören bir toplumda ödemem gereken bir bedel olduklarını biliyordum.

Duygulanmayı bekleyerek kıyafetlere baktım. Ama içime beklediğimden kötü bir his yayıldı. Baskı. Bacaklarımın etrafında uçuşan şifon bir eteğin sağladığı özgürlüğün, göğsümde tiril tiril örümcek ipeğinden başka hiçbir şeyin olmamasının verdiği hafifliğin değerini anlamaya başlamıştım.

Artık böyle şeyleri hiç giyemeyebilirim.

Korsem, pantolonum ve gömleğim elimde, paravanın arkasına geçip ipeksi elbisemi çıkardım.

Lorelei perdenin diğer tarafından, "Yardıma ihtiyacın var mı?" dedi.

Tam reddedecekken sert korseyi elime alınca durdum. "Aslında evet."

Paravanın benim olduğum tarafına geçti ve korseyi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Meşe ve sarmaşık adına, bu şey de ne böyle?"

"Kadınların giymeye mecbur olduğu bir kıyafet," dedim arkamı ona dönerken. "Bağcıkları bağlayıp sıkman gerekiyor."

Eline aldığı bağcıklara onu ısıracaklarmış gibi baktı. "İnsan kadınların bunu giymesi neden zorunlu ki?"

"Vücutlarımızı desteklemek için," dedim alayla. Lorelei üstteki bağcıkları çektiğinde nefesim kesildi.

"Seni incittim mi?" dedi endişeyle.

"Hayır, sadece... bunların ne kadar rahatsız olduğunu unutmuşum."

"Bu gerçekten gerekli mi? Şeyden endişeleniyorsan başka bir şey giyip üstüne de pelerin..."

"Bağla gitsin," dedim ama sesimde ters bir tını yoktu. Daha çok bir an önce bitsin gitsin istiyordum. "Beni kendilerinden biri gibi görmeliler."

İç çekerek bağcıkları bağlamaya devam etti. "Benim de bunlardan birini giymem gerekiyor mu?"

Başımı çevirip ona baktım. "Tabii ki hayır. Neden giymen gereksin ki?"

"Çünkü seninle geleceğim."

Şaşırdım. "Aspen benimle gelmeni mi emretti?"

"*Ben* ona sana eşlik edip edemeyeceğimi sordum."

İç çektim. "Lorelei, kararlılığını takdir ediyorum ama Sableton'dayken hizmetçiye ihtiyacım olmayacak."

Bağcıkları bağlamayı bırakıp bana baktı. "Hizmetçiye olmasa da bir arkadaşa ihtiyacın olabilir."

Karşı çıkmak, Foxglove'un zaten orada olacağını söylemek istedim ama kelimeler ağzımda bir türlü çıkmadı. Başımı kabullenir gibi sallayarak önüme döndüm, gözlerim dolmaya başlamıştı. Lorelei bağcıkları bağlamaya devam etti, her çekişinde dişlerimi sıktım.

Sonunda giyindiğimde, üzerimde insan kıyafetlerim ve en mütevazı peri pelerinimle kendimi Faerwyvae'ye gelmek için evden ilk ayrıldığımdaki gibi hissediyordum.

Kurbanlık koyun gibi.

* * *

Lorelei'la salonumdan çıkarken kalbim ağırlaştı. Koridorda gördüğüm her gölge dikkatimi çekiyordu ve her dönüşte, her köşede Aspen'i görmeyi bekliyordum. Fakat ne gitmemi engellemek ne de bana veda etmek için ortaya çıktı. Hem hayal kırıklığına uğramıştım hem de içim rahatlamıştı.

Foxglove iki siyah puca'nın çektiği arabanın yanında bekliyordu. Pucalar onları ilk gördüğümdeki kadar korkutucu gelmiyorlardı artık, özellikle de onlardan çok daha tehlikeli kelpielerle karşılaştıktan sonra. Yine de kelpieler Aspen'in tahtını Cobalt'tan

geri kazanmaya çalıştığım zaman On İkinci Saray'daki duruşmamda bana yardım etmişlerdi. Bu olağanüstü deneyimleri gerçekten yaşamış mıydım? Yoksa hepsi sadece hayal miydi? Kazandığım taç, her şeyin gerçek olduğuna dair tek kanıttı.

O da şimdi salonumdaki masada duruyordu. Kimseye ait değildi.

Arabaya bindim ve Foxglove ile Lorelei karşıma otururken ben de uzun banklardan birine yerleştim. Araba yola koyulduğunda camdan dışarı bakmaya cesaret edemedim. Bircharbor'ın gitgide uzaklaşıp küçülmesini, ardından tamamen silinip gitmesini kaldıramazdım. Burayı sevmeye başladığımdan değil –daha yeni yeni evimin burası olduğunu hissetmeye başlamıştım– ama pencerelerden birinden beni izleyen boynuzlu bir siluet görmekten korktuğum için. Bu düşünce bile nefesimi kesmeye yetti.

Bir saat kadar sessizlik içinde yolculuk ettikten sonra nihayet öne doğru eğilip manzaraya baktım. Etrafımız meşe ve akçaağaçlarla çevriliydi; koyu kırmızı yapraklar tepemizde yakut gibi parıldıyor, yıldız misali düşüyor ve yeryüzünü kan kırmızısı bir deniz gibi kaplıyordu. Kırmızının her tonuna baktım, her yaprağın şeklini son kez görüyormuşum gibi ezberledim.

Yeniden arkama yaslandıktan sonra duygusallığımı biraz ardımda bırakma niyetiyle Foxglove'a döndüm. Duygularımı her zaman tek bir şeyle bastırırdım: Mantık. "Sableton'a nasıl gideceğiz? Uzun yoldan gideceğimizi tahmin ediyorum."

"Doğru bildin," dedi. "Sonbahar eksenine yaklaşıyoruz. Vardığımızda, duvar boyunca uzanan eksen çizgisine ışınlanacağız. Oradan İlkbahar eksenine doğru yol alacağız ve duvarı geçerek Sableton'a gideceğiz."

Aspen daha önce bana eksenler arası yolculuğu anlatmıştı ama hâlâ anlamadığım çok şey vardı. "Sonbahar ekseni sarayın

ne tarafında kalıyor? Duvarın oradaki eksenlerin nerede olduğunu biliyorum ama Sonbahar Sarayı'ndan daha önce sadece deniz yoluyla ayrıldım."

"Eksen, Sonbahar'ın güney ucundaki ormanda, Sonbahar'ın Rüzgâr'la buluştuğu yere yakın bir araziyi kapsıyor."

"Peki bizi otomatik olarak duvar boyunca Sonbahar eksenine mi taşıyacak?"

"Eğer otomatik olarak derken oraya gitmek için büyümü kullanacağımı kastediyorsan evet."

"Büyü mü kullanman gerekiyor?"

"Tabii ki," dedi Foxglove alayla. "Ekseni atlama ve uzun yoldan ilerleme seçeneğimiz olmalı, değil mi? Dolayısıyla eksenle iletişim kurup ona derdimizi anlatacak bir anahtarımız olmalı."

"Anahtar."

"Eksenden faydalanmak için kullandığımız büyüyü bir anahtar gibi düşünebilirsin."

Sözlerini mantığıma oturtabilmeyi dileyerek ona baktım. Konu periler ve büyüleri olduğunda inançsızlığımı bir kenara bırakmayı öğrenmiştim. Faerwyvae'ye gelmeden önce bunlar beni sadece güldürürdü. Şimdiyse gördüklerimi gördükten ve yaptıklarımı yaptıktan sonra... Mantıklı açıklaması olmayan bazı şeyler olduğunu kabul ediyordum. Yine de onları anlamaya çalışmaktan vazgeçmiyordum.

"Bu *büyülü anahtarı* nasıl kullanıyorsun? Tılsımlı sözler mi söylüyorsun?"

Foxglove ve Lorelei birbirlerine baktılar, sorgulama tarzımın basitliğine şaşırmış gibilerdi. "Sadece kullanıyorum, canım," dedi Foxglove. "Somut bir eylemden çok niyetle ilgili. Tüm büyüler öyledir."

Sözlerini mantık çerçevesine oturtmaya çalışırken arkama yaslandım.

Lorelei çabam karşısında eğleniyor gibiydi, gülmemek için kendini zor tutuyordu. "On İkinci Saray'da büyüler hakkında bir şeyler öğrenmedin mi?"

"Çok bir şey öğrendiğim söylenemez," dedim. Yeni olasılıklara açık olmamı sağladığı ve ballı pyrus'tan kafayı bulup sarhoş olmuşum gibi hissetmeme neden olduğu doğruydu. Fakat Her Şeyin Her Şeyi'ne gerçekleştirdiğim ziyaretim büyünün nasıl işlediğine dair bir göstergeyse bunu yakın zamanda anlamlandırabileceğime dair bir umudum yoktu.

"Eksene giriyoruz," dedi Foxglove.

Camdan dışarı baktım ve herhangi bir değişikliği, büyüye dair herhangi bir izi takip etmeye çalıştım. Orman, manzaraya en son baktığım zamanki gibi görünüyordu. Daha fazla meşe, daha fazla akçaağaç. Daha fazla kırmızı yaprak. Araba ilerlerken dışarıya bakmaya devam ettim ama bir değişiklik göremedim.

Dikkatimi yeniden Foxglove'a çevirdim. Yüzünü, gözlerini inceledim. "Büyünü şu anda kullanıyor musun?"

Kıkırdadı. "Ne zaman kullanmıyorum ki?"

"Şu an eksen için kullanıyor musun?"

"Çoktan kullandım. Öteki tarafa geçtik bile, duvara yaklaşıyoruz."

Tekrar camdan dışarı baktım. Hâlâ hiçbir şey değişmemişti. Nasıl işlediğini anlamadığım başka bir büyülü olay daha. Şaşkınlığım hem sinirimi bozmuş hem de kendime meydan okumamı sağlamıştı. Gözüme bir hareketlenme takıldığında yerime geri oturmak üzereydim. Uzakta, ağaçların arasında gölgelere gizlenmiş bir karaltı vardı. Devasa boynuzları olan iri bir yaratık.

Gölgeyi inceleyip tanımaya çalışırken nefesim kesildi. Aspen'i daha önce geyik formunda görmüştüm. Acaba o...

Bunu düşünemezdim. Düşünmemeliydim.

Görüş alanımdan çıkana, batan güneşin altında gölgeler arasında kaybolana kadar yaratığı izledim. Ancak o zaman gerçekten bir geyik görüp görmediğimi sorguladım.

BÖLÜM 6

Arabayı saran sis duvara yaklaştığımızın habercisiydi. Sonbahar ve Yaz eksenlerinde seyahat ettikten sonra İlkbahar eksenine ulaştığımızda araba güneye döndü. Artık duvarın yükselen taşları sisin içinden seçiliyordu. İki dikili taşın arasından geçip tanıdık bir ormana girdik.

Sonbahar'dan Sonbahar eksenine geçiş oldukça yumuşakken Faerwyvae'den Eisleigh'ye geçiş sarsıcıydı. İlkbahar gibi buraya da gece çöktü ama ayışığında bir donukluk vardı. Yapraklar ağaçlardan düşerken parıldamıyordu ve Sonbahar Sarayı'nın aksine, buradaki güz dalların yarısını çoktan çıplak bırakmıştı. Havadaki nektar benzeri kokular gitmiş, yerine çürümenin keskin kokusu gelmişti. Kahverengi, yumuşak yaprakların üzerinde dönen tekerleklerin sesi, içimin üzüntüyle karışık garip bir nostalji duygusuyla kabarmasına neden olmuştu.

Ev. Evimdeydim.

Hissettiğim rahatlama birazdan yaşayacağım konuşmayı düşününce silinip gitti. Belediye başkanıyla konuşmamdan ne beklemeliyim bilmiyordum. Oraya varıp durumumu açıklayacağımı, bu çirkin yanlış anlaşılmayı çözeceğimi ve her şeyi yoluna koyacağımı umut ediyordum. Belediye başkanı annemin serbest bırakılması emredecek ve Aspen'le evlenmemi kabul ederek anlaşmayı sürdürecekti.

Fakat umutlarım gerçek olacaksa neden bunları düşününce kendimi kötü hissediyordum? Umut etmek beni üzdüğü için mi? Yoksa içten içe umutlarımın boş olduğunu bildiğim için mi?

Sessizlik içinde yolculuğumuza devam ederken dişlerimi sıktım. Araba sonunda durduğunda yüreğim ağzıma geldi.

"Belediye başkanının evine geldik," dedi Foxglove. Yüzüne bakınca onun da en az benim kadar endişeli olduğunu gördüm. Arabanın kapısını açtı ama inmeden önce tereddütle Lorelei'a baktı. "Bence Evelyn ve ben belediye başkanıyla konuşurken sen burada beklemelisin."

Lorelei, Foxglove'a baktı, başıyla onaylarken yüzünde rahatlamaya benzer bir ifade belirdi.

Foxglove'un dikkati bana çevrildi. "İstersen sen de burada bekleyebilirsin. Seni dahil etmeden önce onunla konuşup bilgi alabilirim."

Dahlim olmadan bu olayın çözülmesine mümkün değil izin veremezdim. Elde edebileceğim her bilgiyi doğrudan almak istiyordum. Kendime güvendiğimi göstermeye çalışarak çenemi kaldırdım. "Geliyorum."

Foxglove iç çekerek arabadan indi ve elini uzatıp benim de inmeme yardım etti. Belediye başkanının evi arabanın diğer tarafındaydı, çitlerle ve bakımlı çimenlerle çevrili zarif bir malikâneydi. Belediye başkanı Coleman'ın evini ilk kez görüyordum ancak çocukluğumda pek çok kez önünden geçmiştim. Ablam Maddie Coleman'la arkadaş olduğu zamanlar onunla birlikte buraya sık sık yürür ve amcasını ziyaret etmesi için onu yolun başında bırakırdık.

Şu an Maddie Coleman'ı düşünmek beni sadece iğrendiriyordu ama en azından korkudan daha iyiydi.

Foxglove'la, kendini beğenmiş bir kapıcının bizi karşıladığı ön kapıya yaklaştık. Foxglove'dan buraya neden geldiğimize dair kısa bir açıklama isteyen kapıcı bizi malikâneye alarak bir salona götürdü. Hedefimizin diğer uçtaki kapı olduğu belliydi ama tanıdık bir yüz dikkatimi çekince yerimde durdum.

Maddie Coleman, kardeşi Marie'nin yanında salonun ortasındaki koltukta oturuyordu. Ayaklarının dibinde tıka basa dolu çantalar ve bavullar vardı. Maddie sarı buklelerini savurarak tığ işinden başını kaldırdı ve sırıtarak gözlerimin içine baktı. Beni baştan aşağı süzdü ama burada olmama şaşırmış gibi durmuyordu. Bakışlarını Foxglove'a çevirdi. "Beni yeni kocama götürmeye mi geldin?"

Kanım kaynarken ona saldırmamak için kendimi zor tuttum. Sanki ellerimde alev tutuyormuşum gibi avuçlarımın içi bile ısınmıştı.

Foxglove koltuktaki kızlara yüzünü buruşturarak baktı. Onlara tek kelime etmeden çenesini kaldırdı ve salonun diğer tarafındaki kapıcının yanına gitti. Maddie'ye ters bir bakış attıktan sonra ben de onu takip ettim, kız irkilmedi bile. Fakat Marie'nin yüzü soldu ve konuşmak istercesine ağzı açık kaldı.

Koridorda ilerlerken içime attığım öfkeyle titriyordum, ancak koridorun sonuna geldiğimizde kendime gelmiştim. Kapıcı kapıyı tıklatıp içeri girdi.

İçeride belediye başkanı Coleman masasında oturuyordu, her iki yanındaysa silahlı korumalar vardı. Belediye başkanının muhafız tutacağını hiç düşünmezdim ama barışçıl bir elçiyle bile olsa, perilerle görüşürken kendini güvende hissetmek istemiş olabilirdi.

Belediye başkanı şık giyimli bir adamdı ama zayıf, sarışın yeğenine hiç benzemiyordu. Sağlam yapılıydı, gür bir bıyığı ve kalın, tırtıla benzeyen kaşlarının altındaki gözlerinde kurnaz bir ifade vardı. Beyaz bir gömlek üzerine kahverengi bir yelekle ceket giymiş, kravat takmıştı.

İçeri girdiğimizde başını masadan kaldırdı, gözleri önce Foxglove'a sonra bana kilitlendi. "Bayan Fairfield," dedi çekingen bir gülümsemeyle. "Sizi burada görmeyi beklemiyordum

ama itiraf etmeliyim ki böylesi işleri hepimiz için kolaylaştırıyor." Bir korumasını yanına çağırdı ve benim duyamayacağım kadar alçak bir sesle kulağına bir şeyler fısıldadı. Daha sonra koruma odada yürümeye başladı. Bana doğru.

İrkildim ve ellerim uyluğuma, kalçama gitti ama tehlikeye karşı verdiğim otomatik tepki sonuçsuz kaldı; demir hançerim Cobalt beni yakaladığında kaybolmuştu ve henüz yerine yenisini koyamamıştım. Tepkimin yersiz olduğunu fark etmem zaman aldı. Koruma bana doğru gelmiyordu. Foxglove'un yanından geçip dışarı çıktı.

Utançtan yüzüm kızardı ve rahat bir nefes alarak dikkatimi belediye başkanına çevirdim.

Belediye başkanı Coleman kısık gözlerle bana baktı ve oturmamızı işaret etti. "Kralınız konseyin sunduğu teklif konusunda kararını verdi sanırım?"

"Evet, Kral Aspen mektupta yazanları gözden geçirdi," dedi Foxglove. Bu kadar sakin oluşuna şaşırdım. Kötü durumlarla başa çıkarken sık sık kaygılanmasına –ellerini ovuşturmasına, gözlüğünü gergin bir tavırla düzeltmesine– o kadar alışmıştım ki ne kadar sakin ve asil olabileceğini neredeyse unutmuştum. Onu ilk gördüğümde de böyleydi; dik duruşlu, gür sesli, züppe ve kendini beğenmiş.

"Sanırım hoşuna gitmedi."

"Hoşuna gitmedi demek hafif kalır, Başkan Coleman. Bayan Fairfield ve benim de durumdan hoşnut olduğumuz söylenemez ve sorularımız var."

Başkan koltuğuna yaslandı. "Bilgim dahilindeki sorularınızı cevaplayabilirim ancak sizi temin ederim ki hiçbir şey vardığımız sonuçları değiştirmeyecek ya da başka bir zeytin dalı uzatmamıza sebep olmayacak."

Koltuğun kolçaklarını sıkarak endişemi ve öfkemi dindirmeye çalıştım. Sorularımı ona bağırarak sormamak için

yapabileceğim tek şey buydu ama Foxglove'un konuşmayı yürütmesine izin vermenin en iyi seçenek olduğunu biliyordum. Şimdilik.

"Çözmek istediğimiz ilk konu Bayan Fairfield'ın soyuyla ilgili suçlama," dedi Foxglove. "Mektupta peri kanından olduğu için anlaşmayı devam ettirmeye uygun görülmediği yazıyordu. Kral'ın eşi böyle bir olasılık hakkında hiçbir şey bilmediğini belirtti. Konseyinizin bu acayip fikri nereden edindiğini açıklar mısınız?"

Belediye başkanı dudaklarını büzdü ve bıyığının altından konuşmaya başladı. "Evelyn ve Amelie Fairfield'ın peri kanından geldiklerine ve anneleri Maven Fairfield'ın bunu bildiği halde, kızları Seçilmişler olarak duyurulduktan sonra bile gerçeği sakladığına dair kanıtımız var. Sakladıklarıyla anlaşmayı kasıtlı olarak tehlikeye atmıştır."

Baştan aşağıya titriyordum. Daha fazla sessiz kalamadım. "Kanıtınız nedir?"

Belediye başkanı bakışlarını bana çevirdi ve yüzünde bir nefret ifadesi belirdi. "Elimizdeki kanıtlar tartışmaya açık değil ve annenizin duruşmasında ayrıntılarıyla ele alınacak."

"Annemin duruşması," diye yineledim. "Ne zaman olacak?"

"İki hafta içerisinde, Eisleigh konseyi Spire'da toplandığında."

Spire. Eisleigh'nin başkenti Grenneith'teki hapishane. Sadece Eisleigh'nin en amansız suçlularının duruşmaları Spire'da görülürdü. Bundan daha kötüsü ancak duruşmasının Anakara'daki Merren Kalesi'nde yapılması ve Kral'ın yanı sıra bütün Bretton Krallığı'nın da duruşmaya katılması olurdu. En azından vatana ihanet suçlaması ulusal değil bölgesel bir tehdit olarak değerlendiriliyordu. Yine de bu düşünce beni pek rahatlatmadı.

Belediye başkanı devam etti. "Elimizdeki kanıtlar çürütülemez olsa da annenizin adil bir yargılamaya tabi tutulmasını

sağlayacağız. Size ve ablanıza da işlerinizi önceden düzene koymanız için bolca zaman tanıyoruz. Bugün burada olmanız bana sizi razı etmenin düşündüğümüz kadar zor olmayacağını söylüyor."

"Annemin masum olduğunu kanıtlamak için buradayım. Ablam ve ben peri değiliz."

"Kanıtlanacak bir masumiyet varsa delillerinizi Maven Fairfield'ın duruşmasında sunabilirsiniz, zira sizin ve ablanızın katılımı zaruri."

"Daha iki hafta var!" diye bağırdım. "İddialarınızı destekleyen kanıtı açıklamayacak ve *iki hafta* boyunca annemi savunmama izin vermeyecek misiniz?"

"Aynen öyle," dedi zerre pişmanlık belirtisi göstermeden. "Annenizin vatana ihanetle suçlandığını düşünürsek resmi duruşma ortamı dışında yapacağımız konuşmaların hiçbir faydası olmayacaktır. Bu konuda daha fazla konuşmak için ikimiz de duruşmayı beklesek daha iyi olur."

Foxglove sakin olmamı söylercesine elini elimin üzerine koydu. "Madem duruşmanın görülmesine daha iki hafta var, o halde bu süre zarfında anlaşmaya ilişkin tüm adımları ertelemeliyiz," dedi.

Belediye Başkanı Coleman başını iki yana salladı. "Olmaz. Eisleigh Konseyi, Kralınıza anlaşmayı devam ettirebilmesi adına birçok seçenek sundu ve Kralınız her seferinde başarısız oldu. Bu ona verdiğimiz son şans."

"Fakat yaşanan son aksilik Kral Aspen'in eseri değil," diye karşı çıktı Foxglove.

"Öyle mi dersiniz?" dedi belediye başkanı alayla. "Holstrom kızları idam edildikten sonra Kralınız Evelyn Fairfield'ı isim belirterek talep etti. Bizim seçimimiz olan yeğenlerimi istemedi ve onların yerine Fairfield kızlarını seçti. Onları peri soyundan

geldiklerini bildiği için bile seçmiş olabilir. Bu yolla anlaşmayı bozmak istemiş olabilir."

Foxglove tartışmaya girmedi. Belediye başkanının teorisinin yanlış olduğunu bilsem de insanların –ve pek çok perinin– Aspen'i nasıl gördüğünü biliyordum. Onu zalim, dengesiz ve pervasız biri olarak görüyorlardı. Aslında her şeyi Faerwyvae'deki dengeyi korumak adına yaptığının farkında değillerdi.

Ama aklımı kurcalayan bir mesele daha vardı. Aklıma hâlâ yatmayan bir şey. "Eisleigh Konseyi bu son gelişmelerden Aspen'in sorumlu olduğunu düşünüyorsa neden ona son bir şans veriyor? Neden yaptığını anlaşmanın ihlali olarak değerlendirmiyor?"

Sorum üzerine Foxglove aniden bana döndü ama ben gözlerimi belediye başkanından ayırmadım.

"Savaş istemiyoruz, Bayan Fairfield. Kral Aspen'e barışı sürdürmek için son bir teklif sunmamız hem insanların hem de perilerin iyiliğini düşünmemizden. Bu cömert teklifi geri çekme hakkımız var ancak ona son bir fırsat tanıyoruz." Konuşurken oldukça kendinden emin görünüyordu ama yüzünde az kalsın gözden kaçıracağım bir tereddüt de vardı.

Söylemediği şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak gözlerine baktım. Bakışlarımı kaçırmayı reddettiğimden gözlerini bir kafese hapsetmişim gibi hissettim. Bunu zihnimde canlandırabiliyordum; onun dikkati bir kuş, benim irademse bir kafesti. Sanki ben ona baktıkça belediye başkanı uysallaşıyordu. "Bana söylemediğiniz bir şeyler var," dedim. Sesim hem sakin hem iğneleyiciydi. "Bunu gerçekten neden yaptığınızı söyleyin."

Belediye başkanının ifadesi durgunlaşsa da kararmış gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş vaziyetteydi. "Kral Ustrin biat etmemizi talep etti. Bizi oldukça zor bir durumda bıraktı."

Ağzım açık kaldı. O sırada zihnimde ellerimde tuttuğum kuş da uçup gitmişti.

Belediye başkanı gözlerini kırpıştırdı, yüzü utançtan kızarmıştı. Sanki aramıza mesafe koymak istercesine sandalyesine yaslandı. Sanki... korkuyordu.

Foxglove'un bakışlarının da farkındaydım. Bakışlarına karşılık verdim ama ne anlama geldiklerinden emin değildim. Telaşlı görünüyordu.

Ama neden? Birkaç dakika önce belediye başkanının gözlerine baktığımda zihnimde beliren o tuhaf görüntüyü düşünmeden edemedim. Aklıma sadece tek bir kelime geldi. Efsun. Belediye başkanını efsunlamıştım.

Hayır, tabii ki böyle bir şey olamaz. Bu saçmalıklar kafamı karıştırdı, hepsi bu.

Bunun yerine Başkan Coleman'ın sözlerine odaklandım. Kral Ustrin kendisine biat edilmesini istemişti demek. İsmi düşündüm ve bir yüzle eşleştirmeye çalıştım. Sonra Aspen'in tahtını Cobalt'tan geri aldıktan sonra koridorda benimle konuşan periyi hatırladım. Turuncu pulları, dudaksız ağzı, kesik burun delikleri vardı. Ateş Kralı. Titredim. Kertenkele Kral hakkında pek bir şey bilmiyordum ama ilk karşılaşmamız beni yeterince tedirgin etmişti.

Kaşlarımı çattım. "Kral Ustrin'in olup bitenlerle ne ilgisi var?"

Belediye başkanı ürpertici bir bakış attı. "Bu da tartışmaya açık bir konu değil."

"Başkan Coleman," dedi Foxglove. Sakin sesi ortamın gerginliğiyle tezat oluşturuyordu. "İnsan konseyi Kral Aspen'e son bir şans tanıyorsa iki hafta daha beklemenin ne zararı olacak anlamıyorum. Kral ve Evelyn Fairfield son aşama hariç anlaşmanın gerektirdiği her maddeyi yerine getirdiler. Başladıkları işi

bitirebilmeleri için en ufak bir şans bile varsa, beklemeye değdiğini düşünüyorum."

"Hayır," dedi belediye başkanı. "Kralınız anlaşmayı sürdürmek ve Maven Fairfield'ın idamını engellemek istiyorsa yeğenlerimi yeni Seçilmişler olarak kabul edecek. Onları bugün Sonbahar Sarayı'na götüreceksiniz. Kral Aspen büyük olanı karısı olarak alacak ve anlaşmanın gerektirdiği tüm eylemleri tek bir günde yerine getirecek. Hafta sonuna kadar vakti var."

"Kral Aspen Evelyn'le çoktan eşleşti," diye karşı çıktı Foxglove.

"Eşleşmeleri karısı olduğu anlamına gelmiyor."

"Eşleşme ritüelini yaptılar." *Eşleşme* sözcüğünü sanki bu kelimeyi yüksek sesle söylemek ona acı veriyormuş gibi yarı fısıltıyla söylemişti. Eşleşme töreninden önce bana ritüelin ne olduğunu anlatırken nasıl isteksiz olduğunu göz önünde bulundurduğumda, bunun insanlarla sık sık konuşulmadığını varsaydım.

Fakat Başkan Coleman, "Bayan Fairfield, Kral Aspen'i bir daha görmezse aralarındaki Bağ'ın hiçbir önemi kalmaz," derken hiçbir saygı belirtisi göstermedi.

Sözleri beni öfkelendirmiş ve midemi bulandırmıştı. Öfkeden ve bulantıdan başım dönüyordu. *Önemi kalmaz. Kral Aspen'i bir daha görmezse.*

Çalışma odasının kapısı açılınca düşüncelerimi aklımın derinliklerine ittim. Dikkatimi içeri giren iki kişiye çevirdim. Biri biz geldiğimizde giden korumaydı. Diğeri ise Şerif Bronson'dı. Sableton'ın kolluk kuvveti. Buraya benim için geldiğine hiç şüphem yoktu.

"Evelyn Fairfield," dedi belediye başkanı, "hapis cezasına çarptırıldınız."

BÖLÜM 7

Şerif Bronson bana doğru bir adım attı ve belediye başkanının iki koruması da peşinden geldi. Sandalyemi devirerek ayağa kalktım. Benden hemen sonra Foxglove da ayağa kalktı ve beni arkasına aldı. Ellerini önünde tuttu, sanki korumaların belindeki kılıçlara ya da şerifin tabancasına karşı bir şansı varmış gibi. *Tabanca!* Köyümde ya da adada çok nadir görülen bir silahtı. En azından henüz silahını çekmemişti.

"Bekleyin," dedi Foxglove. "Herhangi bir duruşma aksini kanıtlayana kadar Evelyn Fairfield Sonbahar Sarayı'nın tebaasıdır. Ona zarar veremez ya da onu esir tutamazsınız."

"Bayan Fairfield'ın annesiyle beraber vatana ihanet ettiğinden şüpheleniliyor," dedi Başkan Coleman. "Bu gece Sableton Hapishanesi'ne götürülecek ve yarın da duruşmaya kadar annesiyle beraber tutulmak üzere Spire'a nakledilecek."

"Zorluk çıkarmadan gelirseniz herkes için daha kolay olacak." Şerif Bronson özür dilermişçesine bana bakarak elini uzattı. Birbirimizi çok iyi tanımasak da çocukluğumdan beri Sableton'ın şerifiydi.

"Ayrıca annenle birlikte olmak istemez misin?" Belediye başkanının sesi alaycıydı ve kulaklarımı tırmaladı. Ama sözleri hedefine ulaştı ve zihnim annemin karanlık bir hücrede tek başına olduğu görüntülerle dolarken mücadele edecek gücü bulamadım.

"Tutulduğu yerde rahatı oldukça yerinde, sizin de öyle olacak," dedi Bronson. Sesi belediye başkanından daha yatıştırıcıydı.

"Bu konfor konaklamanız süresince devam edecek ve Spire'da da aynı özenin gösterileceği konusunda teminat aldım."

Belediye başkanı boğazını temizledi. "Ablanızdan haber aldığımızda o da size katılacak."

Foxglove'un omzuna nazikçe dokunarak sakin kalmasını işaret ettim. "Duruşmadan sonra bize ne olacak?"

"Duruşmadan sonra üçünüz de Bretton Anakarası'na sürgüne gönderileceksiniz," dedi belediye başkanı.

"Tabii şüpheleriniz doğru çıkarsa," dedi Foxglove.

Belediye başkanı onayladı.

Anakara'ya sürgün edilmek. En azından idam edilmeyecektik.

Çok da uzun olmayan bir zaman önce Anakara'ya gitmek için her şeyimi verirdim. Ama bu, Hasat'tan önceydi. Faerwyvae'den önce. Aspen'den önce. Şimdi hepsi geçmişte kalmıştı. Duruşmada annemin masum olduğu kanıtlansa bile artık Aspen ve benim için çok geçti. O zamana çoktan evlenmiş olacaktı.

Ama annem yaşayacak. Hayatta kalacak ve birlikte olacağız. Başka bir duygusal çöküş yaşamamak için odaklanabileceğim tek şey buydu.

"Hapishaneye kendi isteğimle gideceğim." Sesim titremişti. "Foxglove yeni Seçilmişleri Sonbahar Sarayı'na götürecek."

"Akıllıca bir seçim," dedi belediye başkanı.

Koridordan aceleci ayak sesleri duyulunca Şerif Bronson'a döndüm, derken buna daha ağır hareket eden ayakların sesi eklendi. Kapıdan giren tanıdık sima beni hazırlıksız yakaladı.

"Onu tutuklamayın," dedi Bay Meeks nefes nefese. Yaşlı cerrah belediye başkanının masasına ilerlerken bana bakmadı bile. "Duruşmaya kadar onu ben konuk edeceğim."

Başkan Coleman başını iki yana salladı. "Parmaklıklar ardında tutulması gerekiyor."

"O sadece genç bir kız," dedi Bay Meeks. "Hapishanede tutularak küçük düşürülemez."

Sadece genç bir kız olarak anılmak beni rahatsız etse de sözleri kalbimi yumuşatmıştı. Yanında çıraklık yaptığım eski ustam herkesten çok saygı duyduğum biriydi. Şimdi de burada benim için savaşıyordu.

Devam etti. "Peri kanı taşıdığı suçlamasıyla karşı karşıya olsa bile, ortada bir suç varsa onda değil annesinde. Bayan Fairfield'ı çocukluğundan beri tanırım ve soyuyla ilgili bir bilgisi olmadığına şahitlik edebilirim. Cehaleti yüzünden onu cezalandırmayın."

Daha yavaş olan adımlar sonunda odaya ulaştı ve kapıdan tanımadığım bir adam girdi. Otuzlu yaşlarında görünüyordu; krem rengi pantolon, lacivert ceket ve yelek giymişti. Uzun boyluydu, düzgün kesilmiş koyu sarı saçları, ince bıyığı ve ipek kravatının rengiyle uyumlu soluk mavi gözleri vardı.

Başkan Coleman rahat bir nefes verdi. "Konsey üyesi Duveau, lütfen Bay Meeks'e mantıklı davranmasını söyler misiniz?"

Bay Duveau gözleriyle odayı taradı, önce Bay Meeks'e sonra Foxglove'a baktı. En sonunda bakışları bana çevrildi ama gözlerime bakmadı.

Bay Meeks yeni gelen adama döndü. "Henry, lütfen Bayan Fairfield'a bu konforu çok görmeyin. Bırakın annesinin duruşmasını benim yanımda beklesin. Zamanı geldiğinde onu Spire'a kendim getireceğim."

Belediye başkanı itiraz etmek için ağzını açtı ama Henry Duveau ondan önce davrandı. "Bunda bir sorun görmüyorum, Başkan Coleman. Bayan Fairfield istediğini yapabilir. Hatta ablasıyla birlikte duruşmaya gelip cezalarına boyun eğeceklerine söz verdiği sürece isterse Sonbahar Sarayı'na da dönebilir."

Belediye başkanı şaşırıp kaldı ve yanakları kızardı. "Onu şimdi tutsak etmezsek, kaçıp saklanmayacağını nereden bileceğiz?"

"Saklanmamak için yeterince sebebi olacak," dedi Bay Duveau. "Hatta şimdikinden çok daha fazla."

Bana döndüğünde ürperdim. "Ne demek istiyorsunuz?"

Bana bakarken ifadesinde ne kötü niyet ne de alay vardı. Soğukkanlıydı. Kendine güveniyordu. "24 Ekim'de sen ve ablan duruşmaya geleceksiniz. Gelmezseniz anneniz idam edilecek ve sizin de başınıza ödül konulacak."

Söyledikleri karşısında öyle sarsıldım ki tek kelime bile edemedim.

Belediye başkanına döndü. "Gördün mü? Duruşma gününe kadar bırak ne yaparsa yapsın. Zaten eninde sonunda tehdit ortadan kaldırılacak."

Ne tehdidi? Sorumu soracak uygun kelimeleri bulamıyordum.

"Peki," dedi Başkan Coleman iğneleyici bir tonla. "Konsey Üyesi Duveau'yu duydunuz. Seçim sizin."

Sertçe yutkundum. "Size seçimimi söyledim zaten. Annemle kalacağım."

Bay Meeks bana döndü. "Hayır, Bayan Fairfield. Lütfen seni böyle utanç verici bir durumdan kurtarmama izin ver."

"Benim için utanç verici bir durumsa annem için de çok farklı değildir."

"Ama o da senin böyle bir şeye maruz kalmanı istemezdi, canım kızım," diye karşı çıktı. "O burada değilken seni korumak için elimden geleni yapmazsam kendimi affedemem."

Gözlerindeki şefkat beni mahvetti. Çırağı olarak beni sevdiğini biliyordum ama bana bu kadar değer verdiğini fark etmemiştim. Her zaman bir baba figürü olarak görmek istediğim kişinin beni korumasını beklemiyordum. Gözlerim Bay Duveau'ya kaydı. "Annemle ilgilenilecek mi? Bay Meeks'le kalırsam hapishanede ona zarar gelmeyecek, değil mi?"

"Sizinle pazarlık yapalım," dedi. "Annenizin duruşmasına katılacağınıza söz veriyorsanız ben de hapishanede olduğu süre boyunca annenize zarar gelmeyeceğinden emin olacağım. Kabul ediyor musunuz?"

Sözcük seçimleri beni şaşırtmıştı, sonra bir *peri* pazarlığı yapmaya çalıştığını anladım. Kimsenin bana anlatmadığı bir neden yüzünden o da benim bir peri olduğumu düşünüyordu. "Kabul ediyorum."

"Annenizin duruşmasını beklerken nerede kalacaksınız?"

Ben cevap veremeden Foxglove elini omzuma koydu, yüzünde belli belirsiz bir tebessüm vardı. Fısıldayarak, "Sana bir seçenek daha sunmuştu. Benimle Sonbahar Sarayı'na dönebilirsin," dedi.

Sonbahar Sarayı. Bircharbor'a dönüp Aspen'le iki hafta daha geçirebilirdim. Salonla çalışma odasını bağlayan koridorda bir kahkaha sesi yankılandı. Bu kahkahanın kime ait olduğunu biliyordum. Aspen'in yeni Seçilmiş'i. Müstakbel karısı. Bircharbor'a dönersem orada huzurlu olamayacaktım. Saray'da iki hafta geçirmek Aspen'in Maddie Coleman'la evlenmesine şahit olacağım anlamına geliyordu. Düşüncesi bile boğazımın düğümlenmesine yetti.

"Spire'a gönderilmesinden önce annemle konuşmak şartıyla Bay Meeks'le gideceğim," dedim.

Bay Meeks, "Tabii ki," dediği sırada belediye başkanı, "Olmaz," dedi.

Bay Duveau gözlerini devirdi. "Bırak annesini görsün."

"Sabah ilk iş onu ziyaret edebilirsin," dedi Bay Meeks.

"Pekâlâ." Belediye başkanı yenilgiyle sandalyesine yaslandı. "O zaman karar verilmiştir. Yeğenlerim seyahate hazır, sayın elçi."

Foxglove, belediye başkanını onaylarken yüzü soldu.

Bay Duveau arkasını döndü ve Şerif Bronson da onu takip etti. Bay Meeks bana gülümseyip koridorda ona eşlik etmem

için kolunu uzattı. "Buraya zamanında gelebildiğime çok seviniyorum," diye fısıldadı yanımda yürürken. "Ben gelmeden sevgili çırağım tutuklansaydı ne yapardım bilmiyorum." Bana olan ilgisine yine şaşırdım. Tüm o suçlamalardan sonra bile beni hâlâ sevgili çırağı olarak görüyordu. Yine de gerginliği gözümden kaçmadı. Bana iyilik yapıyor olsa da bu iyiliği yapmaktan çok da hoşnut değil gibiydi.

"Burada olduğumu nereden bildiniz?"

"Henry'yle buluşmuştum. Bay Duveau'yla yani. O sırada belediye başkanının koruması yanımıza gelip senin burada olduğunu söyledi. Şükürler olsun ki Bronson seni götürmeden önce buraya gelebildik."

Salona girdiğimizde Maddie ve Marie ayağa kalktı. "Gidiyor muyuz?" diye sordu Maddie sırıtarak.

"Evet." Arkamdan gelen Foxglove'un cevabı sertti. Kızların yanından geçip kapıdan çıktı, ne başka bir şey söyledi ne de eşyalarını taşımalarına yardım etti.

Maddie, Foxglove'un arkasından bakakaldı. Daha sonra bir hizmetçiye işaret etti. "Çantalarım. Hemen."

Bir sızlanma sesiyle dikkatim Maddie'nin arkasındaki kıza kaydı. Kardeşi Marie. Maddie'den birkaç santim kısaydı, saçları mat sarıydı ve ablasından çok daha sade, daha mütevazı bir elbise giymişti. Marie her zaman daha çalışkan olan kardeşti, ablası kurnazken o nazikti. Naif ve hayalperest olması dışında hep mantıklı biriydi. Onu hiç bu kadar telaşlı görmemiştim. Konuştuğunda, Marie'nin sesi fısıltıdan ibaretti. "Gitmek istemiyorum."

"Büyü artık," diye mırıldandı Maddie. "Bunun görevin olduğunu biliyorsun."

"Ama ben... hazır değilim." Gözleri yaşlarla doldu.

"Bütün gün bunun için hazır bekledik. Hatta hayatımız boyunca. Bunun bir olasılık olduğunu hep biliyordun."

"Evlenmeye hazır değilim."

Maddie omuz silkti. "Belki de senin evlenmene gerek kalmaz. Ben kendi görevimi ikimiz adına seve seve yerine getiririm." Sesi yatıştırıcı olmaktan ziyade alaycıydı.

Marie'nin gözleri benimkilere kitlendiğinde ve bakışlarıyla yardım dilendiğinde donup kaldım. Benden ne yapmamı istediğini bilmiyordum. Ablalarımız yakın arkadaşken bile biz onunla sıkı fıkı olmamıştık. Benden üç yaş küçüktü...

Tüylerim diken diken oldu. Marie Coleman'ın sadece on beş yaşında olduğunu hatırladım. Mideme bir ağırlık oturdu. Bu kadar korkması normaldi.

Hasat için yaşı tutuyor olsa da anlaşmanın maddeleri bin yıl önce belirlenmişti. O zamanlar farklı bir yaşam vardı ve Eisleigh'deki kızların bu kadar genç yaşta evlenmesi artık nadiren görülen bir şeydi. Kendi acılarıma rağmen kalbimde Marie'ye karşı bir sempati hissettim.

Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu durum üzerinde –tüm bu olup bitenler üzerinde– hiçbir gücüm yoktu.

Gözlerimi Marie'den ayırıp hızla kapıdan çıktım.

Dışarı çıktığımızda Bay Duveau iki devasa kahverengi Clydesdale tarafından çekilen şık siyah bir arabaya bindi. Bay Meeks beni konsey üyesinin şoförünün açık tuttuğu kapıya yönlendirirken midemde bir ağırlık vardı. "Bay Duveau otele dönerken bizi yol üstünde eve bırakabilir. Şerif Bronson'la gitmektense bunu tercih edeceğini düşündüm."

Gözlerim Bay Duveau'nun arkasına park etmiş hapishane vagonuna kaydı. Vagonun arkası kapalıydı ve sıradan yolcuları değil, mahkûmları taşımak üzere tasarlanmıştı. Yine de kaba saba meclis üyesiyle aynı arabada oturmayı düşündüğümde midem kasıldı.

"Evelyn!" Lorelei'ın sesini duyunca ona döndüm, bana doğru koşuyordu. Onun bizi arabada beklediğini unutmuştum.

Bana yaklaşırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı, insan yoldaşıma tereddütlü bir bakış attı. Bay Meeks bir adım geri çekilerek bizi yalnız bıraktı. Lorelei, "Ne oldu?" diye fısıldadı.

Açıklayacak enerjim yoktu. Daha olanları kendim bile idrak edememiştim. "Şey... Korktuğumuz başımıza geldi. Konseyi kararından vazgeçirmenin bir yolu yok. Aspen yeni Seçilmişleri alacak ve ben... Ben de annemin duruşmasını bekleyeceğim."

"Duruşma ne zaman?"

"İki hafta sonra. Ondan sonra da..." En kötü ihtimalle sürgün edilecektik. Peki ya en iyi ihtimalle? Konseyin soyum konusunda yanıldığını kanıtlarsak ne olacaktı? Eski hayatımıza dönebilecek miydik? Annemin eczanesini işlettiği, benim Bay Meeks'in yanında çırak olarak çalıştığım ve Amelie'nin de...

Birden kanım dondu. O tüyler ürpertici olasılık ilk kez aklıma geliyordu: Ya Amelie gelmezse? Ya Cobalt ablamın duruşmaya katılması için gönderilen mesajı alır ama bu bilgiyi ondan saklarsa? Ya ona söylerse ama gitmesine izin vermezse? Ya... ya Amelie gelmeyi reddederse?

Dizlerimin bağı çözüldü ve nefesim kesildi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Lorelei.

Düşüncelerimi toparlamak için sözlerine odaklandım. "Duruşmaya kadar ustamla, Bay Meeks'le kalacağım. Beni evine götürüyor."

Ürperdi ve sertçe yutkunarak, "Seninle kalacağım," dedi.

Üzerime bir ağırlık çöktü. "Hayır, Lorelei. Yarı-peri olduğum gerekçesiyle beni neredeyse hapse atıyorlardı. Burada kalmana izin vermelerinin imkânı yok. Hem neden kalmak isteyesin ki?"

"Bununla tek başına yüzleşmene izin veremem."

Yalnız değilim, demek istedim. *Bay Meeks yanımda.* Ama aynı şey olmadığını biliyordum. O ve Foxglove geride bıraktığım

dünyayla aramdaki son bağdı. Faerwyvae'de yaşadığım her şeyin gerçek olduğunun kanıtlarıydı. Onun yanımda olması hem rahatlatıcı hem de acı vericiydi ama yine de bencil tarafım kalmasını istiyordu. Ne var ki bunun mümkün olmadığını da biliyordum.

Bay Meeks yavaş ve tereddütlü adımlarla yanımıza yaklaşırken tam da bunları söylemek üzereydim. "Arkadaşın sana eşlik etmek istiyorsa o da evimde kalabilir," dedi. "Bay Duveau da izin verecektir. Oldukça mantıklı bir adam. Duruşmadan sonra geri döndüğü sürece karşı çıkacak bir argümanı olmayacaktır. Adın temize çıkana ya da sen mahkûm edilene kadar fahri elçi olarak görevlendirilebilir."

Sözde bir suçlunun yanı sıra bir periyi de evine almaya bu kadar hevesli olmasına şaşırdım. Bay Meeks perilerden hiçbir zaman benim kadar nefret etmemişti ama onları sevdiğine dair bir izlenim de uyandırmamıştı hiç.

"Kalıyorum," dedi Lorelei. İfadesinden onunla tartışmamın bir manası olmadığı belliydi.

Başımla onayladım ve Bay Meeks'i siyah arabaya doğru takip ettik. Arabaya binmeden önce gözüm altın, inci ve parlak ahşaptan yapılmış vagona takıldı. Foxglove arabanın dışında dururken bana hüzünlü, kalbimi yerinden oynatan bir gülümsemeyle baktı. Ta ki Maddie Coleman vagonun kapısına doğru ilerleyip arkadaşımı görmemi engelleyene kadar. Maddie bana baktı ve abartılı bir gülümseme takındı. "Görünüşe göre Kraliçe olacağım."

İçim öfke doldu ve bıraktım acım, endişelerimi yakıp kül etsin. Yüzümde bir sırıtışla gözlerimi Maddie'ye diktim. "Kral'ın boynuzlarına dikkat etmeni öneririm," dedim tatlılıkla. "Kolay avlara pek tahammülü yoktur."

BÖLÜM 8

Arabaya bindiğimizde Lorelei'la yan yana iki adamın karşısına oturduk. Bay Duveau pencereden karanlık manzarayı izliyordu, peri arkadaşımın varlığından rahatsız olmamış gibiydi. Öte yandan ben, meclis üyesi Duveau'ya bu kadar yakın olmanın verdiği ürpertici duyguyu bastıramıyordum. Konuşmalarda adının geçtiğini duymuştum ama onunla bu geceye kadar yüz yüze gelmemiştim. Bildiğim kadarıyla, Başkan Coleman ve Eisleigh'nin köylerini denetleyen diğer tüm belediye başkanlarıyla birlikte o da Eisleigh Konseyi'nin bir üyesiydi. Fakat Bay Duveau'nun belediye başkanı olduğunu sanmıyordum, o yüzden belki de konseyin başkanlarından biridir diye düşündüm. Durum ne olursa olsun, adamın sessiz ve dalgın tavrında bile tuhaf bir otoriterlik vardı.

Benden daha rahatsız görünen tek kişi Lorelei'dı. Yanımda kaskatı kesilmiş halde iki adamı izliyordu. Bir erkek insanla son karşılaşmasında neler olduğunu düşünürsek tedirginliği anlaşılabilirdi. Neden kalmayı seçtiğini bir türlü anlayamıyordum.

Bay Meeks'in evi belediye başkanınkinden çok da uzak değildi ve yolculuk daha fazla gerginleşmeden araba durdu. Şoför kapıyı açıp geldiğimizi haber verdi. Bay Meeks arabadan atladı ve inmeme yardımcı olmak için elini uzattı. Ben vagondan çıkamadan Bay Duveau kapıya elini koyarak inmemi engelledi. Kolunda bir kırmızılık dikkatimi çekti. Bileğinde üvez meyvesinden bir bileklik vardı. Onun üvez meyvelerini görünce

boynumdaki tutamlara uzandım ve meyvelerin verdiği rahatlığı hissetmeye çalıştım.

"Önce arkadaşın insin," dedi Bay Duveau. "Seninle yalnız konuşmak istiyorum."

"Onu bırakmayacağım," dedi Lorelei sertçe.

Arkadaşıma bakarken Bay Duveau'nun ifadesinde ilk kez belli belirsiz bir kızgınlık seçtim.

Ağzımdan dökülen sözler sakin ama kararlıydı. Sanki kelimelerimle ortamın gerginliğini dindirebilirmişim gibi... "Bay Meeks Lorelei'ı duruşmaya kadar fahri Sonbahar elçisi olarak kabul edeceğinize dair bana güvence verdi. Bu durumda bana ne söyleyecekseniz o da duyabilir."

Gözlerini kısarak bana baktı ama çok geçmeden bakışlarını kaçırdı. Yavaşça arkasına yaslanarak ipek kravatını düzeltti. "Pekâlâ, Bayan Fairfield. Sözkonusu tehlikeden bahsetmek istiyorum. Sana sunduğumuz konfor ve özgürlüğe rağmen söylediklerim hâlâ geçerli; ablanla beraber annenizin duruşmasına katılmazsanız Maven Fairfield idam edilecek."

Dişlerimi sıktım. "Sizi temin ederim ki, Bay Duveau, annemin hayatı benim için son derece önemlidir," derken sesim titremesin diye uğraştım.

"Ya ablan? Ablan burada değilken sen neden buradasın?"

Amelie'ye olanlar hakkında insanlar bir şey biliyor mu diye düşündüm. Öldüğünü sandığımda Aspen insanlara haber göndermeyi reddetmişti, dolayısıyla ablamın Cobalt'a olan bağlılığı ve hatta Cobalt'ın ihaneti hakkında herhangi bir bilginin saray dışına sızdığından şüpheliydim. "Ablam da benimle aynı fikirde."

"Söz mü?"

Konuşmadan önce sözlerimi dikkatle seçtim. "Bu sözü onun vermesi daha doğru olur." Arabadan çıkmak üzere hareketlendim ama Bay Duveau kolunu tekrar kaldırarak inmemi engelledi.

"Geyik Kral'la ablan yerine senin evleneceğin duyurulduğundan beri konsey ablandan hiçbir haber alamadı. Neden peki?"

"Ablamla ilgili neden haber alamadığınızı mı yoksa Kral Aspen'le eşleştirilenin neden ben olduğumu mu soruyorsunuz?"

"İkisi de."

Gözlerine dik dik baktım. Bir peri asili gibi omuzlarımı dikleştirmiştim. "Bay Duveau, merakınıza saygı duyuyorum ama saat geç oldu. Bugün aldığım haberler oldukça canımı sıktı ve arkadaşım da ben de yorgunuz. İzin verirseniz dinlenmeye gideceğiz."

Çenesi seğirdi ve bakışları karardı. "Benimle oyun oynamaya kalkma, Bayan Fairfield."

"Bu bir tehdit mi?"

"Seni tehdit etseydim bunu anlardın."

İçim öfke ve dehşetle dolarken derin bir nefes aldım. Ses tonunda, sözlerinin altında yatan bir şey tüylerimi diken diken etti. Kendi türümden birinden –bir insandan– bu kadar korkacağım hiç aklıma gelmezdi. Özellikle de bir kelpie, Deniz Kraliçesi ve Cobalt tarafından saldırıya uğradığım peri dünyasından sonra. Nedenini tam olarak bilmesem de bu adam şimdiye kadar karşılaştığım tüm yaratıklardan çok daha tehlikeli geliyordu bana.

Yine de bakışlarımı ondan kaçırmadan konuştum. "İyi geceler, Bay Duveau."

Başıyla kısa bir selam vererek yerine geri oturdu.

Lorelei'la Bay Duveau'dan kaçmak için arabadan alelacele indik. Bay Meeks bizi özür diler gibi bir gülümsemeyle karşıladı. "Hadi sizi yataklarınıza götüreyim."

Arabadan uzaklaşırken şoförün kapamak üzere olduğu kapının ardından Bay Duveau'nun sesini duydum. "Ablanla iletişime halindeysen söylediklerimi ona da iletmeni rica ediyorum."

Arkama bile dönmeden Bay Meeks'in evinin güvenli sınırlarına doğru ilerledim.

* * *

Bay Meeks bize iki ayrı oda teklif etmesine rağmen Lorelei'la tek bir misafir odasını paylaştık. Bay Meeks dul olduğu ve oğlu yine Anakara'ya tatile gittiği için evinde bolca yer vardı. Fakat Lorelei yanımdan ayrılmayı reddediyordu; onun yanında olmama, benim onun korumasına duyduğumdan daha çok ihtiyacı olduğunu hissediyordum. Bu akşam yaşanan olaylardan etkilendiği belli oluyordu, yüzü her zamanki koyu sarı renginde değildi. Kül rengine dönmüştü ve her hareketinde hafif bir titreme vardı.

"İyi misin?" diye sordum yorgan ve battaniyelerle dolu küçük yatağa uzandığımda.

Yatağa yerleşmeye çalışırken sanki canı acıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "İyiyim," dedi ses tonundan aksi anlaşılsa da. "Sadece duvarın bu tarafına hiç geçmemiştim. Bir insanın evinde, insan yatağında uyumamıştım. Benim için... rahatsız edici bir durum."

"Fiziksel olarak mı? Duygusal olarak mı?"

"İkisi de. Bir de şimdiden büyümün tükendiğini hissedebiliyorum. Kötü bir his."

Hemen panikledim. "Kötü mü? Büyünün tükenmesi senin için tehdit oluşturuyor mu?"

"Acil bir tehdit değil," dedi. "Büyüm burada her zamanki gücünde olmayacak ama atlatabilirim. Demirle yaralandığım zamanki gibi."

Kalbim sıkıştı. Benim için kendini neden böyle bir duruma soktuğunu anlamıyordum. İçimden bir ses niyetinin dile getirdiğinden farklı olduğunu söylüyordu. "Bunu gerçekten neden yapıyorsun, Lorelei?"

"Söylediğim gibi, bununla tek başına yüzleşmene izin vermeyeceğim."

"Ama neden? Burada olmana minnettarım ama yaptığın arkadaşlık görevlerinin ötesinde bir şey ve rahatsız olduğun açıkça ortada. Bana söylemediğin şey ne?"

Derin bir iç çekti. "Bana seninle gelmemi Aspen'in emredip emretmediğini sorduğunda, sana ondan bu görevi bizzat talep ettiğimi söylemiştim. Bu doğruydu ama o bundan fazlasını da istedi. Burada olduğun müddetçe, annenle ilgili mesele çözülene kadar sana göz kulak olmamı istedi."

Aspen'in adı geçince nefesim kesildi. "Neden?"

"Ben neden bu görevi kabul ettiysem o yüzden. İkimiz de insanlara güvenmiyoruz."

"Ama bana güveniyorsunuz ve ben de onlardan biriyim."

"Sen bir insandan fazlasısın. Benim Kraliçemsin. Tacı takmıyor olabilirsin ve asla o mevkiye geçmeyebilirsin ama Aspen beni senin yerine başka bir kadının önünde diz çökmeye zorlayana kadar sana hizmet edeceğim."

Söyleyecek söz bulamadım. Lorelei'la ilk karşılaştığımızda birbirimizden hiç hoşlanmadığımızı düşünmek garip geliyordu artık. Hatta biz aramızı düzeltmeye başlamadan önce Amelie'yle arkadaş olmuşlardı.

Devam etti. "Burada birisi sana zarar vermeye çalışırsa seni korumak için elimden geleni yapacağım. Daha önce yanımdaki kişiyi insanlardan korumayı başaramamış olsam da kendimi korumayı başardım. Aynı hatayı tekrarlamayacağım. Tekrarlarsam Aspen kellemi alır." Son sözlerini şakayla karışık söylemişti ama sesindeki hüznü gizleyemedi.

Acısının ne kadar derin olduğunu hayal bile edemiyordum, sevgilisinin ölümünün üzerinden çok geçmemişti. Şimdi burada, sevgilisinin katilini kurtarmaya yardım eden adamın

evindeydik. Benim de ona yardım ettiğim yerde. Bay Osterman'ın ampütasyonuna yardım etmiş, afyonla acısını dindirmiş, onu rahatlatmıştım. Büyürken tanıdığım adamla Lorelei'ın hor gördüğü adamı bağdaştırmak benim için hâlâ zordu ama artık ona inanıyordum.

"Nasıl oldu?" diye sordum fısıldayarak. "Bay Osterman sizi bulduğunda neden İlkbahar eksenindeydiniz?"

"Malan beni Bahar'daki ailesiyle tanışmaya çağırmıştı," dedi. "Kral Aspen'in sarayından bir haftalığına izin almıştım ve Sonbahar'a dönüyordum. Malan, İlkbahar ekseninden Sonbahar eksenine kadar bana eşlik etmek istemişti ama çok uzaklaşamadık. Dikkatsiz davranıyordum, aşkımıza kendimi o kadar kaptırmıştım ki bacağım tuzağa yakalanana kadar demirin kokusunu alamadım. Tam o sırada Doksan Dördüncü Taşın Kasabı duvarın yanındaki ağaçlardan birinin arkasından çıktı. Avını bekliyordu."

Mideme bir ağırlık oturdu. "Çok üzgünüm, Lorelei. Halkımın elinden acı çekmiş olmandan nefret ediyorum. Burada olmaya nasıl katlanıyorsun anlamıyorum."

"Senin gibi insanlar olduğunu bilmeseydim mümkün değil burada olamazdım. Ama sen –ve Cobalt'la yaşananlardan önce Amelie– bana tüm insanların korkutucu olmadığını gösterdiniz."

"Sen de bana tüm perilerin kötü olmadığını gösterdin."

Pencereden içeri giren ayışığıyla dudaklarında bir gülümseme oynaştığını gördüm. "Biliyorsun, onu Kraliçe yapmayacak."

Kaşlarımı çattım. "Efendim?"

"Yeni Seçilmişi. Kral senin yerine başkasını koyana kadar sana hizmet edeceğimi söyledim. Ama onu asla senin yerine koymayacak. Biliyorsun, değil mi?"

Boğazım düğümlendi. "Benim için fark etmemeli. Onu bir daha görmem pek mümkün değil."

"Fark etmemeli ama ediyor, değil mi?"

Başımla onayladım. "Evet."

Sessizliğe gömüldük ve yorgunluk tüm düşünceleri zihnimden hızla silip süpürdü. Ama ne kadar yorgun olsam da uyuyamıyordum. Lorelei bile benden önce uyumuştu. Aspen hakkında söyledikleri aklımdan çıkmıyordu ve uykuya dalmak üzere olduğum her an söylediklerini yeniden hatırlıyordum. Yatakta dönüp dursam da kelimeleri bir türlü aklımdan çıkaramadım.

Pes ettim.

Kalbimi açıp eşimin olması gereken boşluğu eşeledim. *Aspen*. İsmini düşündüm, zihnimi doldurmasına izin verdim. İsmi zihnimde bir çan misali yankılandı ve aklımdaki bulutları dağıttı. Bulutların arasında daha önce de gördüğüm, iki sivri kayalık arasında uzanan bir köprü vardı. En son bu köprüyü geçtiğimde sonuçları bana zarar vermişti. Şimdi bir kez daha geçersem ne olacaktı?

Tereddütlü adımlarla köprüye ilerledim, yol boyunca uzanan tehlikeli kalasların her birinin üzerinde dengede durmaya çalıştım. Aşağı bakmaya cesaret etmedim çünkü orada ne olduğunu biliyordum: keskin kayalar, sivri dikenler. Köprünün diğer tarafına ulaştığımda, ona doğru yürüdüğüm uçurum yerine karanlık bir oda gördüm. Tanıdık bir odaydı.

Odanın ortasında daha bu sabah uyandığım yatak duruyordu. *Gerçekten de bu sabah mıydı?* Örtülerin altında uyuyan biri vardı.

Yatağın kenarına yaklaşıp eşime baktım. Dudakları aralıktı, yüzü gevşemişti ve her zamankinden daha genç görünüyordu. Mavi-siyah saçları dağılmıştı, saçının dalgaları ensesinde ve bronz rengi yastığının üzerinde kıvrılıyordu. Boynuzları yastığa değdiği yerde derin izler bırakıyordu ama büyük kısmı yatağın arkasından taşmıştı.

Onun yanına sokulmamak için kendimi zor tuttum. Geceyi hiç aynı yatakta geçirmemiştik. Yaralandıktan sonra iyileşirken aynı odada yatmıştık ama ben kanepede uyuklarken o yataktaydı. Şimdiye kadar birlikte yalnızca bir gece geçirmiştik. O da sonunda arzularımıza teslim olduğumuz mağaradaki o geceydi. Diğer günlerde yatağımızdan uzak durmuştu. Ya sarayı onarmakla uğraşmış ya da benden kaçmıştı.

Elimi uzatıp yanağına dokundum, teninin sıcaklığını hissettim. Yine de dokunuşumda ters gelen bir şey vardı, onu gerçekten hissetmemi engelleyen bir bariyer var gibiydi.

Çünkü rüya görüyorum.

İşte o zaman görüşümü kaplayan mor sisi fark ettim. Daha yeni fark etmiş olmama rağmen, rüyaların o gizemli işleyişi sayesinde aslında başından beri var olduğunu biliyordum. Aspen bile her nefesinde titreşen mor bir aurayla parlıyordu.

Hayal kırıklığı kalbimi sızlattı. Elimi geri çekmek üzereydim ki Aspen'in gözleri açıldı. Bir anda gözleri benimkilere kilitlendi ve bileğimi tuttu. Nefesim kesildi, en son uyanıp da beni başında bulduğunda neler olduğunu hatırladım. Gerçi o an gerçekti, hayallerimin bir ürünü değil.

Elimi kendine çekerek bileğimi öptü. Gözlerimi kapadım ve yatağa, hemen yanına oturdum. "Gerçekten burada değilsin, değil mi?" dedi, sesi hem uzaktan hem de yakından geliyordu.

"Hayır," dedim gözlerimi açıp yüzüne bakarak. "Sen de burada değilsin."

Elini yanağıma uzatırken yüzünde bir sırıtış belirdi. "Bu kadar güzel bir şeyi rüyamda görebileceğimi hiç düşünmezdim."

Bakışları içimi ısıttı ama mantığım duyduğum bütün arzuyu engelliyordu. Rüyalarımda bile uyanıkken çok değer verdiğim o acımasız gerçekçilikten uzaklaşamıyordum. "Çok zor geliyor," dedim dudaklarım titreyerek. "Yarın yeni Seçilmişlerin gelecek. O arabayı göreceksin ve içinden ben mi çıkacağım yoksa onlar

mı, hiçbir fikrin olmayacak. Vereceğin tepkiyi hayal bile edemiyorum."

Sözlerim karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı, çenesini sıktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Seni uyaramıyorum bile. Veda da edemiyorum." Acı acı güldüm. "Belki de bu yüzden buradayım. Zihnim bunu yapabiliyormuşum gibi davranmama müsaade ediyor."

"O zaman benimle hisset." Sesi kısıktı ve titrediğinden emindim. Beni öne doğru çekti. "Benimle uzan."

Ağlayacak gibi oldum ve kendimi ona bırakıp çıplak göğsüne gömüldüm. Battaniyeyi üzerimize çekti, biberiye ve tarçın kokusunu içime çekerken kollarıyla beni sardı. Uykudayken bile kokusunu alabilmeme şaşırdım ama yine de bunun bir rüya olduğuna emindim. Aspen'in kolları normalden daha hafifti ve battaniye o kadar sıcak değildi. Yine de hâlâ aynı keyfi alıyordum.

"Özür dilerim," diye fısıldadı saçlarıma doğru. "Seninle her gece böyle olmalıydık. Gururumun bizi ayırmasına asla izin vermemeliydim."

"Bu bir şeyi değiştirmezdi," dedim kulağımda kalp atışları yankılanırken. "Bunların hepsi yine de olacaktı."

"Ama en azından *bunu* yaşamış olurduk."

"Sadece işleri daha da zorlaştırırdı."

"Belki de daha zor olması gerekiyordu." Sesi kalınlaştı. "Belki de seni burada tutmak için daha çok savaşmam gerekiyordu."

"O zaman ben de daha çok savaşırdım." Sessizliğe gömüldük ve rüyanın bitmek üzere olduğunu anladım. Bunun bilinciyle Aspen'e daha sıkı sarıldım ve bu anı dondurabilmeyi diledim. Rüyanın bitmesini, Bay Meeks'in misafir odasında uyanmayı beklerken kalbim hızla çarpıyordu. Ama rüya bitmedi ve yapabildiğim tek şey Aspen'in kalp atışını dinlemek ve saçlarımdaki nefesini hissetmek oldu.

BÖLÜM 9

Uyandığımda hatırladığım ilk şey rüyam oldu. Rüyamın gerçek olmasını dilerken boşluğa düşmüştüm. Lorelei'la giyinip güne hazırlanırken bile bu duyguyu üzerimden atamadım. Ancak Bay Meeks'in arabasına bindiğimizde rüyayı düşünmeyi bırakabildim. Çünkü o zaman aklıma daha önemli endişeler üşüştü.

Annemi görecektim. Onu *hapishanede* görecektim.

Bay Meeks'in arabasıyla şoförünü bana ödünç vermesi ve Lorelei'la ziyaretimiz için bize mahremiyet sağlaması beni rahatlattı. Endişeli halimi ne kadar az kişi görürse o kadar iyiydi. Olan biten onca şeyi düşünmek hâlâ kafamı karıştırıyordu ve annemle yapacağım konuşmadan ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. En azından artık gerçeği öğrenecektim. Soyumu gerçekten saklamış mıydı yoksa insan konseyi Aspen'in şüphelendiği kadar sinsi miydi?

Araba hapishanenin dışında durduğunda titriyordum. Küçük adalet binası Etting Caddesi'nin güney ucundaki köy meydanında, eczaneden birkaç blok ötedeydi. Lorelei'la arabadan indiğimizde dışarısı serindi ve yağmur çiseliyordu. Şoför bana başıyla işaret verdi. "Sizi burada bekleyeceğim, Bayan Fairfield."

"Teşekkürler." Dikkatimi karşımdaki binaya verdim ve kendimi etrafa bakmamaya zorlayarak yağmurda aceleyle ilerledim. Tanıdık yüzler ya da meraklı bakışlar görmek istemiyordum. Dün akşam olanları şimdiye kasabanın yarısının öğrendiğine emindim.

Şerif Bronson hapishanenin arka kapısında yüzünde sert bir ifadeyle bizi bekliyordu. Kırlaşmış saçları, uzun favorileri ve kıvırcık bıyıkları olan, altmışlı yaşlarda, sert görünümlü bir adamdı. Şerif ceketi biraz yıpranmış görünüyordu, kıyafetleri belediye başkanı, Bay Duveau ve hatta Bay Meeks'in kıyafetleri kadar düzgün değildi. Sanırım işinden dolayı böyle huysuz görünmesi gerekiyordu.

"Anneniz içeride," dedi kapıyı açarken. Gözleri bir anlığına Lorelei'a takıldı ama şaşırmış görünmüyordu. Güzel. Lorelei yola çıkmadan önce dikkat çekmekten kaçınmak için kendini efsunlayarak insan suretine bürünmüştü. Lorelei, büyüsünün insan diyarında efsunu tutacak kadar güçlü olmadığını düşünüyordu ama ben onun normal halini görsem de diğerleri efsunlanmış halini görüyorlardı. Lorelei efsunun yanı sıra, yanımda getirdiğim en mütevazı peri elbisesini giyiyordu. Pembe şifon kumaştan, kat kat etekli olanı.

Şerif Bronson'ı takip ederek kapıdan girdik. İçeride, kapının yanında bir bank ve duvarlarda hücrelerin sıralandığı küçük, loş bir oda vardı. Her biri ortalama bir yatak odasından daha küçük olan toplam dört hücre vardı. Ama sadece bir tanesi kullanılıyordu.

Parmaklıklara koştum. Annem dar bir karyolada, omuzlarında kalın bir yün battaniyeyle büzülmüş duruyordu. "Anne!"

Beni gördüğüne şaşırarak ayağa kalktı. Kaba, gri, basit bir kıyafet giymişti, teni solmuştu, saçları bakır rengi dalgalar halindeydi. Renkli eşarpları, tuhaf şalları ve takıları artık yoktu. Gözlerinin feri sönmüş ve yanaklarının rengi solmuştu. "Evelyn, burada ne yapıyorsun?"

Bronson boğazını temizledi. "Sizi yalnız bırakayım, dışarıda bekleyeceğim." Nezarethaneden çıktı ama kapıyı arkasından kapamadı.

Lorelei omzumu sıktı. "Ben de sizi biraz yalnız bırakayım."

"Teşekkürler," dedim. Lorelei odanın diğer tarafındaki banklardan birine oturdu ve ben de dikkatimi tekrar anneme verdim. Parmaklıkların arasından ona sarılmak, sağlıklı ve tek parça olduğundan emin olmak istiyordum ama konuşmaktan kendimi alamadım. "Demir aşkına, neler oluyor? İnsan konseyi neden peri olduğumu düşünüyor?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, cevabını beklerken nefesimi tuttum. "Çünkü doğru," dedi sonunda.

İşte. İtiraf etmişti. Başım dönmeye, midem bulanmaya başladı. "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum şaşkınlıkla. "Babam kim?"

Kaşlarını çattı. "Baban mı? Sana babanın kim olduğunu söyledim. Howard adında iyi bir adamdı..."

"Bana onun peri olduğunu hiç söylememiştin."

Başını iki yana salladı. "Çünkü değildi."

"O zaman nasıl oluyor da..." Bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken sözlerim boğazımda düğümlendi.

"Peri olan benim, Evelyn."

Bu kez vücudumdaki kan sahiden çekildi, hücrenin dibinde dizlerimin üzerine çöktüm. "Anlamıyorum."

Annem de dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklıklar arasından uzanarak ellerimi tuttu. "Ben yarı-periyim. Annem insandı ve babam Faerwyvae'den geliyordu."

"Yani Amelie ve ben... çeyrek periyiz." Bunu yüksek sesle söylerken kalbim çarpıyordu. Annem beni onayladı. "*Senin* baban kimdi o zaman? Bize Anakara'da doğduğunu söylemiştin. Faerwyvae'den bir peri nasıl senin baban olabilir?"

"Annem bana Fair Adası'nda hamile kalmış ama ben Anakara'da doğdum."

"Yani annen babanı bırakmış mı?"

"Öyle de diyebilirsin ama bu annemin seçimi değilmiş."

"Ama... babandan bahsettiğini hatırlıyorum. Onu sevdiğini, kibar ve güçlü biri olduğunu söylemiştin. Annen onu bıraktıysa Amelie ve bana anlattığın kişi kimdi?"

"Babam adada kalmadı. Anakara'ya sürgün edildi."

"Foxglove bu yüzyılda hiçbir perinin sürgün edilmediğini söylemişti."

Annem bana hüzünle gülümsedi. "Evie, ben bin yıldan fazladır hayattayım."

Sözleriyle sarsıldım, resmen kanım dondu. "Bin yıldır," diye tekrarladım.

"Babam Kral Caleos'tu." Bunu bilmem gereken bir şeymiş gibi söylemişti ama isim tanıdık gelmiyordu. İç çekti. "Sanırım onun adını duymaman normal. Faerwyvae'de onun ismi tabudur. Onu şey olarak tanıyor olabilirsin..."

"Sürgün edilmiş Ateş Kralı."

Başıyla onayladı. "Kral Ustrin'den önce Ateş Sarayı'nı babam yönetiyordu."

Gözlerimi kapadım ve savaşla, Faerwyvae'le ilgili öğrendiğim her şeyi hatırlamaya çalıştım. Foxglove ve Cobalt'ın söylediklerini düşündüm. "Ateş Kralı insan bir kadınla ilişki yaşamıştı. Bir periden hamile kaldığını öğrendiklerinde insanlar kadını idam etmişti."

"Kral da intikam uğruna kadının köyünü yakıp yıktı ve zamanında kaçamayan herkesi öldürdü."

"Bu da savaşa neden oldu," dedim.

"Evet. Savaş onlarca yıl sürdü ve en sonunda babam sürgün edildi. İşte o zaman da annemle benim yanıma geldi."

"Yanınıza geldi... yani demek istediğin... Ama sevgilisi idam edilmişti. Az önce kendin söyledin."

"Annem idam edilmişti evet, kazıkta yakılmıştı ama ölmedi. Neden biliyor musun?"

"Hayır, bu mümkün değil."

"Ölmedi çünkü bana hamileydi. Ateş Kralı'nın kızı olarak ateş beni güçlendiriyor. Derisi yanarken kalbinin atmasını sağlayan karnındaki varlığımdı. Benim varlığım sayesinde yaraları yavaş yavaş iyileşti."

Anneme farklı bir gözle bakarken nefesim kesildi. Bunca zaman... Annem meğer Ateş Kralı'nın kızıydı. Periydi.

Devam etti. "Anneannem izleyenler gittikten çok sonra, gece geç saatlere kadar annemin cesedinin başında dua etmiş. Annemin iyileşmeye başladığını gören ilk kişi o olmuş. İşte o zaman bulabildiği ilk periyi –bir ay perisini– aramış ve annemle beni güvenli bir yere götürme sözü karşılığında hayatını ortaya koymuş. Ay perisi anneannemin canını almış ve cesedini yakarak ertesi gün insanlar görsün diye annemin yerine bırakmış."

Ameliyat sırasında çok fazla kan ve vahşet görmüştüm ancak kafamda beliren görüntüler hepsinden daha korkunçtu. Birinin, çocuğunu kurtarmak için hayatını feda etmesini hayal bile edemiyordum. "Ay perisi anlaşmanın kendine düşen tarafını yerine getirdi sanırım."

"Evet. Peri, annemi Ay Sarayı'na götürmüş ve Kraliçe Nessina, iyileşene kadar annemin oraya sığınmasına izin vermiş. Babam bile annemin hayatta olduğunu bilmiyormuş, zaten bu yüzden intikam peşinde koşmuş. Annem iyileştikten sonra Kraliçe onun güvenle Anakara'ya dönmesini sağlamış. Çok geçmeden de ben doğmuşum."

"Kraliçe Nessina..." İsmi tanıdık gelmiyordu. Ay Sarayı'nın şu anki yöneticisi vampir bir peri olan Kraliçe Nyxia'ydı. "Kraliçe Nyxia'nın annesi mi?"

"Evet, savaşın sonunda konseyi babamı ceza olarak sürgüne göndermeye ikna eden de o olmuş. Babamın ödediği kefaretin ölüm cezasından ziyade bir merhamet eylemi olduğunu çok az peri biliyor. Çünkü onun bizim yanımıza gelmesini sağladı, bir insan ömrü kadar annemin yanında yaşamasına ve ölmesine olanak tanıdı. Ama ölmeden önce babama bir söz verdim."

"Ne sözü?"

"Ona verilen cezayı reddedeceğime dair bir söz. Fair Adası'na döneceğime ve kanımdan gelen hakkım olan ölümsüz yaşamı sürdüreceğime söz verdim."

"O yüzden mi bu kadar uzun süredir hayattasın?"

Başıyla onayladı. "Faerwyvae'in büyüsüne yakın olmak yaşlanmamı yavaşlatıyor ama uzun süre tek bir yerde kalmak benim için hiç güvenli olmadı çünkü insanlar yaşlanmadığımı fark ederek benden şüpheleniyordu. Bazen Anakara'ya dönüp yıllarca, hatta on yıllarca orada yaşadım, babanla da bu şekilde tanıştım. Adadan sonsuza kadar uzak kalacağımı düşündüğüm çok zaman oldu. Babanla tanıştığımda bunu yapmaya, onunla yaşlanmaya hazır olduğumu hissettim. Ama sonra Amelie ve sen doğdunuz."

Gözleri yaşlarla dolarken ben de ağlayacak gibi oldum.

Annem anlatmaya devam etti. "İkinizde de doğuştan beri eksik olan bir ışık vardı ve bunun bana da yansıdığını hissettim. Anakara'da olmak benim için zihnimin sürekli bulanık olması, huzursuzluk ve hastalık halinde olmak demekti. Büyüyle ya da iyileşmeyle bir bağlantım yoktu. Varlığım, adada hissettiğim canlılığa kıyasla çok zayıftı ve kızlarımın da aynı acıları çektiğini görebiliyordum. Amelie sessiz, solgun, mutsuz bir çocuktu. Sense hastaydın ve ağlamaktan başka bir şey yapmıyordun. O zaman babamın neden benden bu sözü vermemi istediğini ve anneannemin neden annemle benim için hayatını feda ettiğini

anladım; kendi kendine acı çekmek başka bir şeydi, çocuğunun acı çekmesini izlemek başka bir şey. Bunu anlayınca babanı bırakıp Eisleigh'ye taşındım."

"Bize bunları neden hiç anlatmadın?"

"Size eninde sonunda söylemem gerektiğini biliyordum ve belki de gerçeği sizden bu kadar uzun süre saklamamalıydım. Yetişkin olduğunuzda yaşlanmanız duracaktı ve başka bir yere taşınmamız gerekecekti. Ama gerçek tehlikeliydi. Bu yükü taşımaktan Amelie'yle seni olabildiğince korumak istedim. Seçilmiş olarak belirlendiğinizde her şey için çok geçti. Zaten üzgündünüz, ikinizi daha fazla bunaltmaya gönlüm el vermedi."

Faerwyvae'ye götürülmeden önce bize gerçeği anlatmadığı için sinirlendim. Gerçeği bilseydik en azından şu anda yaşadığımız sorunlara karşı daha hazırlıklı olabilirdik. Ama ondan önce söylediği şey daha çok ilgimi çekmişti.

"Gerçek neden bu kadar tehlikeli?" diye sordum. "Perilerin duvarın bu tarafında yaşamasının yasak olduğunu ve soyumuzun anlaşmayı tehlikeye attığını biliyorum ama belediye başkanının daha önce perilerle yaşanan talihsizliklere karşı gösterdiği hoşgörüden sonra, buradaki varlığımız neden bu denli ciddi bir suç olarak değerlendiriliyor?"

"Sorun sadece peri kanı taşımamız değil, soyundan geldiğimiz adam," dedi annem ciddi bir ifadeyle. "Sürgüne gönderilen sadece babam değildi. Onun soyundan gelenler de aynı kadere mahkûm edildi. Fair Adası'na dönmem bu cezayı hiçe saymak demekti. Sadece senin varlığının bile onları tehdit ettiğini düşünen periler var. Bu yüzden Amelie ve seni Hasat'tan korumaya çalıştım. Faerwyvae'in büyüsünden faydalanmak için duvara yeterince yakın durmaya çalışırken bir yandan da dikkat çekmemeye çalışmak çok hassas bir denge gerektirdi."

"Periler neden bizim bir tehdit olduğumuzu düşünüyor?" Kelimeler ağzımdan çıktığı an sorumun cevabı kafamda çaktı. Belediye başkanı dün Kral Ustrin'den bahsetmişti ama bize bir sebep sunmamıştı. Ateş Kralı'yla tanıştığımda bana ne dediğini hatırladım; ona eski bir düşmanını hatırlattığımı söylemişti. "Bu işte Kral Ustrin'in parmağı var, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Babamın sürgününden en çok çıkarı olan oydu. Onunla asla tanışmamanızı umuyordum. Babamın sürgüne gönderilmesini bile ilk etapta o planladıysa hiç şaşırmam. Birisi babamın insan bir sevgilisi olduğunu öğrenmiş ve insanları annemi idam etmeye ikna etmiş. Ne kadar ileri gidebileceğine şahit oldum, en başından beri babama karşı olduğundan eminim."

"İnsan konseyini bize karşı bu kadar kışkırtmayı nasıl başardı?"

"Üç gün önce eczaneye geldi ve bana saldırdı. Saldırısının bir hile olduğunu anlamalıydım. Geri çekilmeliydim. Ama içgüdülerim beni karşılık vermeye itti ve ateş güçlerimin açığa çıktığını gördü. Güçlerimi anladığı anda da mutfağı ateşe verdi ve ortadan kayboldu." Elini kalbine götürdü, o anları hatırlamak ona acı veriyormuş gibiydi.

"Peki eczane..."

"Yandı, Evie." Sesi boğuk çıkıyordu. "Şerif ve belediye başkanı geldiğinde hâlâ ateşi söndürmeye çalışıyordum. Daha itfaiyeciler bile gelmeden beni gözaltına aldılar. Bana söylediklerine göre dükkân yanıp kül olmuş."

Söylediklerine inanmak istemiyordum. Eczane, annemin tutkusu, *evimiz*... Hepsi gitmişti. "Neden onlara izin verdin? Neden ateş güçlerini kullanarak onlarla savaşmadın?"

"Onları yanıldıklarına inandırma şansım varken herhangi bir mukavemette bulunmaya cesaret edemedim. Kral Ustrin'in gerçek kimliğimi onlara söyleyeceğini biliyordum ama bu

kadar ileri gideceğini düşünmemiştim. Perilere, insanların Hasat için anlaşmanın gerektirdiği gibi bir insan yerine bir peri kızı vererek anlaşmayı bozduklarını söyleyeceğini belirterek konseyi tehdit etti. İnsan konseyi işte bu yüzden beni cezalandırmakta oldukça kararlı."

"Aspen'e son bir seçenek sunarak anlaşmayı yeni Seçilmişlerle devam ettirmesini de bu yüzden önerdiler." Eşimin adını söylerken boğulacak gibi hissettim. "Sorumluluğu ona yüklemeye çalışıyorlar."

Annem onaylarcasına başını salladı. "Yine de eninde sonunda onları ikna edebileceğimi umuyordum ama artık bunun aptalca bir fikir olduğunu anladım."

Ses tonundaki o kabullenmişlik kalbimi parçaladı. Bir yanım suçluluk duyuyor bir yanımsa onun için üzülüyordu. Belediye başkanı haklı çıktığı için suçluluk duyuyordum. Annem gerçeği saklamıştı ve peri soyundan geliyorduk. Yasalara uymamıştık. Diğer yandan bunun anneme neye mal olduğunu bildiğim için üzülüyordum. Tüm bunların bize neye mal olduğunu bildiğim için. Üzüntüm sanki altımda bir delik açacak ve beni bütünüyle yutacakmış gibi hissettim. Aklımı kaçırmamak için yapabileceğim tek bir şey vardı. Mantık aramak. Gerçeği öğrenmek. "Kanıtları olduğunu söylüyorlar. Bu ne anlama geliyor?"

Yüzünün rengi çekildi. "Dün Henry Duveau beni ziyaret etti."

"Bay Duveau neden bu kadar önemli?"

"Babamı sürgüne gönderen konsey üyesinin soyundan geliyor. Şimdiye kadar perilerin eşleşme ritüelini öğrenmişsindir herhalde."

"İlk elden tecrübe ettim, evet." Bunu itiraf ederken göğsümde hissettiğim acıyı görmezden gelmeye çalıştım.

"Babamı sürgüne gönderen konsey üyesi bunu Bağ'ın gücüyle yaptı ama aralarındaki sıradan bir Bağ değildi. Bu bir

Miras Bağı'ydı, yani tarafların ölümüyle sona ermeyen, aksine kan bağıyla aktarılan bir bağ. Babamın Bağ'ı bana geçti, benden de sana ve Amelie'ye. Aynı şekilde, ilk konsey üyesi de Bağ'ı kendi ailesine aktardı. Savaşın sona ermesinden bugüne kadar Eisleigh Konseyi her zaman konsey üyesinin soyundan gelen birine bir koltuk ayırıyor. Bu, babamın soyundan gelen biri olur da anlaşmayı bozarsa diye sakladıkları silahları. Bay Duveau'nun yapması gereken tek şey ismimi *–ismimizi–* kullanmak. O andan itibaren sürgünümüze itaat etmek zorunda kalırız."

"Demek Bay Duveau bu yüzden önemli."

"Evet. İsmimi kullanma gücünü elinde tutuyor. Dün belediye başkanı onu hücreme getirdiğinde de bunu yaptı. İsmimin gücüyle bana bıçağını almamı ve kendimi kesmemi emretti. Kanımın akmasını seyrettiler. Daha sonra da gözlerinin önünde iyileştiğimi gördüler."

Omuzlarım çöktü. Üzüntüm dipsiz bir kuyuya dönüştü. Bitmişti. Her şey bitmişti. Konseyin elinde çürütülemez kanıtlar vardı. Annemin duruşması sadece bir komedi olacaktı. Bir merhamet gösterisi.

"Umut yok," diye fısıldadım.

Annem bana kederle gülümsedi. "Benim için yok. Ama senin için olabilir."

BÖLÜM 10

"Nasıl yani?" Annemin ifadesine bakarak bir şeyler anlamaya çalıştım. "Kendimizi savunabileceğimiz herhangi bir şey yok. Sürgüne gönderileceğiz."

Parmaklıklara yaklaşarak, "Kaçabilirsin," diye fısıldadı.

Başım döndü. "Bunu yapmayacağım, anne. Amelie ve ben duruşmana gelmezsek seni idam edecekler."

"Ben bunu göze alıyorum."

"Ama ben almıyorum."

Gözleri yaşlarla doldu ve kendini gülümsemeye zorlarken gözlerinin kenarı kırıştı. "Siz doğduğunuzdan beri ne yaptıysam güzel bir hayat sürün diyeydi. Sizin yaşamanızı sağlayacaksa ben canımı vermeye hazırım."

"Böyle konuşma." Fısıldayarak konuşsam da öfkem sesimden taşıyordu. "Bizim için kendini feda etmeyeceksin, bunu bir daha duymak istemiyorum. Atalarımızın suçlarının cezalarını bizim çekmemizin saçma olduğuna katılıyorum ama yasa yasadır. En azından bu şekilde üçümüz de hayatta kalacağız. Sürgüne gönderileceğiz ama birlikte olacağız. Kalan günlerimizi huzur içinde geçirebiliriz. Anlaşmayı tehlikeye atmamış oluruz. Bizi tehdit olarak gören perilerden saklanmamıza gerek kalmaz."

Başını iki yana salladı. "Adayı bırakarak neyden vazgeçtiğini bilmiyorsun. Peri kanı taşıyanlar için Anakara'daki yaşam yarım yamalak bir hayattan ibarettir."

"Yine de yaşamaya değer. Kendin de söyledin, biz doğmadan önce orada kalmaya hazırdın. Ayrıca babanın sevdikleriyle

birlikte ölümlü bir hayat yaşamasına müsaade edilerek merhametli bir ceza verilmiş. Ben de aynı cezaya hazırım." Olumlu sözlerime rağmen boğazım düğümlenmişti. İçimde hissettiğim öfke gitgide büyüyordu.

"Çok daha fazlasını hak ediyorsun. Uzun bir hayat yaşamayı, kendi büyünün gücünü hissetmeyi..."

"Ne büyüsü, anne?" diye sordum sert bakışlarımla. Öfkem şiddetlendi. Anneme öfkelenmemem gerektiğini bilsem de üzülmekten iyiydi. Ellerimi yumruk yaptım. "Büyü sadece bela anlamına geliyor. Şimdiye kadar büyü olmadan da gayet iyi idare ettim. Faerwyvae'ye gitmeden önce mutluydum. Amelie mutluydu. Sen de mutluydun. Tıp okuluna gidecektim ve aptal Hasat olmasa şimdiye kadar çoktan gitmiştim. Duvara anlamsız bir adak bırakırken tesadüfen onunla karşılaşmasaydım keşke."

Aspen'le tanıştığım ilk anı hatırlayınca gözlerim doldu. Tüm bu yaşadıklarımızın temelinde onunla daha önceden tanışmam olduğunu henüz anneme de Amelie'ye de söylememiştim. Hissettiğim öfke gitgide büyüdü ve patlamaya hazır bir bomba haline geldi. Ayağa kalkarak annemin hücresinin parmaklıklarını tuttum.

"Evelyn..."

"Hepsi benim hatam." Kelimeler ağzımdan dökülürken gözyaşlarım da yanaklarımdan süzülüyordu. "Hasat'tan önceki gece Aspen'le duvarın orada konuştuğum için hepsi benim hatam. Holstrom kızlarını öldürdükten sonra beni seçtiği için onun da hatası. Bir köyü yaktığı için babanın, onun sevgilisini idam ettikleri için köylülerin de hatası. Anneni kaçırıp kimseye söylemediği için Kraliçe Nessina'nın da hatası. Ben de dahil herkes suçlu. O kadar öfkeliyim ki patlayacakmış gibi hissediyorum."

İçimdeki sıcaklık kollarıma, oradan da ellerime yayıldı. Öfkeli bir çığlık attım ve beraberinde bir ışık parlaması, ardından da parmaklarımın altında bir ısı hissettim. Parmaklıklardan uzaklaştım, ellerimin demin durduğu yerde parlayan metale bakarken öfkem yerini şaşkınlığa bıraktı. Ellerimle tuttuğum yerde iki parlak, turuncu el izi vardı. Parmaklıkları ellerimle eritmiştim sanki.

Annem ayakta kalktı, izlerin yavaş yavaş geçmesini izlerken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu da neydi?" dedim şaşkınlıkla.

"Büyün. *Bizim* büyümüz."

Karnımı tuttum, parıltı geçtikten sonra bile parmaklıklara bakarken midem bulanıyordu. Daha sonra dikkatimi anneme çevirdim. "Bunu nasıl yaptım?"

"Öfke ateşin bir elementidir," dedi nazikçe.

"Neden bunu yalnızca şimdi yapabildim?"

"Bu yeni bir şey değil, hayatım. Ateşi her zaman manipüle edebiliyordun ancak şu kadarını söyleyeyim, hiçbir zaman bu kadar gerçek olmamıştı."

"Ne demek istiyorsun?"

"İyileştirme sanatlarıyla neden bu kadar ilgilendiğini sanıyorsun, Evelyn? Ateş elementi fiziksel alevden daha fazlasıdır. Daha derindir. Zevk, tutku, öfke ve yaratıcılığı da kapsar. Şifacılık da canlı varlıklara hayat veren bir yaşam gücü enerjisidir. Bir bitki uzmanı olarak tercih ettiğim toprak elementleriyle çalışırken bile bu yaşam gücünü yaptığım her toniğe katıyorum, tüm büyülere ve tılsımlara aktarıyorum. Sen de aynı yaşam enerjisiyle çalışıyorsun, hayatım."

Gözlerim onunkileri araştırdı, olan biteni anlamaya başlarken ürperdim.

Annem anlatmaya devam etti. "Her zaman iyileştirme, birinin iç ateşini düzeltme, yaşam gücünü kuvvetlendirme yeteneğin vardı. Neşteri eline almadan çok önce bile bu yeteneği kullanıyordun."

Aklım anılarla dolup taştı. Lorelei'ın bacağı. Aspen'in ameliyatı. Çocukken yaptığım aptalca hareketler, ellerimi annemin müşterilerinin üzerine koymam. "Keşke bana söyleseydin."

"Denedim, Evie. Bana inanmadın."

Karşı çıkmak istedim ama haklı olduğunu biliyordum. Büyüye inanmayı bıraktığımda *ona* inanmayı da bırakmıştım. Büyü ve zanaatı hakkında söylediği her şeyi duymazdan gelmeye başlamıştım. "Sebeplerim vardı," dedim. Tüm çabalarıma rağmen sesimdeki kınama tınısını gizleyememiştim.

Aklımı okurmuş gibi omuzları çöktü. "Biliyorum, hayatım ve seni suçlamıyorum. Büyü yanılabilir ve hayatımın geri kalanında her gün ablanı yüzüstü bırakmanın pişmanlığını yaşayacağım."

"Peki nasıl oldu? İyileştirme yeteneklerin varsa neden Amelie ölmek üzereyken ona yardım edemedin?"

"Ablanla ormanda oynamaya gittiğiniz günden önce ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hayır. Normalden farklı bir şey olmamıştı."

"Bayan Collins'e ilacını teslim etmekten dönerken sağanak yağmura yakalanmıştım ve çok üşümüştüm."

"Bunun olanlarla ne alakası var?"

"Su ateşi zayıflatır, Evelyn. Kendi iyiliğiniz için bunu bilmen gerçekten çok önemli."

Olayın farkındalığıyla donup kaldım. Kelpie'yle boğulma tehlikesi atlattıktan sonra kendimi ne kadar güçsüz hissettiğimi, kendime gelmemin üç gün sürdüğünü hatırladım. Cobalt beni mercan kafesine hapsettikten sonra ciğerlerimde suyla

uyandığımda ne kadar kötü hissettiğimi hatırladım. Suyun altında her yaralandığımda büyük acılar çekmiştim.

"Gücümü tam olarak kullanabilseydim ablanın üzerinde bir lanet olmadığını, hastalığının büyüden değil fiziksel bir rahatsızlıktan kaynaklandığını anlardım. Böyle bir durumda asla güçlerime güvenmeye çalışmamalı ve onu hemen Bay Meeks'e götürmeliydim. Her zaman bunun suçluluğuyla yaşayacağım."

Yüzündeki utancı fark ettiğimde boğazım düğümlendi. İç çektim. "Artık bunun bir önemi yok."

"Benim hatamdan ders alabileceksen önemi var."

"Ders alınacak ne var ki?" Acı acı güldüm. "İki hafta içinde Anakara'ya gideceğiz ve bir daha büyüyle işim olmayacak."

"Şu an böyle düşünüyor olabilirsin ama büyünden mahrum bırakılmak gülünecek bir şey değil. Oraya gittiğimizde ne demek istediğimi anlayacaksın."

"Bu konuda benimle tartışmayacak mısın yani?" Tek kaşımı kaldırdım. "Duruşmana olay çıkarmadan gidecek ve beni ya da Amelie'yi kaçmaya ikna etmeye çalışmayacak mısın?"

Alaycı bir kahkaha atma sırası ondaydı. "Çok bir seçeneğim yok, Evelyn. Bay Duveau ismimin gücüyle beni bu hücrede tutuyor. Spire'a götürüldükten sonra şüphesiz suyla zaptedileceğim. Yani *olay çıkarmadan* gideceğim derken zorlandığım şeyi yapıp yapmayacağımı soruyorsan, evet yapacağım."

"Anne, burada olmaya hakkımız yok." Öfkem yeniden yükselmeye başlamıştı ve kendi söylediğim şeye karşı çıkmak istedim ama bunun yerine derin bir nefes aldım. Yine de önlem olarak kollarımı kavuşturup ellerimi dirseklerimin altına sıkıştırdım. "Adada kalmaya devam etmemiz savaşa neden olacaksa bu fedakârlığı yapmalıyız. Anlaşmayı kurtarmalıyız."

Bana karşı çıkmamak için kendini tuttuğunu görebiliyordum. "Keşke yeniden düşünsen," diye fısıldadı. "Seni söz vermeye

zorlamayacağım ama ablanı da alıp sizi koruyacak müttefikler bulmanız için yalvarıyorum. Hak ettiğiniz hayatı talep edin."

İçimdeki ateş yükseliyor ve teklifini kabul etmem için yalvarıyordu ama sağduyum onu bastırdı. "Ben devrimci değilim, anne. Ben bir cerrahım. Bu yüzden son nefesimi verene kadar senin yanında kalacağım ve en çok sayıda hayatı kurtarabilmek adına gerekirse fedakârlık yapacağım."

Başıyla onaylarken derin bir nefes aldı. "Biliyorum. Sen böyle birisin."

Çenemi kaldırdım. "Evet."

"Ablan ne düşünüyor?"

Amelie'den bahsedildiğinde soğukkanlılığımı korumakta zorlandım. Annem Amelie'nin başına gelenleri bilmiyordu. Nerede olduğunu, birilerinin onu parmağında oynattığını ona söylememiştim. Dün düşündüğüm soru tekrar zihnimde yankılandı. *Ya ablam duruşmaya gelmezse?*

Kayıtsız görünmeye çalıştım. "Onun nasıl olduğunu biliyorsun, anne. Uygun bir evlilik seçeneği olduğu sürece mutlu olacaktır. Eminim Anakara'daki bekârlar moralini düzeltmeye fazlasıyla yeter."

Annem bana baktı ama yalanımı anladığına dair başka bir işaret vermedi. "Belki de haklısın."

Hücreye yaklaştım ve parmaklıklar arasından annemin ellerini tutarak kollarımızı birleştirdim. Sarılmaya ancak bu kadar yaklaşabildik. "Sen yanımızda olduğun sürece bunu atlatabiliriz."

Başıyla onayladı.

Ayrılırken birkaç damla gözyaşı döktük ve Lorelei'la arabaya dönerken yıkılmamaya çalıştım. Araba hareket ederken ikimiz de sessizliğimizi koruduk. Lorelei konuşmamızı dinlediğine ya da parmaklıklara ne yaptığımı gördüğüne dair hiçbir şey

söylemedi. Ama her şeyi görmüş ve duymuş olmalıydı. Sessizliğinden ve bakışlarından bunu hissedebiliyordum.

Koltuğumda geriye yaslandım ve annemle konuşmamı baştan sona tekrar ele aldım. Hangi sonuca varmaya çalışırsam çalışayım, kafamda tekrar tekrar yankılanan bir soru vardı.

Kızgın demir aşkına, tüm bunlar için bilimsel açıklamam neredeydi?

BÖLÜM 11

Benim büyüm vardı.

Ateş büyüsü.

Olanları anlamak annemin hücresindeyken de kolay değildi, şimdi de. Bay Meeks'in salonunun penceresinde durmuş, arazisinin etrafındaki ağaçları izlerken tırnaklarımı yiyordum.

Arkamda Lorelei'ın yumuşak adımlarını duydum. "İyi misin?"

Omuz silktim. "Ne kadar iyi olunabilirse işte."

"Konuşmak ister misin?"

"Konuşacak ne var ki?" Ona döndüm.

Bakışlarında tereddüt vardı, Aspen'in yanındayken yüzünde çok kez gördüğüm ama benim yanımdayken hiç takınmadığı bir ifadeydi bu. "Konuşacak çok şey var. Annen. Duruşması." Dudağını ısırdı. "Onun hücresinde yaptıkların."

"Gördün demek."

Başıyla onayladı. "Konuşmak istersen..."

Yanından geçerek odanın ortasına yürüdüm. "Konuşmak istemiyorum."

"Ama büyü hakkında bilgim var. Şahsen ateş kullanmasam da büyünü anlamana yardımcı olabilirim."

Bir yanım gülümsemek istedi. Olayları anlamlandırmanın öncelikli amacım olduğunu anladıysa beni iyi tanımıştı. Yine de tecrübe ettiğim şeyi kelimelere dökmeye hazır değildim. Adayı, büyüyü ve bu tuhaf güçleri çok yakında geride bırakacağımı düşünürsek bunun pek de önemi yoktu.

Tam bir bahane uydurmaya hazırlanıyordum ki salonun kapısı açıldı.

Bay Meeks elinde çay ve kurabiyelerle dolu bir tepsiyle içeri girdi. Tepsiyi masaya bıraktı, sonra sıcak bir tebessümle bana baktı. "İçecek bir şeyler isteyebileceğinizi düşündüm."

"Teşekkür ederim," dedim kelimelerimin içimdeki kargaşayı belli etmemesini umarak.

Başıyla onayladıktan sonra Lorelei'a döndü. "Üzgünüm, hanımefendi ama sizin türünüzün ne tür içeceklerden hoşlandığından emin değilim."

Lorelei bakışlarını tepsiye çevirdi. "Çay ve kurabiyeler yeterli." Ses tonu kabaydı, bana ilk tanıştığımızda benimle konuşma şeklini hatırlattı. Bay Meeks'in alınmamasını umdum ama hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Bay Meeks, Lorelei'a birkaç adım yaklaştı. "Perilerin insan yemeği yediğini mi ima ediyorsunuz?"

"İyi huylu periler insan yemeklerini tercih ediyor, evet. Gerçi peri meyvelerine ve şarabına da düşkünüz, aynısı kötü huylu periler için de geçerli."

Bay Meeks'in gözleri sanki Lorelei'ın sözleri birer hediyeymiş gibi merakla parlıyordu. "Bu gerçekten çok ilginç." Bir parmağını çenesine götürdü ve endişeli bir ifadeyle Lorelei'ı izledi. Lorelei kollarını göğsünde kavuşturarak gözlerini kıstı ama Bay Meeks onun verdiği işareti anlamadı.

"Bizi düşündüğünüz için teşekkür ederiz, Bay Meeks," diyerek onun Lorelei'dan uzaklaşmasını sağladım.

Yanakları kızararak bana döndü. "Ah evet, sorularım için beni affedin. Bir periyle bu kadar yakından sohbet etme imkânını pek bulamıyorum, malum."

"Gerçekten öyle," dedim. "Kalmamıza izin verdiğiniz için ne kadar teşekkür etsek az."

"Tabii ki," dedi bana yaklaşarak. Beni incelerken yüzünde tekrar dikkatli bir ifade belirdi. "Bu arada, annen nasıldı?"

Ne söyleyeceğimi düşünürken gerildim. "Bir mahkûma göre onu iyi ağırlıyorlar."

"Onu orada görmek acı vermiş olmalı."

"Evet."

Sesini alçalttı. "Sana hiç açıklama yaptı mı? Yapılan suçlamalara dair herhangi bir açıklama?"

Ona yalan söylemeyi düşündüm ama ne anlamı vardı ki? Hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. "Annem peri soyundan geldiğimi doğruladı." Korkmasını, renginin solmasını beklerken yüzünü izledim.

Şaşırtıcı bir şekilde sakinliğini korudu. Hatta yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi! Ah, bu olağanüstü."

"Olağanüstü... yaşananları yorumlamanın bir yolu sanırım, evet."

Ellerini çırparak sanki beni ilk kez görüyormuş gibi baktı. Gözleri benimkiyle buluştuğunda hızlı hızlı göz kırpmaya başladı. Ne yapmaya çalıştığını anlayınca yanaklarım kızardı. Bir adım geri attım. "Bay Meeks, sizi efsunlamayacağım. Efsunlayabilir miyim onu bile bilmiyorum." Bunu söylememle beraber belediye başkanıyla olanları, onu bir kafese hapsettiğimi hayal ettiğimi ve onu istemediği halde Kral Ustrin hakkında nasıl konuşturduğumu hatırladım. Yani yapabiliyordum belki ama yapmayacaktım. O zaman da yapmak istememiştim zaten.

Yüzü kıpkırmızı oldu ve gerginlikle gülümsedi. "Biliyorum canım, biliyorum. İstemeden yaptığım bir şeydi. Ama aklımda bir soru var. Peri kanının oranı ne?"

"Çeyrek periyim."

"Çok fazla sorum var. Sormamda bir sakınca var mı?"

"Ne hakkında?.."

"Soyun hakkında. Perileri bilimsel bir perspektiften anlamaya ne kadar hevesli olduğumu biliyorsun."

"Bay Meeks, peri kanından geldiğimi daha bugün öğrendim. Size söyleyebileceğim çok bir şey yok."

"Yine de muhtemelen aradığım cevapların birçoğu sende. Bilim camiasının üzerinde sadece tahmin yürütebileceği cevaplar."

Normalde böyle bir öğrenme fırsatı bulmuş olsam ben de en az onun kadar heyecanlanırdım. Ama bugün değil. Zihnim bu kadar yorgunken değil.

Bay Meeks dudaklarını birbirine bastırıp bir adım geri atarken tekrar kızarmıştı. "Affet beni, kızım. Durumunun iyi olmadığı açıkken sana baskı yapmak istemem. Yine de daha sonra bana yardım etmeni isteyebilir miyim? Bazı... deneyler yapmakla ilgilenir misin?"

"Dediğim gibi, size ne kadar yardımcı olabilirim bilmiyorum."

Elini havada salladı. "Çok yardımcı olacaksın. Eski günlerdeki gibi olacak. Ben ve sevgili çırağım birlikte yan yana çalışacağız. Bilemezsin, belki insanların perileri anlamasına yarayacak yeni bir şeyler keşfedebiliriz."

İç geçirdim. Bay Meeks'in heyecanını görmezden gelmek imkânsızdı. Belki de haklıydı. Belki de kendimi daha iyi anlamamı sağlayacak bir şeyler keşfedebilirdik. "Yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Bay Meeks bakışlarını Lorelei'a çevirdi. "Ve siz de..."

"Hayır." Lorelei ona sert bir bakış attı ve yanıma sokuldu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Vücudum gerildi ama Bay Meeks yine Lorelei'ın sivri laflarına aldırmamıştı. Yüzünde gergin bir gülümseme belirdi.

"Tekrar soyunla ilgili aşırı heyecanımı bağışlamanı rica ediyorum. Nasıl olabileceğimi biliyorsun."

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Biliyorum."

"Pekâlâ. O zaman ben sizi yalnız bırakayım. Ha, bahsetmeyi unuttuğum bir şey var..." Eliyle tepsiyi gösterdi. "Size getirdiğim çay özel bir bitki çayı. Annenin eczanesinden almıştım. Aldığım zaman annen gerginliğe iyi gelen bir formül olduğundan bahsetmişti. Laudanum'u tercih ettiğimden bunu pek kullanmadım ama şimdi size iyi gelebileceğini düşündüm."

Çaydanlığa bakarken boğazım düğümlendi. O söyleyene kadar burnuma gelen aromaları tanımamıştım. Annemin en sevdiği karışımlardan biriydi: lavanta, papatya, vetiver ve melisa. Daha önce bunu kabullenmek istememiş olsam da benim de en sevdiklerimdendi. Boğazımdaki düğüme rağmen konuşmayı başardım. "Teşekkürler."

Bay Meeks uzanarak omzumu sıktı, daha sonra Lorelei'a kibarca gülümsedi. "Bana ihtiyaç duyarsanız ameliyathanede olacağım."

O, odadan çıkarken ben de koltuğa oturdum. Çayı doldururken ellerim titriyordu. Koku yoğunlaştıkça gözlerim doldu. Fincanı burnuma yaklaştırıp kokladım. Ilık sıvıyı yavaşça yudumladım ve tanıdık tadıyla yatıştım.

"Ona güvenmiyorum." Lorelei'ın sesi beni hayal dünyamdan çıkardı. Gözlerini kısarak bana doğru yürüdü. "Sevgili ustan bu adam mı?"

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Ona karşı daha kibar olmalısın, Lorelei. Bize ev sahipliği yapıyor. Bay Meeks olmasa şu an bir hapishanede uyuyor olurdum."

"Senin üzerinde deney yapmak istemesinden hoşlanmadım."

"Benim üzerimde deney yapacağını söylemedi. Eminim sadece birkaç soru sormak istiyordur. Ayrıca sana tuhaf gelmesi

normal. Faerwyvae'de iyileşme olayı buradakinden çok farklı. İnsan diyarında deneyler yoluyla tıpta çığır açıyoruz."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece o değil. Başka..." Sözü yarım kaldı ve sallanmaya başladı.

"Ne oldu?"

Bir elini alnına götürerek koltukta yanıma oturdu. "İyi hissetmiyorum."

Kendimi kötü hissettim. Dün geceden beri Lorelei'ın sağlık durumunu düşünmemiştim ama Faerwyvae'den bu kadar uzakta olmak onun için durumu gitgide zorlaştırıyor olmalıydı. Fincanımı bırakıp diğer fincana uzandım, içine çay doldurup Lorelei'a uzattım. "Bunu iç. Çok yardımı dokunur mu bilmiyorum ama seni sakinleştirecektir. İçinde lavanta, papatya, melisa..."

"Demir mi?" Elindeki fincana bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Fincanı masaya fırlattı ve ayağa kalktı. "Bu fincanlar boyalı demirden. Beni kötü eden bu."

Önümdeki fincanlara baktım, ikisi de beyazdı. Demirden yapıldıklarına dair bir işaret yoktu, hatta onları incelemeden önce porselen olduklarını sanmıştım. "Bize neden bu fincanları..." Düşüncemi tamamlamaya cesaret edemedim.

Lorelei masadan uzaklaştı. "Buradan gitmemiz gerek."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Düşündüğümüz şey olamaz. Bir hata, bir kaza olmalı. Belki de bir deneydir."

Kapıya doğru ilerleyerek önünde durdu. "Diğer tarafta birisi var."

Ona doğru koştum ve elini tutarak onu diğer kapıya doğru çektim. Bu kapıdan koridorla mutfağı geçerek arka kapıdan çıkabilirdik. Fakat kapıyı açtığımda donakaldım. Bay Meeks yüzünde özür dileyen bir ifadeyle diğer tarafta duruyordu, bu sırada diğer kapının da açıldığını duydum.

Arkamı döndüğümde kapının eşiğinde Bay Osterman'ı gördüm, sağlam elinde dişbudak ağacı ve demirden bir mızrak vardı. Gözleri Lorelei'a kilitlenmişti. Mızrağını doğrultarak koşmaya başladı. Kendimi Lorelei'ın önüne attım ama bir el beni geri çekti.

"Üzgünüm, canım" diye fısıldadı Bay Meeks ağzımı ve burnumu metal bir şeyle kapaken. Bir inhalasyon konisiydi. Eterin tanıdık kokusu burnumu doldurdu.

Duyduğum son şey Lorelei'ın çığlığı oldu.

BÖLÜM 12

Uzaklardan gelen bir sesle kendime geldim. *Evie. Evie.* Birinin ismimi seslendiğini fark ettim ama ses sanki çok uzaktaydı.

Evie. Evie.

"Evie." Ses bir anda belirginleşti. Aspen'in sesiydi. Gözlerimi açtığımda kendimi loş ışıkların aydınlattığı bir odada yatakta uzanırken buldum. Aspen başımda duruyordu, etrafına baktığında yüzü soldu. "Meşe ve sarmaşık adına, burası da neresi böyle?"

Kendimi zorlayarak doğruldum, hareket edince başımın dönmesini bekledim ama öyle olmadı, sadece zihnimi tuhaf bir sis kapladı. Aspen gibi ben de etrafıma baktım. Burası bana Bay Meeks'in ameliyathanesini hatırlatmıştı ama oradan daha küçük ve dağınık olmasının yanı sıra bana tanıdık da gelmemişti. Duvarlarda şişeler ve kutularla dolu raflar vardı.

Yanımdaki tepside ameliyat aletlerini fark ettiğimde kalbim ağzımda atmaya başladı. İşte o zaman bir yatakta değil de sedyede olduğumu anladım. Bir ameliyat masasındaydım.

Bir şey mi olmuştu? Yaralı mıydım?

Hatırladığım son şeyi düşünmeye çalıştım ama her şey bulanıktı. Annemi ziyaret etmiştim. Orada mı yaralanmıştım? Hayır, oradan ayrıldığımı hatırlıyordum. Bay Meeks'in evine gelişim zihnimde hayal meyal belirdi. Salonda oturduğumu, çay içtiğimi, Bay Osterman'ın geldiğini...

Tam paniğe kapılacakken Aspen'e ve etrafındaki mor auraya bakarak bir şey hatırladım; bu bir rüyaydı. Son hatırladığım şey

de bir rüya mıydı? Öyle olmalıydı. Bay Meeks bunu yapmazdı... Yapamazdı.

Elimde kanıt olmadan onu suçlamak istemiyordum. Endişem biraz azaldı ama bulunduğum ortamda hissettiğim tedirginliği üzerimden atamadım.

"Önceki rüyayı daha çok sevmiştim," dedim boğuk bir sesle.

Aspen bana döndü ve rahatladığını gördüm. "Neredesin?"

Omzumu silktim. "Bilmem ki, daha önce hiç görmedim. Neden rüyamda burayı gördüğümü bilmiyorum."

"Buradan çıkmalısın," dedi Aspen. "Neler oldu?"

Sorusunu düşündüm ama zihnimdeki sisten dolayı hiçbir şeyi anlamlandıramıyor gibiydim.

Aspen beni omuzlarımdan tuttu. Dokunuşu onu en son hayal ettiğim zamanki gibiydi; sıcaktı ama eksik bir şeyler vardı, sanki aramızda bir engel duruyormuş gibiydi. "Evie, bana neler olduğunu anlat."

Ağzımı açtım, tam lafa girecektim ama dışarıdan gelen sesler dikkatimi dağıttı. Sanki hem uzaktan hem yakından geliyordu ama sadece bir tanesi tanıdıktı. Bay Meeks'in sesi. Sendeleyerek odayı aşıp kapıdan geçtim. Sağ tarafta tek bir ampulün zayıf ışığıyla aydınlanan pis bir koridorun sonunda gölgede kalmış üç kişi duruyordu. Etrafta hiç pencere yoktu ve koridorda sadece bir kapı vardı. O da durduğum yerin tam karşısındaydı.

Beni gördüklerini düşünerek odaya geri girdim ve yavaşça kapı aralığından başımı çıkardım. Bay Meeks, Bay Osterman ve –titrememi engellemeye çalıştım– Bay Duveau'yu gördüm. Hiçbiri beni fark etmemişti.

Aspen yanımda koridora kötü kötü bakarken vücudu gerildi. Onu görme ihtimalleri Aspen'i beni telaşlandırdığı kadar telaşlandırmamıştı ve onu eşiğin arkasına çekmeye çalışırken beni görmezden geldi. Gözümün ucuyla bir hareketlenme

gördüğümde Aspen'in gömleğini çekiştirmeyi bıraktım. Bay Duveau'nun Bay Meeks'in eline bir kese verdiğini gördüm. "Fairfield kızını buraya getirmen büyük cesaret," dedi Bay Duveau. "Duruşmadan önce ölmesine izin veremem."

"Onu öldürmeyeceğim, Henry," dedi Bay Meeks. "Soyunun nereden geldiği önemli değil, o kız benim için de değerli."

"Sizin ve Bay Osterman'ın bu... *operasyon*... hakkında konuşmasına da izin veremem."

Bay Meeks elini sallayarak geçiştirdi. "Onu bu yüzden bilinci yerinde değilken buraya getirdim. Buradan giderken de aynı şekilde olacak. Bilimsel araştırmamda bana yardım etmeyi kabul etti. Şaşkınlığı geçince eminim ne yapılması gerektiğini anlayacaktır. Sizi temin ederim, o mantıklı bir kız."

"Umarım haklısındır. Ters giden bir şeyler olursa seni sorumlu tutarım. On Bir Saray Konseyi'ne bu konuda herhangi bir şey söylerse periler bunu anlaşmanın ihlali olarak değerlendirecektir."

"Sizi temin ediyorum, nerede olduğu ya da burada ne yaptığımız hakkında hiçbir şey öğrenmeyecek. Sadece buranın bilimsel bir çalışma alanı olduğunu bilecek."

Bay Duveau başını sertçe sallayarak onayladı. "Bu akşam Maven Fairfield'ı Spire'a götürme vakti geldiğinde orman perisi için geri döneceğim."

Bay Osterman'ın yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Önce onunla biraz eğlenebilir miyim?"

Bay Duveau ona kötü bir bakış attı. "Briar Evi'nin müşterilerinin egzotik zevkleri vardır ancak mallarının zarar görmesini istemezler. Ne yapacaksan yap ama bu akşam geri döndüğümde onun tek parça ve aklı başında olduğundan emin ol. Onu demirde mi tutuyorsun?"

Bay Osterman başıyla onayladı.

"Güzel. Bu akşama kadar." Bay Duveau adamlardan uzaklaştı ve arkalarındaki dar bir merdivenden çıktı. Salon tekrar yarı karanlığa gömülmeden önce bir anlığına tepede gün ışığı parladı.

Bay Meeks öfkeyle Bay Osterman'a döndü. "Orman perisiyle eğleneceğini Henry'ye söylemen gerekiyor muydu?"

Bay Osterman homurdandı. "Umursamışa benzemiyordu."

"Ama ben umursuyorum. Böyle konuşman hoşuma gitmiyor."

"Kapalı kapıların ardında ne yaptığımı çok iyi biliyorsun."

Bay Meeks yüzünü buruşturarak elini önlüğüne sildi. "Sadece sessiz ol. Biz çalışırken Bayan Fairfield'ı korkutmanı istemiyorum."

"Sessiz olabilirim."

"Çığlık duyulmasın."

"O zaman ipi alayım."

"İp mi?"

Bay Osterman'ın yüzünde iğrenç bir gülümseme belirdi. "Onlara çığlık attıramadığım zamanlarda ip kullanmayı seviyorum."

Bay Meeks başını iki yana salladı. "Zevklerin benim algı kapasitemi aşıyor."

Bay Osterman güldü, Bay Meeks bizim olduğumuz koridora doğru hareketlenirken o da basamaklara ilerledi. Hemen odaya geri girdim ve kendimi duvara yasladım, duyduğum şeyleri idrak etmeye çalışırken nefes nefeseydim. Aspen kapı eşiğinde duruyordu, vücudu öfkeyle titrerken gözleri hâlâ koridordaydı; hiddeti mor aurasından okunuyordu.

Doğru ya, bunların hiçbiri gerçek değil. Bu bir rüya.

Dengesiz adımlarla Aspen'in yanına gittim ve Bay Meeks'in gitgide yaklaşmasını izledim. Adam ikimizi de göremiyor gi-

biydi. "Neden rüyamda bunu görüyorum?" Kelimelerim de dikkatini çekmedi. Bay Meeks koridorun karşısındaki kapıyı açıp içeri baktı. Karanlık yüzünden içeride ne olduğunu göremedim. O kapıyı kapayıp bizim durduğumuza dönerken yüz ifadesi acımasızdı. İşte şimdi görünmez olduğumuza inanmıştım. Artık bizi görmüş olması gerekiyordu.

Odaya girdiğinde ışığı açtı ve elektrik vızıltısı tavandan sarkan birkaç ampulü aydınlattı. Loş oda aydınlandığında raflarda ne olduğunu gördüm. Canlı, yakut kırmızısı bir kalp bir cam kavanozda, yoğun yeşil bir sıvının içindeydi. Sayısız kavanozda kemikler, pençeler ve dişler vardı. En üstteki rafta yusufçuk kanadına benzeyen bir çift devasa mavi kanat duruyordu. Hemen üzerinde bir dizi küçük, yeşil kanat vardı.

Aspen yüzümü ellerine aldı, dehşet içindeki gözlerime baktı. "Evie, artık uyanman gerekiyor."

Yüzümü ellerinin arasından çektim ve uzandığım sedyeye doğru ilerleyen Bay Meeks'e baktım. *Hâlâ* sedyedeydim. Sanki bedenimde değilmişim gibi, ellerimin ve ayaklarımın metal kelepçelerle masaya bağlandığını dışarıdan gördüm. Baygın halimi izledim. Üzerimde sadece korsemle iç çamaşırım olduğunu görünce midem bulandı. Üvez meyvesinden yapılmış kolyem bile çıkarılmıştı.

Bay Meeks aletlerin olduğu tepsiye uzanıp eline bir neşter aldı. Boşta kalan eliyle yüzümdeki bir saç tutamını geri çekti ve bana kibar, babacan gülümsemesiyle baktı.

Aspen beni bakışlarımı ona çevirmeye zorladı. "Uyan, Evie."

Bütün vücudum titriyordu.

Aspen yalvaran gözlerle bana baktı, elleri yanaklarımı ısıtıyordu. Var gücüyle haykırdı. "UYAN!"

* * *

Gözlerimi açtığımda kendimi rüyamda gördüğüm odada buldum. Bu nasıl olabilirdi? Zihnim hâlâ bulanıktı ama yavaş yavaş kendime geliyordum.

Bay Meeks rüyamda olduğu gibi yanımda duruyordu. Sadece bakış açım değişmişti. "Bayan Fairfield, seni uyanık görmek ne güzel."

"Neredeyim?" Boğazım kuruduğundan konuşmakta zorlanıyordum. Aspen görünürde yoktu.

"Seni üzdüğüm için özür dilerim ama seni buraya getirebilmemin tek yolu buydu."

"Neredeyim. Diye. Sordum," diye tekrarladım dişlerimi sıkarak.

"Laboratuvarımdasın. Bu tür bir araştırma yapma fırsatını nadiren buluyorum ve yardımların için çok minnettarım."

Doğrulmaya çalıştım ama sonra ellerimin ve ayaklarımın kelepçelendiğini hatırladım.

Nereye baktığımı görünce parmağını bileğimdeki kelepçede gezdirerek kaşlarını çattı. "Demir sana zarar mı veriyor?"

Neredeyse hayır diyecektim ama kendimi durdurdum, içimden bir ses yalan söylememi emrediyordu. "Evet, demir beni yakıyor. Zayıflatıyor."

Başıyla onaylayarak neşteri tepsiye geri bırakıp arkasındaki tezgâha döndü. Kafamı kaldırdığımda bir kâğıt parçasına not aldığını gördüm. "İlginç," diye mırıldandı.

Not almayı bitirip bana dönerken kafamı geri yasladım. "Lorelei nerede?"

"O iyi."

"Bir mızrakla yaralanmıştı." Yaralandığını görmesem de biliyordum.

Bay Meeks bana rahatlatıcı bir gülümsemeyle baktı. "Sana öyle gelmiş olabilir ama Bay Osterman ona zarar vermek

istemedi. Elinde mızrağı gördüğünde arkadaşın vahşi davrandı ve Hank kendini savunurken yaralanmış olabilir. Fakat genç hanım çoktan iyileşip Faerwyvae'ye döndü."

Yalan. Rüyam gerçekse söyledikleri yalandı. Bir şey bana gördüğüm şeyin rüyadan daha fazlası olduğunu söylüyordu. "Briar Evi nedir?"

Bir anlığına gözlerini kıstı. "Senin endişelenmen gereken bir şey değil."

Gerçekti. Tabii Aspen'in burada olması dışında. Yarı uyanık olmalıydım. Muhtemelen bu odayı görmüş, konuşulanları duymuştum ve zihnim bunları bir rüya olarak algılamıştı. "Bana ne yapacaksınız?"

Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. "Nasıl benden korkuyormuşsun gibi böyle bir şey sorabilirsin? Sana zarar vermeyeceğim, Bayan Fairfield. Konuştuğumuz gibi sadece biraz veri toplayacağım. Bana yardım edeceğini söylemiştin."

"Beni bayıltıp bağlayabileceğinizi söylememiştim."

"Bana olan güvenini kırdığım için üzgünüm ama sevgili kızım, laboratuvarımın yerini öğrenmemen gerekiyordu."

"Gözlerim kapalıyken kendi isteğimle gelmemi isteyemez miydiniz?"

"Hiçbir zaman sabırlı bir adam olduğumu söylemedim." Yüzünde bir sırıtış belirdi. "Böyle bir çalışma bekletilemez. Hele de sen burada sadece iki hafta kalacakken."

"Bu, iki hafta boyunca üzerimde deney yapmayı planladığınız anlamına mı geliyor?"

"Keşke yıllarımız olsaydı," dedi. "Keşke birlikte çalışmaya başladığımızda ne olduğunu bilseydim. Şimdiye dek insanlar periler hakkında neler neler öğrenmiş olurdu, bir düşünsene."

"Ben bunu kabul etmemiştim."

"Tam da bu yüzden yapmam gerekeni yaptım. Umarım bir gün beni affedebilirsin." Nazikçe koluma dokundu. Diğer eliyle neşterine uzandı.

Bıçağıyla kolumu keserken çığlık attım. Sonunda durduğunda başımı çevirdim ve açtığı yaraya, yaradan akan kana baktım. Duyduğum acı karşısında gözyaşlarımı tutamadım. Sesim panik doluydu. "Bana zarar vermeyeceğinizi sanıyordum."

"Sadece merak," dedi cevap olarak, yarayı incelerken kaşlarını çatmıştı. "Tam bir perinin iyileştiği kadar hızlı iyileşmiyorsun."

"Söyledim ya, ben sadece çeyrek periyim," dedim dişlerimin arasından. "Hızlı iyileşme yeteneğim olmayabilir, bu da bu deneyin manasız olduğu anlamına gelir."

"Manasız değil." Gözleri heyecanla parıldıyordu. "Seni nasıl iyileştirebileceğimi görmek istiyorum. Hatta..." Tezgâha döndü ve raflardan birinde duran tıpalı bir şişeye uzandı. Bana doğru gelirken şişenin içinde koyu kırmızı bir sıvı olduğunu gördüm.

"O kan mı?"

Başıyla onaylarken yüzünde gururlu bir tebessüm vardı. "Bu bir iyi huylunun kanı. Kanın seni iyileştirip iyileştirmediğini görmek istiyorum. Şimdiye kadar peri kanının bir insan yarası üzerinde herhangi bir olumlu etkisi gözlemlenmedi."

"Kaç peri öldürdünüz?"

Bir elini kalbine götürdü. "Ben peri öldürmem, Bayan Fairfield."

Gözlerim kan şişesinden içinde kalp olan kavanoza, oradan da iki çift kanada takıldı. "Ama Bay Osterman öldürüyor. Siz de onun yakaladıkları üzerinde deneyler yapıyorsunuz."

Yüzü düştü.

"Deneylerinizi Bay Osterman onlarla işini bitirdikten önce mi sonra mı yapıyorsunuz?" İçimde bir sıcaklık yükseldi ve onu

söndürmeye çalışmadım. Yanmasına izin verdim ve sıcaklık göğsümden...

Bay Meeks neşteri koluma sapladı ve bıçak kasımı yararken çığlık attım. "Belki de iyileşme deneylerini şimdilik bir kenara bırakmalıyız. Önce acı eşiğini ölçmek daha yerinde olabilir." Kanlı neşteri kolumdan çıkarıp kan dolu şişenin yanına doğru fırlattı. Çok daha büyük bir bıçak alırken kaşları çatıktı.

Öfke ve acımın korkumu yakıp kül etmesine, kollarımdan aşağı inen ateşi körüklemesine izin verdim.

Bay Meeks diğer tarafıma geçti, bıçağının ucunu omzuma dayamıştı. Bir hamleyle kolumu kesti.

Kelepçeler beni yerimde tutarken sırtımı sedyeden kaldırarak çığlık attım. Ateşim içimde daha da harlandı, yaralarımı yaktı ve ellerime doldu.

Bay Meeks bir adım geriledi, gözleri yine parıldıyordu. "Bu gerçekten çok garip. İyileşmeye başlıyorsun sanki. Vay be."

Bileklerimdeki kelepçeler ısınarak beni yakmaya başladı. Hissettiğim acıya karşı gözlerimi kapadım ve metalin bükülmeye başladığını hissettim. Artık dayanamaz hale geldiğimde bileklerimi erimiş metalden kurtardım, öfkenin ateşi gücümü körüklüyordu. Bileklerim serbest kalınca neştere uzandım, tam o sırada Bay Meeks elindeki bıçakla bana saldırdı. Ona doğru dönerek bıçağı şiddetli bir hamleyle savurdum. Ne olduğunu hareketin hızının neden olduğu bulanıklıktan görmedim ama neşterin bir dirençle karşılaştığını hissettim. Bay Meeks geriye doğru sendeledi, elindeki bıçağı düşürdü ve boğazını tuttu, parmaklarının arasından kanlar akıyordu.

Karşımdaki görüntüye, ateşimi söndürmekle tehdit eden suçluluk duygusuna odaklanmamaya çalıştım. Bunun yerine açık yaralarımın acısına, içimdeki öfkeye odaklandım. Sedyede doğrulup ayaklarımdaki kelepçelere uzandım, bileklerimdeki

yanıklar iyileşmeye başlamıştı. Kelepçeler eridiğinde ayaklarımı çekerek serbest bıraktım. Isının sebep olduğu acıyla nefes nefese kalmıştım.

Yataktan kalkınca ayaklarımda hissettiğim acıyla bağırdım. Kapıya doğru topallayarak ilerlerken birden burun deliklerime dolan dumanı fark ettim. Arkama döndüğümde yanan kelepçeler yüzünden masa örtülerinin alev aldığını gördüm. Bay Meeks yere düşerken hâlâ kanayan boğazını tutuyordu.

Suçluluk duygusu bir kez daha yüzeye çıktı ama onu bir kenara iterek kendimi odadan dışarı, koridora ve diğer taraftaki kapıya doğru ilerlemeye zorladım. Odanın içinden bir inilti duydum ve kapıyı ardına kadar açarak Bay Meeks'in laboratuvarından gelen ışığın içeri süzülmesine neden oldum. Gözlerim yeni ortama alışırken uzak duvara yaslanmış birini gördüm, tavandan sarkan demir prangalar Lorelei'ın kollarını yukarı çekiyordu. Ağzı bir bezle tıkanmıştı.

Ona doğru koştum ve öfkemi çağırdım, avuçlarımı kelepçelerin üzerine yerleştirirken yanmalarına izin verdim. "Özür dilerim ama bu canını acıtacak."

Metal, bileklerini yakarken boğuk bir çığlık attı. Derin bir nefes alarak ellerimi erimiş kelepçenin etrafına sardım, ısı avuç içimi yakarken çığlık atmamaya çalıştım. Lorelei serbest kalarak yere düştü. Ayağa kalkmasına yardımcı oldum. Tam da laboratuvar iyice aydınlanırken odayı geçtik; masanın üzeri yanmaya başlamıştı, alevler raflara doğru yayılıyordu. Bay Meeks'in orada ne tür kimyasallar bulundurduğunu biliyordum, alevlerin bir patlamaya yol açması an meselesiydi.

"Acele etmeliyiz," dedim Lorelei'ı koridordan merdivenlere doğru çekiştirirken. Merdivene ulaştığımızda yukarıda bir kapı gördüm. "Tırmanabilir misin?"

Gözleri donuktu, ağzındaki tıkacı çıkardı. "Evet. Meşe ve sarmaşık adına, buradan çıkalım artık."

Merdivenin tepesine tırmanıp kapıyı iterek açtığımızda duman da bize yetişerek ciğerlerimize doldu. Dışarı çıkar çıkmaz toprak zemine yığıldık, nefes almaya çalışırken göğsümüz hızla kalkıp iniyordu. Başım dönüyordu ama yine de gün batarken gökyüzünün altındaki sık ağaçları seçebiliyordum. Başımı içinden çıktığımız dumanlar altında kalmış binaya çevirdim. Bu açıdan bakıldığında, eski moda bir açık hava tuvaletinden başka bir şeye benzemiyordu ve altında saklanan yeraltı operasyonuna dair hiçbir ipucu vermiyordu.

İçeride sıkışıp kalan Bay Meeks'i, etrafını kaplayan alevleri ve onda açtığım yara yüzünden boğazından akan kanları düşündüm. Aynı zamanda, neşteri ve bıçağı koluma sapladığı anları hatırladım. Lorelei'ı Bay Duveau'ya sattığını ve pek de tereddüt etmeden bedenini Bay Osterman'a sunduğunu düşündüm.

Kapıdan uzaklaşıp bacağımı kaldırdım. Bir tekmeyle kapıyı kapadım. Çimenlere uzanarak başımın dönmesini engellemeye çalıştım.

Burada kalamazdım. Kalamayacağımı biliyordum. Yangın önce merdivenlere, sonra kapıya erişecekti, tabii ondan önce bir patlama olmazsa. Bunu bilmeme rağmen yerimden kalkacak gücüm yoktu.

"Evelyn." Lorelei'ın yanımdaki paniklemiş sesi bir adrenalin patlaması yaşamama sebep oldu. Yana dönüp onun baktığı yere baktım.

Baktığı yerde, iki ağacın arasında Bay Osterman duruyordu.

BÖLÜM 13

Bay Osterman şaşkın şaşkın bana ve Lorelei'a baktı. Omzunun üzerinden bir makara ip sarkıyordu ve mızrağı elindeydi.

Bedenim hareket etme düşüncesine karşı çıktı ama kendimi önce dizlerimin üzerine kalkmaya sonra da ayaklanmaya zorladım ve Lorelei'ı da kendimle birlikte yukarı çektim. "Kaç!"

Biz ağaçlara doğru koşarken Bay Osterman omzundaki ipi yere atarak peşimize düştü. "Buraya gelin!"

"Ondan hızlı koşamayız," dedim nefes nefese. Mızrağının ucunun her an etime saplanabileceği korkusuyla sırtım karıncalandı.

"Ondan hızlı koşmamıza gerek yok," dedi Lorelei. Sesi daha güçlü çıkıyordu. "Duvarın yakınlarındayız. Hissedebiliyorum."

"Bay Osterman duvarı geçebilir. Hem biz daha duvarı bulamadan bizi yakalar."

"Tek yapmamız gereken duvara yaklaşmak. Sadece biraz daha yaklaşmak."

"Neden, yaklaşınca ne olacak?" Sesim gergindi, öfkemin ateşi korkumdan dolayı yok olmuştu. Kaslarım her hareketimde acıyor, kollarımdaki, el ve ayak bileklerimdeki kısmen iyileşmiş yaralar canımı yakıyordu.

Lorelei ise her adımda daha güçlü, daha canlı görünüyor, adımları gitgide sağlamlaşıyordu. Yüzünde coşkulu bir ifade belirdi.

Bay Osterman'ın gümbür gümbür adımları ve kesik nefesleri bize gitgide yaklaşırken kendine olan güveni çok da rahatlatıcı

sayılmazdı. "Başlarım konsey üyesinin emirlerine," diye bağırdı alaycı bir sesle. "İkinizi de bin parçaya böleceğim."

Bacaklarımı daha hızlı koşmaya zorladım, engebeli zeminde tökezledim, yüzüme ve kollarıma çarpan dalların acısını görmezden geldim. Ciğerlerim yanıyordu ve görüşüm bulanıklaşmıştı. Ağaçların arasından koşup geçen Lorelei'a zar zor yetişiyordum. Hissettiği şeyi, Faerwyvae'in büyüsünün onu çağırışını, güçlendirmesini ve iyileştirmesini, duvarın çağrısını ben de hissetmeye çalıştım. Ama hiçbir şey hissetmedim. Beni yavaşlatan içsel bir ağırlıktan başka hiçbir şey duymuyordum.

Lorelei elini kaldırıp durduğunda bacaklarım iflas etmek üzereydi. Yanında tökezledim, vücudumu onunki kadar zarif kontrol edemiyordum. Ama neden durmuştuk ki? Duvar görünürde değildi ve Bay Osterman mızrağını bize fırlatabilecek kadar yakınımızdaydı.

Lorelei mesafeyi kapayan adama doğru bir adım attı. Bay Osterman mızrağını kaldırırken dudaklarından öfkeli bir hırıltı yükseldi. Lorelei ellerini kaldırıp önüne uzattı. Bay Osterman silahını fırlatacak gibi hareketlenmişti ki ayaklarının altındaki zemin sallanarak sendelemesine sebep oldu. Topraktan insan kolu kalınlığında bir kök fışkırdı, ucu bir bıçak gibi keskindi. Kök geriye hareketlenerek Bay Osterman'ın göğsünü deldi. Bay Osterman kasıldı, derken dudaklarından kanlar süzülmeye başladı.

Midem bulandı ama bakışlarımı kaçırmadım. Hareketsiz kalana kadar onu izledim. Tamamen kıpırtısız kalınca arkama döndüm ve ellerimle dizlerimin üstüne çökerek zemine kusmaya başladım. Midem boşalana kadar kustum, yanaklarımdan gözyaşları süzülüyordu. Lorelei'ın elini omzumda hissettiğimde hıçkıra hıçkıra ağladığımı fark ettim.

"İyisin." Lorelei'ın sesi yatıştırıcıydı ama gizli bir gerçeği de açık ediyordu. İyi *değildim*. Bu olanların hiçbiri iyi değildi.

Gözümün ucuyla bir pembelik gördüm ve Lorelei'ın bana kirli şifon kumaş parçaları uzattığını gördüm. Bana uzattığı şeyi incelemek için ona döndüğümde elbisesinin eteğinden parçalar yırttığını gördüm. Üstümde sadece iç çamaşırlarım olduğunu da o zaman hatırladım.

Bana uzattığı kumaşı alıp belime bağlamaya çalıştım. "Birini öldürdüm," dedim en sonunda. "Bay Meeks'i öldürdüm. Ustamı. Kendimi bildim bileli arkadaşım olan adamı."

Lorelei konuşmadan önce tereddüt etti. "Sana kendini daha iyi hissettirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Sadece yükünü paylaşabilirim."

Yük tam olarak doğru kelimeydi. Bir gün kendimi affedebilecek miydim acaba? Öfkeyle dolduğum an yapmam gerekeni yapmıştım. Karşılık vermiştim. Kendimi ve arkadaşımı kurtarmıştım ama bir adamın ölmesine neden olmuştum. Tamam, Bay Meeks masum bir adam değildi. Beni öldürme niyeti olmasa da Lorelei'ın hayatına ya da benim varlığıma saygı duymadığı açıktı.

Ama bu, onu öldürmemi haklı kılar mıydı?

"Bugün ikimiz de zor seçimler yaptık," dedi Lorelei sesi titreyerek.

Yavaşça ayağa kalktım, tüm kaslarım ağrıyordu. Lorelei'a baktığımda kendi içinde bir çatışma yaşadığını gördüm. O da bugün birini öldürmüştü.

Ne düşündüğümü anlamış gibi başını iki yana salladı. "Daha önce birini öldürmemiştim. Bugünden önce yani."

"Pişman mısın? O adam Malan'ın katili olsa bile?"

Köke saplanmış cesede baktı. "Pişman olduğumu söyleyemem ama kendimi iyi de hissetmiyorum."

"O zaman benzer hisler içindeyiz."

Elimi tutup sıktı. "Gel. Duvara yakınız. Diğer tarafa geçince ikimiz de daha iyi hissedeceğiz. En azından fiziksel olarak."

* * *

Duvara doğru yavaşça ilerledik, artık gözü dönmüş bir adam tarafından kovalanmadığımızdan ikimiz de kendimizi zorlamıyorduk. Yine de laboratuvarla aramıza olabildiğince mesafe koyma niyetindeydik. Bay Duveau, annemi Spire'a götürmeye giderken Lorelei'ı almak için geri döneceğini söylemişti.

Annem.

Nefesim kesildi. Bay Duveau'nun bu gece olanlardan dolayı onu cezalandırabileceğini düşünmekten nefret ediyordum. Bay Meeks'i bir terslik olursa onu sorumlu tutacağı konusunda uyarmıştı. Her şey ters gitmişti, hatta olanlar karşısında ters gitmek tabiri hafif kalırdı. Ama Bay Duveau duruşmaya kadar anneme zarar gelmeyeceğini söylememiş miydi? Bu pazarlıkta çok mu fazla boşluk bırakmıştım? Bir peri pazarlığı yapacak kadar peri kanı yok muydu damarlarımda?

Ağaçlar seyrelmeye başladığında surun yüksek taşları görünür oldu. Sadece rahatladığım için mi yoksa Faerwyvae'ye yaklaştığımızdan mı bilmiyorum ama ağrılarım azaldı. Attığımız her adımda daha rahat nefes alıyordum. Lorelei yırtık, kanlı elbisesine ve ciddi ifadesine rağmen tamamen sağlığına kavuşmuş görünüyordu.

İki dikili taşın arasından geçip yoğun sisin içine dalarken kollarımı çıplak omuzlarıma sürttüm. Bir bahar çayırı ortaya çıktığında durduk. Dizlerimizin üzerine çöküp çiy kaplı çimenlere gömüldük. Gece tamamen çökmüştü ve etrafımız sessizdi. Çayırın kenarındaki ağaçlarda pembe çiçekler salınırken, gece göğünde güveler kanat çırpıyordu.

Lorelei başını yıldızlara doğru kaldırdı, sanki onların ışığından güç alıyordu. Gözlerim bileklerine kaydı ama kelepçelerin sürtündüğü ve erimiş metalin yaktığı noktalarda birkaç silik izden başka bir şey görmedim. Karnında koyu bir leke vardı,

muhtemelen bizi odada kıstırdıklarında Bay Osterman'ın mızrağını sapladığı yerdi.

El bileklerimi inceleyince benim yaralarımın belki de Lorelei'ınkilerden daha fazla iyileştiğini gördüm. Sonra kollarıma baktım. Etraflarındaki kir ve kurumuş kanı saymazsak kesikler iyileşmiş gibiydi. Soyumdan dolayı mıydı? Yoksa ateş kullandığım için miydi? Büyürken, küçük kesik ve çürüklerimin iyileşme hızında herhangi bir olağandışılık fark etmemiştim. Her zaman hızlı iyileşiyor olabilir miydim?

Lorelei'ın bakışlarını üzerimde hissettim. "Yaraların seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır, iyileştiler bile. Seninkiler nasıl?"

Elbisesinin kanla kaplı kısmının üzerinden karnını ovdu. "Ağrım var ama büyük oranda iyileşti sanırım. Doksan Dördüncü Taşın Kasabı beni demir zincirlere vurmadan önce mızrak yaramın kapanmasına izin verdi. Sanırım avının mücadele etmesinden hoşlanıyordu."

Bay Osterman'ın bedenini, göğsünü delip geçen kökü hatırlayınca boğazım düğümlendi. Gözlerimi kırpıştırarak görüntüyü silmeye çalıştım. "Şimdi ne yapacağız?"

Bakışlarını uzaklara çevirdi, düşünürken kaşlarını çatmıştı. Gözlerime bakmadan, "Sonbahar Sarayı'na gidebiliriz. Kral Aspen seni güvende tutmanın bir yolunu bulur," dedi.

Aspen'in rüyamdaki halini, uyanmam için yalvarırken gözlerinde beliren dehşeti hatırladım. Onu düşündükçe, özellikle de yeni öğrendiğim gerçekle birleşince kalbim sızlıyordu. Aspen orada değildi. Yeni Seçilmişleriyle birlikte Bircharbor Sarayı'nda güvendeydi. Tıpkı olmasını istediğimi söylediğim gibi.

"Hayır, oraya gidemem."

Beni sorgulamadı ya da daha fazla baskı yapmadı. Bunun yerine, derin düşüncelere daldığını belli eden bir ifade takındı ve bir ot parçasıyla oynadı.

"İlkbahar'da kalabileceğimiz güvenli bir yer var mı? Zaten İlkbahar eksenindeyiz. Belki annemin duruşmasına kadar saklanabileceğimiz bir yer vardır."

Düşünürken başını yana eğdi. "İlkbahar tarafsız iyi huyluların sarayı olduğundan burada güvende olursun. Yine de seni saraya götürmeye cesaret edemem. Kim olduğunu ve insanların seninle ilgili planlarını biliyorlarsa seni Kral Ustrin'e götürmek ya da Eisleigh'ye geri göndermek isteyen pek çok kişi olabilir. Aslında aynı şey herhangi bir iyi huylu hükümdar için de geçerli."

"Belki de geri dönmeliyim." Ürperdim. "En baştan tutuklanmayı kabul etmeliydim. O zaman bunların hiçbiri olmazdı."

"Hapishaneye ait değilsin."

"Annem de değil."

İç çekti. "Geri dönmek istiyorsan seni engelleyemem. Ama o durumda sana kibar davranacaklarını düşünmüyorum."

Muhtemelen haklıydı. Yaptıklarımdan sonra beni Spire'a götürmek bile merhamet sayılırdı. Bay Duveau yaptığımız pazarlıkta sadece anneme zarar gelmeyeceğini söylemişti. Benimle ilgili bir şey konuşulmamıştı. Beni, annemin duruşmasından önceki günlerimi Bay Meeks gibi başka bir cerrahın gözetiminde geçirmeye zorlayabilirdi ya da belki Lorelei'ı götürmeyi planladığı yere götürebilirdi.

"Briar Evi'nin ne olduğunu biliyor musun?"

Lorelei öfkeyle konuştu. "Büyük ihtimalle bir genelevdir." Öfkesi çok uzun ömürlü olmadı, omuzları çöktü. "Kasap'ın kurbanlarına nasıl muamele ettiğini, neler yapmaktan hoşlandığını öğrendikten sonra belki de Malan'ın başına gelenler bir lütuftur diye düşünüyorum."

Bay Meeks'in laboratuvarındaki raflarda gördüğüm kanatları, kavanozdaki kalpleri ve kanı hatırladım.

"Aklıma seni götürebileceğim tek bir yer geliyor," dedi. "Malan'ın ailesinin evi. Seni misafir etmeyi kabul ederler mi bilmiyorum ama saray dışında tanıdığım tek İlkbahar perileri onlar."

İfadesinden oranın gitmek istediği son yer olduğunu anlayabiliyordum. "Ben Sonbahar hakkında ne hissediyorsam sen de aynısını İlkbahar için hissediyorsun."

Başını onaylarcasına salladı. "Ama Aspen'e bir söz verdim."

"Eisleigh'deyken bana göz kulak olacağına dair söz vermiştin."

"*Ayrıca* annenin durumu çözülene kadar da. Yani duruşmaya kadar yanından ayrılmayacağım."

"Senden beni ölen eşinin evine götürmeni isteyemem."

Lorelei tekrar bir ot parçasıyla oynamaya başlarken sessizliğe gömüldük. Bir süre sonra donup kaldı, hareketsizliği dikkatimi çekti. "Seni götürebileceğim başka bir yer daha var."

"Neresi?"

Yüzünü buruşturdu ve bu seçeneğin de çok hoşuna gitmediğini anladım. "Ay Sarayı."

BÖLÜM 14

"Ay Sarayı mı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ama onlar kötü huylu."

Lorelei omuz silkti. "Mevcut durumda bu aslında çok da kötü bir şey değil."

"Neden öyle dedin?"

"Dediğim gibi, herhangi bir iyi huylu sarayın seni Kral Ustrin'e ya da Eisleigh Konseyi'ne teslim etme olasılığı var. Radikal iyi huylular senin anlaşma için bir tehdit oluşturduğunu düşünerek teslim seçeneğini değerlendireceklerdir. Radikal kötü huylular ise... aslında çok daha kötüsünü yaparlar. Muhtemelen seni anlaşmayı bozmak için kullanabileceklerini düşünecekler. Ama *tarafsız* kötü huylular sana güvenli bir yer sağlayabilir."

"Sanırım Ay Sarayı tarafsız kötü huylulardan sayılıyor?"

Lorelei başıyla onayladı. "Anlaşmayı kurtarmak umurlarında değil, yani seni misafir etmekten çekinmeyeceklerdir. Yine de insanların kökünü kazımayı da istemiyorlar."

"Başka tarafsız kötü huylu sarayı var mı?" Endişemi soğukkanlılıkla gizlemeye çalıştım. Kraliçe Nyxia'ya –vampir bir periye– sığınma fikri çok da iç açıcı değildi. Ama yine de kötü huylu herhangi bir saraya gitmek de iyi bir fikre benzemiyordu.

"Ay ve Rüzgâr tarafsız kötü huylular, Kış ve Deniz ise radikal kötü huylular."

"Sence en iyi seçenek Ay mı?"

Gözlerime bakarak sesini alçalttı. "Annen anlatırken duydum, Kraliçe Nessina anneanneni misafir etmiş."

"Sence Kraliçe Nyxia da annesi gibi merhametli mi?"

Lorelei ayağa kalktı ve eteğinde kalan otları silkeledi. "Emin değilim ama şu anda en iyi seçeneğimiz o. Ayrıca bana bir iyilik borcu var." Elini uzatarak kalkmama yardım etti. "Gel. Ay ekseni buranın batısındaki ilk eksen. Hemen yürümeye başlarsak sabah olmadan oraya varırız."

Bir adım attım ve kaslarımın artık ağrımadığını görünce şaşırdım. "Kraliçe Nyxia'nın sana neden borcu var?"

Altdudağını ısırdı. "Geçmişimiz var diyelim."

Çok merak etsem de burnumu sokmamak için kendimi tuttum. Kendi isterse eninde sonunda açıklardı. Sadece Kraliçe Nyxia konusunda haklı olmasını umuyordum.

* * *

Dinlenmek vücudumu rahatlatmış olsa da saatlerce yürüdükten sonra o rahatlıktan eser kalmamıştı. Beni ayakta tutan tek şey ara sıra yaşadığım öfke patlamalarıydı. Ne zaman öfkelendiğimi hissetsem, kızgınlığımın artarak yorgunluğumu geçirmesine ve iyileşmemi hızlandırmasına izin verdim. Öfkemin verdiği şifa beni ayakta tutan, toprağın çıplak ayaklarıma verdiği eziyetli acıya yenik düşmemi engelleyen tek şeydi. Ateş elementiyle ilgili bu yeni keşfettiğim güç hakkında ne düşünmem gerektiğinden hâlâ emin değildim ve başka neler yapabileceğimi merak etmekten kendimi alamadım.

Tabii bu düşünceler beni karanlık bir yola sürükledi; aklıma kan, duman ve alevler geldi.

Eksen çizgisinin sınırları içinde ilerlememize yardımcı olsun diye sis duvarından fazla uzaklaşmadık. Bahar çimenleri, pırıl pırıl çiy ve narin çiçeklerden başka bir şey bulamayacakmışız gibi geliyordu. Karanlıkta bile İlkbahar ekseninde yol aldığımız anlaşılıyordu.

Neyse ki duvara yakınlığımız nedeniyle karşımıza birkaç tavşan, bir dişi geyik ve sayısız sincap dışında hiçbir şey çıkmadı. Bu yaratıkların normal hayvanlar mı yoksa form değiştirmiş kötü huylu periler mi olduğunu bilmiyordum. Faerwyvae'de *normal hayvan* diye bir şey var mıydı ki?

Manzaramız nihayet değiştiğinde güneş yeni yeni yükselmeye, etrafı aydınlatmaya başlamıştı. İlk başta ışıkta bir değişim oldu. Şafağın kızıllığı karardı ve çevremizi puslu bir filtreyle sardı. Bana fırtınadan önceki gökyüzünü ya da bir güneş tutulması sırasında her şeyin üzerine düşen ürkütücü ışığı hatırlattı.

Lorelei rahatlamış bir nefes aldı. "Ay'a geldik."

Artık dinlenebileceğimize dair bir umut kıvılcımı belirdi içimde ama Lorelei hızını artırıp yön değiştirince o kıvılcım anında söndü. Derin bir nefes alarak içimdeki alevi kontrol altında tutmaya çalıştım ve Lorelei'ı takip ettim.

Duvardan uzaklaşıp Ay Ormanı'nın derinliklerine doğru ilerledik. Burada ağaçlar bile farklı görünüyordu; uzun, ince gövdeleri, çivit mavisi ve menekşe tonlarında koyu dalları olan ağaçlar yerini daha tanıdık kahverengi ve yeşillerin karışımından oluşan ağaçlara bırakmıştı. Zarif böğürtlen kümeleri ormanın zeminini kaplarken koyu renkli sarmaşıklar da ağaçları sarıyordu.

Belirgin bir mevsim yoktu, sadece hafif bir serinlik ve gece açan yasemin kokusu vardı. Güneş yükseldikçe orman biraz daha aydınlandı ama ışığın ürkütücü niteliği azalmadı.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam ettik. Etraf, ormanda yaşayan çoğu yaratık uyuyormuş gibi sessizdi. Hatta uykuda olan birkaç hayvan da gördüm. Minik yarasalar dallara tutunmuş, baş aşağı uyuklarken kanatlarını vücutlarına battaniye gibi sarmışlardı. Parlayan, çan benzeri taç yaprakları olan ve arkasında sadece iki siyah, sivri kulak görünen bir çiçeğin

arkasından bir kedi mırıltısı duyuluyordu. Baykuşlar tepedeki kirişlerde uyukluyor, ara sıra bir gözlerini açıp bizi inceliyorlardı. Biz yanlarından geçerken birkaç tanesi tamamen uyandı ve dallarından fırlayıp uçmaya başladı.

"Haberciler," dedi Lorelei. "Nyxia buraya geldiğimizi öğrenecek."

Ürpermemeye çalıştım. "Ay Sarayı'na yaklaşıyor muyuz?"

Başıyla onaylarken duruşundaki gerginlik onu ele veriyordu. Uzaklara bakarken gözleri kısılmıştı ve önündeki yola dikkat kesilmişti. "Ekseni geçtik ve saraydan yaklaşık bir saatlik yürüyüş mesafesine ışınlandık."

Nabzım hızlandı. Oraya varmak daha fazla yürümeyeceğimiz anlamına gelse de buraya yapacağımız ziyaret konusunda endişeliydim. Özellikle de Ay Kraliçesi'yle tanışma konusunda. Kraliçe Nyxia'yla karşılaştığım tek an, Aspen taht için mücadele ederken Cobalt'la aralarında arabuluculuk yaptığı zamandı. Sonunda Aspen'in lehine karar vermiş olsa da ilk başta Cobalt'ın iddiasını desteklemişti. Hakkında ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Sertçe yutkundum ve sesimin düzgün çıkması için çabaladım. "Oraya varmadan önce Kraliçe Nyxia hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

Lorelei ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. "Çok güçlü birisi." Bunun iyi mi kötü mü olduğu ses tonundan anlaşılmıyordu.

"Ne açıdan güçlü?"

"Hem iyi huylu hem de kötü huylu formlarında oldukça... baskındır."

Cobalt kaybettikten sonra savaş başladığında kırmızı gözleri ve korkunç dişleriyle nasıl devasa bir gölgeye dönüştüğünü hatırladım. "Kötü huylu formunda tam olarak neye dönüşüyor? Yani onun bir vampir olduğunu tahmin ediyorum ama gölge olduğunda neye dönüşüyor?"

"Kötü huylu formunda korkuya dönüşüyor ve başkalarının zihnine girerek en karanlık düşüncelerini bulup yüzeye çıkarabiliyor. Böyle besleniyor. Bir kurbanı günün her saatinde korkutabilir ve kâbuslardan beslenmekte uzmanlaşmıştır."

Korkudan başka beslendiği bir şey –özellikle kan– olup olmadığını sormak istiyordum ama cesaret edemedim. Vampirler hakkında edindiğim az miktardaki bilgiye göre her zaman kana susamış olurlardı ve dişlerini isteksiz kurbanlara geçirirlerdi. Refleksle boynumu ovdum.

Lorelei yüzünü buruşturdu. "Oradayken tuhaf rüyalar görebileceğin konusunda seni şimdiden uyarayım."

"Bu çok rahatlatıcı."

Birden durdu, benim de durmam için bir kolunu uzatırken vücudu kaskatı kesilmişti. "Burada biri var," diye fısıldadı.

Aklım kan ve vampirlerle doluyken ürpermemi engelleyemedim. Bir karaltı ağaçlara doğru fırlamadan önce ilerideki çalılıklar hışırdadı. Derin bir nefes aldım. "Bir kuzgun."

Lorelei benim kadar rahatlamış görünmüyordu. Bakışlarını tepedeki dallara çevirerek kaşlarını çattı.

"Şey, Lorelei, bir kentaur'un yanlış tarafına benziyorsun." Tepemizden alçak, cılız bir erkek sesi duyuldu ama kaynağını tespit edemedim. Kuzgun mu konuşuyordu? "Ayrıca bu elbise de ne böyle? Sanırım seni daha önce hiç pembe giyerken görmemiştim. Yine de süsleme şeklin hoşuma gitti."

Gözlerim Lorelei'ın gövdesini boyayan kana, sonra da üzerimdeki korseyi ve idareten yaptığımız eteğimi kaplayan kir tabakasına kaydı.

Lorelei kollarını göğsünde kavuşturdu ve kalçasını hafifçe yana çıkardı. "Nyxia köpeğini mi göndermiş?"

Karşısındaki şok oldu. "Bu biraz kaba olmadı mı?"

"Kaba mı? Az önce bana bir kentaurun yanlış tarafı dedin."

"Ama ben köpekleri sevmem."

"Ben kentaurları seviyor muyum sanki?"

Yere bir karaltı düştü. Düşerken gölgeler dağıldı ve ortaya bir erkek çıktı. Zayıf ve uzun boyluydu. Teni solgun, gözleri gümüş mavisiydi ve keskin elmacıkkemiklerinin üzeri soluk pembeye bürünmüştü. Saçları çok açık renkti ve sivri kulaklarının yanından ipeksi bukleler halinde dökülüyordu. Her ikisinde de gümüş iplikten desenleri bulunan siyah ipek yelek ve pantolon giyiyordu ama ceketi yoktu. Beyaz gömleğinin boynundaki düğmeleri açıktı ve kravat takmamıştı. Giyiminde baştan çıkarıcı bir şeyler vardı.

Arkasındaki ağacın gövdesine yaslanmış, Lorelei'a doğru el sallarken rahat bir duruş sergiliyordu. "Sende şu... toprak büyüsünden var. Kentaurlarla akraba sayılırsın."

Lorelei kaşlarını çattı. "Ben bir orman perisiyim ve sen de açıkça sinirimi bozmaya çalışıyorsun."

Adam başını eğerken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu kadar çabalamam gerektiğini bilmiyordum."

Lorelei gözlerini devirdi. "Ablan sarayda mı?"

"Neden, tekrar gözüne mi girdi? Aranızdaki kıvılcımı yeniden harlamaya mı geldin?"

"Kıvılcım falan yok ama onunla görüşmek istiyorum. Bizi ona götüreceksin."

Adamın gözleri ilk kez bana kaydı ve beni baştan aşağı süzdü. "Sizi mi? Bu senin yeni oyuncağın mı? Bundan daha saygılı olduğunu sanıyordum. Sevgili Malan öleli daha..."

Lorelei elini kaldırınca adamın ayaklarının dibindeki topraktan sivri bir kök fışkırdı. Kök boğazına bir santim kalana kadar yükselirken adam irkilmedi bile, kökün keskin ucu

ileri fırlayıp perinin etine batmaya can atıyormuş gibi titriyordu. "Sakın Malan'dan bahsetmeye ya da onun anısına sadık olmadığıma dair tek kelime etmeye cüret etme. Sadakatsizlik dedin mi akla yalnızca ablan gelir."

Adamın iri gözleri soğukkanlılığını ele verdi. Rahat bir tavırla teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Özür dilerim."

Lorelei'ın elinin keskin bir hareketiyle kök tekrar toprağa gömüldü.

Peri yeleğini düzeltti ve kolunu uzattı. "Selene Sarayı'na."

Lorelei yanından geçip gitti. Ben daha adım bile atamadan peri bana dönüp zarifçe eğildi. Benimle dalga geçip geçmediğini anlamadım. "Prens Franco, emrinizdeyim. Peki ya siz?"

"Evelyn," dedim mırıldanarak.

"Evelyn. Bu sizin gerçek..."

"Hiç başlama." Kaşlarımı çattım ve Lorelei'ın peşinden gittim.

Prens Franco bana yetişti. "Seni sevdim."

"Efendim?"

Uzun köpekdişlerinin uçlarını göstererek gülümsedi. Bir vampirdi. "Senden şiddet kokusu yayılıyor. Tam sevdiğim gibi." Başını onaylar gibi sallayarak küçük grubumuzun başına geçti ve yolu gösterdi.

Ürperdim ve titreyen bacaklarımı hareket etmeye zorladım.

BÖLÜM 15

Kraliçe Nyxia da etrafını saran yemyeşil saray gibi görülmeye değer bir manzaraydı. Obsidyen bir tahtta öyle kendinden emin bir otoriteyle oturuyordu ki gören dünyanın kraliçesi o sanırdı. Taht odası aytaşı ve opalden duvarlarla çevriliydi, kubbeli tavanlarsa gökyüzünün açıkça görünmesi için camdandı.

Prens Franco bizi ablasına doğru götürürken gözlerim bu tavana takılmıştı. Prens kulağıma, "Bir de gece görmelisin," diye fısıldadı.

Cevap vermedim. Bakışlarımı kaçırdım ve dikkatimi Ay Kraliçesi'ne çevirdim. Lorelei da ben de reverans yaptık. Biz doğrulurken Nyxia obsidyen tahtından kalkıp kürsüden inerek bize yaklaştı, Franco ise tahtın dibindeki zarif bir sandalyeye yerleşti.

Gözlerim Nyxia'ya kilitlenmişti ve kıyafetleri karşısında şaşkına dönmüştüm. Konsey toplantısında karşılaştığımızda üzerinde siyah bir takım elbise vardı. Şimdiyse koyu renk ipek pantolon ve ceket ile elbise arası bir üst giyiyordu. Kumaş o kadar koyu bir maviydi ki siyah gibi görünüyordu ve Kraliçe hareket ettikçe çivit mavisiyle menekşe rengi parıltılar saçıyordu. Yakası dimdikti, sert kumaş boynundan yüzüne kadar uzuyor ve yüzünü belli bir açıyla çerçeveliyordu. Üstü ön taraftan bir yelek gibi kalçalarının üstünde bitiyordu ancak arkasında bir yırtmaçla yere kadar uzanıyordu.

Gümüş rengi kısa saçları, onu ilk gördüğümde olduğu gibi geriye doğru taranmıştı, gülümsemesi sivri köpekdişlerini

ortaya çıkarıyordu. Beni baştan aşağı süzdü. "Ne tuhaf bir sürpriz. Bu, Bayan Evelyn Fairfield değil mi?"

Kekelememeyi umarak kendimi konuşmaya zorladım. "Kısa bir süreliğine misafirperverliğinizi rica etmeye geldim."

"Kral Aspen'in eşi neden benim misafirperverliğime ihtiyaç duysun ki? Onun sevgili şampiyonu değil misin?" Sesindeki alaycılığı duyabiliyordum. "Ama doğru, bugünlerde kendine birçok eş buluyor galiba, değil mi? Sanırım birkaç gün içinde yeni bir Seçilmiş'le birlikte başka bir büyük gösteriye tanıklık etmem gerekecek."

Nefesim kesildi ve boğazım düğümlendi.

Neyse ki benden bir cevap beklemeden arkadaşıma döndü. "Ve sen, Lorelei. Seni yeniden görmek ne kadar güzel. Hâlâ konuştuğumuzu bilmiyordum. Bircharbor'da bana tek kelime etmedin." Pembe dudaklarını büzmüştü.

Lorelei bütün resmiyeti bir kenara bırakarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Emin ol ki bana olan borcunu ödemene ihtiyaç duymasam konuşuyor olmazdık."

Kraliçe bir kahkaha attı. "Hâlâ Yaz Gündönümü'nde yaşananlara takılmana inanamıyorum."

"Hâlâ mı? Gündönümü'nün üzerinden daha dört ay bile geçmedi."

"Saçma bir kazaydı."

Lorelei, Kraliçe'ye bakarken gözlerini kıstı. "Malan'ın travmatik kâbuslar görmesine neden oldun. Hem de benim hakkımda. Bir hafta boyunca yüzüme bile bakamadı."

Nyxia omuz silkti. "Kâbusları yoktan var etmiyorum. Mevcut korkulardan oluşuyorlar."

"Sen de onun kâbuslarından beslendin."

Nyxia bir kez daha güldü. "Kıskanmıştım. Sana karşı ne kadar korumacı olduğumu biliyorsun."

"Madem beni korumaya bu kadar meraklıydın, en başta elinden kaçırmasaydın."

"Yanlış hatırlamıyorsam benden ayrılan sendin."

Lorelei dişlerini sıktı. "*Ben de* yanlış hatırlamıyorsam beni aldatmıştın. Hem de on yedi farklı periyle. Aynı anda."

Nyxia ellerini küçümser bir hareketle salladı. "Ateş Festivali zamanıydı."

Yanaklarım kızardı, yerin dibine girmek istedim. Bu konuşmaya şahitlik etmemem gerektiğini hissediyordum.

Franco kısık gözlerinin ardından beni izliyordu, daha sonra yavaşça oturduğu yerden kalktı. Yanıma geldiğinde Nyxia ve Lorelei hâlâ tartışıyorlardı. "Hadi gel. Onlar bir süre daha böyle devam eder."

Lorelei bize döndü, Franco'ya bakarken gözleri öfke doluydu. "Onu hiçbir yere götüremezsin."

"Merak etme," dedi Nyxia. "Buraya ne sebeple geldiniz bilmiyorum ama konuyla ilgili resmi bir karar verilene kadar, o benim korumam altında. Franco onu hamama götürebilir. Sözü açılmışken, sen de gitsen iyi olur. Üzerindeki şu pis kıyafetlerden kurtul."

Lorelei tekrar Kraliçe'ye döndü. "Hah, tam senlik bir hareket. Her ciddi konuyu bir ayartmaya..."

"Söylemiştim. Hadi gel." Franco elini uzattı. "Seni ay hamamına götüreceğim."

Franco kapıya doğru ilerlese de ben tereddüt ettim, gözlerim Prens'ten tartışan çifte kaydı. İç çekerek pes ettim ve Prens Franco'yu takip etmeye başladım.

Ona yetiştiğimde Prens bana göz kırptı. "Bahse girerim böyle bir şeyin ortasında kalacağını bilmiyordun."

"Bildiğimi söylesem yalan olur," diye mırıldandım.

"Merak etme, bir iki saate sakinleşirler. Gerçi eski barışma yöntemlerini kullanacaklarından şüpheliyim."

Aytaşından koridorlarda sessizce ilerledik. Hem bilmediğim topraklar hem de tedirgin edici yol arkadaşım yüzünden her adımda kalbim güm güm atıyordu. Gözlerini sık sık üstümde hissettim ve keşke bakışlarını kendine saklasa diye düşündüm.

"Demek hakkında çok şey duyduğum Evelyn Fairfield sensin."

Sinirlendiğimi belli etmemeye çalıştım. "Tam olarak neler duydunuz?"

"Kral Aspen'in eşi olduğunu."

"Öyleyim." Bana yönelttiği nahoş bakışlara karşı kendimi savunmak için bunu söylemiştim ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz boşuna olduğunu anladım. Aspen'in eşi olabilirdim ama bu artık hiçbir şey ifade etmiyordu. O başka biriyle evlenmek üzereydi. "Yani, hayır. Pek sayılmaz."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Pek sayılmaz. Ne kadar ilginç. Yeni Seçilmiş'le onu paylaşamayacak kadar gururlu musun? Yoksa Kral Ustrin'in sana karşı kullandığı silah mı seni Selene Sarayı'na yönlendirdi?"

"Bu sizi ilgilendirmez."

"Belki de ama bir süre burada kalacaksın. Selene Sarayı sadece ablamın evi değil, benim de evim."

Sarayda ilerlemeye devam ederken dudaklarımı birbirine bastırdım. Sonunda süslü bir sürgülü kapıya vardık. Prens kapıyı açtığında bizi buhar dalgaları karşıladı. İçeride üç tane devasa havuz vardı. Taht odası gibi burada da kubbeli cam tavan vardı ve o ürkütücü ışık her şeyi alacakaranlığı andıran bir parıltıyla boyuyordu. Sakin sulardan yasemin ve gardenya kokuları yükseliyordu.

Franco bana döndü. "Ay hamamlarına hoş geldin. Buraya da asıl gece gelmeni tavsiye ediyorum. Bu hamamın sana özel

olduğunu bildireceğim ve bir hizmetçiye temiz kıyafetler getirmesini söyleyeceğim. Bu sırada sen de keyfine bak." Sözlerini tamamladıktan sonra bütün vücudu titreyerek bir kuzguna dönüştü. Kuzgun Prens'in koridora doğru uçmasını izlerken elimi, dönüşmesinin verdiği korkuyla çarpan kalbime götürdüm.

Hamamda tek başıma havuzlara baktım. Odanın büyüklüğü ve yukarıdaki uçsuz bucaksız gökyüzü beni savunmasız hissettiriyordu. Burada yalnız olmama rağmen kendimi çıplak hissediyordum ama temizlik düşüncesi göz ardı edilemeyecek kadar cazipti.

Fikrimi değiştirmeden üzerimdeki pis kıyafetleri çıkardım. Korsem o kadar parçalanmıştı ki yardım olmadan çıkarmayı başardım. Daha sonra kendimi rahatlatıcı suya bıraktım.

* * *

Temizlendikten sonra, giysi yığınımın yerini kalın bir havlunun ve ateş opali renginde hafif, ışıltılı kumaştan bir elbisenin aldığını gördüm. Elbiseyi giydim, korsemin sıkılığından sonra peri kıyafetlerinin özgürlüğüne döndüğüm için rahatlamıştım.

Nereye gideceğimi bilemediğimden, sürgülü kapıyı geçip koridora doğru birkaç tereddütlü adım attım. Lorelei karşıdaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. O da temizlenmiş ve kıyafetlerini değiştirmişti. Kahverengi tenindeki bütün kan ve kir gitmiş, üzerine uzun, ipeksi, siyah bir elbise geçirmişti. Beni görünce rahatladı. "Oh, şükürler olsun, Franco seni boğmamış."

"*Benim* onu boğmadığıma şükretmelisin."

"Doğru." Bana hafif bir tebessümle baktı, daha sonra başıyla koridorun diğer tarafını işaret etti. "Gel. Kraliçe Nyxia bize dinlenelim diye bir oda tahsis etti."

Hevesle peşine düştüm. Dinlenmek kulağa çok cazip geliyordu. Banyo, son yirmi dört saat içinde yaşadıklarımdan sonra vücudumun gerçekten ihtiyaç duyduğu şeyin sadece bir habercisiydi. Ama önce cevaplarını öğrenmem gereken sorular vardı. "Kraliçe'ye durumumu anlattın mı?"

Yüzü düştü. "Anlattım. İstediğin kadar kalmana izin verdi."

"Bu konuda çok mutlu görünmüyorsun."

"Sana kalacak güvenli bir yer bulduğumuz için mutluyum."

"Ama bu yüzden onu görmek zorunda kalmak seni pek mutlu etmedi."

"Aynen öyle."

"Yani... sen ve Nyxia?"

"Evet," dedi homurdanarak. "Birlikteydik. İki sene boyunca. O benim gibi yuva kurmaya meraklı değildi. Ayrılığımızı atlatıp başka bir ilişkiye başlamamdan da hoşnut olmadı. Bu yüzden de Malan'dan intikam aldı."

Arkadaşımı otoriter Nyxia'yla bir ilişki içinde hayal etmekte zorlandım. Ancak Lorelei'ın Kraliçe'ye karşı koyabileceği açıktı.

"Bu yüzden bana borcu var," dedi Lorelei. "Sevgilime yaptıklarından sonra Kraliçe'ymiş falan dinlemeden onun kafasını koparacaktım. Dediğim gibi, burada hoş olmayan rüyalar görmeye kendini hazırlamalısın."

"Peki."

Duvarları oniks ve gümüşten inşa edilmiş küçük bir odaya geldik. Tavanda bu sefer bir kubbe değil, ortasından hafif bir ışık süzülen cam bir pencere vardı. İçeride, üzerinde çivit rengi kadife bir battaniye olan bir yatak beni çağırıyordu. Lorelei bir elini koluma koydu. "Biraz dinlenmelisin. Bu odada... tek başına kalabilir misin? Yanında kalabilirim."

Gülümseyerek onu rahatlatmaya çalıştım. "Gerek yok, Lorelei. Kendim kalabilirim."

"Pekâlâ. Bir şeye ihtiyacın olursa yan odada olacağım."

Lorelei koridorda yürümeye devam ederken ben de odama girdim, doğruca yatağa yönelirken bacaklarım artık beni taşıyamıyordu. Kafamı yastığa koyduğum gibi uyudum.

Uykuya dalar dalmaz da kâbus görmeye başladım. Yine yeraltı laboratuvarında kapana kısılmıştım ve Bay Meeks elinde bir bıçakla tepemde dikiliyordu, boynundaki açık yaradan önlüğüne kanlar akıyordu. Kollarımı, bacaklarımı, kafatasımı kesti. Çığlık atıyordum ama sesim çıkmıyordu. Etrafımızda yükselen ateş beni güçlendirmek yerine kemiklerimdeki eti yakıyordu. Bay Meeks deneylerine devam etti, alevler onu insandan iskelete dönüştürürken bıçağı ruhuma saplandı. Ateş görüşümü engelliyordu ama gözlerimi tamamen yakmadan önce odanın içinde ilerleyen bir geyik silueti gördüm.

Aspen.

İnsanı yatıştıran bir ezgi gibi tekrar ettim bu ismi. İsmine ne kadar odaklanırsam, korkunç görüntüler o kadar sönükleşiyordu. En sonunda kâbus bitti ve ben ismin güvenliğine doğru ilerlerken kan ve alevler dumana karıştı. Artık karanlık laboratuvarda değildim. Önümde bir köprü vardı, tereddüt etmeden karşıya geçtim. Diğer tarafa geçtiğimde kendimi Bircharbor Sarayı'nda buldum, kulaklarımda dalga sesleri yankılanıyordu.

Aspen açık alanın yanındaki parmaklıklara yaslanmıştı, sırtı bana dönüktü, karanlık gökyüzünü izliyordu. Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu; dağınık saçları, dik boynuzları, iyi uyumadığını gösteren buruşuk yeleği. Önceki gibi etrafında mor bir aura vardı.

"Aspen." Bu sefer ismini yüksek sesle söyledim.

Arkasına döndü ve beni görünce donakaldı. Birbirimizin gözlerine bakarken sanki zaman geçmiyordu. Sonra hızlı adımlarla odayı aştı. Yüzümü avuçlayarak dudaklarımızı birleştirdi. Vücudum anında tepki verdi ve kollarımı beline doladım. Öpücüklerimiz sert ve aceleciydi; sanki bir dirence karşı koyuyor, dokunuşlarımızın şu anda uyandırdığı hisle bu an gerçek olsaydı uyandırması *gereken* his arasındaki tutarsızlığa karşı savaşıyorduk.

Bana bunun sadece bir rüya olduğunu hatırlatan tek şey buydu.

İkimiz de bunun farkına vardığımızda öpücüklerimiz yavaşladı. Dudaklarımız birbirinden ayrıldı ama alınlarımız hâlâ birbirine değiyordu. "İyisin," diye fısıldadı Aspen. "Sana ne oldu?"

Güçlükle yutkundum. "Konuşmak istemiyorum."

"Keşke gerçekten burada olsaydın."

"Keşke."

Başını geriye çekti, gözlerime bakarken kaybolmuş gibiydi. Keşke gece daha aydınlık olsaydı da yeşil, altın ve yakutla bezenmiş koyu kahverengi güzel gözlerini daha iyi görebilseydim. Şansım varken gözlerinin her karesini ezberlemeliydim. Başparmağı önce altdudağımda, sonra çenemde gezindi. Beline doladığım kollarımdan birini göğsüne koydum ve kalbinin avucumun altındaki düzenli atışını hissettim. Nefesim kesildi, gözlerim dudaklarındaydı, onları yeniden tatmaya hazırdım.

Ama o benden önce davranıp konuşmaya başladı. "Neredesin? Güvende olduğundan emin olmalıyım."

"Güvendeyim. Ben..."

"Aspen." Yaşadığımız anı bozan tanıdık ses midemi bulandırdı ve kulaklarımı tırmaladı. Maddie Coleman bir sabahlıkla –*benim* eski sabahlıklarımdan biriyle– yemek odasına girdi. "Söz verdiğin gibi bana selkieleri gösterebileceğini düşündüm."

Aspen sanki hiç yerinden ayrılmamış gibi yine parmaklıklara yaslanmıştı. Düşününce, yanımdan gittiği anı hatırlamıyordum. Benim kollarımdaydı, sonra bir anda kaybolmuştu. Artık bana değil de Maddie'ye bakıyordu. Çenesini sıkıyordu ama ifadesinin ne anlama geldiğini düşünmek istemedim.

Zaten bu bir rüyaydı. Hayır. Bir kâbustu. Bu kâbus da öncekiler gibi benim düşüncelerimle şekilleniyorsa, bundan sonra nelere tanık olmak zorunda kalacağımı tahmin edebiliyordum.

Aspen'e son kez baktım. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yüz ifadesi değişti, o sırada gözlerimi kapayıp nerede olduğumu –*gerçekten* nerede olduğumu– hatırlamaya çalıştım.

Ay Sarayı. Yatak.

Birden doğruldum, ayışığına gözlerimi kırpıştırarak bakarken battaniye vücuduma dolanmıştı. Başım çatlıyordu. Odanın etrafına baktım, köşede kâbuslarımdan beslenirken kırmızı gözleri parlayan bir gölge görmeyi bekliyordum. Ama hiçbir şey yoktu. Kimse yoktu.

Titrek bir nefes aldım ve battaniyeleri üzerimden iterek gördüğüm rüyayı unutmaya çalıştım. Aspen'le ilgili kısım hoşuma gitse de Maddie'nin kendini beğenmiş ifadesi daha ağır basıyordu. Onun *benim* sabahlığımı giydiğini ve *benim* eşimle bu kadar rahat konuştuğunu görmek içimde yakıcı bir öfke tutuşturuyordu.

Aspen'in artık benim eşim olmadığını kendime hatırlatmadan önce bu düşünce beni neredeyse tüketecekti. Artık *onun* eşi olmak üzereydi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Aspen'in anlaşmayı kurtarmasını istiyorsam yani.

Homurdanarak yataktan kalktım. Artık tekrar uyuyabilmem mümkün değildi.

BÖLÜM 16

Odada çeşitli giysilerle dolu küçük bir gardırop buldum. Üzerine yıldızlar ve hilaller işlenmiş gece mavisi kadife bir sabahlık seçtim. Onunla uyuduğum için elbisem kırışmıştı. Sabahlık hem elbiseyi gizleyecek hem de havadaki hafif soğuktan beni koruyacaktı.

Dışarının karanlık ve sessiz olmasını bekleyerek kapıyı açtım. Karşılaştığım hareketliliği görmeyi beklemiyordum. Koridora karanlık çökmüştü ancak etrafta ayışığını andıran ışık küreleri geziniyordu. Periler ikili ve üçlü gruplar halinde süzülüyor, hararetle bir şeyler konuşuyorlardı. Kelimenin tam anlamıyla süzülüyorlardı; perilerin çoğu hortlak ve hayalet gibi görünüyor, bedenleri alev ya da duman parçaları gibi yerin üzerinde asılı duruyordu. Bazıları minicikti, yerden dizkapağıma anca erişiyorlardı, diğerleriyse ortalama insan boyundaydı. Birkaçı bana baktı ama çoğunun dikkati bana aldırmayacak kadar dağınıktı. Hizmetçi olduklarını tahmin ediyordum.

Yandaki odaya gidip kapıyı tıklattım. "Lorelei."

Karanlık bir şekil tavanın yanardöner kirişlerinden aşağı atladı ve Prens Franco yanımda belirdi. Korkuyla geri çekildim. "Şunu yapmasan olmaz mı?"

Lorelei'ın kapısının yanındaki duvara yaslandı. "Ben olsam onu uyandırmazdım. Derin bir uykuda ve huzurla uykuya dalması kolay olmadı."

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Rüyalarını hissedebiliyorum."

Rahatsız edici kâbuslarımın onun başının altından çıkıp çıkmadığını merak ederek sinirlendim. "Sen de ablan gibi misin?"

"Tam olarak değil," dedi. "Onun kadar güçlü değilim."

Sabahlığıma daha sıkı sarındım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "O zaman sen ne yapıyorsun?"

"Nyxia gibi ben de rüyaları hissedebilir ve onların enerjisinden beslenebilirim. Ama o çok daha fazlasını yapabilir. Başkasının rüyasına girebilir, korkularını ve anılarını yüzeye çıkarabilir ve bunlardan beslenebilir. Rüyayı kontrol edemese de rüyayı göreni dürterek rüyayı yönlendirebilir."

Bana gülümserken sivri köpekdişleri göründü. Onları görmem aklıma henüz netleştiremediğim ve hassasiyetle ele almam gerektiğini bildiğim çok özel bir endişeyi getirdi. Maalesef hassasiyet benim uzmanlık alanım değildi. "Nyxia ve sen hep korkudan mı besleniyorsunuz?"

"Korku, besin olarak kullanılabilecek en güçlü duygulardan biri olmasının yanı sıra, bir başkasında ortaya çıkarılması en kolay duygulardan biridir; ancak genel olarak cazip bir tat sunan her duygudan besleniriz."

Sanırım fazla hassas davranmıştım. "Başka... beslendiğiniz bir şey var mı?"

Gözlerini kısarak bana bakarken yüzünde eğlendiğini gösteren bir gülümseme vardı. "Bence bir şeyler saklıyorsun. Belki de aklındakini bana direkt sormalısın."

Yanaklarım kızardı. "Kan... içiyor musunuz?"

Sırıttı. "Kimin kanı olduğuna ve tadının ne kadar cazip olduğuna bağlı."

Harika. Bu harikaydı. Ellerimi boynuma götürmemek için çabaladım.

Franco eğlenerek kıkırdadı. "Hayır, kan içmiyorum. Ben bir duygu vampiriyim, kan vampiri değil."

Rahatlasam mı yoksa benimle dalga geçmesine sinirlensem mi bilemedim. Gözlerim tekrar dişlerine kaydı. "O zaman neden köpekdişlerin uzun?"

"Dişlerimin uzunluğunu kan içmek dışında herhangi bir şeye yoramıyor musun? Mesela diğer yaratıklar onları ne için kullanıyor?"

Cevap vermedim.

"Avlarını yakalamak için tabii ki. Kan içmiyor olabilirim ama iyi bir avı da kaçırmam."

Bu sefer ellerimle boynumu kapatırken kendimi durdurmaya çalışmadım. "Peki tam olarak ne avlıyorsun, Prens Franco?"

Bana yaklaştı ve göz kırptı. "Senin gibi güzel insan-peri melezlerini, tabii ki. Ama sadece onları yeterince istersem." Doğruldu ve bana bir kolunu uzattı. "Artık aramızdaki meseleyi hallettiğimize göre, sana geceleri sarayın ne kadar güzel olduğunu gösterebilir miyim?"

Alaycı bakışlarından bir adım uzaklaştım ve kollarımı göğsümün üzerinde daha sıkı kavuşturdum. "Az önce benim av olduğumu söyledin. İster şaka olsun ister gerçek, seninle yalnız kalmayı düşünmüyorum."

"Sadece seni yeterince istersem avım olabileceğini söyledim."

Kaşlarımı çattım. "Peki beni yemeyi ne kadar çok istiyorsunuz, Majesteleri?"

Gözkapakları ağırlaştı, kısık gözlerinin arasından dudaklarıma baktı. "Seni yemeyi ne kadar mı istiyorum? Bu oldukça zor bir soru."

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Odama doğru döndüm. "Ben uyumaya dönüyorum. Bunun yerine kâbuslarımı tercih ederim."

Ben odama ulaşamadan beni engelledi, ifadesi neşeliydi. "Şaka yapıyorum, Bayan Fairfield. Seni yemeyeceğim.

Tabii kibarca istersen durum değişir, bir de bahsettiğimiz akşam yemeği değilse. Bu durumda..."

"Bir kereliğine ciddi olamaz mısın?"

Alayla reverans yaptı. "Özür dilerim. Seni tahrik etmekten, korkuya ve cilveye verdiğin tepkiyi test etmekten zevk aldığımı itiraf ediyorum. Yaydığın enerjinin tadını seviyorum. Tadı ateş gibi."

"Neden tüm agresif erkekler kararlılığımı test ediyor?" diye mırıldandım.

"İçimizdeki Eski Usullerden kaynaklanıyor. İçgüdülerimizden dolayı kimin alfa, kimin omega olduğunu belirlemek istiyoruz. Doğamızda var."

"Artık sıktı ama."

"Dikkatini çekmek isteyen saldırgan erkeklerin çılgınlıklarıyla çok fazla deneyimi olan bir kadın gibi konuştun."

Aspen'i ve kâbusumu hatırladım. Öpüşmemizi. Maddie Coleman'ın yerimi almasını. Kalbim sıkıştı.

Prens Franco bana tekrar kolunu uzattı. "İzin ver, sana endişelerini biraz olsun unutturayım. Söz veriyorum artık o kadar pislik yapmayacağım. Hatta sana Selene Sarayı'nın en güzel özelliğini bile göstereceğim."

Gözlerimi devirdim. "Umarım kıçın olduğunu söylemezsin."

Bana bir sırıtışla bakarken heyecanla gözleri açıldı. "Ben bunu nasıl düşünemedim? Bence seninle çok iyi anlaşacağız."

Elimi koluna koyarken homurdandım. Diğer elimi uyluğuma götürdüm ama hançerimin artık orada olmadığını hatırladım. Keşke Bay Meeks'in laboratuvarındaki bıçaklardan birini çalsaydım.

Koridorda ilerledikçe karşımıza daha fazla peri çıktı. Çoğu, odadan ilk çıktığımda gördüğüm perilere benziyordu, çeşitli

tonlarda ve biçimlerde hortlakları ve hayaletleri andırıyorlardı. Diğerleri daha çok Franco veya Nyxia gibi görünüyordu, bir de koridorda koşuşturan birkaç gece hayvanı vardı. Prens'in yanından geçen her peri başını eğiyordu.

Prens'e mümkün olduğunca az şey söylemeye kararlıydım ama merakıma yenik düştüm. "Saray neden bu kadar kalabalık? İlk geldiğimizde etrafta neredeyse kimse yoktu."

"Selene Sarayı geceleri daha hareketli olur," diye açıkladı. "Burası Ay Sarayı. Sakinlerimizin, hizmetçilerimizin ve misafirlerimizin çoğu gececidir."

"Peki ya sen?"

"Ben de gece hayatını tercih ediyorum. Aslında oldukça kaba bir baykuş ormanda kanlar içinde gezinen iki yabancı hakkında ötmeye başlayana kadar mışıl mışıl uyuyordum. Ama Nyxia bunu duyunca beni sizi bulmaya gönderdi."

Geniş bir merdivene ulaştık ve birkaç kat yukarı çıktık. Tepeye ulaştığımızda bizi soğuk hava karşıladı. Merdiven, devasa bir cam kubbeyi çevreleyen daire şeklinde bir balkona çıkıyordu. Gece göğünde, başka hiçbir yerde görmediğim kadar yıldız vardı.

Franco önümüzde duran cam baloncuğu işaret etti. "Burası taht odasının çatısı. Burası da," diyerek beni öne doğru çekti ve balkondan çıkan bir platforma yönlendirdi, "gözlemevi."

Elimi Prens Franco'nun kolundan çekerken ağzım açık kalmıştı. Platformun üzerinde farklı boyut ve modelde teleskoplar duruyordu. "Bunlar ayı izlemek için mi?"

Altın ve kristalden yapılmış en büyük teleskoba yaklaştı. "Bu, ayı izlemek için. Diğer gezegenleri de tabii. Faerwyvae'de buna rakip olabilecek tek bir teleskop var, o da Yıldız Sarayı'na ait. Gel de neler gösterdiğine bir bak."

Entelektüel merakım bana itaat etmekten başka bir şans tanımadı. Prens Franco teleskopun kadranlarını ayarladı, sonra

da elini uzatarak bakmamı işaret etti. Gözümü, ağaran ayı daha önce hiç görmediğim kadar ayrıntılı ortaya çıkaran izleme camına yerleştirdim. Manzara boğazımın düğümlenmesine neden oldu, bu açıdan görünen gece göğünün güzelliğine hayran kaldım. "Çok güzel."

"Birkaç gün sonra dolunay olduğunda tekrar bakmalısın."

Bu manzaradan uzaklaşmak neredeyse acı vericiydi. "Diğerleri ne gösteriyor?"

"Önceki kullanan kişi neye bakmak istemişse onu. Baksana."

Teleskoptan teleskopa geçerek farklı gezegenleri, yıldızları ve bulutsuları izledim. Kendimi en son bu kadar mutlu ve canlı hissettiğim zaman... muhtemelen Aspen'le mağarada geçirdiğimiz geceydi.

Bu hatıra sevincimi gölgeleyince son teleskoptan uzaklaştım. İç çekerek platformun kenarına yürüdüm ve sarayın etrafındaki manzaraya baktım. İlk geldiğimizde etrafta neler olduğuyla ilgilenecek durumda değildim, bu yüzden gün içinde manzaranın neye benzediğini pek hatırlayamıyordum. Ancak Ay yemyeşil çayırları, yüksek ağaçları, ışıltılı gölleri ve akarsuları ortaya çıkarıyor, hepsinin görülebileceği kadar ışık saçıyordu. Sağımda, üzerinde küçük mavi ışıkların parladığı bir bataklık gördüm.

Franco yanıma geldi, nereye baktığımı anlamaya çalışırken omzu omzuma değdi. "Ilgımlar," dedi. "Eskiden daha çok Ateş Sarayı'nda yaşarlardı ama artık Ay'ı sevmeye başladılar. Ancak gece kaybolursan onların rehberliğine güvenmemeni öneririm. Zararlı olmasalar da iyilikten çok yaramazlık yapmayı severler."

Yanımdaki bedeninin sıcaklığı dikkatimi dağıtıyor ve nabzımı hızlandırıyordu. Beklenmedik bir durumdu ama görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Dikkatimi ona vermek yerine mavi ışıklara daha dikkatli baktım. "Ilgımlar mı? Ama bunu

Eisleigh'de de görmüştüm. Işıklar yanıcı bataklık gazlarından kaynaklanmıyor mu?"

"Belki senin geldiğin yerde öyledir. Ilgımların ışık ve gaz oyunlarından çok daha fazlası olduğuna seni temin edebilirim."

Franco'nun yanından ayrılıp küçük teleskoplardan birine uzandım ve onu bataklığı görecek şekilde döndürdüm. Mavi ışıklar odaklanana kadar kadranları ayarladım. Işığın bir biçimi olduğunu görünce şaşırdım; dalgalanan kolları ve bacakları, gözleri ve ağzı vardı. Şaşırmamam gerektiğini bilsem de kendime engel olamadım. Eisleigh'de gördüğüm garip mavi ışıkların da peri olup olmadığını sorguladım. "Önceden Ateş Sarayı'nda yaşadıklarını mı söylemiştin?"

"Ilgımlar ateş perileriyle ilişkilidir, bu da Ateş Sarayı'nın onlar için iyi bir yuva olduğu anlamına geliyor. Ama gececiler. Ay Sarayı'nda, gece yaşayan tüm perilerin yanı sıra Ay sevdalıları da hoş karşılanır. Ayrıca diğer saraylar tarafından dışlanan birçok periye de ev sahipliği yapıyoruz, özellikle de çirkin sayılanlara ya da gulyabani türlerine. Gecenin karanlığında burada kendilerini daha güvende hissediyorlar."

Titredim. "Yani bansheeler ve harpieler gibi mi?"

"Bansheeler, harpieler, lycanthropelar." Dişlerini göstererek gülümsedi. "Tabii bir de vampirler."

"Tehlikeli değiller mi?"

"Benim kadar tehlikeliler diyebilirim. Ya da senin kadar."

"Ama ben..." Yalan olacağını bildiğim için cümlemi tamamlamaya cesaret edemedim. Karşımdaki erkek peri ya da karanlıkta gizlenen canavar yaratıklar kadar tehlikeli olmayabilirdim ama ben de bir adam öldürmüş ve laboratuvarını cayır cayır yakmıştım.

"Bak!" Franco omzumun üzerinden bir yeri işaret edince düşüncelerim dağıldı. "Kitsuneler Dilek Ağacı'nda toplanıyor."

Gösterdiği yere baktım. Tek gördüğüm, altında turuncu ışıklar titreşen devasa bir söğüt ağacıydı. Tekrar teleskopa uzanarak ağaca odakladım. Görüntü karşısında nabzım hızlandı. Onlarca kıvrak, beyaz tilki ağacın gövdesini sarmıştı, ağızlarında ya da kuyruklarında alev topları vardı. Birbirleriyle konuşuyor gibi görünüyorlardı ama durduğum yerden hiçbir şey duyamıyordum.

"Bir zamanlar Ateş Sarayı'nda yaşayan başka bir peri türü," dedi Franco. "Çoğu kitsune bu sıralar Ay Sarayı'nda yaşamayı tercih ediyor. Aslında, Kral Ustrin'in onlara karşı sabrı gitgide azaldığı için binlerce kötü huylu peri Ateş'ten diğer saraylara göç etti. Radikal iyi huylu yöntemleri onu konseyde iyi bir konumda tuttuğundan sabra ihtiyaç duymuyor."

"Kral Ustrin radikal bir iyi huylu mu?" Turuncu, pullu derisini, yarık burun deliklerini ve çatallı dilini hatırladım. "Görünüşüne bakınca Kral Ustrin'in kötü huylu olduğunu düşünürdüm. Her şeyden önce bir kertenkeleye benziyor."

"Ateş kertenkelesi Ateş Sarayı'nda her zaman güçlü bir peri türü olmuştur. İyi huylu formundayken bazı özelliklerini korumak, gücünü göstermenin bir başka yolu. Ancak bu onun siyasi görüşünü etkilemiyor."

Üzerimize bir gölge düşünce dikkatimi parıldayan yıldızların üzerinden siyah bir siluetin geçtiği gökyüzüne çevirdim.

"Bir ay ejderhası," dedi Prens Franco. "Ateş'ten Ay'a göç eden başka bir peri türü. Ateş kertenkelesinin ejderha kuzenlerinin çoğu başka saraylara taşındı." Sesini alçalttı. "İçin rahat olsun, Kral Ustrin'i sevmeyen tek kişi sen değilsin."

Gerildim. "Aslında onun beni sevmediğini söylesek daha doğru olur. O benim çok da umurumda değil."

"Annene karşı yapılan suçlamalarda onun parmağı olmasına rağmen mi?"

Ona döndüm. "Olayları biliyor musun?"

Başıyla onayladı. "Ablam Lorelei'ın anlattıklarını benimle de paylaştı."

Ona bir şey sormak istedim, sorması cesaret isteyen bir soru. "Nyxia'yla anneniz aynı mı?"

"Evet. Neden soruyorsun?"

"Kraliçe Nessina'nın savaştaki duruşu hakkında bir şey biliyor musun? O zamanlar hayatta mıydın?"

Başını iki yana salladı. "Nyxia ve ben savaş bittikten yüzyıllar sonra doğduk ve annem bu konuda bize pek bir şey anlatmadı."

Annesinin büyükannemi sakladığı hakkında hiçbir şey bilmediğini varsaydım. Lorelei bunu da Nyxia'ya anlatmış mıydı? Ya da Franco'ya? Bu sırrı güvende tutamama ihtimaline karşı ona doğrudan sormak istemedim. "Annen şimdi nerede?"

"Artık bizimle değil."

"Öldü mü?"

"Düşündüğün şekilde değil," dedi. "Peri hükümdarları, tahtı bir sonraki kişiye devredinceye kadar sarayda kalırlar. Çoğu kötü huylu için bu, bir vârisin alfa olarak değerini kanıtlaması anlamına gelir. Ablamın olgunluğa eriştikten sonra alfa statüsüne layık olduğunu göstermesi uzun sürmedi ve ben de ona meydan okumaya cesaret etmedim. Ablam Ay Sarayı'nın nesiller boyunca gördüğü en güçlü alfa. Her neyse, ablam yeni Kraliçe olduktan sonra annem saraydan ayrıldı ve bir nevi... tamamen Eski Usullere geri döndü."

"Yani süresiz olarak kötü huylu formuna mı geçti?"

Başıyla onayladı. "Bizim yöntemimiz bu."

Gözlerim Franco'nunkilerle buluştu ve söylediklerıyle büyülendim. Ay perileri, kötü huylular, Eski Usuller hakkında söylediği her şey ilgi çekiciydi. Canımı sıkmadığında *o da* ilgi

çekiciydi. Bu da beni şaşırtmıştı. Bir gün önce kötü huylu bir periyle arkadaş olmamın söz konusu bile olamayacağını düşünürdüm. Şimdiyse kötü huylu bir prensle geçirdiğim zamandan gerçekten keyif alıyordum.

İçimi bir suçluluk duygusu kaplayınca bakışlarımı kaçırdım.

Balkondan bir çift ayak sesi duyuldu ve Nyxia geldi. "Sizi burada bulabileceğimi düşündüm, Bayan Fairfield." Bakışlarını kardeşine çevirmeden önce bana gülümsedi. "Sevgili misafirimize böylesine nazik bir konukseverlik gösterdiğin için teşekkür ederim."

Franco, "Benim için bir zevk," dedi ve göz kırptı.

"Ona şüphem yok. Onunla konuşmama izin verir misin?"

Prens Franco başıyla onayladı, sonra elimi avucuna aldı. Ben daha tepki veremeden elimi dudaklarına götürerek nazikçe öptü. "Umarım yakında tekrar konuşabiliriz." Sözünü bitirir bitirmez titredi ve kuzguna dönüşerek karanlık gökyüzüne doğru uçtu. Gözden kaybolana kadar gölgesini takip ettim. Sonra dikkatimi Nyxia'ya çevirdim.

Nesillerdir gelen en güçlü ay alfasıyla baş başa kalınca ürpermemek için kendimi zorladım.

BÖLÜM 17

Nyxia yavaş, kendinden emin adımlarla bana yaklaştı. Daha önce giydiği özenli kıyafeti değiştirmişti ve şu an üzerinde siyah ipek bir pantolonla ona uygun bir tunik vardı. "Hadi biraz yürüyelim," dedi.

Onun arkasından kubbenin çevresini saran dairesel balkona doğru ilerledim. Nefesimi düzenlemeye çalıştım.

"Kardeşim senden bayağı hoşlanmış gibi," dedi Ay Kraliçesi.

Kendime engel olamayarak bir kahkaha attım. "Daha yeni tanıştık."

"Sanırım şimdiye kadar perilerin istedikleri şeylere daha çabuk karar verdiklerini öğrenmişsindir."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve Aspen'in aklıma gelmemesi için uğraştım. Onun yokluğunun açtığı yarayı düşünmemeye çalıştım.

"Yine de ittifak kurmak için hiç de fena bir eş olmazdı," dedi Nyxia.

Ona döndüm. "Ne ima etmeye çalışıyorsunuz?"

"İçinde bulunduğun tehlikeli durumu anladığımı ima ediyorum. İnsanlar tarafından bir suçlu olarak görülüyorsun ve ellerine geçersen birçok peri seni pazarlık kozu olarak kullanacaktır. Faerwyvae'deki konumunu güvence altına alamazsan, Anakara'da yavaş bir ölüme sürgün edileceksin."

Yerimde durdum. "Faerwyvae'de kalmayacağım. Öylesi resmen ihanet olur. Anlaşma bozulur."

Nyxia durdu, sonra yavaşça dönerek keyifli bir sırıtışla bana baktı. "O zaman anlaşmayı bozalım."

"Bu savaşa sebep olur."

Narin omuzlarından birini silkti. "Biz de savaşı kazanmaya çalışırız."

Başımı iki yana sallayarak yürümeye devam ettim, sanki onun haince önerisini geride bırakabilecekmişim gibi adımlarımı hızlandırdım. "Buraya gelme sebebim bu değil. Sadece annemin duruşmasını beklerken size sığınmak istedim."

Hızlı adımlarıma kolaylıkla uyum sağladı. "Evet ama bir seçeneğin daha var. Kardeşimin eşi olursan Ay Sarayı'nın kraliyet ailesinin bir ferdi sayılırsın. Böylece hakkın olan tahtı alabilmek için gereken saygıyı kazanma şansın olur."

Ona döndüm. "Ateş Sarayı benim hakkım değil. Dedem sürgüne gönderildi. Anlaşmaya göre onun soyundan gelenlerin bir daha Faerwyvae'de ikamet etmeleri yasak."

Bu sefer önden ilerleyen o oldu ve ben de onu takip ettim. "O anlaşma insan kurallarına göre hazırlanmıştı. Kral Ustrin, Eski Usullere göre muhtemelen asla kral olamazdı. Sürgündeki Kral Caleos'un kuzeni olan Ustrin, insan geleneklerine göre erkeklerin tahtta hakkı olmasına güvenerek hak iddia etti ama hiçbir zaman Her Şeyin Her Şeyi tarafından kutsanmış bir alfa olduğunu kanıtlayamadı."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, muhtemelen kötü huyluların bir geleneğinden bahsediyordu. "Kral Ustrin'in ne yaptığı ya da yapmadığı önemli değil. Bir peri Miras Bağı anlaşmayı yürürlükte tutuyor ve benim tahtta hak iddia etmemi yasaklıyor. Henry Duveau adında bir adam Faerwyvae'de kalmaya çalışırsam başıma ödül koyacak."

Kraliçe umursamazca elini salladı. "Anlamıyor musun? Anlaşma bozulursa Miras Bağı da bozulur. Ayrıca, bahsettiğin insan başına ödül koymak istiyorsa hangi aptalın bu ödülün peşinden koşacağını görmek isterim. Bir insan eksen çizgisini

geçmeden önce muhtemelen kendini öldürtür. Saygın bir lider olursan hiçbir peri sana sırtını dönmez."

"Hah, Cobalt'ın Kral Aspen'in tahtını çalmaya çalıştığı zaman olduğu gibi mi?"

Kraliçe omuz silkti. "Kral Aspen'e meydan okundu ve o da galip geldi. Senin yardımınla, tabii ki. Eski Usullere göre Ateş Sarayı'nın tahtına çıkacak gereklilikleri karşıladığını düşünmemi On İkinci Konsey'deki başarın sağladı."

Söylediklerini duyunca kalbim hızlandı. Hem korkuyor hem de heyecan duyuyordum. Bir parçam onun sözlerini dinleyerek umutlanmamı söylüyordu; bana karşı duracak olanlara karşı içimde bir öfke alazlandı. Bundan nefret ediyordum. Daha fazlasını söylemesini isteyen yanımdan nefret ediyordum.

Devam etti. "Sana karşı dürüst olacağım. Kral Ustrin'den de diğer radikal iyi huylulardan da hazzetmiyorum. On Bir Saray Konseyi'ni ya da onların kötü huylular üzerinde otorite kurmaya çalışmalarını da sevmiyorum. Konseyin adı bile Eski Usullere karşı bir hakarettir. Hem peri olup hem de On İkinci Konseyi yok sayamazsın. Ateş Sarayı'nın tahtına kötü huylu bir kraliçenin oturmasını sağlayacak her yolu destekleyeceğim."

Şok oldum. "Kötü huylu," dedim şaşkınlıkla. "Benim *kötü huylu* olacağımı düşündüren ne?"

Sesimin sertliğinden rahatsız olmamış gibi görünüyordu. "Anlaşmaya karşı çıkmak için kötü huylu olman gerekir. Kendini iyi huylu olarak da tanımlayabilirsin ama mesele şu ki kontrol edilmek istemiyorsun. Gerçek doğanın bastırılmasını veya özgürlüklerinin elinden alınmasını istemiyorsun. Kötü huylu olmak bu anlama geliyor."

İçimdeki o küçük parça yine heyecanlandı. Bağırarak anlaşmak, bir savaş narası atmak ve benim olan için savaşmak istiyordu. *Hayır. Benim değil. Faerwyvae'deki hiçbir şey benim değil.*

"Ne istediğime dair hiçbir şey bilmiyorsunuz," dedim dişlerimin arasından.

Sesi yatıştırıcı ve ruhaniydi. "Rüyalarını biliyorum. Korkularını da. Uyanık olsan da onları görebiliyorum. Hayalet gibi etrafında dolaşıyorlar."

Başımı iki yana salladım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bu konuşma anlamsız. Anlaşmayı bozmayacağım ya da Faerwyvae'de kalmayacağım. Annemin duruşmasına gideceğim ve kaderime razı olacağım."

"Ölümü seçiyorsun."

"Annemi seçiyorum. Onu bırakmayacağım. Bırakırsam idam edilecek."

"Ama sen hayatta kalacaksın. O da bunu istemez miydi?"

Karşı çıkmak üzere ağzımı açtım ama sustum. Nyxia'nın haklı olduğunu kabul etmeyecektim ama sözlerindeki gerçekleri inkâr edemezdim. Nihayet, "Sırf buradayım diye, sırf yarı-periyim diye insanlara sırtımı dönmeyeceğim," dedim.

Merdivenin balkonun altına açıldığı kısma ulaştık. Nyxia bana döndü ve burnunun ucundan baktı. "Bir taraf seçmeye hazır olduğun zaman bana haber ver. Seni bekleyen bir taç var."

"Kanla dövülmüş bir taç istemiyorum."

"Tüm taçlar kanla dövülmüştür."

"O zaman hiçbir tacı istemiyorum."

Tiz bir kahkaha attı. "Ya Her Şeyin Her Şeyi'nin sana verdiği taç?"

Salınan yapraklardan yapılmış altın taç. Hâlâ bıraktığım yerdeyse salonumun masasında duruyordu. "Hiçbir zaman benim olmadı. Aspen'in yeni karısı takabilir, umurumda değil."

"Alevden bir taç taksa çok aptal görünmez miydi sence de?"

Alevden... bir taç mı? Salınan yaprakları düşününce nefesim kesildi. Yaprak değiller miydi? Yoksa onlar alev miydi?

Bu soruyu aklımdan uzaklaştırdım. Artık ne önemi vardı ki?

Nyxia bir adım yaklaştı. "Bence Aspen o tacı sana takarken ne yaptığını çok iyi biliyordu."

* * *

Sonraki günler boyunca bahse değer bir şey olmadı ama zaman algım tamamen bozulmuştu. Uyuduğumda kâbus gördüğümden geceleri çoğunlukla ayakta geçiriyordum. Uyuyamadığımda gözlemevine gidip ayı, yıldızları ve manzarada karşıma çıkan kötü huylu perileri izliyordum. Franco'nun ara sıra gösterdiği ilgiyi saymazsak –ki itiraf etmeliyim, bu konuda gitgide daha rahat olmaya başlamıştım– periler beni pek dikkate almıyordu. Prens'in neşeli kişiliğinin bir cazibesi vardı ve sinir bozucu anlarında bile gülümsememe engel olamıyordum. Ancak Nyxia'nın çoğu zaman meşgul olmasına minnettardım. Önceki konuşmamızın devamını getirmeye niyetim yoktu.

Gün içinde boş zamanlarımı Lorelei'la geçiriyordum. Fakat Lorelei geceleri uyumakta son derece yetenekliydi, bu yüzden onun arkadaşlığından uzak kaldığım zamanlar oluyordu. İster tek başıma ister arkadaşımla olsun, yaklaşan olayı düşünmemeye çalışarak kendimi oylamak için elimden geleni yapıyordum.

Aspen'in düğünü.

Düğünü ne zaman düşünsem midem bulanıyordu. Keşke Aspen'i ve müstakbel eşini aklımdan çıkarabilseydim. Keşke evleniyor diye ona kızabilseydim. Ama en ufak bir öfke bile hissedemiyordum. Ona evleneceğine dair söz verdiren benken, en iyisinin bu olduğunu, savaşı durdurmanın başka yolu olmadığını bilirken nasıl öfkelenebilirdim ki?

Aspen ve Maddie'den başka kimseyi görmediğim bir kâbustan uyandığımda, o korkunç hadiseye sadece bir gün kalmıştı. Tek tesellim, bu geceki kâbuslarımın Bircharbor'ın yemek

odasındakilere benzememesiydi; o kâbuslarda rüyayla gerçeği birbirinden ayırmak çok daha zordu.

Sonunda uykudan vazgeçip kendimi yataktan çıkmaya zorladığımda çarşaflar terden sırılsıklam olmuştu. Krem rengi bir elbise giydim ve odamda volta atmaya başladım. Dikkatimi dağıtacağına emin olduğum tek bir şey vardı. Bir ölüm kalım meselesi... bir de kötü huylu bir prens.

Hazırladığım mühürlü zarfı masamdan alıp belimdeki kuşağa sıkıştırdım. İki gündür bu mektup üzerinde çalışıyordum ama ancak bu akşam son haline getirebilmiştim.

Koridora çıktığımda gecenin hareketliliğiyle karşılaştım. Yavaş adımlarla koridorda ilerlerken gözlerim tavandaydı, tepedeki kirişlerin gölgelerine gizlenmiş siyah tüyleri arıyordu. Ancak tek gördüğüm hayaletler ve baykuşlardı. Keşke Prens'in yatak odasının nerede olduğunu bilseydim.

Bu düşünceyle yerimde durdum, kendimi onun özel odasına habersizce girerken hayal ettiğimde aklıma beklenmedik görüntüler geldi. Eminim o memnun olurdu. Peki ben?.. Ben nasıl hissederdim? Başımı iki yana sallayarak bu düşünceleri zihnimden savuşturdum.

Koridorda ilerlemeye devam ederken, hemen ilerideki bir kirişte duran bir karaltı gözüme çarptı. Dikkatli adımlarla yaklaştım, gerçekten olup olmadığını anlamak için boynumu büktüm...

"Neye bakıyorsun?"

İrkildim, yanıma baktığımda benimle aynı yere bakan Franco'yu gördüm. Birkaç dakika önce onunla ilgili aklıma gelen rahatsız edici görüntüleri hatırlayınca yanaklarım kızardı. Omuzlarımı dikleştirip ifademi sertleştirdim. "Her seferinde beni korkutmaktan keyif mi alıyorsun?"

"Senin bana vereceğin her keyfe razıyım. Ama is perisinden neden bu kadar etkilendin?"

"İs perisi mi?" Kısmen meraktan, kısmen de yanaklarımda hâlâ göründüğünden emin olduğum kızarıklığı gizlemek için dikkatimi siyah şekle çevirdim.

Franco ıslık çaldı. Bunu duyan peri hareket etti ve kırmızı gözlerini açarak bana baktı. Şimdi onun bir kuzgun değil, bir is küresi olduğunu açıkça görebiliyordum, siyah zerrecikler havada döndü ve ışığı takip ederek gözden kaybolmadan önce kızgınlıkla tısladı.

Franco bana döndü. Kaşlarını kaldırmış, ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. "Bekle, sen... *beni* mi arıyordun?"

Gözlerimi devirdim. "Hemen heyecanlanma. Senden bir iyilik isteyecektim."

"İyilik mi? Hayal ettiğim şeyi mi?.."

"Dikkat çekmeden başka bir saraya mesaj gönderebilir misin?"

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Sanırım beni haberci perilerle karıştırıyorsun."

"Senin götürmeni istemiyorum ama belki emrindeki biri götürebilir."

"Sanırım," dedi. "Hangi saraya mesaj göndermeye çalışıyorsun? Sevgili eşine ulaşmak istiyorsan mesajını bizzat Nyxia da iletebilir. Şafakta Bircharbor'a doğru yola çıkacak."

Göğsümdeki baskıyı görmezden gelmeye çalıştım, içimdeki keder beni boğacaktı sanki. Kollarımı göğsümde kavuşturarak tırnaklarımı koluma geçirdim, acı odaklanmama yardım ediyordu. "Kral Aspen'e ulaşmaya çalışmıyorum. Kötü huylu saraylarından birine iletmem gereken bir mesaj var ve bu mesajın belirli bir kişiye ulaşması gerekiyor."

Söylediklerime şaşırmıştı. "Hangi saray?"

"Deniz."

İfadesi okunmaz hale geldi. "Kraliçe Melusine dikkatli bir hükümdardır. Gözünden pek bir şey kaçmaz."

"Evet ama düğün esnasında sarayında olmayacak, değil mi?"

"Ah, Kraliçe Melusine'nin dikkati dağınıkken mesaj göndermek istiyorsun demek."

Başımla onayladım. "Ayrıca bu mesajın ulaşması gereken şahıs Deniz Sarayı'nda değilse hemen bulunmasına ihtiyacım var. Bu mesaj ona bir an önce ulaşmalı."

"Bir postacıdan ziyade bir casusa ihtiyacın var gibi."

Kollarımı çözüp ellerimi belime koydum. "Aklında birisi var mı yok mu?"

Rahat bir tavırla duvara yaslandı ve sırıttı. "Bu görevi yerine getirecek biri olabilir ama bunun bir bedeli var."

"Bedel nedir?"

Kirpiklerinin altından bana baktı. "Sen. Yarın gece. Dolunay eğlencesinde."

"Ben mi?" Kalbim hızlandı ama bunu yüzüme yansıtmamayı başardım. "Seninle randevuya çıkmayacağım."

"Kendini daha iyi hissedeceksen bana eşlik edeceğini düşünebilirsin. Ay Sarayı dolunayda... biraz delidolu oluyor diyebiliriz. Ablam düğüne katılmak üzere Bircharbor Sarayı'na gideceğinden bana yakın olman iyi olur."

"Ya da belki odamda kalıp bahsettiğin delidoluluktan tamamen kaçınabilirim."

Omuz silkti. "Sen bilirsin. Ama bahsettiğim bedel bu."

"Peki," dedim. Kuşağımın altından mektubu çıkardım. "Ama bu bir randevu değil."

"Böyle bir şeyi aklımın ucundan bile geçirmem." Mektubu aldı, arkasını döndü ve koridorda ilerlemeye başladı ama sonra geri dönerek bağırdı. "Skandal olacak bir şeyler giy."

Dudaklarımı büzüp ona ters ters baktım ama arkamı döner dönmez yarım yamalak gülümsedim. Biraz da olsa rahatlamıştım, en azından Aspen'in düğün gecesini yalnız geçirmem gerekmeyecekti.

BÖLÜM 18

Lorelei, Prens Franco'ya verdiğim sözü duyunca pek hoşnut olmadı. "Ne yapmaya karar verdim dedin? Dolunay eğlencesine mi gideceksin? Bu kutlamaların nasıl sona erdiği hakkında bir fikrin var mı?"

Kalkık kaşları bana o an hissetmem gereken duygunun korku değil, alev alev bir utanç olduğunu söylüyordu. "Pek sayılmaz," itiraf ettim.

"Ay'daki her dolunay eğlencesi ateş festivaline eşdeğer sayılır."

Korkumu gizlemek için çenemi kaldırıp gardırobuma doğru ilerledim. "O zaman benimle gelip Prens'in ellerine hâkim olmasını sağla."

"Ya da ikimiz de hiç gitmeyebiliriz," dedi.

"Ona... borcum var sayılır," dedim gardıroptaki sayısız elbiseyi karıştırırken. İlki siyahtı, çok kasvetli olduğunu düşünerek hemen diğer elbiseye geçtim. Pembe? Hayır, fazlasıyla Amelie'yi hatırlatıyordu. Mavi şifon? Olmaz. Aklıma Aspen'i getiriyordu. Tam şu anda neler olduğunu düşünürken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Kraliçe Nyxia şafakta yola çıkmıştı ve artık neredeyse akşam olmuştu. Şimdiye kadar evlilik tamamlanmış ve anlaşma güvence altına alınmış olmalıydı. Boğazımdaki yumrunun geçmesini bekledim ve ağzıma kan tadı gelene kadar yanağımın içini ısırarak gözyaşlarımı engellemeye çalıştım. Ancak o zaman yeniden nefes alabildim ve elbiseleri incelemeye geri döndüm.

Lorelei acımdan habersiz ellerini beline koyup yana doğru eğildi. "Prens Franco'yla pazarlık mı yaptın?"

Lorelei'a bakmak için elbiseleri incelemeye ara verdim. Franco mektubumu teslim etmek için bana kendi şartını söylediğinde, bunun bir tür pazarlık olduğunu biliyordum. Ancak bu gerçeğin ağırlığını şimdiye kadar idrak edememiştim. Annem bana yarı-peri olduğumu söylediğinden beri ne kadar dikkatsiz davrandığımın farkına vardım. Her nasılsa, bu bilgi beni perilere karşı daha az temkinli, daha savunmasız yapmıştı.

Peri kanı taşımam beni zarar görmez yapmıyordu. Hatta hâlâ tüm insani zayıflıkları gösteriyordum ve çok az peri gücüm vardı. Hâlâ efsunlanabilir ve pazarlıkla kandırılabilirdim. Uzun zaman önce Amelie'nin goblinle yaşadığı olay, yarı-perilerin efsunlanabileceğinin kanıtıydı. Fakat Cobalt'la ilişkisinin de efsunlanma kaynaklı mı olduğunu anlamak mümkün değildi. Cobalt'ın onu kontrol etmesinin tek nedeni Bağları mıydı, yoksa başlangıçta Bağ'ın gerçekleşmesinin sebebi Amelie'nin efsunlanması mıydı?

Elbiseleri incelemeye geri döndüm. Altın? Hayır, çok abartıydı. Prens Franco'nun fazla hoşuna giderdi. Mor ipek? Yürek burkan başka bir düşünce. *Hayatta olmaz.*

"Belki de mantıklı bir fikir değildi," diye itiraf ettim sesimi sabit tutarak, "ama bana bir iyilik yapmayı kabul etti. Ondan Amelie'yi bulmasını istedim. Kraliçe Melusine Bircharbor'dayken ablama gizlice mesajımı iletecek bir casus göndermeyi kabul etti. Annemin duruşmasına gelip gelmeyeceğini öğrenmem gerekiyor."

"İyi de bunu neden Franco'dan istedin ki? Aslında ben de halledebilirdim. Bizzat gidip mesajını iletebilirdim."

"Bunun gizlice yapılması gerekiyordu. Senin Deniz Sarayı'na gitmen dikkat çekerdi ve diğerleri şüphelenirdi.

Ayrıca sen Deniz Sarayı'na gidebilir misin ki? Saray deniz altında değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Birini gönderirdim. Benim de tanıdıklarım var."

İç çektim. "Biliyorum. Bana yardım edeceğinden eminim ama seni uyandırmak istemedim. Ayrıca Franco'nun o kadar da kötü olduğunu düşünmüyorum. Sürekli flört etmesi beni sinir ediyor ama arkadaşlığından nefret ettiğimi söyleyemem." Gözlerim Lorelei'a döndü. "Tabii sen onu benden daha iyi tanıyorsun. Arkadaşlığından nefret *etmeli miyim?*"

Biraz gevşedi. "Hayır, alçağın teki değildir. Ondan nefret ediyorum tabii ama bu daha çok küçük bir kardeşe duyulan gıcıklık gibi. Nyxia'yla birlikteyken benim de küçük kardeşim gibiydi. Sürekli birbirimizle dalga geçer ve didişirdik. Yine de keşke sana yardım eden onun yerine ben olsaydım." Bir elini koluma koydu. "Ben de senin kadar işe yaramaz hissediyorum. Her şeyin yoluna girmesini istiyorum ve hiçbir şeyin istediğim gibi gitmemesinden nefret ediyorum."

Nefesim kesilirken bir kez daha yanağımın içini ısırdım. Kendime ağzımı açıp konuşacak kadar güvenmiyordum. "Nasıl gitmesini isterdin?"

Bana üzüntüyle gülümsedi. "Kalmayı tercih etmeni isterdim. Hemen şimdi Bircharbor'a gitmeni ve Aspen'in yeni Seçilmiş'le evlenerek anlaşmayı güvence altına almasını durdurmanı isterdim."

Söyledikleri karşısında şok oldum. "Ama bunun anlamı..."

"Ne anlama geldiğini biliyorum. Bazen anlaşma hakkında Kral Aspen'in düşündüklerine katılıyorum. Bazen gerçekten kurtarılmaya değip değmediğini sorguluyorum."

Çenemi sıktım. "Kurtarılmaya değer, Lorelei. Bildiğim tek şey bu. Hayat kurtaracaksa buna değer."

"Gerçekten hayat mı kurtarıyor? Yoksa onları kontrol mü ediyor?"

Tartışmamaya çalışırken damarlarıma sıcaklık akın etti. Öfkelenmek üzüntüyle yıkılmaktan daha iyi bir seçenekti ama bu konuyla ilgili düşüncelerimi tekrar anlatacak durumda değildim. Bunun yerine öfkemin acımı azaltmasına izin vererek konuyu değiştirdim. "Bugün bizimle gel. Prens dünyadaki en kötü peri olmasa da onunla yalnız kalmak istemiyorum."

"Sanırım gelebilirim. Dolunay eğlencesi olduğuna göre şarap da olacaktır. Ama Gece Yarısı şarabı yoksa ben de yokum."

"Gece Yarısı şarabı nedir?"

"Gece açan yaseminden ve ballı pyrus'un başka bir türü olan obsidyen pyrus'tan yapılan bir şarap. Merak etme, içince korkunç halüsinasyonlar görmüyorsun. Franco'ya saatlerce katlanabilmemi sağlayacak tek şey o."

Kendimi duygusuz bir kahkaha atmaya zorladım ve elbise bulma çabalarıma geri döndüm. İlk başta çok kasvetli bularak elediğim elbiseyi inceledim. Eteğinin ucuna gümüş aylar dikilmiş siyah bir elbiseydi. Kolları incilerle süslenmişti, transparandı ve örümcek ipeğinden yapılmıştı. Yakası dekolteliydi ve beyaz tüylerle astarlanmıştı. En iyisi de bana ne sonbaharı ne Bircharbor'ı ne Amelie'yi, ne de Aspen'i hatırlatıyordu.

Elbiseyi üzerime tuttum. "Sence bu yeterince skandal olur mu?"

Kaşını kaldırdı. "Hayır. Gerçekten çok güzel ama skandal değil."

"Harika," dedim. "Pazarlıkta skandal olmayı kabul etmemiştim."

* * *

Gece yarısı, Prens Franco pazarlığının üzerime düşen kısmını talep etmek için odama geldi.

Kapımın önünde duruyordu, siyah deri pantolonu ve göğsünün ortasına kadar açılmış beyaz keten gömleğiyle masallardaki vampirlere benziyordu. Gümüş rengi saçları, çenesiyle elmacıkkemiklerinin keskinliğini ve yüzünün kıvrımlarını ortaya çıkaracak şekilde geriye doğru taranmıştı. Boynunda asılı duran uzun hematit boncuklar gözlerimin göğsüne kaymasına neden oldu. İlk kez tenindeki dövmeyi, açık yakasının altından görünen hilalleri ve diğer geometrik sembolleri fark ettim.

"Sevgili hanımlar." İki kolunu da uzattı, Lorelei'ın da gelmesine şaşırmamış gibiydi. Ben Franco'nun koluna girerken Lorelei da yüzünü buruşturarak elini uzattı.

Franco'nun gözleri beni baştan aşağıya süzdü. "Güzel elbise."

Hoşuma gitse de iltifatını görmezden geldim. "Bu eğlence nerede yapılıyor? Gözlemevinde mi?"

"İmkânsız. Dolunay eğlenceleri gözlemevinde yapılamayacak kadar kalabalık olur."

Bizi ayışığının sıcak parıltısıyla aydınlanan karanlık koridorlardan geçirerek sarayın dışındaki çimenliğe götürdü. Tepemizde parlayan dolunay devasa ışıltısıyla neredeyse kör ediciydi. Uzaktan gelen kahkahalar, mırıltılar ve hayvan sesleri bir davulun ritmine karışıyordu. Davula vuruldukça ayaklarımın altındaki toprak titriyordu. Sesin kaynağına yaklaştığımızda, etrafını saran yüzlerce parlak ışıkla birlikte devasa bir ağaç görüş açımıza girdi. Işıklar ılgımlardan, tayflardan, is perilerinden ve adını bilmediğim düzinelerce başka peri türünden geliyordu.

Franco ağacı işaret etti. "Tanıdık geldi mi?"

Gözlemevinden gördüğümüz Dilek Ağacı olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Ağacın dibinde sedefli cildi ve gümüş

saçları olan, beyaz ipekten bir elbise giymiş bir peri duruyordu. Anlamadığım bir dilde konuşuyor, kollarını aya doğru kaldırıyor, sonra gümüş bir su kazanının üzerine indiriyordu. Su, sanki peri gök cismini önünde tutuyormuş gibi ayı yansıtıyordu.

"Rahibe Dionna," dedi Franco. "Her eğlencede dolunay ritüelini yapar."

Rahibe sallanırken, kollarını kaldırıp indirirken ve eğip bükerken hareketleri o kadar akıcıydı ki büyülenmiştim. Kadim çağlardan kalma kutsal hareketlere benziyorlardı. Herkesin onu izlememesine şaşırdım. Rahibenin etrafında saygılı izleyicilerden oluşan bir kalabalık vardı ancak perilerin çoğu başka yerlerdeydi; dans ediyor, içiyor, koşuyor, uçuyorlardı. Tanık olduğum özgürlük hem korkutucuydu hem de heyecan verici.

"Şarap nerede?" diye sordu Lorelei sıkıldığını belli eden bir ses tonuyla.

Franco bizi ritüelden uzaklaştırarak kenarları altınla süslenmiş beyaz kuvars taşından yapılma uzun bir masaya götürdü. Son birkaç gündür teleskoplardan bakarken bu devasa mobilyayı hiç fark etmemiştim, eğlence için buraya getirilmiş olmalıydı. O koca masayı nasıl taşıdıklarını düşünmeye hiç girmedim. İmkânsız bir büyü kullanıldığından emindim.

Masada meyve ve çiçek dolu tepsiler ve yüzlerce farklı renkte sıvının sergilendiği şişeler vardı. Lorelei, peşinde olduğu şişeyi ararken uzun adımlarla masanın etrafında dönerek hepsini tek tek dikkatle inceledi. Sıvı, ayışığında parıldayan soluk bir maviydi. Franco üç bardak buldu ve Lorelei her birini neredeyse ağzına kadar doldurdu. Her birimizin bardaklarımızı alınca, Lorelei kendi bardağını kaldırdı. "Gece Yarısı şarabı. İçin bakalım."

"Dolunayın şerefine." Franco bana göz kırptı ve bardağındaki sıvıyı bir dikişte bitirdi.

Peri şarabından bir yudum alma riskine bile girmemem gerektiğini bilerek bardağımın içindeki sıvıya baktım. Ama içimde bir boşluk vardı, bu boşluğu bir süreliğine de olsa unutmaktan başka bir şey istemiyordum. Kadehimi sessizce kaldırdım. *Neyi kaçırdığımı unutmaya ve elimde olanın tadını çıkarmaya.* Derin bir nefes alarak içkimi yudumladım.

Franco elimi tutup beni masadan uzaklaştırdı. "Hadi dans edelim."

BÖLÜM 19

Gece ilerledikçe içtiğim şarapların ardı arkası kesilmedi. Kederlerimin silinip gittiğini ve lüks sayılabilecek bir coşkuyla baş başa kaldığımı fark ettim. Lorelei haklıydı; Gece Yarısı şarabının etkileri ballı pyrus'tan çok daha hafifti. Hiçbir psikoaktif özelliği yoktu, sadece sakinleştirip rahatlatıyor, tatlı bir sarhoşluk yapıyordu.

Rahibe ilahi söylemeye devam ederken ben ve iki arkadaşım davulun ritmine uyarak dans ediyorduk. Etrafımızda her türden peri vardı; ılgımlar davulun her vuruşuyla zıplıyor, yarasalar tepemizde süzülüyor, insansı periler zarif hareketlerle dans ediyor, kediler Dilek Ağacı'na doğru atılıp tırmanıyor, karanlık gölgeler tempoyla birlikte genişleyip daralırken kıvranıyordu. Bansheeler, harpieler ve ejderhalar bile gece göğünde süzülüp eğlenceye katılıyordu ama onların varlığından rahatsız olacak gücü kendimde bulamıyordum. Onun yerine vücudumun gevşemesine, kollarımın havadan yapılmış gibi sallanmasına izin verdim. Bu dans daha önce gördüğüm hiçbir dansa benzemiyordu.

Ama bu dansla katıldığım sadece bir tanesini karşılaştırabilirdim. Kurdeleler, maskeler, yeminler ve şehvetli bir sırıtışı olan bir erkek perinin hazır bulunduğu o dansla...

Hayır. Bugün bunları düşünmeyeceğim. İhtiyacım olan tek şey bu dans.

Gözlerimi kapayarak davulların ritmini hissetmeye odaklandım. İçimi yeni bir tür ateş kapladı. Yaşam gücümün ve açığa çıkan tutkumun bir karışımıydı. O ateşin peşine düştüm,

o ateşe dönüştüm ve yükselmesine izin verdim. Gözlerimi açtığımda, görüşümün üzerine mor bir sis çöktü ve herkesi uhrevi bir parıltının içinde görmeye başladım. Bana On İkinci Saray'a olan yolculuğumu ve –son zamanlardaki– rüyalarımı hatırlattı. İstenmeyen düşünceler bir kez daha huzurumu kaçıracak gibi olunca hepsini zihnimden uzaklaştırdım, bunun yerine neşeye ve tutkuya, mor sisin güzelliğine odaklandım.

"Parlıyorsun," Franco'nun sesi beni daldığım yerden koparınca menekşe rengi solmaya başladı. Birkaç saniye sonra etraf eski haline döndü. Elbette her yer hâlâ çok güzeldi ama artık o tuhaf renkler ortada yoktu. Gözlerim Prens'inkilerle buluştu ve gözlerinin heyecanla ışıldadığını gördüm. Söylediklerini tekrarladı. "Evelyn, parlıyorsun. Sanki alev gibi."

Dans hareketlerim yavaşladı. Ellerimi inceledim. Haklıydı. Vücudumu altın rengi, ışıltılı bir aura çevreliyordu. Bu beni şaşırtmaya ve sersemlik halinden çıkarmaya yetti. Göz açıp kapayıncaya kadar ışıltı kayboldu.

Belki de Lorelei Gece Yarısı şarabı konusunda tamamen haklı değildi. Belli ki bazı psikoaktif etkileri vardı.

Yine de çok fazla endişelenmeden dans etmeye devam ettim. Lorelei elimi tuttu ve kendi etrafımızda dönmeye başladık. Durduğumuzda kahkahalara boğularak çimenlere yığıldık. Amelie'yle geçirdiğim zamanları hatırladım.

Bu düşünceyi de hemen aklımdan uzaklaştırdım. Bu gece Amelie'yi düşünmeyecektim. Amelie'yi de. Aspen'i de. Hatta... *O da ne!*

Bir çift beyaz kitsune yanımdan geçerken bir sevinç çığlığı attım; ilkinin ağzında bir kadeh şarap vardı, ikincisiyse diğerinin kuyruğundaki alev küresini kovalıyordu.

Franco kıkırdayarak kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "Eğleneceğini biliyordum." Ayağa kalktığımda Lorelei'a

da elini uzattı ama o kendisine uzanan eli geri savurdu, omuzları çöktü ve yüzü düştü.

"Foxglove'u özledim," dedi dudaklarını büzerek. "Benim içme arkadaşım olması gerekiyordu."

Franco'yla birbirimize baktık, keyiflenmiştik. "Çok fazla Gece Yarısı şarabı içersen böyle olur," dedi Franco. Sonra sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçaltı. "Onu odasına götürsek iyi olur."

Teklifini duyunca moralim bozuldu. Sadece dans etmeye ve içmeye devam etmek istiyordum. Davulları, ritmi hissetmek, endişesizce oradan oraya savrulmak istiyordum. Fakat mantıklı bir yanım endişesinin sebebini anlayabiliyordu. Lorelei ayakta uyuyordu ve dans pistinde sızması güvenli olmazdı.

Franco eğilip onu kaldırmaya yeltendi ama Lorelei ona karşı çıktığı için zorlandı. Lorelei doğrulduğunda Franco kolunu omzuna atarak yürümesine yardım etti. Eğlenceden saraya doğru yavaşça ilerliyorduk ama önemsemedim. Attığım her adımda ritmi hissediyordum ve içerideyken bile davulun sesini duymaya devam ettim. Franco, Lorelei'ı yatağına yatırırken kalçam onunkine çarptı. Beni de odama götürürken kollarımı sallıyordum, Franco'nun eli belimdeydi. Elbiseme rağmen elinin sıcaklığını tenimde hissediyordum.

Çok geçmeden kapıma ulaştık. Ona döndüm ve gözlerimiz birbirine kilitlenince sessizliğe gömüldük. Şarabın sıcaklığını midemde hâlâ hissedebiliyordum, coşkuyla kanıma karışıyordu. Bu anın bitmesini istemiyordum. Bunların hiçbirinin bitmesini istemiyordum. Karşımdaki güzel periye bakmak ve olabildiğince uyumamak istiyordum. Yaklaşan şafakla birlikte beni bekleyen gerçeklikten kaçmak istiyordum.

Franco sırıttı, keskin köpekdişleri salonun ışığında parladı. Bu sefer onlardan korkmadım. Foxglove'un keskin dişleri gibi

Prens'in dişleri de bana yaklaşırken bile bir şekilde çekici ve güvenli görünüyordu. "Bu gece eğlendin mi?"

"Evet. Teşekkür ederim."

Tekrar sessizliğe gömüldük. Aramızdaki mesafe çok fazlaymış gibi hissettim. Eğlenceye geri dönmeye, kollarımı onun boynuna dolamaya ve dansa burada, salonda devam etmeye can atıyordum. Davulların ritmini hâlâ hissederken bedenim sallanmaya devam etti. Bu ritim beni Prens'e doğru çekti, şarkıya devam etmek üzere dudaklarımızı birbirine yaklaştırdı. Dudakları kışkırtıcı derecede yumuşak, öpüşmelerimiz yavaş ve uzundu. Dili benimkine değince içim Gece Yarısı şarabı içmişim gibi sıcacık oldu ve bacaklarımın arası karıncalandı, yeniden coşkuyu hissettim.

Beni ele geçiren arzuyla birlikte zihnimde bir kelime süzülmeye başladı. Aslında bir kelime değil de bir isimdi. *Aspen.*

Geri çekildim, az önceki haz aniden ayılmamın şoku altında ezildi. Gözlerim Prens'in yüzüne, gözlerindeki açlığa odaklandı. Görmek istediğim yüz onunki değildi.

Franco güzel, oldukça baştan çıkarıcı ve çekiciydi ama bir sorun vardı. Aspen değildi.

Aklımdan bir sürü düşünce geçti ve hepsinin de sonu *demir aşkına* diye bitiyordu. Ne kadar inkâr etmeye çalışsam da Aspen'e karşı hislerim kontrol edebileceğimden çok daha derindi. Yine de şu anda muhtemelen yeni *karısıyla*, yeni Bağ kurduğu kişiyle, yeni eşiyle yataktaydı. Burada tutkularımı harekete geçiren muhteşem bir erkekle birlikte olduğum halde tek düşünebildiğim *oydu.*

Bu adaletsizlik karşısında içim öfkeyle kavruldu. Aspen kesinlikle yeni biriyle tensel zevklerin tadını çıkarıyordu. Ben neden yapmayacaktım ki?

Franco kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

Gözlerimi kapadım, karşımdaki Aspen'miş gibi davranabilirdim.

Hayır, bu çok rahatsız ediciydi.

"Evet." Kendimi gülümsemeye zorladım.

"Durmamı ister misin?"

Evet, evet, evet. Milyonlarca kez evet. Bir an önce dur. "Hayır."

Beni tekrar öpmek için eğildiği sırada koridorun sonunda gözüme bir şey çarptı. Mavi siyah saçlar. Kısık gözler. Boynuzlar.

Franco'nun dudakları benimkilerle buluşacağı sırada kafamı çevirdim ve dudakları yanağıma dokundu. "Aspen?" Bu sefer ismi sesli söylemiştim. Ama koridor boştu. Sonbahar Kralı'ndan ya da başka herhangi birinden iz yoktu. Onu gördüğümü sandığım yere bakarken nefes nefeseydim. Ama aslında onu *gerçekten* görmemiştim. Gece Yarısı şarabı beni tamamen sarhoş etmişti. Rüyalarım gerçekliğe karışmaya başlamıştı.

Ben farkına varmadan Franco benden bir adım uzaklaştı, gözlerine baktığımda acı dolu bir ifade gördüm. Yanaklarım utançla kızardı. Kapıya yaslanırken bir elimi alnıma koydum. "Özür dilerim," dedim soluk soluğa. "Aklım yerinde değil sanırım."

Franco'nun yüzünde bir gülümseme belirdi ama gözlerinden hâlâ benim neden olduğum acı okunuyordu. "Bırakayım da biraz uyu." Eğilerek selam verdi, bu da bana kendimi biraz daha toparlama fırsatı tanıdı. Doğrulunca bir elini yanağıma uzatmadan önce yüzümü inceledi. Parmaklarıyla usulca yüzüme dokundu, sonra gitti.

Aceleyle odama girip elbisemi çıkardım, geceliğimi giyme zahmetine bile girmedim. Tek istediğim yorganımın altında kaybolmaktı ve öyle de yaptım. Gecenin olaylarını, dansın

güzelliğini, şarabın coşkusunu birer birer zihnimden geçirdim. Kötü huylu perilerle birlikte dans ettiğim ve bir kez bile hayatımdan endişe etmediğimi hatırladım. Akılalmaz bir gerçekti bu. Bunu belki yanımdaki kişiye borçluydum belki de Gece Yarısı şarabına. Ne olursa olsun, gerçekten çok eğlenmiştim. Ta ki o garip öpücüğe kadar. Aslında öpücük çok hoştu. Ama bitişi...

Aspen'le ilgili düşünceler beni iyice ayıltacaktı ama buna izin vermedim. Sabahleyin kederimin geri döneceğini biliyordum ama o zamana kadar içimde davulun ritmini hissetmek istiyordum. Ritmin beni sarmasına, yatıştırmasına ve derin, rüyasız bir uykuya çekmesine izin verdim.

BÖLÜM 20

Sabah olduğunda davullar hâlâ çalmaya devam ediyordu ancak bu seferki gürültünün sebebi eğlence değildi. Sabah ışığı yüzünden irkilmeme neden olan, nabız gibi atan bir baş ağrısıydı. Ay Sarayı'nın tavanındaki tek cam pencereden süzülen gün ışığı bile çok fazlaydı. Dört saatten fazla uyumuş olamayacağımı fark ederek sızlandım.

Bilmem gerekirdi. Elbette o kadar çok peri şarabı –ya da herhangi bir şarap– içersem böyle akşamdan kalma uyanırdım. En azından ballı pyrus'tan sonra hissettiğim kadar kötü hissetmiyordum. Hiç değilse geceyi atlatmak için ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şeyi bulmuştum.

Gece garip bir şekilde bitmiş olsa da.

Yataktan kalktım, çıplak olduğumu görünce şaşırdım ama sonra dün gece yatağa ne kadar aceleyle girdiğimi hatırladım. Siyah elbisem gardırobun yanında buruş buruştu. Belli ki dün gece asmaya üşenmiştim. Sarhoş halime kızarak elbiseyi gardıroba astım ve kadife sabahlığımı giydim. Her hareketimle sanki beynime bir cam parçası saplanıyordu ama bir sürahi suyun durduğu masaya doğru ilerlemeyi başardım. Boğazımın kuruluğu geçene kadar birkaç bardak su içtim. Başımın ağrısı ancak ondan sonra biraz azalmaya başladı.

Sonra Lorelei'ı düşündüm; ben bu kadar kötü hissediyorsam, o da çok iyi durumda olamazdı. Yine de tamamen peri olmak ona avantaj sağlamış olabilirdi. Gerçi kör kütük sarhoş olmuştu.

Sabahlığımı düzelterek içimde hiçbir şey olmadığını gizlemek için kuşağını belime sıkıca sardım ve odamdan çıktım. Lorelei'ın odasına vardığımda kapının açık olduğunu görünce şaşırdım. İçerden sesler geliyordu. Seslerden biri sanki...

İçeriye daldım. "Foxglove?"

Bana dönüp gülümsedi ve sıkıca sarıldı. Ayrıldığımızda beni inceledi, gülümsemesi kayboldu ve yüzünü buruşturdu. "Evelyn, canım, meşe ve sarmaşık adına saçına ne yaptın böyle? Korkunç görünüyor."

Elimi saçımda gezdirince karman çorman olduğunu fark ettim. Odada Lorelei'dan başkası olacağını bilseydim saçımı tarardım. Ama bu en son düşündüğüm şeydi. "Foxglove, burada ne işin var?" Bakışlarımı Lorelei'a çevirdim.

Sapasağlam görünüyordu, parlak gözleri ve ışıltılı gülümsemesiyle koltuğun kolçağına oturmuştu. Belli ki arkadaşını gördüğü için çok heyecanlıydı ama gözleri benimkilerle buluştuğunda bakışları endişeli bir hal aldı. Dudağını ısırdı. "Biz de tam bundan bahsediyorduk."

"Biz şafaktan önce vardık," dedi Foxglove. "Buraya o kadar hızlı geldik ki gözüme bir gram uyku girmedi."

"Biz mi?" diye tekrarladım. "*Biz* kim?"

"Ben ve Aspen, tabii ki. Bir de onun birkaç askeri."

"Aspen burada mı?"

"Evet," dedi Foxglove.

"Şu anda? Şafaktan önce vardığınızdan beri burada mı?"

Onaylarcasına başını salladı ve bana sempatiyle baktı. "Uğraşması gereken bir yığın mesele olmasa eminim hemen yanına gelirdi. Ben de taht odasından buraya ancak gelebildim."

Bacaklarım beni taşıyamayacak gibiydi, nefeslerim sığlaşırken ellerimi göğsüme götürdüm. Foxglove yanılıyordu. Aspen

ilk iş beni görmeye gelmişti. Yanıma gelmişti ve beni görmüştü...

"Taht odasından şimdi geldiğini mi söyledin? Aspen orada mı?"

"Evet, ama..."

Sözlerinin devamını dinlemedim. Koridorda koşarak ilerledim. Sarayın düzeni çok da tanıdık değildi ama taht odasını kimsenin yol göstermesine ihtiyaç duymadan bulabileceğimi biliyordum. Gözlemevine birçok kez tek başıma gitmiştim ve taht odası gözlemevinin hemen altındaydı.

Birkaç yanlış dönüşten sonra sonunda devasa kapıya ulaştım. Kapının önünde gölgeye benzeyen iki tayf duruyordu. Korumalardı. Selene Sarayı'ndaki muhafızları ilk kez gördüğümü fark ederek şaşırdım. Bu hiç iyi değildi.

İki tayfla konuştum. "İçeri girebilir miyim?"

Hiçbir şey söylemediler.

"Ben Evelyn Fairfield, Kraliçe Nyxia'nın misafiriyim. Onunla konuşabilir miyim?"

Yine sessiz kaldılar.

Avuçlarım ısınırken çaresizlik hayal kırıklığına karıştı ve boğazım düğümlendi. Ne olduğundan emin olmasam da pervasızca bir şey yapmak üzereydim. Tam o sırada kapılardan biri açıldı.

Kraliçe Nyxia gözlerini kısarak bana baktı. "Şiddet tadı aldım."

Görünüşü beni şaşırttı. Siyah takım elbisesi kırışmış ve yer yer yırtılmıştı, gümüş rengi saçları artık derli toplu ve düzgün değildi, birçok yerden dağılmıştı. Gözlerimi kırpıştırarak konuşmak için ağzımı açtım. Şimdi Kraliçe karşımdayken ne diyeceğimi bilmiyordum. Eğilmeliydim, resmi bir selam vermeliydim, zekice bir soru sormalıydım. Ama sadece tek bir şey

söyleyebildim, onu söylerken de sesim acayip güçsüz çıktı. "Aspen."

Gözlerini devirdi ve kapıyı iyice açtı. Taht odasında bir grup peri bir masanın etrafında toplanmıştı. Hepsinin soylu periler olduğunu gördüm. Kış'tan beyaz kurt, Toprak'tan kıvrık boynuzlu peri ve Rüzgâr'dan dalgalanan saçlarıyla mavi peri vardı. Hepsi Nyxia'yla benzer durumdaydı. Giysileri buruşmuş, saçları dağılmış, vücutları kir ve kanla kaplanmıştı. Ama gözlerim masanın ucunda duran kişiye kilitlendi.

Aspen'in gözleri benimkilerle buluştu. Saçları yüzünün etrafına düzensiz dalgalar halinde dökülüyordu, kırmızı yeleğinin düğmeleri açıktı ve altın rengi kravatı boynundan sarkıyordu. Ona koşmak, rüyamda yaptığım gibi kendimi onun kollarına bırakmak istiyordum. Ancak gözleri beni yerime sabitledi. Bana şefkatle bakmıyordu. Korkularım doğrulandı. Aspen dün gece gerçekten oradaydı. Beni Prens Franco'yu öperken görmüştü.

Konuşurken sesim titredi. "Kral Aspen'le yalnız konuşabilir miyim?"

Kurt alçak bir hırıltı çıkardı. Aspen başını iki yana sallayarak onu susturdu. "O değildi," dedi ama neyden bahsettiğini anlamadım. Banaysa hiçbir şey söylemedi.

Kraliçe Nyxia aynı anda hem rahat hem de öfkeli bir sesle konuştu. "Çok önemli bir konuşmanın ortasındayız."

"Onunla konuşmam gerek."

Kollarını kavuşturup sert bakışlarını Aspen'e yöneltti. Aspen bir homurtuyla masadan kalkıp bana doğru yürümeye başladı. Yanıma geldiğinde durmasını bekledim ama o, yanımdan geçip kapıdan çıktı. Nyxia'yı selamladıktan sonra Aspen'in peşinden koridora çıktım.

Sıkkın bir ifadeyle duvara yaslanmıştı. Kısık gözlerinin ardından bana baktı ve beni baştan aşağıya süzdü. "Dün gece

epey eğlenmiş gibi görünüyorsun." Bakışları göğsümde gezinirken sesi hiç de neşeli değildi.

Ellerimi sabahlığımın yakasına götürdüm, taht odasına alelacele geldiğim için sabahlığımın kaydığını ve tenimi biraz fazla gösterdiğini fark ettim. İşte o zaman halimi Aspen'in gözünden gördüm. Üzerimde sadece bir sabahlık vardı ve altına hiçbir şey giymemiştim. Aspen'e bir adım yaklaştım. "Aspen, dün gece hiçbir şey olmadı. Düşündüğün gibi değil."

Bakışlarını kaçırdı ve ağır ağır konuştu. "Beni ilgilendirmiyor. İstediğin eşi seçmekte özgürsün."

"Öyle değil." Zihnimde binlerce argüman, gerekçe ve soru uçuşuyordu. *Sarhoştum. Başkasıyla evlendiğin için üzgündüm. Bir dakika, başka biriyle evlendin mi? Sadece bir öpücüktü. Keşke sen olsaydın.* Ama konuşacak gücü bulamadım.

"Nyxia sana sunduğu tekliften bahsetti," dedi Aspen, her sözcük dudaklarından tiksintiyle dökülmüştü.

Kafamdaki düşünceleri bir kenara attım. "Ne teklifi?"

"Prens Franco'yu eşin olarak kabul edersen Ateş Sarayı'nın tahtına geçmen için seni destekleyeceğini söyledi." Çenesi seğiriyordu ve dikkatle takındığı ifadesinden kırılganlığı sızıyordu. "Kabul ettiğin için seni suçlamıyorum."

Ağzım açık kaldı. "Prens Franco'yu eşim olarak kabul etmeyeceğim. Ayrıca kesinlikle Ateş Sarayı'nın tahtına geçmeye çalışmayacağım."

Kaşlarını çattı ve vücudu kasıldı. "O zaman neden buradasın?"

"Annemin duruşmasını beklemek için. O zamana kadar kalabileceğim güvenli bir yere ihtiyacım vardı ve ben..." Cümlemi bitiremedim. *Sonbahar'a dönüp seni yeni Seçilmişinle birlikte göremezdim. Kabul etmeni söylediğim Seçilmiş'le.*

Aspen doğruldu, yüzü öfkeyle dolmuştu. "İnsanlara geri mi döneceksin? Sana yaptıkları onca şeyden sonra?"

Bir adım geriledim, öfkesi beni şaşırtmıştı. "Annemin benim için ölmesine izin verecek değilim."

Ellerini yumruk yaptı. "Seni bir sedyeye bağladılar, Evie. Eisleigh'ye geri dönemezsin."

Birkaç kez gözümü kırpıştırarak ona baktım. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Meşe ve sarmaşık adına, oradaydım. Hatırlamıyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Bu imkânsız. O bir rüyaydı." Bunu söylerken bile sözlerimin aptalca olduğunu biliyordum. Hatırlıyorsa rüyadan fazlası olmalıydı. Anılar aklımdan hızla geçti ve onu rüyamda gördüğüm her sefer tek tek gözümde canlandı; daha içgüdüsel deneyimler onunla Maddie hakkında gördüğüm kâbuslara karışıyordu.

Bununla birlikte çok önemli bir soruyu da hatırladım. "Bekle, sen neden buradasın? Dün akşam ne oldu?"

"Bircharbor'dan ayrıldım."

"Neden?"

"Bir kavga çıktı."

"Belli oluyor." Dağınık görüntüsünü, yırtık keten gömleğinin yakasını boyayan kanı işaret ettim. "Demir aşkına, Aspen. Bana ne olduğunu söyle. Anlaşmayı bozdun mu?"

"Yerine getirmedim."

Güçlükle yutkundum. "Maddie Coleman'la evlenmeyi ret mi ettin?"

"Evet."

Aynı anda hem rahatlamış hem de öfkelenmiştim, ardından annem adına dehşete kapıldım. Aspen anlaşmayı bozduysa Bay Duveau annemi mahkemeden önce öldürmeme konusunda verdiği sözü yine de tutar mıydı? Bir duruşma olacak mıydı ki? Öfke galip geldi ve dişlerimi sıkarak konuştum. "Bana söz vermiştin."

"Sana ikimizin de hoşuna gitmeyecek bir seçim yapacağıma dair söz vermiştim. Hiçbir zaman yeni Seçilmiş'le evlenmeyecektim."

"Anlaşmayı bozarak annemin hayatını riske attın. Hatta belki şimdiye çoktan ölmüştür!" Bağırdığımı fark ettim ama umurumda değildi. Bütün saray öfkemden uyanabilirdi.

Aspen homurdanarak konuştu. "Çok değerli anlaşmanı yerine getirmemiş olabilirim ama insanlara göre anlaşma hâlâ devam ediyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Benim yerime kardeşim anlaşmanın şartlarını yerine getirdi."

Sözlerini idrak etmekte zorlandım. "Cobalt... anlaşmanın şartlarını yerine mi getirdi? Demek istediğin..."

"Konseye göre yeni Sonbahar Kralı artık o."

"Geri almak uğruna yaptığımız onca şeyden sonra tahtından vaz mı geçtin?"

Omuz silkti. "Bu sadece geçici bir kayıp. Sonbahar'ın Kralı olarak kalmaya niyetliyim."

"Nasıl? Konsey, Cobalt'ın tahta geçmesine karar verdiyse..."

"Eski Usullere göre Sonbahar'ın Kötü Huylu Kralı olmayı talep edeceğim. Toprak, Rüzgâr, Kış ve Ay hükümdarları beni destekliyor. Cobalt yenildiğinde Sonbahar'ın tek kralı yine ben olacağım."

Söyledikleri mümkün olamazdı. Ne zamandan beri bir sarayda hem iyi huylu hem de kötü huylu bir hükümdar oluyordu? Bu soru, Aspen'in bağlılığının hangi tarafa olduğunu düşünmemle birlikte aklımdan silindi. *Sonbahar'ın Kötü Huylu Kralı.* Alevler avuçlarımda birikip serbest bırakılmayı beklerken bile kanım dondu. "Kötü huylu mu olacaksın? Ama konseyin dengesi ne olacak?"

"Konseyde dengenin sağlanmasına yönelik tüm umutlar kayboldu. Artık bıktım. Şimdi yapılacak tek şey konseyi kökünden kazımak."

Onun ruhsuz ses tonu karşısında öfkem içimi iyiden iyiye kavurmaya başlamıştı. "Konseyi kökünden kazıyacaksan anlaşmayı sürdürmenin ne anlamı var?"

Ellerini havaya savurdu. "Neden daha iyi bir soru sormuyorsun? Anlaşmayı bozarsak nasıl sürgün edileceksin? Evie, anlaşma bozulursa seni gitmeye zorlayamazlar. Miras Bağı da anlaşmayla birlikte bozulur."

Sesim ancak bir fısıltı halinde çıktı. Ateşimi bastırmak için mücadele ederken omuzlarım titriyordu. "Annem ellerinde, Aspen. Miras Bağı olmadan, duruşmasına kadar onu hayatta tutacaklarına dair verdikleri söz de geçersiz olur. İnsanlar onu anında infaz ederler."

Aramıza sessizlik çökerken Aspen'in ifadesi metanet ve üzüntü arasında gidip geldi. En sonunda sert bir ifade takındı. "İğrenç insan dünyana dönmeye bu kadar kararlıysan, sen ve annen Anakara'ya güvenle varana kadar duruşumu belli etmem."

"Yaptıkların Fair Adası'nda yaşayan herkesi savaşa sürükleyecek. Sürgüne giderek korumaya çalıştığım herkesi."

"Adadan ayrıldıktan sonra bu artık senin problemin olmayacak." Sözlerinden keskin bir acı yayılıyordu.

"*Benim* problemim olacak. Bu hamlen her şeyi mahvedecek. Önemsediğim her şeyi!" Gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı, hıçkırığım göğsümde sıkışıp kaldı.

Aspen'in yüzü düştü ve gözlerinin kenarları kırıştı. Elini yüzüme götürmek için kaldırdı ama kendini durdurdu. İndirdiği elini yanında tutarken kendini sıktı. "Belki de önem verdiğini düşündüğün şeyleri yeniden değerlendirmenin ve farklı bir seçim yapmanın zamanı gelmiştir."

"Bu da ne demek oluyor?" dedim gözyaşlarımın arasından. "Doğru şeyleri önemsemediğimi mi ima ediyorsun? İnsanların hayatı kurtarmaya değmez mi?"

Alçak sesle homurdandı. "*İnsanların* hayatı. Soyunun nereden geldiğini bilmene rağmen insanları perilerden daha çok önemsiyorsun."

Ne söylediğimi fark ettiğimde nefesim kesildi. *İnsanların* hayatını kastetmemiştim aslında. Genel olarak hayatlar demek istemiştim ama ağzımdan farklı çıkmıştı. Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda perilere, hatta kötü huylulara gitgide daha fazla sevgi beslemeye başlamıştım. Onlara hâlâ güvenmiyordum, özellikle de kontrollü olmayan bir ortamda. Ama ne kadar cana yakın olabileceklerini kendi gözlerimle görmüştüm. Ne kadar vahşi, güzel ve özgür olabileceklerini.

Ben daha bunları söyleyemeden Aspen bir adım uzaklaştı, omuzları kaskatıydı. "Toplantıya dönmem gerek." Gözleri arkamdaki bir şeye kilitlenirken alaycı bir tavırla devam etti, "Eminim Prens Franco sana odana kadar eşlik edebilir. Bu konuda oldukça becerikli gibi görünüyor."

Taht odasının kapısına doğru yürümesini izlerken içimde bir boşlukla kalakaldım.

BÖLÜM 21

Arkamı döndüğümde Prens Franco salonun ortasında duruyordu. Gözleri benimkilerle buluşana kadar taht odasının kapalı kapılarına sırıtarak baktı. Bana döndüğünde ifadesi yumuşadı ve yanakları soluk pembe bir renk aldı.

Tereddütlü adımlarla bana yaklaştı, kaşlarını çatmakla temkinli bir gülümseme takınmak arasında gidip geldi. "Özür dilemeliyim."

"Senin hatan değildi." *Herkesin hatası. Ben dahil herkesin. Her şey mahvoldu.* Aspen'le tartışmamızdan sonra içim hâlâ öfkeyle yanıyordu. Öfkemin kederimi ve acımı yakıp kül etmesine, akşamdan kalma baş ağrımın kalıntılarını silmesine izin verdim. Sonunda her şey netleşti. Güçlendim.

"Özür *dilemeliyim* dedim ama bu üzgün olduğum anlamına gelmiyor. Sana acı çektirmek istememiştim ama seni öptüğüm için pişman değilim."

Açıksözlülüğü karşısında o kadar şaşırmıştım ki ne diyeceğimi bilemedim. Ancak benim onunkiler gibi dürüst kelimelerim yoktu. Onu öptüğüme pişman mıydım? Dün gece eğlendiğim ve özgürlüğü tattığım için pişman mıydım? Aspen, Prens'le olan ilişkim hakkında yanlış bir izlenime kapıldığı için pişmandım ama Kral'a olan öfkem bu kadar güçlüyken üzülmek zordu.

Kötü huylu Kral. Şu anda savaş planları yapan Kral.

"Her neyse, sana bunu vermeye geldim." Franco bana bir zarf uzattı.

Elindeki zarfı alırken kalbim ağzımdaydı. Zarfın üzerinde mühür de adres de yoktu, titreyen parmaklarımla zarfı yırtıp açtım.

Franco mektubu okumam için beni yalnız bırakırken tek kelime etmedi.

Bana mahremiyet sağlamasına minnettardım çünkü okuduğum kelimeler beni perişan etmişti.

Sevgili kardeşim, ilgine teşekkür ederim. Seni temin ediyorum ki annemize yönelik suçlamalar ve duruşmasında bulunmam konusunda yapılan çağrı bana ulaştı. Ancak Faerwyvae benim evim, duruşmaya katılmak için buradan ayrılmayacağım.

Mektup burada bitiyordu, imza yoktu. Ancak yazılanların aceleye getirilmeden yazıldığı belli oluyordu, Amelie'nin zarif çizgileri bozulmamıştı. Baskı altında bu kadar düzgün yazmış olabilir miydi? Bu sözleri Cobalt'ın Bağ aracılığıyla yazdırmış olması mümkün müydü? Yoksa bu kâğıtta yer alan kelimeler tamamen Amelie'ye mi aitti?

Öfke ve kederle dizlerimin üzerine çöktüm. Yumruğumu yanardöner zemine vururken hıçkırıklarımın arasında çığlık attım. Altımdaki zemin sallanırken avucumdan bir ısı dalgasının fışkırdığını hissettim. O kadar şaşırdım ki duygularım bir anda kayboldu. Dikkatimi zemine çevirdiğimde, elimin temas ettiği yerde birkaç yarık gördüm. Hasar derin değildi ama kendini belli ediyordu. Bir solukta ayağa fırladım ve hasar verdiğim yerden koşarak uzaklaştım.

* * *

Kendimi Lorelei'ın odasının önünde bulana kadar nereye gittiğimi fark etmedim. Lorelei ve Foxglove bana doğru koştu,

yüzümdeki boş ifadeye baktılar. Salondaki şiddetli patlamam yüzünden gözyaşlarım çoktan kurumuştu. Ne diyeceğimi bilemediğimden mektubu Foxglove'a uzattım.

Foxglove ve Lorelei mektubu birlikte okudular, sonra şaşkınlıkla bana baktılar.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Lorelei. Bir elini omzuma koydu ve beni odasına yönlendirerek kanepeye oturttu. "Gel, otur."

Bana söyleneni yaptım, bir süre sonra Lorelei elime bir bardak verdi. Bardağı dudaklarıma götürdüğümde tanıdık bir aroma başımı döndürdü. "Gece Yarısı şarabı mı?"

Lorelei yüzünü buruşturdu. "Dün geceki eğlenceden elbisemin altına bir şişe saklamış olabilirim."

Bir an bile tereddüt etmeden bir yudum aldım ve şarabın boğazımdan aşağı süzülüp midemi ısıtmasına izin verdim. Gözlerim kapayarak şarabın nefes alışımı kolaylaştırmasının ve hızla atan kalbimi yavaşlatmasının tadını çıkardım. Aklımdaki kaosu biraz da olsa yatıştırmıştı. Biraz kendime geldiğimde konuşmaya başladım. "Bana her şeyi anlat. Dün neler oldu?"

Foxglove kanepede yanıma otururken Lorelei da koltuğun kolçağına geçti. "Çılgınlıktı," dedi Foxglove gözlüğünü düzeltirken. "Elbette karışıklık çıkacağını biliyorduk ama işler Kral'ın beklediğinden çok daha kötü gitti."

"Aspen ne bekliyordu ki?" diye sordum, kelimelerimin sakince çıkması için çabalamıştım. "Seçilmiş'le evlenmeyi reddetmeyi ne zamandır planlıyordu?"

"Yaptıklarının seni ya da anneni tehlikeye atmayacağını garanti edebildiği sürece hiçbir zaman onunla evlenmeyi planladığını sanmıyorum. Kraliçe Nyxia ona Ay Sarayı'nda güvende olduğunu özel olarak bildirdiği sırada evliliği reddetme kararından emindi. Fakat sanırım Ay Sarayı'nda olduğunu öğrenince Faerwyvae'de kalmaya razı olduğun izlenimine kapılmıştı."

Annemin duruşmasına katılmayı planladığımı söylediğimde neden o kadar şaşırdığını şimdi anlamıştım. "Nyxia ona gerçeği söylemedi mi? Burada geçici olarak kaldığımı?"

Foxglove kaşlarını çattı. "Yalan söyleyemediği için bazı şeyleri saklayarak Kral'ı yanıltmaya çalışmış olabilir. Özellikle de vardığı sonuç Aspen'in ihtiyaçlarına oldukça uygunken."

Nyxia tabii ki Aspen'in anlaşmayı bozmasını istemişti. Bazı şeyleri eksik anlatması da Aspen'in harekete geçmesini hızlandırmıştı.

Foxglove devam etti. "Kral tavrını konseye açıkladığında, çoğunluk onun beklediği gibi tepki verdi. Kötü huylular onu destekledi ama iyi huylular arasında kargaşa çıktı. Kral bundan sonra olacakları bekliyordu ancak bunun gerçekleşmesi sürpriz oldu."

Oturduğum yerde doğruldum. "Neyin?"

"Kraliçe Dahlia konseye Prens Cobalt'ın anlaşmayı sürdürmesini ve Aspen'in tahtından indirilmesini önerdi."

"Bu öneriyi Kraliçe Dahlia mı yaptı? Hiç şaşırmadım." Onda hoşlanmadığım bir şeyler olduğunu biliyordum. Faerwyvae'in yaşayan diğer tek Seçilmiş'i olan yaşlı Doris Mason'a, son günlerini Yaz Sarayı'nda sefalet içinde geçiren o yalnız kadına daha iyi bakmadığı için Kraliçe Dahlia'ya karşı beslediğim kin de vardı tabii. Kraliçe'yle yaptığım oldukça rahatsız edici son konuşmanın ardından, asıl isteğinin Aspen'den ilgi görmek olabileceğini sanmıştım. Onun ölümünün peşinde olduğunu tahmin etmiyordum.

"Her zaman sahte biri olduğunu düşünmüşümdür," dedi Lorelei kızgınlıkla.

"Aspen'in de onun hakkında şüpheleri vardı," dedi Foxglove. "Sonbahar'da kaldığı süre boyunca Cobalt'la iletişim halinde olup olmadığını bilmiyoruz ancak ihanetin en başından beri kurgulanmış olduğunu varsayabiliriz."

Annemin duruşmasına katılmayı planladığımı söylediğimde neden o kadar şaşırdığını şimdi anlamıştım. "Nyxia ona gerçeği söylemedi mi? Burada geçici olarak kaldığımı?"

Foxglove kaşlarını çattı. "Yalan söyleyemediği için bazı şeyleri saklayarak Kral'ı yanıltmaya çalışmış olabilir. Özellikle de vardığı sonuç Aspen'in ihtiyaçlarına oldukça uygunken."

Nyxia tabii ki Aspen'in anlaşmayı bozmasını istemişti. Bazı şeyleri eksik anlatması da Aspen'in harekete geçmesini hızlandırmıştı.

Foxglove devam etti. "Kral tavrını konseye açıkladığında, çoğunluk onun beklediği gibi tepki verdi. Kötü huylular onu destekledi ama iyi huylular arasında kargaşa çıktı. Kral bundan sonra olacakları bekliyordu ancak bunun gerçekleşmesi sürpriz oldu."

Oturduğum yerde doğruldum. "Neyin?"

"Kraliçe Dahlia konseye Prens Cobalt'ın anlaşmayı sürdürmesini ve Aspen'in tahtından indirilmesini önerdi."

"Bu öneriyi Kraliçe Dahlia mı yaptı? Hiç şaşırmadım." Onda hoşlanmadığım bir şeyler olduğunu biliyordum. Faerwyvae'in yaşayan diğer tek Seçilmiş'i olan yaşlı Doris Mason'a, son günlerini Yaz Sarayı'nda sefalet içinde geçiren o yalnız kadına daha iyi bakmadığı için Kraliçe Dahlia'ya karşı beslediğim kin de vardı tabii. Kraliçe'yle yaptığım oldukça rahatsız edici son konuşmanın ardından, asıl isteğinin Aspen'den ilgi görmek olabileceğini sanmıştım. Onun ölümünün peşinde olduğunu tahmin etmiyordum.

"Her zaman sahte biri olduğunu düşünmüşümdür," dedi Lorelei kızgınlıkla.

"Aspen'in de onun hakkında şüpheleri vardı," dedi Foxglove. "Sonbahar'da kaldığı süre boyunca Cobalt'la iletişim halinde olup olmadığını bilmiyoruz ancak ihanetin en başından beri kurgulanmış olduğunu varsayabiliriz."

"Peki Kraliçe, Cobalt'ın tahta geçmesini önerince ne oldu?" diye sordum.

"Bu durum konseyin arasını daha da açtı. Her Şeyin Her Şeyi Aspen'i seçtiğinde Cobalt'ın Sonbahar'ı yönetme hakkını kaybettiğine dair iddialar ortaya atıldı. Ancak diğer konseylerin perileri, Her Şeyin Her Şeyi'nin kararının yalnızca o zamanı kapsadığında ve Aspen anlaşmayı bir kez daha tehlikeye attığı için Cobalt'ın hâlâ uygun bir vâris olarak kabul edilebileceğinde ısrar etti. Konsey ikiye bölündüğünden ve oylar da eşit çıktığından tartışma bir karara varılamadan devam etti. Tabii o ana kadar ortalıkta olmayan bir hükümdar vardı."

Yüzündeki sert ifade beni gerdi. "Kim?"

"Kraliçe Melusine. Kraliçe Dahlia konseyi, Deniz Sarayı'nın karar üzerinde son sözü söylemesi gerektiği konusunda ikna etti. Ve işte o zaman, canım, Cobalt sarayın sahibiymiş gibi geldi."

Lorelei bir dizi küfür sıraladı.

İçimi öfke kapladı. "Cobalt, lehine ya da aleyhine karar verilmeden önce yüzünü göstermeye nasıl cesaret edebildi?"

"Korunuyordu," dedi Foxglove, "Deniz Sarayı'nın Kralı olduğunu söyledi."

"Bekle, Melusine... tahtını Cobalt'a mı vermiş?"

Foxglove sesini alçalttı. "İsteyerek değil. Cobalt bütün gün annesinin öldürülmesiyle uğraştığı için geç kaldığını söyleyerek özür diledi."

Boğazım düğümlendi. "Öldürülmesi mi?"

"Cobalt kıyıya yakın çökmüş sualtı mağaralarından birinde, bedenine demir bir bıçak saplanmış halde ölü bulunduğunu iddia etti. Hatta *senin* demir bıçağınla."

"Benim mi?" Kanım çekildi ve oda etrafımda dönmeye başladı. Aspen'in taht odasında Kurt Kral'a ne mırıldandığını

hatırladım. *O değildi.* "Konsey gerçekten onu benim öldürdüğüme inandı mı?"

Foxglove elleriyle oynadı. "Bu, birkaç amaca hizmet eden sinsi bir suçlamaydı. Suçluysan Aspen'in konumunu zayıflatacaktın, masumsan da Kral Ustrin'e nerede olduğun ifşa edilecekti. Ne Aspen ne de Nyxia yerini belli etmeden senin adına bir mazeret sunabilirdi."

Başımı iki yana salladım ve bu olayın ne kadar zamandır planlandığını merak ettim. Kayıp bıçağım bunca zamandır Cobalt'taydı demek. Beni mercan mağaralarına kaçırdığında kaybettiğim bıçak. Muhtemelen intikam almak için fırsat kolluyordu ve kendine yeni bir taç kazanırken beni ve Aspen'i mahkûm etmekten iyisi olabilir miydi? Aslında demirden yapılan hançerimi kullanması imkânsız olmalıydı...

İçim ürperdi. *Ama Amelie için imkânsız değil.*

Tüyler ürpertici bir şeyi fark ettiğimde kalbim hızlandı.

Melusine bunun olacağını biliyordu.

Koltuğa geri yaslanırken elimi kalbime götürdüm. "Benim hatam," diye fısıldadım.

Foxglove ve Lorelei birbirlerine baktılar. "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Lorelei.

"Mektubun geldiği gün, mercan mağaralarındaki patlamalardan ve saldırılardan sonra Aspen Cobalt'la savaşırken Melusine beni görmeye gelmişti. Hayatının tehlikede olduğunu düşündüğünü söylemiş, Aspen'le onun adına konuşmam için yalvarmıştı. Ama olanlardan sonra isteğini düşünecek vaktim olmadı. Ben... Aspen'e hiçbir şey söylemedim."

Foxglove yere baktı. "Bu senin hatan olduğu anlamına gelmez."

"Konsey'in düşündüğü gibi onu ben öldürmemiş olabilirim ama yine de kanı ellerimde."

Lorelei tek kelime etmeden bardağıma biraz daha Gece Yarısı şarabı koydu.

Bardağımı kafama diktim. "Sonra olanları tahmin edeyim," dedim, sesim kısıktı. "Cobalt, Deniz Sarayı adına kendi lehine karar verdi ve tek bir günde hem Deniz'in hem de Sonbahar'ın Kralı oldu."

Foxglove başıyla onayladı. "Bu durum konsey arasında şiddetli bir bölünmeye yol açtı. Kötü huylular, Cobalt'ı Sonbahar Kralı yapmanın Her Şeye Her Şeyi'ne saygısızlık olduğu yönündeki görüşlerini savunmaya devam ettiler ve konseyin dağılmasına karar verdiler. Toplantı tahmin edebileceğin gibi kan dökülerek sona erdi."

"Ölümcül bir yara alan oldu mu?"

Foxglove elleriyle oynamaya devam etti. "Çoğunlukla korumalar ama kraliyetten kimse ağır yaralanmadı. Aspen müttefiklerine geri çekilmelerini emretse de çalışanlarını geride bırakmanın ona acı verdiği belliydi. Ancak Cobalt Deniz Sarayı'nın başında olduğundan Bircharbor'da kalmak güvenli değildi. Gece yola çıktık ve Ay Sarayı'na geldik."

"Aspen'in şu an taht odasında bulunanlardan başka müttefiki yok mu?"

"Şimdilik hayır," dedi Foxglove. "Cobalt'a karşı çıkanlar sadece onlardı. Ancak Toprak Kralı gibi bazı tarafsız iyi huylular ikna edilebilir. Yine de konu Eski Usulleri geri getirmek uğruna savaşmak olunca, tüm tarafsız iyi huyluları isyana katılmaya ikna etmek zor olacaktır çünkü bu anlaşmanın sona ermesi On Bir Saray Konseyi'nin dağılması anlamına geliyor. Ve tabii savaş çıkması."

Son sözleri tüylerimi ürpertti ama dikkatimi çeken başka bir şey vardı. "*Eski Usuller* lafını daha önce de duydum. Ne anlama geliyor?"

"Eski Usuller savaş başlamadan önce Faerwyvae'in yönetim şekliydi. On Bir Saray Konseyi savaşın başında insanların çabalarını yansıtmak için kurulmuştu. Savaşın sonunda anlaşma yapılınca peri konseyi de sağlamlaştı ve Eski Usuller geçersiz oldu."

"Yani Eski Usullere göre Aspen, Cobalt iktidarda olsa bile Sonbahar'ın Kötü Huylu Kralı olarak hüküm sürebilir mi?"

"Evet," dedi Foxglove. "Bir peri konseyi kurulmadan çok önce, Her Şeyin Her Şeyi bir güç gösterisiyle alfaları kutsayarak yöneticilerini seçerdi. İnsanlar adaya geldiğinde ve periler iyi huylu formlarına bürünmeye başladığında, genellikle her sarayda biri iyi diğeri kötü huylu iki yönetici vardı. Tabii ki o zamanlar İyi Huylular ve Kötü Huylular denge içinde yaşıyordu ve her ikisi de Eski Usulleri takip etmeyi kabul etmişti. Ancak Eski Usullere geri dönüleceğini açıklamak bu dengeyi geri getirmeye yetmeyecek. Hele ki ne pahasına olursa olsun otoritelerini korumaya kararlı olan konsey perileri varken. İsyancıların konseyi devirmesi gerekiyor. Aspen'in Cobalt'ı alt etmesi gerekecek."

"Periler iç savaşa girmiş gibi."

Yüzü düştü. "Girdiler zaten. Henüz bunu herkes bilmiyor ama bu saatten sonra geri dönülemez."

İçim endişeyle doldu. "Peki bu anlaşma için ne anlama geliyor? Cobalt'ın anlaşmayı sürdürdüğüne emin miyiz? İsyancılar anlaşmayı bozacak bir tehdit olarak mı görülüyor?"

"İnsanların bildiği kadarıyla anlaşma güvence altında," dedi Foxglove. "Nyxia'nın casusları Cobalt'ın anlaşmayı güvence altına almak için üç adımı da gerçekleştirdiğini doğruladı. Casuslar, insanların peri kraliyet ailesi arasındaki huzursuzluğun farkında olduğunu ancak tehdidin üstesinden gelineceğine dair güvence aldıklarını söylüyor."

"O zaman annem güvende olabilir," dedim derin bir nefes alarak. *Şimdilik tabii,* diye düşündüm Amelie'nin mektubunu hatırlayarak. "Tam bir karmaşa," diye fısıldadım. "Periler arasında iç savaş çıktığı yetmezmiş gibi ben de kendi ölüm kalım meselelerimle uğraşmak zorundayım. Amelie duruşmaya gelmezse annem idam edilecek. Bay Duveau ablamın da duruşmaya katılmasının hayati önem taşıdığını söylediğinden benim katılma isteğimin pek bir şey ifade edeceğini sanmıyorum. Ben duruşmaya gitsem bile... beni de annemle birlikte öldürürler."

Lorelei omzuma dokunarak beni sakinleştirmeye çalışırken Foxglove da bana doğru eğildi. "Tek bir seçeneğin var," dedi. "Nyxia'nın sana sunduğu teklifi biliyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ateş Sarayı'nın tahtına geçmeye çalışmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Nyxia bunun için kardeşini eş olarak kabul etmem gerektiğini söyledi." Son kısmı burun kıvırarak söylesem de bu konu hakkındaki gerçek hislerimi yansıtmamıştım. Dürüst olmak gerekirse, Franco'dan hoşlanmıştım. En azından bir arkadaş olarak. Ama onu eşim olarak kabul edecek kadar hoşlanmış mıydım? Aspen'den başka birine *eşim* diyebileceğimi sanmıyordum. Ama...

Aspen'le yaşadığım tartışmayı düşünürken kalbim sıkıştı.

"Evelyn," dedi Foxglove nazik bir şekilde. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Nyxia zeki bir peridir. Kendi davasını elinden gelen her şekilde destekleyecektir. Bu teklifle, kendi sarayı ile seninki arasında bir ittifak sağlamaya çalışıyor. Eşi kim olursa olsun Ateş Sarayı'nın Kötü Huylu Kraliçesi'ni destekleyeceğinden hiç şüphem yok ve bununla birlikte taht odasında gördüğün müttefikler senin de müttefikin olacaktır. Ben olsam bu tür bir desteği hafife almazdım."

Ateş Sarayı'nın Kötü Huylu Kraliçesi. Ürperdim. "Bunun benim durumuma ne gibi bir faydası olacak ki?"

Foxglove'un gözleri heyecanla parladı. "Kendi sarayının Kraliçesi olursan, diğer kraliyet üyelerinin yanı sıra senin de söz hakkın olur. Kötü huyluların kaprislerini yatıştırmak için nüfuzunu kullanabilirsin. Konumun sana sevdiklerini koruma ve Fair Adası'nın geleceğini şekillendirme imkânı verir. İstersen, isyancılar konsey perilerine karşı savaşı kazandıktan sonra anlaşmayı sürdürmek için çaba gösterebilirsin."

Son kısmı duyunca heyecanla kalbim hızlandı. Söyledikleri doğruysa insanlarla yaşanacak olan ikinci savaşı engelleme şansım olabilirdi. Yine de eksik olan bir şeyler vardı. "İyi de bunun annemi nasıl kurtaracağını anlayamıyorum."

İfadesi değişti. "Dürüst olmak gerekirse, kurtarmayacak. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama onu kurtarmaya çalışmak boşa kürek çekmek olabilir. En azından bu yolla kendi hayatını kurtarabilir ve Faerwyvae'deki konumunu güvenceye alabilirsin. Kendin de söyledin, Amelie olmadan annenin duruşmasına gidersen seni öldürürler."

"Başka bir yolu olmalı. Lütfen, Foxglove, bunu nasıl düzeltebileceğime dair bir fikrin olmalı."

Derin bir nefes aldı. "Belki son bir umut olabilir."

Oturduğum yerde doğruldum, kalbim ağzımdaydı.

"İnsanlarla reddedemeyecekleri bir pazarlık yapmak."

BÖLÜM 22

"İnsanlarla nasıl pazarlık yapacağım ki?" diye sordum. "Hem de hayır diyemeyecekleri kadar cazip bir pazarlık."

Foxglove gözlerini kıstı, sonra ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı. "Bana biraz zaman ver," dedi. Ellerini salladı, boynunu sağa sola yatırdı. "İnsanları yatıştırmak için pazarlıklar yapmak benim uzmanlık alanım ama bu karmaşık bir mesele."

Ben heyecanla onu izlerken Lorelei da ilgiyle öne eğildi.

Foxglove sonunda durup bize döndü. "Anlaşmada bir açık var. Konsey gerekli zaman çizelgelerini nasıl ayarlıyor biliyor musunuz? Ya da insanların anlaşma bozulmadan önce Aspen'e son bir seçenek sunarak yeni Seçilmişleri nasıl gönderdiklerini?"

Başımla onayladım.

"Çünkü anlaşmada değişiklikler yapılabiliyor. Anlaşmada bu madde oldukça uzun ve karmaşık ancak temel olarak anlaşmayı destekleyen ve karşılıklı yarar sağlayan imtiyazların yaratılabileceği belirtiliyor. Ancak bu değişikliklere çok nadir başvurulur ve hiçbir zaman benim önereceğim değişiklik kadar köklü olmaz."

Kalbim ağzımda atıyordu. "Senin önereceğin şey ne peki?"

"Anlaşmayı değiştirmeleri ve Kral Caleos'un soyundan gelenlerin Faerwyvae'de yaşamasını yasaklayan maddeyi kaldırmaları."

Bir anlık sessizliğe gömüldüm. "İnsanlar, peri konseyinin onayı olmadan bunu yapabilir mi?"

"Teknik olarak," dedi Foxglove yüzünü buruşturarak. "Kral Caleos'un cezalandırılmasını talep eden insanlardı. Bir insan

köyünü yaktığı için. Bu yüzden de onun sürgüne gönderilmesiyle ilgili üzerinde mutabık kalınan şartı iptal etme hakları var."

Bir an umutlandım ama mantığım daha ağır bastı. "Bu mümkün olsaydı en başında bu teklifi sunmaz mıydın?"

Foxglove konuşmadan önce gözlüğünü düzeltti. "İşe yarama ihtimali olduğunu düşünseydim, evet. Bu önerinin gerçekleşme ihtimalinin çok düşük olduğunu göz önünde bulundurarak bu teklifi sadece son çare olarak sunmayı düşünmüştüm."

Kanepeye geri yaslandım. "Bu gerçekten çok rahatlatıcı."

"En azından sadece düşük bir ihtimal, imkânsız değil. Devam etmemi ister misin?"

İç çekerek başımla onayladım.

"Kral Ustrin'in konseyi parmağında oynattığını biliyorum." Yanımdaki periyi işaret etti. "Lorelei beni durumdan haberdar etti. Durum şu, insanların anlaşmayı senin lehine değiştirmesini istiyorsan, önce Kral Ustrin'e olan bağlılıklarını ortadan kaldırmalı ve onları ikna etmelisin."

Başımı iki yana salladım. "Bu fikir her saniye daha da imkânsızmış gibi geliyor."

Foxglove bana aldırmadı. "Bunu yapmak için de onlara Kral Ustrin'den daha iyi bir şey sunmalısın. Kral Ustrin onlara ne sunuyor?"

Omuz silktim. "Bildiğim kadarıyla onları tehdit ediyor. İnsanlar ailemi sürgüne göndermezse anlaşmayı bozmakla suçlanacaklar."

İşaretparmağını salladı. "O zaman onları tehdit etmekten daha iyi bir yol, Kraliçe olarak sadece senin onlara verebileceğin bir şey düşünmelisin. Onları korkularını bir kenara itmeye ve bunun yerine fırsatları görmeye teşvik edecek kadar cazip olmalı. Tabii bu zor olacaktır çünkü seninle ilgili korkuları oldukça güçlü. Anlaşmada Kral Caleos'un soyundan gelenlerle ilgili

şartlar çok sıkı. Tahta geçersen, bunun bile tek başına anlaşmayı bozacağını biliyorlar."

"Anlaşmayı bozamam, Foxglove."

"Biliyorum. Bu yüzden onları anlaşmayı değiştirmeye Ateş Sarayı'nın Kötü Huylu Kraliçesi *olmadan önce* ikna etmen gerekiyor."

Bir an durdum ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Pekâlâ," dedim kendi kendime. "Duruşmaya gideceğim, davamı savunacağım ve bağlılıklarını kazanmak için cazip bir teklif sunacağım. Buna karşılık, anlaşmada Kral Caleos'un soyundan gelenlerin sürgün edilmesini gerektiren maddeyi kaldıracaklar. Annemle ben özgür olacağız."

Foxglove başıyla onayladı ama çok da iyimser görünmüyordu.

Kaşlarımı çatarak, "Kaçırdığım şey ne?" diye sordum

"Hiçbir şey, canım. Sadece... beraberinde Kraliçe olmayı da talep etmelisin."

Derin bir nefes aldım. "Nyxia'nın desteğiyle sanırım bunu yapabilirim."

"Bir de Eski Usullere uygun olarak Kral Ustrin'i yenmelisin."

"Kral Ustrin'i... yenmeliyim," diye yavaşça tekrarladım. Ağzımdan çıkanlar hiç hoşuma gitmemişti.

"Yani, evet," dedi Foxglove. "Anlaşma burada kalmana izin verecek şekilde değiştirilse bile, yönetme hakkını asla kabul etmeyecektir. Mutlaka karşı çıkacaktır."

Söylediği şey çok açıktı ancak bunu söylediğini duymak bütün bu planın saçmalığını da ortaya koymuştu. "Bu gerçekten çılgınca, değil mi?"

Lorelei bana doğru eğildi. "Onu yenmek imkânsız değil, Evelyn. İmkânsız gibi geldiğini biliyorum ama Eski Usullere göre ihtiyacın olan tek şey Her Şeyin Her Şeyi'nin onayı. On

İkinci Saray'ın seni bir taçla kutsaması, Kral Ustrin'e karşı bir avantajın olduğunu gösteriyor. O, tahta geçerken hiçbir zaman Her Şeyin Her Şeyi'yle yüzleşmedi. Taht ona iki konsey tarafından verildi."

"Sırf ben farkında olmadan başardım diye onun Her Şeyin Her Şeyi'nin rızasını kazanmayacağını nereden çıkardın?"

Foxglove ve Lorelei birbirine baktı. "Bunu bilmeyiz," dedi Foxglove, "ayrıca çok büyük bir risk olduğunu da inkâr edemem."

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım. Şimdi odada volta atma sırası bendeydi. "Bunu yapamam."

"En azından deneyebilirsin," dedi Foxglove.

"Ya da bu fikirden vazgeçebilirim," dedim.

Lorelei bana yaklaştı ve omuzlarımı tutarak beni durdurdu. Bakışları hem şefkatli hem de ciddiydi. "Başka ne yapabilirsin ki? Bay Duveau'ya hayatın için yalvaracak mısın? Seni sürgüne göndermesini mi isteyeceksin?"

Bay Duveau'ya herhangi bir şey için yalvarma düşüncesi bile tüylerimi diken diken etti. Kendimi konuşmaya zorladım. "Mecbur kalırsam evet."

"Peki bu sana ne kazandıracak?" Sanki öfkemi uyandırmaya çalışıyormuş gibi omuzlarımı sarstı. Keşke öfkem tutuşabilseydi. Bu kahredici umutsuzluktan daha iyi olurdu. "En azından denemeden Fair Adası'nı kaosun eşiğinde bırakırsan kendini asla affetmeyeceğini biliyorum. Sen bundan daha iyisin. Daha güçlüsün. Henry Duveau gibi bir pisliğe hayatını bağışlaması için yalvaracak biri değilsin."

Sonunda sözleri, çakmak taşının çeliğe çarpması gibi hedefine ulaştı. İçimde yanmaya başlayan öfkenin ateşi duruşumu düzeltti. Ancak soyut ihtimalleri düşündükçe kararlılığım kırılıyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim, sesimdeki hararet beni şaşırtmıştı. "Annemi, anlaşmayı, iki ırkın da kaderini kurtarmalıyım. Tabii zaman kalırsa kendi hayatımı da kurtarmak isterim. Benden nefret eden bir konseyle bu uğurda pazarlık yapmam, benden daha da çok nefret eden bir peri Kralı'nı yenmem ve her şey bittikten sonra da isyancılara iç savaşı kazanmaları konusunda yardım etmem gerekiyor. Demir aşkına, bunların hepsini nasıl yapacağım?"

Foxglove'un ifadesi değişti. "Söylediklerine katılıyorum. Bunların hepsi çok fazla. Ama bir taraf seçmezsen kendini çok zayıf hissedeceksin. Ancak her şeyi bir kerede yapmaya kararlıysan, o zaman bu plan tek yol."

Gözlerim doldu. Önümdeki görevin imkânsızlığı beni tekrar umutsuzluğa sürüklemek üzereydi. Ama bu sefer ağırlığı altında ezilmeyi reddettim. Lorelei haklıydı. Ben bundan daha güçlüydüm. İşler kontrolümden çıkmış olabilirdi ama hâlâ üstünlük sağlamamın bir yolu vardı. Her şeyi düzeltebilecek... ya da olabildiğince düzeltebilecek bir yol vardı.

Bunu yaparsam anlaşmayı kurtarabilirdim.

Annemi kurtarabilirdim.

Kan dökülmesini engelleyebilirdim.

Perileri ve insanları koruyabilirdim.

Bu planın beni şaşırtan bir başka faydası daha vardı.

Aspen'le olabilirdim.

Bu konuşma başladığından beri ilk kez ilişkimizi düşündüm. Gerçi koridorda yaptığımız konuşmadan sonra, artık bir ilişkimiz olduğundan bile emin değildim. Yine de *istersek* bir ilişkimiz olabileceği fikri karşısında nabzımın hızlandığı aşikârdı.

Belki. İşler yolunda giderse.

"Yapacağım," dedim sonunda. "Her şeyi düşününce, olabilecek en kötü şey denerken ölmem. En iyi ihtimalle... Tabii bu noktada en iyi ihtimal diye bir şey olduğundan bile emin değilim. Ama en azından bu şekilde *hem* savaşın *hem de* çözümün bir parçası olurum."

Lorelei çenesini kaldırarak onaylar gibi gülümsedi, Foxglove da el çırptı.

"Fazla zamanımız yok," dedim. "Duruşmaya bir haftadan az kaldı. İnsanları benimle pazarlık yapmaya ikna edecek bir teklif bulmam gerektiğini biliyorum ama bu sırada başka ne yapabilirim?"

"İlk adım olarak," dedi Foxglove, "destekçi toplaman gerekiyor."

BÖLÜM 23

Gece çöktükten sonra sarayın dışında Kraliçe Nyxia'yla buluştum. Lorelei benimle gelmekte ısrar etti ama Nyxia yalnız gelmişti. Kraliçe bizi sarayın güney ucundaki aytaşı sütunun gölgesinde beklerken gördü ve gözleri karanlıkta benimkilerle buluştuğunda yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi.

"Foxglove bu görüşmeyi ayarlamaya geldiğinde ona neredeyse inanmayacaktım," dedi yumuşak sesiyle. "Lütfen bana bunun kötü kurgulanmış bir suikast girişimi olmadığını söyleyin." Gözleri Lorelei'a kaydığında gülümsemesi biraz baştan çıkarıcı bir hal aldı.

Lorelei ona öfkeyle baksa da bir şey söylemedi.

Pelerinimi vücuduma daha sıkı sardım ve Kraliçe'ye doğru bir adım attım. "Bu buluşmadan başka birine bahsettiniz mi?"

"Eşin gibi mi?"

"Herhangi biri gibi." Aspen kesinlikle aklımın bir köşesinde olsa da planlarımın duyulmasına henüz hazır değildim. Planın başarılı olabileceğinden biraz daha emin olmam gerekiyordu. Şu anda hâlâ her şey yanlış gidebilirdi. Şimdilik başkalarının umutlarının omzumda yük oluşturmasını istemiyordum.

Nyxia sinirle iç çekerek gözlerini devirdi. "Hayır, kimseye söylemedim."

"Kimseye bu konudan bahsetmeyeceğinize söz verin. En azından ben hazır olana kadar."

Umursamazca elini salladı. "Tabii ki. Bu konunun duyulmaması benim de işime geliyor. Ayakların yere daha sağlam basana kadar seni isyancı liderlere takdim etmek istemiyorum."

"Bu tam olarak bir söz sayılmıyor."

Sesi keskinleşti. "Sağlam bir söz istiyorsan, ifadelerinde biraz daha doğrudan olman gerekiyor. Ateş Sarayı tahtına geçmeyi planladığını kimseye söylememem gerekiyorsa seni ateş perileriyle nasıl tanıştırabilirim? Belki de bu konuda çıkarlarımızın aynı olduğuna güvenmelisin."

Çoğu zaman kayıtsız bir havası olsa da onun korkunç bir gücü olduğunu hatırladım. Bu periyi kızdırmamam gerekiyordu. Omuzlarımı dikleştirdim. "Pekâlâ."

Nyxia yeniden gülümsedi. "Hadi gel o zaman."

Saraydan uzaklaşırken Lorelei'la birlikte Kraliçe'yi takip ettik. İlk başta dolunay eğlencesinin gerçekleştiği yere gidiyor olabileceğimizi düşündüm ama Kraliçe bizi ormanın derinliklerine doğru götürdü. Karanlık ağaçların arasında ilerledikçe kasvetli gölgelerde parlayan mantar kümeleri ve neredeyse kör edici bir ışıltı saçan çan şeklindeki çiçekler görüş açımıza girdi ve kalbim hızlandı. Aynı anda hem korkutucu hem de nefes kesiciydi.

Kraliçe Nyxia konuşana kadar sessizce yürümeye devam ettik. "Ateş tahtına geçmeni destekleme teklifimi kabul ettiğine göre acaba bu, teklifle birlikte sunduğum şartları da kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

Çenemi sıktım. Franco'yla eş olmamı tekrar gündeme getirmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Ancak bu karanlık orman konuyu açmak uygun bir yer değildi. Burada cesedimi gömebileceği çok yer vardı.

"Dürüst ama nazik ol," diye fısıldadı Lorelei kulağıma. "Bir de güçlü," diye ekledi.

Derin bir nefes alarak söyleyeceklerimi düşündüm ve cevap verdim. "Kraliçe Nyxia, tahta geçmem konusundaki desteğiniz için minnettarım ve bundan onur duyuyorum..."

"Bana yalakalık yapma," dedi Kraliçe. "Sana yakışmıyor."

Lorelei sinirlendi, onu sakinleştirmek için elimi koluna koydum.

"Peki," dedim. "Beni kardeşinle eşleştirerek ittifakımızı resmileştirmek istediğini anlıyorum ancak bunu kabul edemem. Ateş tahtında hakkım olduğuna inanıyorsan bu hakkı yalnız talep etmek istiyorum. Eş seçimim bana ait olacak ve yönetimimi etkilemeyecektir."

Nyxia gözünün ucuyla bana bakarak çenesini kaldırdı. "Gerçek bir kötü huylu kraliçe gibi konuştun. Seni desteklemeye devam edeceğim."

Lorelei'yla rahatlamışçasına birbirimize baktık.

Nyxia devam etti. "Ben de henüz bir eş edinmemişken, tahtına tek başına geçme arzunu kınamam ikiyüzlülük olur." Lorelei'a baktı, baştan çıkarıcı gülümsemesi tekrar belirmişti. "Tabii denemediğim söylenemez."

Lorelei kaşlarını çattı. "Ateş festivalindeki on yedi perinin aynı fikirde olmadığına eminim."

Nyxia omuz silkti. "Bu sadece bir muhakeme hatasıydı. Daha önce tek eşli olmakta hiç iyi olmadığımı biliyorsun. Zor bir alışma süreciydi..."

Böylece didişmeleri başlamış oldu.

* * *

Bir mağara girişine ulaşana kadar Lorelei ile Kraliçe birbirlerine sözlü saldırılarda bulunmak ve sessizliğe gömülmek arasında gidip geldiler. Akıl sağlığımı korumak için onları dinlemeyi çoktan bırakmıştım.

Kraliçe mağaranın girişinde durdu, ruh hali hiç değişmemişti. Yanımda kollarını kavuşturmuş duran Lorelei'ın kızgınlığıysa her zerresinden okunuyordu. "İşte geldik," dedi Nyxia melodik bir sesle. Mağaraya girdi ve Lorelei'la ben de onu takip ettik.

"Ateş perileri içeride mi?" diye sordum. Mağaranın duvarları üzerime gelirken sesimin titrememesi için çabaladım.

"Evet. En azından çağrımı zamanında alanlar."

"Onları nasıl bu kadar hızlı topladın?" Foxglove bu toplantıyla ilgili talebimi sadece birkaç saat önce iletmişti. Toplantının bu gece gerçekleştirileceğini öğrendiğimde şaşırmıştım.

"Baykuşlarla," derken sanki bilmem gereken bir şey söyler gibi konuşmuştu. "Onlar sarayımın en zeki habercileri ve casuslarıdır."

Mağaranın derinliklerine doğru ilerledikçe ileride bir ışık belirdi. Çok geçmeden bu ışığın mağaranın duvarlarından çıkan mantarların ve devasa kristallerin ışıltısının birleşimi olduğunu anladım.

"Neredeyiz?" dedim şaşkınlıkla.

"Ha, burası mı? Burası Venitia'nın evi."

"Venitia mı?"

"Bir ay ejderhası. Birazdan tanışırsınız."

Sertçe yutkundum. Yolumuza devam ederken ışık daha da parlak bir hal aldı ve çok geçmeden sesler ve hırıltılar duyulmaya başladı. Duvarlarında parlayan mantarlarla kristallerin daha da çok olduğu geniş bir odaya geldik. İçeride, ağızlarının ya da kuyruklarının üzerinde ateş küreleri gezinen birkaç kitsune, mavi ılgımlar, siyah bir ejderha ve ilk başta aşırı büyümüş bir mantar sandığım ama sonra kabuğunun altından meraklı gözlerle bakan bir tür kabuklu-mantar melezi olduğunu anladığım bir şey de dahil olmak üzere çeşitli periler vardı.

İçeri girdiğimizde periler sessizleşerek Kraliçe Nyxia'ya baktılar. Kraliçe onlara gülümseyerek seslendi. "Bu kadar kısa sürede benimle buluşmaya geldiğiniz ve misafirimi karşılamaya bu kadar istekli olduğunuz için teşekkür ederim." Bana parmağıyla işaret verince yanına gittim.

Tüm gözler bana kilitlenirken boğazım kurudu. Bazıları sıkıntıyla, diğerleri ilgiyle ve birkaçı da düşmanlıkla bakıyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyebildim.

Nyxia bir an bana kaşlarını çattı, sonra dikkatini ateş perilerine çevirdi. "Size Kral Caleos'un torunu Evelyn'i takdim etmekten büyük onur duyuyorum."

Beni izleyenlerden şaşkınlık nidaları ve mırıldanmalar yükseldi. Bazılarının yüzleri saygılı bir ifadeye bürünürken, bazıları biraz daha korkmuş görünüyordu.

Nyxia devam etti. "Kral Ustrin'in yüzyıllar boyunca gitgide saldırganlaşan yönetimi sırasında türünüz başka saraylara sığındı. Ay Sarayı'nda her zaman hoş karşılandınız ve hoş karşılanmaya devam edeceksiniz. Ancak sizden Ateş tahtında kötü huylu bir hükümdarın oturmasının nasıl bir şey olabileceğini düşünmenizi istiyorum. Hem de sıradan bir hükümdar değil, büyük Kral Caleos'un soyundan gelen birisi."

Fısıltılar, homurtular ve diğer hayvan sesleri mağarayı doldurdu. Sesler azaldığında bir kitsune zarif pençeleri üzerinde öne doğru çıktı, ağzının üzerinde bir alev topu havada asılı duruyordu. Gözlerini benden Nyxia'ya çevirdi. Konuştuğunda sesi Aspen'in geyik formunda konuşması gibi duyuluyordu; ses dudaklarından değil, içinden bir yerden geliyordu. Ya da sesini aklımda duyuyordum. "Kral Caleos'un soyundan geleni görüyorum ama sizden başka kötü huylu bir hükümdar göremiyorum."

Nyxia elini bana doğru uzattı. "Evelyn, Eski Usullere göre Ateş Sarayı'nın Kötü Huylu Kraliçesi olarak hak iddia etmeyi

planlıyor. Kral Ustrin'i yendiğinde Ateş'in tek hükümdarı olacak ve kötü huylular, kendileri de isterse Ateş Sarayı'na güvenle dönebilecekler."

Kitsune ya da diğer periler ikna olmuşa benzemiyordu. "Kötü huylu formu nedir peki?"

Soruyu destekleyen birkaç ses yankılandı. Mavi bir ılgım öne çıktı, ruhani sesiyle yavaş ve yumuşak bir tınıyla konuştu, "Evet, ben de onun kötü huylu formunu görmek istiyorum. Gerçekten bizden biri olup olmadığını görmek istiyorum."

Betim benzim attı. Gerçekten *form değiştirebileceğimi* mi düşünüyorlardı? Safkan peri olmadığımı biliyor olmalılardı.

Kraliçe Nyxia kalabalığı yatıştırmak ister gibi gülümsedi. "Zamanı geldiğinde size kötü huylu formunu gösterecek." Ona şaşkınlıkla baktım ama beni görmezden geldi. "Bu sadece Ateş'e umut geldiğini duyurabilmeniz için bir tanışma. Çok yakında yine kötü huylu bir hükümdar olacak."

Dönüşmemi görmek isteyen sesler duyuldu. Kusacakmış gibi hissediyordum.

"Neden kendi adına konuşmuyor?" dedi kabuklu-mantar alçak bir sesle. Kalabalıktan ona katılan sesler yükseldi.

Nyxia başını onaylar gibi sallamadan önce bana sert bir bakış attı.

Tüm gözler bir kez daha üzerime çevrilince avuçlarım ısındı. Kaçmak, bütün her şeyden vazgeçmek ve bu planı uygulamak için gereken nitelikleri taşıdığımı düşündüğümü dahi unutmak istedim. Kraliçe olmak bu anlama geliyordu. Doğru düzgün anlamayı bile başaramadığım bir halkı temsil etmek üzere konuşmalar yapmam gerekecekti.

Kendimi toparlamak için bir adım geriledim ama kalbim ağzımda atıyordu.

"Nefes al," diye fısıldadı Lorelei. "Bunu yapabilirsin."

Gözlerimi kapadım, mağara etrafımda dönüyordu.

Lorelei'ın fısıltısı beni kendime getirdi. "Henry Duveau'ya hayatın için yalvarmayı mı tercih edersin?"

Sözleri içimde bir ateş uyandırdı ve beraberinde her şeyin netleştiğini hissettim. Ateşe odaklandım ve korkularımı yakmasına izin verdim. *Yapabileceğim tek şey denemek*, diye hatırlattım kendime.

Derin bir nefes aldım ve öne çıkarak beni dinleyenlerin *–halkımın–* gözlerine baktım. Aslında gerçekten halkımmış gibi gelmiyorlardı ama bunun nedeni sadece peri olmaları değil, aynı zamanda da kötü huylu olmalarıydı. Ama bunun değişmesi gerekiyordu. Ateş Sarayı'nın Kraliçesi olacaksam *kötü huylu* lafını korkmadan ya da iğrenmeden düşünebilmeliydim. Onlar adına da insanlar için savaştığım gibi savaşmam gerekecekti.

"Türünüz Kral Ustrin gibi radikal bir iyi huylu tarafından baskılanıyor," dedim. Sesimden tereddüt okunuyordu ama onu yakıp yok etmek için içimdeki ateşe odaklandım. Kral Ustrin'i düşünmek öfkelenmeme yetiyordu. Anneme ve eczaneye yaptıklarını düşündüm. Kendimi zorlamama gerek kalmadan kötü huylular için savaşmayı başarana kadar en azından *ona* karşı savaşabilirdim.

"Kral Ustrin, gücünü Eski Usullere sırt çevirerek koruyor." Ne söylediğimden emin bile değildim ama sesim artık daha güçlü çıkıyordu. "Hiçbir zaman kazanmadığı bir tahtta oturabilmek adına kendi türüne ihanet ediyor. Desteklediği konseyde her geçen gün iyi huylular çoğalıyor. Radikal iyi huylular konseyi ele geçirmeye devam ettiği sürece Eski Usuller tamamen ortadan kaldırılacaktır. Kötü huylular ortadan kaldırılacaktır. Kıyafet giymeye ve sizi yüzyıllardır bağlı olduğunuz geleneklerden koparan yasalara uymaya zorlanacaksınız."

Sözlerim sadece Aspen'den öğrendiklerimi yansıtıyor olsa da konuştukça söylediklerimin gerçekliğini idrak ediyordum. Seyircilerimin ilgisini çekmiş gibiydim, bakışları üzerimdeydi. Devam ettim. "On Bir Saray Konseyi düştü ve periler arasında bir savaş yaklaşıyor. Radikal iyi huylular kontrol peşindeyken isyancılar özgürlük peşinde." Elimi kalbime götürdüm. "Ben de bu isyanın bir parçasıyım. Ateş Sarayı'nın Kötü Huylu Kraliçesi olarak yaşam tarzınızı tehdit eden güçlerle savaşacağım. Ateş Sarayı'nı geri kazanmak için Kral Ustrin'e karşı savaşacağım. Evimizi geri kazanacağım."

Bir kitsune onaylar gibi bir ses çıkarırken diğer perilerden de teşvik edici sesler yükseldi.

Nyxia etkilenmiş görünüyordu.

Kalabalığın arkasındaki bir hareketlilik dikkatimi çekerken diğer periler sessizliğe gömüldü. Kara ejderha kıvrak boynunu bana doğru uzattı. "Sen insan soyundan geliyorsun." Yarı tıslayarak yarı fısıldayarak konuşuyordu. "Bizim için savaşacağına söz verebilirsin ama onlar adına daha fazla savaşmayacağını nereden bileceğiz? Kral Ustrin'den kötü olmayacağına nasıl güvenebiliriz?"

Kendime güvenim kırıldı. İnsanlar adına mücadele etmeyeceğimi söylersem yalan olurdu. En azından her iki taraf için de eşit savaşacağıma dair bir söz vermeye hazır mıydım?

Nyxia içimdeki karmaşayı hissetmiş gibi bir adım öne çıktı. "Daha önce söylediğim gibi, sevgili periler, bu sadece bir tanışma. Evelyn'in tekliflerine inanmanızın zaman alacağını biliyoruz. Bu süreçte sizden *bana* güvenmenizi istiyorum. Dengeyi lehimize çevirmenin yolunun Evelyn'den geçtiğine inandığımı söylüyorsam bana güvenin. Bu gece öğrendiklerinizi herkese duyurun ama bunu el altından yapın. Kötü huylu ateş perilerini ve Kral Ustrin'in saltanatına son vermek isteyen herkesi

toplayın. Evelyn ona karşı harekete geçmeye hazır olduğunda tekrar bir araya geleceğiz."

"Bize o zaman kötü huylu formunu gösterecek mi?" diye sordu turuncu bir tayf.

Kraliçe Nyxia abartılı bir gülümseme takındı. "Evet. O zamana kadar, isteklerimi yerine getirmenizi bekliyorum."

Mağarada bir kargaşa patlak verirken üçümüz dışarı çıkmak üzere arkamızı döndük. Mağaradan çıkarken tek duyduğum kalp atışlarımdı, ayaklarım kendi kendine hareket ediyordu. Ormandaki ağaçların altına döndüğümüzde durup Kraliçe Nyxia'ya döndüm. "Yalan söyledin."

"Ben yalan söyleyemem."

"Onlarla bir dahaki buluşmamızda kötü huylu formumu göstereceğimi söyledin."

"Göstereceksin."

Ona bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Anlamıyorsun. Benim böyle bir gücüm yok. Safkan bir peri gibi form değiştiremem."

"Tabii ki değiştirebilirsin." Önden yürüdü ve beni şok içinde arkasında bıraktı.

Lorelei'a döndüm, Kraliçe'yi ikna etsin diye ona sessizce yalvardım.

Bunun yerine, "O haklı," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Peri büyüsü kullanabildiğini zaten kanıtladın," dedi Lorelei. "Dönüşmek için ihtiyacın olan tek şey bu. Sadece nasıl yapılacağını bilmen gerekiyor ama sen henüz öğrenmedin."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin? Ben sadece çeyrek periyim."

Omuz silkti ve Kraliçe'ye yetişmek için hızlandık. "Daha önceki Seçilmişlerin yarı-peri çocuklarının dönüşme yeteneği

her zaman kendini göstermiştir. Üstelik hiçbiri büyü konusunda senden daha becerikli değildi."

Söylediklerine şaşırmıştım. "Öyle mi?"

Nyxia omzunun üzerinden bana baktı. "Evet, sen de dönüşebilirsin. Kötü huylu ateş perilerini tamamen kazanmak için tek umudun da bu."

Şakaklarımı ovdum. "Harika. Bunu da adayı kurtarmak için yapmam gereken gerçekçi olmayan şeyler listeme ekleyeyim."

"Evelyn, On İkinci Saray'a zaten gittin," dedi Lorelei. "Tek gereken bu. Saray'a gitmek, büyü ve niyet. Tüm büyüler niyetle çalışır. Öğreneceksin."

Karşılık vermek üzere ağzımı açtım ama Nyxia aniden durunca Lorelei ve ben de yerimize mıhlandık. Devasa bir baykuş gökyüzünden süzülerek Kraliçe'nin ayaklarının dibine kondu. "Acil durum," dedi baykuş. "Davetsiz misafirler eksenden geçtiler. Selene Sarayı'na doğru geliyorlar."

BÖLÜM 24

"Sence gelen kim?" diye sordum Lorelei'a. Ormanın içinden aceleyle saraya doğru ilerliyorduk. Nyxia, baykuşun mesajını alır almaz gölge formuna bürünerek gitmişti.

"Bilmiyorum," dedi Lorelei, "ama iyiye alamet olmadığını söyleyebilirim."

Olabildiğince hızlı adımlarla yolumuza devam ettik. Sanki mesaj ormandaki her canlıyı alarma geçirmiş gibiydi, orman ürkütücü bir sessizliğe gömülmüştü. Kırılan her dalın, hışırdayan her yaprağın farkındaydım.

"Evie." İsmimi duyunca neredeyse yerimde sıçrayacaktım. Etrafta kimseyi seçemeyince geri çekildim. Ayışığında bir çift boynuz görünce çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

"Aspen! Burada ne işin var?"

Omuzlarımı tuttu. "Meşe ve sarmaşık adına, nerelerdeydin? Güvende misin?"

Tek yapabildiğim başımla onaylamaktı, yüz ifadesindeki endişe karşısında irkildim.

Gözlerini üzerimden ayırarak etrafa baktı. "Neden ormandasın?"

Sorusu kafamı karıştırmıştı, gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Daha sonra etrafında tanıdık mor aurayı gördüm ve gerçekten burada olmadığını anladım. Sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşünürken sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. Ona neyin peşinde olduğum konusunda gerçeği söylemeye hazır değildim. Ayrıca, yanımda durdukça

koridordaki tartışmamız yüzünden ona hâlâ kızgın olduğumu hatırlıyordum. Ona bir açıklama yapmam gerekmiyordu. En azından henüz. "Lorelei'la birlikteyim," dedim terslenerek.

Dudaklarını büzdü, sanki fiziksel temastan aniden rahatsız olmuş gibi ellerini omzumdan çekti. Dokunuşunun eksikliğini hissedince biraz pişman oldum. "Orada kal," dedi soğuk bir tonla. "Saraya geri dönme."

"Neden? Neler oluyor?"

"Kral Ustrin geliyor."

Boğazım kurudu. "Ne istiyor?"

"Sadece olduğun yerde kal." Bunu dedikten sonra ortadan kayboldu.

Gözlerim Aspen'in aniden ortadan kaybolmasına alıştığında, onun yerinde Lorelei'ın durduğunu gördüm. Elleri belindeydi, kalkık kaşıyla beni izlerken başını yana doğru eğmişti. "Meşe ve sarmaşık adına, az önce ne oldu?"

"Sen onu görmedin mi?"

"Kimi görmedim mi?"

Açıklama yapmak istemedim ama yüz ifadesi bunun mümkün olmayacağını gösteriyordu. "Aspen buradaydı."

Kaşını daha da kaldırdı. "Aspen mi? Az önce burada mıydı?" Sesinden şüphe sızıyordu.

İç çektim. "Bircharbor'dan ayrıldığımdan beri olan bir şey. Önce rüya olduklarını sandım ama sonra... başka bir şey olduklarını anladım."

Duruşu rahatladı. "Bekle, sen ciddi misin?"

Başımla onayladım. "Ne olduğunu anlamıyorum ama bazen birbirimizi görebiliyoruz. Şey... Bağ'la ilgili bir şey olabilir." Rüyalarımın gerçek olduğunu öğrendiğimden beri bunun üzerine pek düşünmemiştim. Ama şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı.

"Sanırım Bağ'ı kullanarak bir şekilde birbirimizi ziyaret edebiliyoruz. İsmini kullandığımda ve onu belli bir şekilde düşündüğümde nerede olduğunu görebiliyorum. O da benim ismimi kullandığında... aynı şekilde. Bu yüzden Eisleigh'de başımın belada olduğunu biliyordu. Lorelei, yeraltı laboratuvarına da gelmişti."

"Bunların hepsini idrak etmek zor," dedi. "Ama sanırım neyden bahsettiğini anlıyorum. Yine de bunun Bağ'ın herkeste görülen ortak bir özelliği olduğunu sanmıyorum."

"Neyse ne, şu anda daha önemli mevzular var. Aspen, Kral Ustrin'in geldiğini ve bana olduğum yerde saklanmamı söyledi."

Ağzı açık kaldı. "O mu geliyormuş? Nereye, saraya mı? Nyxia'nın yüzleşmeye gittiği kişi o muymuş?"

"Aspen'in söylediklerine göre, evet."

Lorelei bana doğru geldi, sonra duraksadı. "Aspen haklı. Saklanman gerekiyor."

"Hayatta olmaz," dedim. "Neler olduğunu öğrenmem gerek."

"Sonunda öleceksen neler olduğunu öğrenmek pek bir işe yaramaz."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim ama geri adım atmayı reddettim. "Peki ya burada olduğumu zaten biliyorsa? Ya beni korudukları için Ay Sarayı'nı tehdit etmeye geldiyse? Kimsenin benim yüzümden zarar görmesini istemiyorum."

"Ne yapacaksın? Kendini feda mı edeceksin?"

"Mecbur kalırsam, evet."

Gözlerini devirdi. "Neden sürekli başkalarını kendinden önde tutma ihtiyacı duyuyorsun? Kendi hayatın senin için daha değerli değil mi?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Her zaman başkalarına yardım etmek ve hayat kurtarmak istemiştim. Bu yüzden bir

cerrah olmaya niyetlenmiştim. Fakat Lorelei'ın sorusuyla aklımda rahatsız edici bir düşünce belirdi: Benim hayatımın değeri neydi? Başımı iki yana salladım. "Başkalarının zarar görmesini engellemek için yapabileceğim bir şey varsa yaparım."

"Peki. Ama seni görünmez yapacağım."

"Görünmez mi? Nasıl?"

Elini kaldırdı. "Üzerine bir tılsım koyacağım."

Ondan uzaklaştım, içimde bir ihanet parıltısı alevlenirken öfkeyle gözlerimi kırpıştırdım. "Beni efsunlayacak mısın?"

Çenesini sıktı. "Hayır, Evelyn. Göz kırpmayı bırakabilirsin."

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kırpmamak için kendimi zorladım.

Lorelei'ın eli hâlâ havadaydı. "Üzerine *fiziksel* bir tılsım koyacağım. Zihinsel efsunlamadan daha farklı. Fiziksel efsunda kişinin zihnine müdahale edilmez."

"Pekâlâ," dedim yavaşça. "Beni gerçekten görünmez yapabilir misin?"

"Deneyeceğim," dedi. Omuz silkti ve ellerini havadan indirmeden önce birkaç dakika hareketsiz kaldı. "Umarım işe yaramıştır."

"Umarım derken? İşe yarayıp yaramadığını bilmiyor musun?"

"Benim efsunum olduğu ve efsunun orada olduğunu bildiğim için seni görebiliyorum. Capcanlı karşımdasın."

İç çektim ve tekrar yürümeye başladım. "İdare eder."

Lorelei başını iki yana salladı. "Umarım Kral Aspen bu yüzden kellemi almaz."

* * *

Sarayın bahçesinin sınırına varana kadar ayaklarım ağrımıştı. Üzerimde efsun olmasına rağmen, Lorelei etrafa bakarken bir ağacın gövdesinin arkasında saklandık. Lorelei gerilince

baktığı yere döndüm. Sarayın güney ucunun dışında Lorelei'la birkaç saat önce Nyxia'yla buluştuğumuz yerde, çoğu tayf ve hortlak olan, formları kadar ruhani silahları da bulunan düzinelerce silahlı peri duruyordu. Vücutları bize dönük değildi, uzaktaki ormanın sınırına bakıyorlardı.

Bahçeden geçerek saraya doğru yürüdük. Binanın yakınındaki yüksek çitlere ulaşınca heyeti daha iyi görene dek ilerledik. En yakın sütuna ulaşana kadar gölgelerin arasından yürüdük. Sütuna ulaştığımızda etrafı daha iyi görebileceğimiz bir açı aradık.

Nyxia, Franco ve Aspen'in yanı sıra Rüzgâr, Kış ve Toprak hükümdarları da askerlerin önünde duruyordu. Gözlerini ileriye dikmişlerdi, önlerinde yalnızca boşluk uzanıyormuş gibi görünse de duruşları gergindi. Uzaktaki gölgelerde bir hareketlilik belirene kadar ölüm sessizliğinde beklediler. Daha sonra üç kişinin heyete doğru yaklaştığını gördüm ve ortadakinin Kral Ustrin olduğunu fark ettim. Ayışığında parlayan turuncu pullarının ışıltısı karşısında soluk kalan kırmızı bir takım elbise giyiyordu. Her iki yanındaki periler muhafız gibi görünüyordu. Kral gibi onların da vücutları pulluydu ancak renkleri soluk sarıydı. Ustrin'in sağındaki muhafız titriyor ve diğerinden daha yavaş yürüyordu.

Üçü de karşılarındaki heyetin birkaç metre uzağında durdu.

Çarpan kalbimin sesinin üzerinden onları duymaya çalışırken zorlukla nefes aldım.

"Kraliçe Nyxia," dedi Ustrin. Sesi kısıktı ama yine de duyabileceğimiz bir tondaydı. "Beni böyle kalabalık bir toplulukla karşılamanız ne kadar güzel. Yine de sizinle barışçıl niyetlerle karşılıklı konuşmayı talep ettiğimde, bu kadar çok askerin konuşmamıza katılmasını beklemiyordum. Baykuşunuz size niyetimi açıkça belirtmedi mi? Buraya savaşmaya gelmedim."

Nyxia dişlerini göstererek gülümsedi, köpekdişleriyle gizlice onu tehdit ediyordu. "Neden buradasınız? Sizi davet etmemiştim."

"İkimiz de konsey üyesi perileriz, benimle bu şekilde konuşamazsınız."

"İkimiz de biliyoruz ki ben artık bir konsey perisi sayılmıyorum. Aynı şey yanımda duran hükümdarlar için de geçerli."

Kral Ustrin'in dudaksız ağzında sahte bir gülümseme belirdi ve "Büyük varsayımlarda bulunmadan önce bunu sizin ağzınızdan duymak istedim," dedi. "O halde buraya gelmemin sebebine geçebilirim. On Bir Saray Konseyi'nin emriyle sizi, Ay Sarayı'ndan Nyxia, yönetme yetkinizden men ediyorum. Aynı şey sizin için de geçerli Sonbahar'dan Aspen, Toprak'tan Aelfon, Rüzgâr'dan Minuette ve Kış'tan Flauvis." Tüm hükümdarları tek tek başıyla işaret etti. Havadaki gerilim bıçak gibi keskindi ve kraliyet unvanlarının bariz bir şekilde kullanılmamasına ben bile sinirlenmiştim.

Kurt periden –yani Kral Flauvis'ten– derin bir hırıltı duyuldu. Kıvrık boynuzları ve koyu kahverengi teniyle iriyarı bir peri olan Kral Aelfon, toynaklarıyla altındaki çimenlere vurdu. Semavi Kraliçe Minuette mavi dudaklarından rüzgâra benzeyen bir tıslama çıkardı.

"Böyle bir yetkiniz yok," dedi Nyxia tehditten etkilenmeyerek. "Konsey'in dağıldığını ilan ettik. Söylediğiniz hiçbir şeyin bizim eylemlerimiz, kararlarımız ya da yönetme hakkımız üzerinde bir etkisi yok."

Kral Ustrin boncuğu andıran gözlerini kıstı. "Savaş alanında sizden sayıca üstün olduğumuzda yeniden bunları söyleyebilecek misiniz göreceğiz. Konsey şu anda her saray için iyi huylu yöneticilerini seçiyor." Bakışlarını Kral Aelfon'a çevirdi. "Bazı durumlarda da *yeni* bir iyi huylu hükümdar."

Toprak Sarayı'nın Kralı sinirli bir hırıltı çıkardı. Ateş Kralı'nın boğazına saldırmamayı başarması beni şaşırttı. Yanında sadece iki muhafızıyla Kral Ustrin'in üstesinden kolayca gelinebilirdi.

"Hâlâ gücünüz varken bunun tadını çıkarın," dedi Nyxia. "Çünkü yakında o gücü kaybedeceksiniz."

Sözlerindeki çifte anlamı sezerek ürperdim. Sadece konseyin değil, şahsen Ustrin'in gücünden de bahsediyordu. Kral Ustrin de bunu hissetmiş olacak ki yüzündeki gülümseme kayboldu. "Şimdi sıradaki meseleye geçelim. Tebaanızdan birine konsey kararıyla ittifak teklif etmek istiyorum. Prens Franco, konsey size Ay Sarayı'nın İyi Huylu Kralı olmayı teklif ediyor."

Nyxia gözle görülür şekilde gerildi, parmak uçlarında gölgeler belirdi. "Pardon?"

Franco'nun gözleri şaşkınlıkla açıldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Sakin olun," dedi Ustrin, "gölgelerini çağırmana gerek yok, Nyxia. Bu barışçıl bir konuşma, unuttun mu? Prens Franco teklifi kabul etmek isterse, bunu yapmakta özgür olmalı. Yoksa seçim özgürlüğü hakkındaki tüm o konuşmalarınız sadece... lafta mı kalıyor?"

Nyxia sinirle ağzını açtı ama Prens Franco birkaç adım öne ilerlediğinde sustu. Kardeşi Kral Ustrin'le arasındaki mesafeyi kapatırken dehşet içinde onları izliyordu.

Ateş Kralı, Prens'i muzaffer bir sırıtışla selamladı.

"Seni alçak, harpie çocuğu," dedim fısıldayarak. Öfke içimi yaktı ve Ay Prensi'yle ilgili tüm güzel anılarımı yok etti.

Ustrin elini uzattığında Franco kabul etti. Sonra da göz açıp kapayıncaya kadar Ustrin'i kendine doğru çekerek boşta kalan elini Ateş Kralı'nın burnuna geçirdi. "Teklifiniz hakkında böyle düşünüyorum," dedi ve kollarını açarak alaycı bir selam verdi.

Pekâlâ. Söylediklerimi geri aldım. Prens Franco...

Daha önce titreyen muhafız kılıcını kınından çıkardı ve Franco'nun karnına sapladı. Prens dizlerinin üzerine düşerken Nyxia'yla aynı anda çığlık attım. Nyxia'nın gölgeleri ortaya çıktı ve askerleri ilerlemeye başladı. Muhafız kılıcını bırakmadan önce sarsıldı ve sonra yere düşerek hareketsiz kaldı. İkinci muhafız onun yerini aldı, eli kılıcından sadece birkaç santim uzaktayken durup dişlerini sıktı.

"Demir bir kılıç." Kral Ustrin'in sözleri ona yaklaşan askerleri durdurdu. "Bir adım daha atarsanız Prens'in kellesini uçururum."

Nyxia'nın gölgeleri kayboldu ve askerlerine geri çekilmelerini işaret etti.

"Kuralları düşün, Nyxia," dedi Ustrin. "Barışçıl bir konuşmada şiddete yer yoktur. Sadece darbeye darbeyle karşılık verilebilir. Şu an itibariyle her iki taraf da eşit darbeler indirdiğine göre burada durabiliriz. Ama bana saldırırsanız Prens'i öldürmeye hakkım olur."

Nyxia dişlerinin arasından, "Bırak onu," dedi.

Franco acı içinde kıvranırken başı yana düştü.

"Evelyn Fairfield'la konuşmama izin verirseniz Prens'i bırakırım."

Kalabalık sessizleşti, sadece Franco'nun acılı inleyişleri duyuluyordu.

"Hadi ama, aptalı oynamanıza gerek yok," dedi Ustrin. "Onun burada olduğunu biliyorum. Buradaki son işim onunla konuşmak. Barışçıl konuşmalar için geçerli olan kurallar onunla olan konuşmamda da geçerli olacak ve bu gece ona zarar verilmeyecek. Söz veriyorum."

Aspen, Nyxia'ya ters ters bakarken kadın sessiz kaldı.

Bakışlarımı Kral Ustrin'den Prens Franco'ya çevirdim. "Üzerimdeki efsunu kaldır," diye fısıldadım Lorelei'a.

"Hayır," diye karşı çıktı. "Bugün sana zarar vermeyeceğine söz vermiş olabilir ama burada olduğunu öğrenirse yarın geri dönmesini engelleyecek hiçbir şey yok."

"Beşe kadar sayacağım," diye bağırdı Kral Ustrin. "Bayan Fairfield o zamana kadar ortaya çıkmazsa sonraki darbeyi kendim vuracağım ve o darbe Prensinizin hayatına mal olacak." Muhafızının eli kılıcına gitti. "Beş."

"Üzerimdeki efsunu kaldır," dedim tekrar.

"Dört."

"Franco'nun ölmesine izin vermeyeceğim."

"Üç."

"Lanet olsun, Lorelei..."

Sinirle homurdanarak ellerini bana doğru kaldırdı. "Peki."

"İki."

Saklandığım yerden çıktım.

"Bir."

"Buradayım. Prens'i bırak."

Aspen bana döndü, ifadesini okuyamıyordum. Yaklaşmamı engellemek istercesine bana doğru bir adım attı. Başımı hafifçe iki yana sallayarak bakışlarına karşılık verdim ve bu hareketle ne demek istediğimi anlatabildiğimi umdum. *Bir şey yapma, Aspen.* Öfkesini bastırmaya çalıştığını görebiliyordum ama bana mı yoksa Ustrin'e mi öfkelendiğini anlayamadım.

Kral Ustrin bana vahşice gülümsedi. "Demek söylentiler doğruymuş."

"Bırak. Onu. Dedim."

Umursamazca elini salladı. "Konuşmamız bittiğinde, o sizindir." Başıyla işaret verince muhafızı Prens'in yanından uzaklaştı.

Ellerimin titrediğini gizlemek için kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ne istiyorsun?"

Çatallı dilini bana doğru uzattı. "Sadece niyetinin ne olduğunu bilmek istiyorum. Hapisten kaçtığını öğrendikten sonra... aptalca bir şey yapmadığından emin olmak istedim."

"Hapisten kaçmadım," dedim. Söylediklerim gerçekle yalan arasındaydı. "İnsan konseyi annemin duruşmasını istediğim yerde beklememe izin verdi."

"Sen de Ay Sarayı'nı mı seçtin? Ne kadar tuhaf."

Omuz silktim.

"Yani hâlâ annenin duruşmasına katılmayı planlıyorsun?"

Sözlerimin ağırlığını tarttım ve konuşmadan önce düşündüm. "Düşünüyorum."

"Düşünecek ne var ki?"

"Sizinle pazarlık yapmak istiyorum."

Şiddetli bir kahkaha attı. "Pazarlık mı? Benimle mi?"

"İkimiz için de eşit bir pazarlık olacak."

"Şartların nedir?"

"Faerwyvae'de geçirdiğim son günlerin huzurlu olmasını istiyorum. Tek talebim bu. Fair Adası'nda kaldığım sürece ne sizin ne de On Bir Saray Konseyi'nin herhangi bir müttefikinin isyancı ittifaka karşı şiddete başvurmayacağına dair söz vermenizi istiyorum."

Kesik burun delikleri genişledi. "Bu sözden ben ne kazanacağım?"

"Bunun karşılığında annemin duruşmasına katılacağıma ve insan konseyi zarar görmeden ayrılmamıza izin verdiği sürece sürgünümü tartışmasız kabul edeceğime söz veriyorum."

"Bir daha da geri dönmeyeceksin," diye ekledi Kral Ustrin.

Güçlükle yutkunarak kaderimi belirleyecek kelimeleri söylemeye hazırlandım. "Buna ek olarak, Fair Adası'ndan ayrıldıktan sonra bir daha geri dönmeyeceğime söz veriyorum."

Ateş Kralı'nın yüzünde memnun olduğunu gösteren bir gülümseme belirdi. "İstediğim tek şey buydu. Dedenin soyunun sonsuza dek buradan gitmesi. Aslında ben şiddet yanlısı biri değilim. Senin de annenin de ablanın da idam edilmesini sağlayabilirdim ama size merhamet gösteriyorum."

"Gerçekten öyle," dedim dişlerimin arasından.

Çenesini kardırdı. "Bu pazarlığı kabul ediyorum." Ayakta duran muhafız, Kral'ın bir hareketiyle kılıcı Franco'nun karnından çekti ve etkisiz hale getirilmiş muhafızın belindeki kına soktu. Sonra diğer muhafızı yerden kaldırdı. Üçü de arkalarındaki topraktan fışkırarak bir kemer oluşturan ateşin arkasına çekildi.

Nyxia'yla ikimiz Franco'nun yanına koştuk. Askerlerinin bir kısmı Ustrin'i takip ederek ateş duvarını yararken, geri kalanı etrafımızda bir çember oluşturdu. Ay Prensi'nin yanında diz çöküp şarap ve temiz bez istedim. Gömleği parlak kırmızı kanla ıslanmıştı, yüzü her zamankinden daha da solgundu ve boynu griye çalmaya başlamıştı. Demirle yaralanan perilere ne olduğunu biliyordum. Tek umudum kılıcın ciddi bir hasar verecek kadar uzun süre karnına saplı kalmamış olmasıydı.

Keten gömleğinin yakasını tutup yırtarak açtım. Göğsünü ve karnını kaplayan siyah benekler kanıyla karışmıştı. Bir rahatlamayla, siyah beneklerin zehirden değil, karmaşık dövmelerinden kaynaklandığını fark ettim. İç çektim ve üzerimdeki gerginlik gitti. Yarası derindi ama karın boşluğunda zehir olmadığı için Aspen'den çok daha hızlı iyileşecekti.

Aspen'i düşününce bana ne kadar yakın olduğunu da fark ettim. Aspen, bulunduğu alana ağırlığını koyarak Franco'nun

yanı başında duruyordu. Bir anlığına gözlerine baktım ve bakışlarından kafasının karışık olduğunu anladım. Sonra bakışları sertleşti ve arkasını döndü. Onu daha fazla düşünmeme fırsat kalmadan gri eliyle bir şişe şarap taşıyan bir tayf görüş açıma girdi. Sıvıyı hiç zaman kaybetmeden ellerime ve Franco'nun yarasına dökerek işe koyuldum.

BÖLÜM 25

Her hareketimde içimdeki ateşi çağırıyordum, bütün niyetimi Franco'nun iyileşmesi için harcarken parmak uçlarım karıncalandı. Birkaç dakika içinde yarayı temizledim ve Franco'nun gömleğinin kalıntılarıyla kanamayı durdurdum. Daha sonra muhafızlar onu kaldırıp yatak odasına götürdü. İşte o zaman, nihayet yarasını dikmek için bir kemik parçası ve örümcek ipeği bulabildim.

Prens'in odasında kocaman siyah gözleri ve güvelerinkine benzer soluk renkli kanatları olan üç minyon peri yanıma geldi. Onların Ay Sarayı'nın şifacıları olduklarını öğrendim. Etrafımda çırpınıp ellerinden geldiğince bana yardım ettiler. Gildmar gibi onlar da demirden ya da herhangi bir insan silahından kaynaklanan yaralanmalarla başa çıkma konusunda pek becerikli değillerdi. Neyse ki Franco'nun yarası çok ciddi değildi. Organlarda bir hasar olup olmadığına bakarken ince bağırsağındaki bir dokunun gözlerimin önünde tekrar bir araya gelmeye başladığını gördüm. Başka bir ameliyata gerek kalmadığı için yarasını temizlemeyi bitirip onu tekrar dikmeye koyuldum.

Şifacılardan biri bana ipeksi yeşil bir yosun kümesi uzattı. "Ay yosunu," dedi. "Dikişleri bitirdiğinizde bunu bandajının altına koyun."

Yosunu ondan aldım. "Teşekkürler, peki bu ne işe yarıyor?"

"İyileşmesini hızlandıracak. Sadece dolunay zamanında, Dilek Ağacı'nın yakınında yetişir."

Perinin yardımıyla işlemlerimi bitirdim. Prens Franco, ben bandajını yosunla birlikte bağlamayı bitirirken uyanmaya başladı. Acı dolu bir iniltiyle yavaşça gözlerini açtı. Doğrulmaya çalıştı ama onu durdurmak için elimi omzuna koydum.

Güve periler çırpındı ve biri kapıya yöneldi. "Kraliçe Nyxia'ya Prens'in uyandığını haber vereyim." Diğeriyse bir bardağa Gece Yarısı şarabı doldurarak bana uzattı.

"Bunu iç." Franco şarabı benden aldı ve yüzünde aniden bir rahatlama belirdi. Gece Yarısı şarabı, ballı pyrus özü kadar etkili olmasa da Franco'nun yarasının hafifliği göz önüne alındığında onun için yeterliydi.

Bardağı elimden alıp bir dikişte bitirdi, sonra çatık kaşlarıyla bana baktı. "Beni... kurtardın. Hem de bir pazarlıkla."

"Demek bilincin yerindeydi."

Başını iki yana salladı, gümüş saçları tuhaf açılarla dağılmıştı. "Sayılır. Umarım çok hayati bir şeyi pazarlık konusu yapmamışsındır."

Dudaklarımı büzdüm. "Ben de öyle umuyorum."

Yüzümü inceledi. "Bunu neden yaptın? Nyxia beni öldürmesine izin vermeden onu alt ederdi. Gölgeleri, Kral Ustrin başka bir hamle yapamadan hem onun hem de muhafızlarının zihnini mahvederdi. Tabii tehdidini yerine getirmeye niyeti olsaydı. Seni tuzağa düşürdüğünü biliyorsun, değil mi?"

O sırada Nyxia'nın kardeşini kurtarabileceği ya da Ustrin'in blöf yapıyor olabileceği aklıma gelmemişti. Şimdi düşününce, güçlü alfanın Prens'i kurtarabileceğini görebiliyordum. Kral Ustrin'in tehdidi sadece benim için sergilenen bir numaraydı. Ben de buna kanmıştım.

Umursamazca omuz silkmeyi denedim. "Belki de pazarlık yapmak istemişimdir."

Dudağının köşesi kıvrıldı. "Benim için mi? Yoksa kendi sinsi planların için mi?"

Kızardım. Güve perinin varlığına rağmen, yatak odasındaki gömleksiz Franco'ya epey yakın durduğumun fazlasıyla farkındaydım. Bilinci yerinde değilken bu durum uygunsuz görünmemişti. Şimdiyse tek görebildiğim onun ateşli ifadesiyle çıplak ve mürekkepli göğsüydü. Çenemi sıktım ve soğukkanlılığımı koruyabilmek için yatağından bir adım uzaklaştım. "Sinsi bir planım olsaydı da sana söylemezdim."

"O zaman benim için yaptığını varsayacağım."

"İstediğini varsayabilirsin ama gece boyunca yataktan çıkmamalısın."

Alaycı bir tavırla dudaklarını büktü. "Ama bu çok sıkıcı. Yatakta benimle olacaksan başka tabii."

Kanat vızıltıları ve kısık kıkırdamalar daha çok kızarmama neden oldu. Belli ki Prens'in utanması yoktu. Kollarımı kavuşturdum ve ona sert bir bakış attım, yine de eğlendiğimi gizleyemiyordum. "Ben bir tıp uzmanıyım ve sen de benim hastamsın. Bu yatakta *tek başına* kalacak ve biraz uyumaya çalışacaksın. Demir yaralanmalarının şakası yoktur."

Gözlerini devirdi. "Peki. Ölümle burun buruna gelme deneyiminin bütün eğlencesini nasıl kaçıracağını çok iyi biliyorsun."

Başımı iki yana sallayarak ona bir bardak daha şarap doldurdum. "Bunu iç, sonra da uyu."

Uzattığım içkiyi alıp bir dikişte bitirdi. Bardağı bana geri verirken yüzünü buruşturdu ve sonra tekrar yastıklarına yerleşti. Gözkapakları ağırlaşıp ifadesi ciddileşti. "Teşekkürler," dedi, "beni düşünerek yaptıkların için."

"Rica ederim." Onu rahatlatmak için omzuna koyduğum elimi çekmek üzereydim ki elini kaldırıp benimkinin üzerine koydu. Eğlenceden sonra odamın kapısında olduğu gibi

gözlerimiz birbirine kilitlendi. Dün geceki öpüşmemizi hatırlamadan edemedim. Ama tabii ki bu öpücüğü Aspen aklıma gelmeden hatırlamam mümkün değildi. Sebep olduğu acıyı, kavgamızı, Kral'a duyduğum tutku ve öfkeyi düşünmeden.

Kalbim sıkıştı ve elimi yavaşça onunkinin altından çektim.

Belki başka bir hayatta Franco'yla aramızda bir şeyler olabilirdi. Ya da başka bir zamanda. Aspen'le aramızdaki sorunları çözemezsek...

Düşüncelerimi tamamlayamadım. Bunun yerine Prens'e gülümsedim. "İyi geceler, Franco."

O da bana gülümsedi, Gece Yarısı şarabı etkisini göstermeye başlayınca yavaşça gözleri kapandı. "İyi geceler, Evelyn."

Yataktan uzaklaştığımda güve perilerden biri bana doğru kanat çırptı. "Bu gece onun başında kalacağız," diye fısıldadı.

Ona teşekkür edip kapıya doğru yöneldim ama varamadan durdum. Kapının eşiğinde duran Foxglove gözlerini uyuyan Prens'e dikmişti ve yüzünde kederli bir ifade vardı.

"İçeri mi geliyordun?" diye sordum hastamı işaret ederek.

Düşüncelerini toparlamak için başını iki yana salladı. "Hayır, seni bulmaya geldim."

Koridorda yanına gittim ama kapıdan uzaklaştığımızda dikkati bir kez daha odaya takıldı.

"İçeri girmek istemediğine emin misin?.."

"Evet." Gözlüğünü düzeltirken yüzü kızarmaya başladı.

Yüzümde beliren sırıtışa engel olamadım. "Prens Franco'dan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Yüz ifadesi hüzünlü bir hal aldı. "Ama çok sevimli birisi, Evelyn, nasıl hoşlanmayayım?"

"Birbirinizi... tanıyor musunuz?"

"Neredeyse tek kelime konuşmadık. Varlığımdan haberdar olduğundan bile şüpheliyim. Ona uzaktan da hayranlık duyabilirim, değil mi?"

Kıkırdadım. "Evet, sanırım duyabilirsin."

"Güzel Prens'in bahsini kapayalım. Seninle Kral Ustrin'le aranda olanları konuşmaya geldim."

"Sen de orada mıydın?"

"Her şeyi gözlemevinden izledim ve o muhafızın Prens'e ne yaptığını gördüğümde neredeyse ölüyordum. Bir perinin diğerine karşı demir kullanması en iğrenç suçtur."

"Perilerin demir kullanabildiğini bile bilmiyordum."

"Ben de öyle. Demire dokunmak bile bir periyi zayıflatmaya yeter. Eminim kılıflı bile olsa demir bir kılıç kullanmak o muhafızı da güçten düşürmüştür. Umarım ciddi bir rahatsızlık geçirir." Sözleri zehir saçıyordu, ben de aynı şeyi hissetmekten kendimi alamadım. Muhafız, Franco'yu bıçakladıktan sonra hareketsizleşmişti, bu yüzden hayatta kalıp kalmadığını merak ediyordum.

"Kral Ustrin'in nasıl olur da demir bir kılıcı olabilir?" diye sordum.

"Muhtemelen savaştan kalma bir şeydir. Bu tür silahlara genellikle unutulmuş alanlarda gömülü halde rastlıyoruz. Orada olduklarını, o demirden aletlerin etrafını çevreleyen toprağın ölmesinden anlıyoruz genellikle. Fakat Ateş'teki çöllerin sayısı düşünülünce silahlar uzun süre fark edilmeyebilirdi."

Başımla onayladım ama aklım Foxglove'un bahsettiği çöle takıldı. Daha önce hiç görmediğim çölü ne zaman gözümde canlandırsam içimde hem hayranlık hem de dehşet uyanıyordu. Ateş Sarayı'nı evim kabul edersem, o çöl de bana ait olacaktı.

"Daha da önemlisi," dedi Foxglove düşüncelerimi bölerek, "yaptığın pazarlık hakkında konuşmalıyız. Gözlemevinden

konuşmalarınızı duyamadım ama Lorelei neleri öne sürdüğünü bana anlattı. Prens'i kurtarmak uğruna büyük planımızı nasıl feda ettiğini de. Seni suçladığımı söyleyemem. Ben de peri Prens'in hayatını kurtarmak için pazarlık yapabilirdim ama... o kadar yol katettik." Omuzları çöktü ve yüzü düştü.

"Planımızı feda ettiğimi sanmıyorum, Foxglove."

Kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Yani tüm bunların tam olarak nasıl işlediğini bilmiyorum, o yüzden yanlışsam beni düzelt. Pazarlık yaptığımda ona annemin duruşmasına katılacağımı söyledim. Bu sözü belirtildiği şekilde yerine getirmeye niyetliyim."

"Ama ona sürgüne gönderilmeyi de kabul edeceğini söylemedin mi?"

"İnsan konseyi zarar görmeden ayrılmamıza izin verirse sürgünü tartışmasız kabul edeceğimi söyledim. Teklif edilmezse sürgünümü kabul edemem ve konsey onlara sunacağım pazarlığı kabul ederse o zaman sürgün teklif etmezler."

Foxglove heyecanla gözlerini açtı. "Ne kadar da zekisin!"

"Dahası da var. Bunu doğru yapıp yapmadığımı bilmiyorum ama niyetin gücünü kullanmaya çalıştım. Konsey zarar görmeden ayrılmamıza izin verirse sürgünümü kabul edeceğimi söylerken biz kelimesinden kastım ben ve annemdi. Böylece Bay Duveau'ya ikimizin adadan ayrılmasına izin vermesi için yalvarmamız gerekirse, Amelie'nin duruşmaya katılmamasının pazarlık üzerinde hiçbir etkisi olmayacak."

Foxglove'un yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi.

"Doğru yapmış mıyım? Niyetin gücünü doğru kullanmış mıyım?"

"Evet, sanırım kullanmışsın. Çok iyi iş çıkardın. Ama sürgüne gönderilirsen geri dönmeyeceğine de söz vermişsin."

"O sözü de tutmayı planlıyorum," dedim. Düşüncesi bile kalbimi parçalıyordu. "Ama en önemlisi, pazarlıkta onun verdiği sözlerdi. Tüm bunları, ben adada kaldığım süre boyunca kendisinin ve konsey perilerinin isyancılara şiddet uygulamayacağına dair verdiği söz karşılığında kabul ettim. Her şey plana göre giderse ve sonsuza kadar Faerwyvae'de kalabilirsem üstünlük bizde olacak. Konsey bize saldıramayacak... Asla."

Ağzı açık kaldı. "Harika, Evelyn. Bu harika bir plan."

"Sence işe yarayacak mı? Yoruma çok fazla mı yer bırakmışım?"

Zihninde çeşitli senaryoları tartıyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana eğdi. "Tam olarak kullanılan kelimelere bağlı, bunun isyancılar ve konsey arasında iç savaş çıkmasını engelleyeceğini sanmıyorum ancak önce onların bize saldırmalarını engelleyecektir. Sadece savunmaya geçtikleri zaman saldırabilecekler."

"O zaman avantajı elimizde tutmamıza yeter bu, değil mi?"

Yatak odama vardığımızda kapıda durduk. Foxglove gülümsedi. "Canım, bence haklısın. Kanla kaplı olmasan sana sarılırdım. Bunun yerine sadece iyi geceler dilemekle yetineceğim. Dört gün içinde yola çıkmaya hazır olabilir misin?"

Birden betim benzim attı. Dört gün hem çok erkendi hem de yeterince erken değildi. Hem duruşmada konseyle yüzleşmeye hazır değildim hem de bu işi bitirmek için sabırsızlanıyordum. Annemi kurtarmak için. Kaderimle yüzleşmek için.

Foxglove devam etti: "Yerleşebilmen için duruşmadan bir gün önce orada olman gerekiyor. Aslında yerleşebilmemiz için desem daha doğru olur. Çünkü kesinlikle seninle geleceğim."

Bu açıklama beni dağınık düşüncelerimin arasından çekip aldı. "Ama sen Sonbahar'ı temsil ediyorsun, Foxglove. Neden benimle annemin duruşmasına gelesin ki?"

Omuzlarını dikleştirdi. "Sen Ateş Sarayı'nın Kraliçesi olacaksın, canım. Kraliyetten biri gibi davranmaya başlasan iyi olur. Hiçbir peri kraliçesi elçisi olmadan insanlarla karşılıklı oturmaz ve sen kendine ait bir elçi bulana kadar, bu görevi üstlenmekten mutluluk duyarım."

"Ama... Aspen sana izin verecek mi?"

Tebessüm etti. "Seni temin ederim ki benim bu konuda seçme hakkım bile olmayacak. Aspen bunun kendi fikri olduğunu düşünecektir."

Kaşlarımı çattım. "Ben o kadar emin değilim. Kral'la aramız... bu sıralar pek iyi değil."

Bana şefkatli bir ifadeyle baktı. "Şu anda işlerin pek de yolunda olmadığını biliyorum ama Kral Aspen sana hiç kimseye vermediği kadar değer veriyor. Güven bana. Aranızdaki sorunları çözeceksiniz."

Onun sözlerindeki iyimserliği ben de hissetmek istiyordum ama bunun üzerine çok düşünmemeye çalıştım. Onun yerine daha önemli konuları ele almalıydım. "Ona planımızdan bahsetmemeyi başarabileceğinden emin misin?"

"Sormadığı sürece ona gerçeği söylememe gerek yok," dedi gerginlikle elleriyle oynarken, "ama ona gerçeği söylemen için sana yalvarıyorum. Umudu olsaydı..."

"Onun umutlanmasını istemiyorum." Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı. "Şu anda kimsenin umutlanmasını istemiyorum. Önce tüm bunların gerçekten işe yarayacağına inanmam gerekiyor. Konseyin şartlarımı kabul etmesini sağlayabilirsem planımızı açıklayacağım. O zamana kadar açıklama yapmak aptallık olur."

"Umutlanmak hiçbir zaman aptallık değildir, Evelyn."

Güçlükle yutkunup sert bir ifade takındım. "Kalbini kırma ihtimali varsa aptallıktır."

BÖLÜM 26

Sonraki dört gün endişeli hazırlıklarımızdan dolayı bir çırpıda geçti. Zamanımın çoğunu odamda, annemin duruşmasında söylemek üzere hazırladığım her kelimenin üzerinden geçerek geçirdiğim için neredeyse kimseyi görmedim. Sadece Lorelei ve Foxglove beni ziyarete geldi, Aspen'in yokluğunaysa çok fazla anlam yüklememeye çalıştım. Onu aramak için odamdan çıktığım birkaç seferde onu hiçbir yerde bulamadım. Taht odasının kapıları günün büyük bölümünde kapalıydı ve Foxglove bana Aspen'le isyancı müttefiklerinin konsey perilerine karşı ilk hamlelerini planlamakla meşgul olduklarını söylemişti.

Belki de Aspen'le konuşmamam en iyisiydi. Onunla konuşacağım zaman ne söylemem gerektiğini hâlâ bilmiyordum. Özür mü dilemeliydim? Bağırmalı mıydım? Aramızdaki kıvılcım tekrar tutuşana kadar dudaklarına mı yapışmalıydım?

Açık olan tek bir şey vardı; o da zamanımızın tükendiğiydi. Onu yakında görmezsem bir daha asla göremeyebilirdim.

* * *

Grenneith'e doğru yola çıkacağımız gün endişeden dağılmış bir haldeydim. Odamda volta atarken, sunacağım pazarlığın şartlarını gözden geçiriyordum. Konseyin teklifime karşı ortaya sürebileceği her türlü argümanı öngörmeye ve bunlara verilecek cevapları planlamaya çalışıyordum. Hem çıldırtıcı hem de umutsuz bir durumdu ve tek isteğim bunun bir an önce bitmesiydi.

Puslu bir günbatımı odamı alacakaranlığa boğarken zihinsel hazırlıklarımı bir kenara bırakarak yolculuğa fiziksel olarak hazırlanmaya başladım. Yarın sabah Grenneith'e varmak üzere gece yola çıkacaktık.

Çantamı hazırlarken sırf titreyen ellerimi meşgul etmek için yanıma daha fazla şey alabilmeyi diliyordum. Fakat tek ihtiyacım olan bir gecelik, iç çamaşırları ve ekstra ayakkabılardı. Selene Sarayı'na vardığımda korsemin halini hatırlayarak bu sefer insan kıyafetlerimi giymeye tenezzül bile etmedim. Ancak Nyxia bana krem rengi ipek bir pantolon ve mavi keten bir bluz ödünç vermişti, kadife pelerinimin altında şu an onlar vardı.

Kapımda neredeyse duyulmayacak kadar sessiz bir tıklama duydum, sanki gelen kişi niyetinden emin değilmiş gibiydi. Kapıyı açtığımda diğer tarafta Aspen'i görünce nutkum tutuldu. Gözlerimiz birbirine kilitlenirken boğazım düğümlendi. Sessizliğe gömüldük, ortamın gerginliğini iliklerime kadar hissedebiliyordum. Hava ağırlaşmıştı, bu gerginlik yanlıştı. Acaba o da aynı şekilde mi hissediyordu?

Boğazını temizledi, sessizlikte bu bile o kadar yüksek çıkmıştı ki irkildim. "İçeri gelebilir miyim?" Sesi o kadar soğuk ve resmiydi ki beni hazırlıksız yakaladı.

Hâlâ kapımın eşiğinde durduğumuzu fark edince birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. "Elbette," dedim en az onun kadar resmi karşılık vermekten nefret ederek.

İçeri girdi ve odamın ortasına doğru ilerledi, sırtı bana dönüktü. Kırmızı pantolon, beyaz gömlek ve –yine kırışmış– bronz bir yelek giyiyordu. Ona uzanmamak, elini sırtına koyup onu bu kadar sarsan her neyse yatıştırmamak için çaba sarf etmek zorunda kaldım. Ona dokunamazdım, hele her şey bu kadar yanlışken. Duruşu, resmiyeti, aramıza koyduğu mesafe. Sorunlarımızı henüz çözemediğimizi anlıyordum ancak

böyle davranması mideme bir ağırlık oturmasına neden oluyordu.

Bunun sebebi sadece Franco'yla öpüşmem olamazdı. Öfkesi bu konudaki diğer duygularına baskın gelmiş olmalıydı. Öfkeyle başa çıkabilirdim. Öfkeli olsaydı kendi öfkemle ona karşılık verebilirdim. Ama bu uzaklık, bu gerginlik... Onlarla nasıl yüzleşeceğimi de bu duruma nasıl geldiğimizi de bilmiyordum. Bana bu kadar soğuk davranmasına neden olacak başka bir şey yapmış olmalıydım.

Bircharbor'dan ayrılmamdan şu ana kadar aramızda geçen her şeyi, tüm konuşmalarımızı düşündüm. Çok şey değişmişti ama...

Sonra başka bir şey daha hatırladım. Annesi ölmüştü ve bu benim hatamdı. Bunu biliyor muydu? Foxglove ya da Lorelei ona itirafımdan bahsetmiş olabilir miydi? Annesinin benden istediği şeyi gitmeden önce ona söyleseydim ölümünü engelleyebileceğimin farkına mı varmıştı? Kanım çekildi ve gerginlikle terlemeye başladım.

Sonunda konuştu ama dikkati önündeki boş duvardaydı. "Seninle Spire'a gelmek istiyorum."

Söyleyebilecek bir şeyler bulmaya çalışırken boğazım kurudu. Bana bakmayı reddetmesinden, bana eşlik etmeyi teklif etmenin ona acı verdiğini anlayabiliyordum. Ama neden? "Peki," dedim sesim titreyerek.

Kalbimin her atışını kulağımda duyarken Aspen hâlâ bana bakmıyordu. Tekrar konuşacağı sırada atılarak ondan önce davrandım. "Annen için üzgünüm."

Bana döndü. "Ne?"

Sertçe yutkundum. "Annen için üzgünüm dedim. Duydum ki... öldürülmüş." Dile getirmediğim sorularım beynimde yankılandı. *Gerçeği biliyor mu? Benim hatam olduğunu biliyor mu?*

Başını onaylar gibi salladı ama hiçbir şey söylemedi.

Tekrar sessizliğe gömüldük. Aspen yumruklarını açıp kapıyordu, ki daha önce onu sayısız kez gergin gördüysem de böyle yaptığını hiç görmemiştim. Hareketi odadaki havayı daha da boğucu hale getirdi. Bunun bir son olduğunu düşünmeden edemedim. Bir daha aramızda hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşündüm.

Keşke bana bağırsaydı. Keşke *ben* ona bağırsaydım. Bu acı verici sessizlik dışında her şeye razıydım.

Gözlerim dolmaya başladığında oda bulanıklaştı. Söylenecek tek bir şey kalmıştı. "Benim hatamdı."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Efendim?"

"Annenin ölümü. Benim hatamdı."

"Anlamıyorum. O öldürüldüğünde sen buradaydın. Nyxia sana kefil oldu. Cobalt'ın senin hançerini çaldığını biliyorum, o..."

Başımı iki yana salladım. "Ölümünü engelleyebilirdim." Titrek bir nefes aldım ve kendimi itirafıma hazırladım. "Bircharbor'dan ayrıldığım gün benimle konuşmaya gelip Cobalt'tan korktuğunu söyledi. Hayatı için endişelendiğini. Onun adına seninle konuşmam, onunla ittifak kurmanı sağlamam için bana yalvardı. Senin onu korumanı istiyordu. Ve ben... sana hiçbir şey söylemedim."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak birkaç metre ötemde durdu. Yüzüme dokunacakmış gibi elini kaldırdı ve kalbim dokunuşunun beklentisiyle hızla çarpmaya başladı. Sanki tek bir dokunuşuyla her şey yoluna girecekmiş gibi bir umut çaktı içimde. Ama dokunuşu yüzüme ulaşmadı. Koridorda yaptığı gibi bana dokunmadan geri çektiği elini yanında yumruk haline getirirken dudaklarını büzdü. "Senin hatan değildi." Öfkesini bastırmaya çalışıyormuş gibi sesi titriyordu.

Boğazım düğümlendi, tiksintisini çenesini sıkmasından ve ellerini iki tarafında yumruk yapmasından anlayabiliyordum. Ona ters ters bakarken beni sakinleştirmesi için ateşime yöneldim. "Belli ki kendi söylediklerine inanmıyorsun," dedim dişlerimi sıkarak.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Annemin ölümüyle hiçbir alakan yok. Biri suçlanacaksa o kişi benim. Aynı istek ve korkularla bana da geldi. Ama ben ona güvenmedim." Yüzünde bir acı ifadesi belirdi. "Ama sen, Evie. Sen suçsuzsun."

Onu anlamaya çalıştım. Sözleri kulağa içten geliyordu ama vücut dili gerçeği ele veriyordu. Bu konuda bana kızgın değilse, o zaman neden benimle aynı odada olmak onun için bu kadar zordu? Neden benim yanımda olmak en son tercihiymiş gibi davranıyordu? Bu soruları tam ona soracaktım ki kapımın önünden ayak sesleri geldi. Gözlerim odamın açık kapısına kaydığında koridordan Foxglove'un yaklaştığını gördüm.

Aspen benden bir adım uzaklaştı ve o rahatsız edici gerginlik paramparça oldu. "Ne oldu?" diye sordu sert bir tonla.

Foxglove, Aspen'i burada bulmayı beklemiyormuş gibi şaşırdı. "Kraliçe Nyxia yolculuğumuz için arabasını hazırladı. Gitme vakti geldi."

Sözleri karşısında ellerim titredi. "Eşyalarımı toparlamayı bitirmeliyim."

"Seninle arabanın orda buluşuruz," dedi Aspen bana bakmadan. Sonra da odamdan çıktı.

Foxglove bilmiş bir gülümsemeyle bana baktı. "Gördün mü, aranızdaki sorunları yakında çözeceğinizi söylemiştim."

Tartışmak için ağzımı açtım ama az önce yaşananları ifade edecek kelimeleri bulamadım. Çünkü dürüst olmak gerekirse, bunların ne anlama geldiği hakkında benim de hiçbir fikrim yoktu.

* * *

Sarayın dışında yuvarlak, beyaz, yanardöner bir araba bizi bekliyordu. Ön tarafta, dudaksız ağızları ve kırmızı gözleri olan ince ve beyaz iki iskelet at vardı. Yaratıkların ikisinin de kafasından sırtının ortasına kadar uzanan bir dizi keskin çıkıntı yelelerinin yerini almıştı.

Nyxia yaratıklardan birinin önünde duruyordu, ellerini atın yüzünün her iki yanına koymuştu ve at Kraliçe'ye sokuluyordu. Kraliçe'nin yüzünde sanki korkunç bir canavarla değil de bir köpek yavrusuyla oynuyormuş gibi mutlu bir ifade vardı. Lorelei arabanın kenarına yaslanıp kollarını kavuşturmuştu ama bizi görünce doğruldu.

Ortada buluştuğumuzda bana sarıldı. Bu hareketi beni şaşırtmıştı –Lorelei'ın sarılmayı sevdiğini bilmiyordum– ama tereddüt etmeden ben de kollarımı onun zarif vücudunun etrafına sardım. "Dikkatli ol," diye fısıldadı.

Ayrıldığımızda bu sefer de Foxglove'a sarıldı. Kucaklaşırken yüzlerindeki endişeli ifadeyi görmek bana bu yolculuğun ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlattı. Sadece insan topraklarına değil, Eisleigh'nin başkenti Grenneith'e gidiyorduk. Grenneith, adada insan nüfusunun en yoğun olduğu yerdi. Orada tanıdıklarım ya da çocukluk arkadaşlarım yoktu. Gerçi artık onlara güvenmek için de bir sebebim yoktu.

Sevgili ustam bana ihanet etmişti.

Kimbilir yabancılar neler yapardı?

Foxglove'la ayrıldıklarında Lorelei sırayla ikimize de baktı. "Her şey için iyi şanslar. Tekrar *görüşeceğiz*." Son kısmı sadece bana hitaben söyledi ve saraya doğru ilerledi.

Yaratıklarına sevgi gösterisinde bulunmaya devam eden Nyxia'ya döndük. Ona yaklaştığımızda bakışları bana döndü. Atı son bir kez okşadı ve kemikli burnunu öptü. "Sylvia'yla

Mernog beslendiler ve yolculuğa hazırlar. Dinlenmeye ihtiyaç duymadan Spire'a kadar gidebilirler ve dönene kadar da bir daha yemek yemeleri de gerekmez."

Ne yediklerini soracaktım ki cevabı bilmek istemediğime karar verdim.

Devam etti. "Herhangi bir nedenle durmanız gerekirse Franco onlarla iletişim kuracaktır. Onu da neredeyse beni dinledikleri kadar dinliyorlar."

Foxglove'la aynı anda aynı şeyi söyledik. "Prens Franco da mı geliyor?"

"Ama o yaralı." Bunu söylediğim anda argümanımın zayıf kaçtığını fark ettim. Bir perinin Franco'nun yarası gibi bir yarayı atlatması için dört gün yeterli bir süreydi.

"O iyi durumda," dedi Nyxia. "Eski sağlığına kavuştu. Ayrıca, Spire'a olabildiğince hızlı ulaşmak istiyorsanız ay kısraklarıyla gitmeniz gerekecek. Ay Sarayı'nda onlardan başka araba çeken yaratık çalıştırmıyoruz."

"Peki bunun... Prens'le ne ilgisi var?"

Nyxia bana ters ters bakınca kullandığım ses tonundan pişman oldum. Ama Aspen ve Franco'nun bir arabada birlikte olma düşüncesi... içimde azımsanmayacak bir korku doğuruyordu.

Foxglove bana dirseğiyle vurdu. "Demek istediği, hangi nedenle onun bize eşlik etmesi onurunu bize bahşediyorsunuz? Eminim böyle bir görev sevgili Prens için son derece önemsizdir."

Nyxia omuz silkti. "Dediğim gibi, ay kısrakları onu dinliyor."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve sözlerinin başka bir manası olup olmadığını merak ettim. Yoksa hâlâ Franco'yu eşim olarak kabul etmemi mi umuyordu?

Nyxia düşüncelerimi görmezden geldi. "Gidebilirsiniz. Kardeşim çoktan arabaya bindi."

"Peki ya Aspen? Henüz gelmedi mi?" diye sordum etrafa bakarak.

"Onun da gelmesine neden hiç şaşırmadım acaba?" dedi Nyxia gözlerini devirerek. "Birini gönderip onu çağırtayım."

Foxglove'la arabaya doğru ilerledik ve önce ben bindim. Franco beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Evelyn, tekrar sana eşlik ettiğim için çok mutluyum. Önceki sefer çok eğlenmiştik, değil mi?" İmalı sırıtışıyla kalbim hızlandı. Yanındaki boş koltuğa ve karşısındaki diğer boş sıraya baktım.

"Bize eşlik etme konusundaki cömertliğine minnettarım," deyip karşısına geçtim.

Sesli bir iç çekişle arabaya binerken Foxglove'un yanakları kızardı. Yanımdaki koltuğa otururken yüzünde hülyalı bir ifade vardı.

"Yolculuğa çıkabilecek kadar iyileştiğinden emin misin?" diye sordum Prens'e imalı bir bakışla.

Hiçbir uyarıda bulunmadan gömleğinin eteklerini kaldırdı ve teninin gereğinden fazlasını bize gösterdi. "Çizik bile yok. İyileştirme konusunda gerçekten yeteneklisin."

Foxglove garip bir kıkırtı çıkarırken ben kızardım ve Prens'in sıkı karnından başka bir yere baktım.

Yeni bir kişi binince araba sallandı. Prens Franco'ya ve yanındaki tek boş koltuğa bakmadan önce Aspen'le gözlerimiz buluştu. "Sen neden buradasın?"

Prens, Aspen'e tatlı tatlı gülümsedi. "Kral Aspen, ne kadar da zevkli bir yolculuk olacak. Biraz sıkışık ama zevkli."

Aspen homurdanarak koltuğa oturdu, boynuzları üstündeki beyaz ipek tavana takılıyordu. Birinden diğerine baktım,

Aspen'in Prens'ten ne kadar uzun olduğunu ilk kez fark ettim ve buna boynuzlarının sağladığı ekstra yükseklik dahil bile değildi. Franco hiç de korkmuş görünmüyordu, gözlerini bana dikmişti.

Aspen'in de bana baktığını hissettim ve bakışlarımı pencereye çevirdim.

Araba hareket etmeye başladı.

"Kral Aspen," dedi Franco, "ben de tam Bayan Fairfield'a iyileştirme yetenekleri için ne kadar minnettar olduğumu söylüyordum. Çok nazik ama güçlü elleri var."

Aspen sinirli bir homurtu çıkarırken Foxglove yine kıkırdadı.

Başımı tekrar pencereye çevirip dişlerimi sıktım. Zorlu bir yolculuk olacaktı.

BÖLÜM 27

Başkent Grenneith daha önce bulunduğum hiçbir yere benzemiyordu. Kaldırım taşı döşenmiş sokaklardan geçerken arabanın penceresinden dışarıyı izledim. Gün yeni ağarıyor olmasına rağmen sokaklar çoktan hareketlenmişti. Yüksek fabrikalar bitmek bilmeyen sıra sıra dükkânların, kasaba evlerinin ve zarif şehir malikânelerinin ardından ufuk çizgisinin görülmesini engelliyordu. Bir otomobilin kaldırım taşları üzerinde mekanik bir canavar gibi kükreyerek ilerleyişini izlerken nefesim kesildi. Bu tür mekanizmalar Anakara'da çok daha yaygındı ancak orada bile nadir bir lüks olarak kabul ediliyorlardı.

Araç gözden kaybolduğunda insanları, güzel elbiselerini ve şık takımlarını, neredeyse bir kraliyet mensubu gibi kurumlanışlarını inceledim. Kendimi buraya ne kadar yabancı hissettiğimi fark ettiğimde mideme bir taş oturdu. Bana böyle hissettiren tek şey iskelet ay kısraklarının çektiği peri arabası da değildi.

Neyse ki kalabalık caddelerde ilerlerken kimse geçtiğimizi fark etmedi.

"Üzerimizde efsun mu var?" Şehre girdiğimizden beri çöken sessizliği benim konuşmam bozdu. Ortamdaki hava gerginlikten korkuya döndü.

"Evet," dedi Franco. Pencereden dışarı bakarken kaşlarını çatmıştı. Bir süre sonra bana baktı, yüzü solmuş ve sararmıştı. "Daha önce hiç insan şehrine gelmemiştim. Etrafta çok fazla demir var."

"Ben bile böyle bir yere daha önce gelmemiştim," dedi Foxglove eliyle burnunu kapayarak. "Bayılacak gibiyim."

"Sadece yarına kadar buradayız," dedi Aspen her zamanki ciddiyetiyle. Çevremiz umurunda değilmiş gibi pencereden dışarı bile bakmıyordu. "Üstesinden geleceğiz."

Gözlerimiz buluşunca ifadesi yumuşasa da birbirimize hiçbir şey söylemedik. Yolculuk boyunca neredeyse hiç konuşmamıştık. Son konuşmamızdan sonra söylenmemiş o kadar çok şey vardı ki herhangi bir kelimenin yeterli olabileceğine inanmıyordum.

Pencereden uzaklaşarak arkama yaslandım. Şehirde ilerledikçe kalbim hızlanıyordu. "Buraya vardığımıza göre, şimdi planımız ne?"

"Gece kalacak bir yer bulmamız gerekiyor," dedi Foxglove. "Kendimizi efsunlayarak tabii. Sonra elçin olarak annenin duruşmasıyla ilgili tüm detayları öğrenmek üzere Spire'a gideceğim. Şu ana kadar yaptığım tüm görüşmelerde Spire'daki duruşmaların öğlen başlayacağı söylendi. Ancak yarın için planlanan başka duruşmalar da varsa, annenin duruşması ilk olmayabilir."

Derin bir nefes alarak gerginliğimi yatıştırmaya çalıştım. "Öncesinde annemi görebilecek miyim? Duruşma başlamadan onunla konuşmak istiyorum."

"Duruşmadan önce Spire'ın yakınına bile gitmen güvenli olmayacaktır," dedi Aspen. "Biri seni görürse büyük ihtimalle hapse atılırsın."

"Ben seni götürürüm," dedi Franco. "Kuzgunlar birçok yere sızabilir. Anneni ziyaret etmeni ayarlayabilirim. Hiçbir sorun çıkmaz."

"Bunu bilemezsin," dedi Aspen sinirlenerek. "Astarı yüzünden pahalıya gelebilir."

"Bence annesini duruşmadan önce son kez göreceği anlamına geliyorsa her şeye değer," diye karşı çıktı Franco.

Bir Aspen'e, bir Franco'ya baktım, keşke her fırsatta birbirlerine karşı çıkmayı bıraksalardı. "Ne gerekiyorsa yaparım," dedim. "Beni yakalayıp hapse atsalar bile umurumda değil. Bu gece onu görmek istiyorum."

Franco bana doğru eğilerek bir elini dizime koydu. "İsteğini yerine getireceğim."

Aspen çenesini sıktı, Prens elini dizimden çekene kadar gözlerini Franco'nun elinden ayırmadı. "Hepimiz isteğinin gerçekleşmesini sağlayacağız," dedi Aspen dişlerinin arasından, "özgürlüğünün son gecesini heba etmeye bu kadar heveslisin madem."

Özgürlüğümün son gecesi. Planımın başarı şansının yok denecek kadar az olduğu düşünülürse büyük ihtimalle haklıydı.

* * *

Şehrin eteklerinde, kalabalıktan yeterince uzakta ama Spire'ın çok da dışında olmayan bir yerde iyi bir otel bulduk. Foxglove diğer insanlara uyum sağlamama yardımcı olması amacıyla beni hafif bir efsunla sarmaladı –kıyafetlerimin biraz daha az peri görünmesini sağladığını varsaydım– ve üç erkek refakatçim de kendilerini efsunladı. Elbette ben onların efsunlarının etkilerini göremiyordum ama otele girdiğimizde karşılaştığımız bakışlar dehşet değil merak doluydu.

Her birimiz kendimize ait odalara geçtik, ki bunun için minnettardım. Bir yanım odayı paylaşmaya zorlanacağımı ve kiminle kalacağımı seçmek zorunda bırakılacağımı düşünüyordu. Bu noktada, büyük olasılıkla Foxglove'u diğer iki erkeğe tercih ederdim. Ayrılmadan önce Aspen'in odamdaki tuhaf davranışlarını hâlâ unutamıyordum. Sanki bana dokunma-

ya dayanamıyormuş gibi elini geri çekmeden önce bana nasıl uzandığını her hatırladığımda çileden çıkıyordum.

Böyle davranmasının nedeni annesinin ölümü konusunda beni suçlaması değilse gerçekten de Franco'yla öpüşmeme mi takılmıştı? Elbette böyle bir yanlış anlaşılma, onun bu derece iğrenmesine neden olmazdı. Eşimi bir daha göreceğimi düşünmemiştim. Hatta Franco'yu öptüğümde Aspen'in başka biriyle evlenmiş olduğunu zannediyordum. Demir aşkına, onun *evlendiğini* sanıyordum.

Dişlerimi sıkarak küçük otel odamda volta attım. Artık yalnız olduğum için kızgınlığımı dışa vurabiliyordum, gerçi bir yere varmamı sağlamıyordu. Hiçbir cevap bulamıyordum. Tek bildiğim, annemin duruşmasından önce sonu kavgayla bitse bile Aspen'i benimle konuşmaya zorlayacağımdı. Belki de bir kavga bana iyi gelirdi. Kavga. Ateşli bir öpüşme. Yazgımla yüzleşmeden önce pervasız bir tutkunun son gecesi.

Yazgım.

Bu düşünce beni hızla kendime getirdi ve dar ama sağlam yatağa oturdum. Üzerime aniden çöken yorgunlukla omuzlarım düştü. Beni bekleyen zorlu görev başımı döndürüyordu. Gözlerim odadaki tek pencereye kaydı; karşımda uzayıp giden şehrin ve gökyüzüne uzanırken siyah dumanlar püskürten bacaların manzarasına baktım.

Görüş alanımın sağında, merkez kulesi onlarca kat yüksekliğe ulaşan uzun, taş bir bina duruyordu. Spire. Spire'ın Eisleigh'deki en eski mimari yapılardan biri olduğunu, insanların buraya ilk yerleştiği zamanlarda bir kale olarak inşa edildiğini öğrendiğimi hatırladım. Sadece perilerle olan savaşı değil zamanın yıpratıcı etkilerini de atlatabildiğine bakılırsa binanın bir hapishaneye dönüştürülmüş olması şaşırtıcı değildi. Bildiğim kadarıyla kulenin en üst katında hapishane hücreleri, en alt

katındaysa mahkeme salonları bulunuyordu. Gözlerim kulenin en yüksek noktasına kilitlendi ve annemin ne durumda olduğunu bilmeyi diledim.

Foxglove, Spire'a doğru yola çıkmıştı bile. Yakında ihtiyacımız olan tüm bilgileri edinecekti. Mahkeme salonunun yerini, duruşma zamanını. Bu sırada Franco binanın en yüksek kısmına uçacak ve annemi bulacaktı.

Sonra da bu gece hapishaneye sızacaktık.

BÖLÜM 28

Spire'a ulaştığımızda şehrin sokaklarına gecenin karanlığı çökmüştü. Grenneith'in sabahki gürültüsünden eser kalmamış, yakındaki tavernalardan ara sıra yükselen neşeli çığlıklar dışında şehre akşam sessizliği çökmüştü.

Prens Franco kuzgun formunda tepemde uçarken Aspen yanımdan ayrılmıyordu. Binanın yan tarafına ulaştığımızda, Foxglove gölgelerin arasından çıkıp bizi selamladı.

"Her şey yolunda," dedi ama elleriyle oynaması sözlerine güvenmemi engelliyordu.

Kaşımı kaldırdım. "Endişelenmem gereken bir şey var mı?"

İç çekti. "Endişelenmeyecek bir şey var mı ki? Bu binadaki demir, her an eriyip bir su birikintisine dönüşecekmişim gibi hissetmeme neden oluyor."

Yol arkadaşlarım için burada olmanın ne kadar zor olduğunu hatırladım. En azından Franco ilk geldiğimizde verdiği tepkiyi kısmen de olsa atlatmış görünüyordu. Kanatlarının yumuşak hareketlerinden onun ya da büyüsünün şehrin kötü etkilerinden mustarip olduğu kesinlikle anlaşılmıyordu. Aspen de iyi idare ediyora benziyordu. Foxglove ya da Lorelei gibi perilere kıyasla iki kraliyet mensubunun daha güçlü olup olmadığını merak ettim. Belki de daha güçlü periler peri duvarından uzakta olmaktan daha az etkileniyorlardı.

"Detaylar neler?" diye sordu Aspen.

"Maven Fairfield'ın duruşması yarın öğlen yapılacak ve günün ilk duruşması olacak. Mahkeme salonunun yerini de

öğrendim. Duruşma başlamadan hemen önce oraya varmış olacağız."

"Peki ya annem?" diye sordum. "Şu an nerede?"

Siyah kuzgun yavaş daireler çizerek alçalmaya başladı ve az sonra Prens Franco yanımda belirdi. Kendini toparlayana kadar ayaklarının üzerinde dengesizce sallandı. "Burası ne boktan bir yer böyle. Normalde uçarken hiç başım dönmez."

"Evie'nin annesi nerde?" diye sordu Aspen, biraz sinirlenmişti.

"Dördüncü hücre, yedinci oda," dedi Prens. "O kattaki tek mahkûm o ve gardiyanlar her saat başı nöbet değiştiriyor. Saat on bir olunca, ben Evelyn'i hücre bloğuna uçurmadan önce on dakika bekleyeceğiz. Gece yarısı olmadan da oradan çıkacağız."

Aspen yanımda gerilirken dikkatimi onun söylediği başka bir şey çekmişti. "Beni *uçuracağını* söylerken ne demek istedin?" diye sordum.

"Kanatlı formuma geçeceğim ama sadece kısmen. Böylece boyutumu koruyacağım. Sonra seni yukarı taşıyacağım ve hücre bloğunun dışında kalan koridordaki pencereden geçireceğim. Kule salonundaki pencereler eski ve camları yok."

"Uçacaksın. Benimle. Ben... kollarındayken."

"Bu çok tehlikeli," dedi Aspen, Franco'ya doğru bir adım atarak.

Franco onun bakışlarını umursamaz bir sırıtışla karşılık verdi. "Daha önce kimseyi düşürmedim."

"İçeri girmemizin başka bir yolu olmalı."

Franco, Spire'ın tepesini işaret etti. "Yani, binanın merkez kulesinden yukarı doğru birkaç hücre bloğunu geçerken gardiyanların bizi fark etmemesini ummak gibi bir yol mu?"

"Peki ya efsunla görünmez olsak?" diye sordum.

Franco şaşkınlıkla gözlerini belertti. "Faerwyvae'de bile görünmezlik büyülerini yapmak yeterince zor. Demirle dolu bir binada ikimizi de görünmez yapamam."

Aspen ellerini havaya savurdu. "Ama hiçbir problem olmadan kanatlı formuna geçebiliyorsun."

Franco meydan okurcasına Aspen'e doğru bir adım attı. "Şekil değiştirmek kanımda var. Fazla büyü kullanmamı gerektirmiyor. Bunu senin de bilmen gerek, Geyik Kral."

Aspen, Prens'e şekil değiştirme hakkında tam olarak ne bildiğini göstermenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu ama bunun yerine çenesini sıkıp bana baktı. "Seçim senin, Evie. Anneni görmek istediğini biliyorum ama hayatını *onunla* riske atmamanı tercih ederim," dedi ve Prens'e kaşlarını çatarak baktı.

Tekrar bana baktığında gözlerindeki endişeyi gördüm ve ne diyeceğimi bilemedim. Tam o sırada şehir merkezinden çan sesleri gelmeye başladı ve saatin on bir olduğunu anlamak için çan seslerini saymama gerek yoktu. Çan sesleri durduğunda omuzlarımı kararlılıkla dikleştirdim. "Bu riski alacağım."

Bunun üzerine Franco titremeye başladı ve sırtından bir çift devasa siyah kanat çıktı. Boynunda ve omuzlarında birkaç tüy belirse de vücudunun kalanı aynıydı. Bana göz kırpıp kolunu uzattı. "Hadi gidelim."

"On dakika bekleyeceğini söylemiştin," dedi Aspen.

"Evet ama *burada* beklemeyeceğim. Biri bizi fark etmeden gölgelere karışmalıyız."

Aspen'in çenesi seğiriyordu. "Peki. Ben burada nöbet tutacağım ve kimsenin size doğru gelmediğinden emin olacağım."

Foxglove elleriyle oynuyordu. "Sanırım ben de binanın önünde nöbet tutmalıyım."

Aspen onu onaylayıp binanın duvarına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ama bakışları hâlâ üzerimdeydi. Kendimi

zorlayarak Franco'nun kolunu tutana kadar gözlerimi onunkilerden ayıramadım.

Binanın arkasından dolandık ve bakımlı bir ağacın dalları altında bekledik, geçen her dakika nabzım daha da hızlanıyordu. Nihayet Franco eğildi ve "Zamanı geldi," diye fısıldadı.

Titrek bir nefes aldığım sırada Franco beni kendine doğru çekerek kollarını belime sardı. Kollarımı boynuna doladıysam da ona bakmadım.

"Hazır mısın?"

Başımla onayladım.

Franco'nun devasa kanatları gecenin serin havasında çırpınırken gökyüzüne fırladık. Daha da yükseldiğimizde çığlık atmamak için kendimi tuttum, altımda gitgide uzaklaşan zemine bakmamak için gözlerimi kapadım. Midem bulandı, kusacakmış gibi hissettim.

Ağırlığımızın yana doğru eğildiğini hissetmeden önce yeterince yükseklik kazanmamız sadece birkaç saniye sürdü. Franco kanatlarını etrafımıza doladı ve gözlerimi açtığımda bir pencereden geçip uzun, dar bir salona girdiğimizi gördüm. Bir hamleyle bizi savurarak durdurdu ve diğer taraftaki duvara çarpmamızı engelledi.

"İşe yaradığına sevindim," diye fısıldarken elimi alnıma koyarak başımın dönmesini engellemeye çalıştım.

Franco işaretlenmemiş bir kapıyı işaret etti. Hücrelerle kaplı loş bir odaya girdik. Pisliğin ve yıkanmamış bedenlerin küflü kokusu burnuma doldu ama Franco'nun dediği gibi, bu koğuşta sadece bir mahkûm vardı.

Franco elimi sıktı. "Kapının önünde nöbet tutacağım."

Yalnız kalınca hücreye doğru ilerledim ve annemi bir karyolada uyurken buldum. Bay Duveau, söz verdiği gibi ona iyi olanaklar sağlamış olmalıydı. Yarısı yenmiş yemek tepsileri ve

bir fincan çay basit bir masanın üzerinde dururken annem üzerinde kalın yün bir battaniyeyle uyuyordu.

Yan tarafta aniden beliren bir varlık korkmama sebep oldu. Aspen yanımda duruyordu ve bunu nasıl yapabildiğini anlamam zaman aldı. Bağ sayesinde buradaydı, etrafında yine aynı mor aura vardı. "Seni yalnız bırakmayacağım," dedi rahatlatıcı bir sesle. Ancak yüz ifadesi, ses tonunun maskelemeye çalıştığı endişesini ele veriyordu.

"Nöbet tutacağını sanıyordum?" diye fısıldadım.

"Bu her neyse... gittikçe uzmanlaşıyorum. Artık aynı anda iki yeri de görebiliyorum. Böylece nöbet tuttuğum yerde endişe verici bir şey fark edersem seni gerçekten uyarabilirim."

Başımla onayladım, yanımda olması beni rahatlatmıştı. Hatta son birkaç günün gerginliğini unutmama bile yetmişti.

Gözleri benden anneme kaydı. "Sizi yalnız bırakayım." Daha fazlasını söylemek ister gibi tereddüt etti ama sonra ilerledi ve kapının yanında beklemeye başladı.

Dikkatimi anneme çevirerek parmaklıklara yaklaştım. "Anne."

Kıpırdandı ve ayağa fırlamadan önce çatık kaşlarıyla bana baktı. "Evelyn! İyisin."

Annem parmaklıklara yaklaşırken gözyaşlarıma hâkim olamadım. Aramızda ikinci kez parmaklıkların olması kalbimi kırıyordu ama yakında özgür olacağını bilmek beni biraz olsun rahatlattı. Birkaç saat sonra buradan çıkacaktı.

Sonra da üç seçenekten biri gerçekleşecekti: Ya Faerwyvae'ye dönmemize izin verilecekti, ya sürgün edilecektik ya da... öldürecektik.

"Gerçekten de geri döndün," dedi. Sesinden hayal kırıklığı sızıyordu. "Bir yanım dönmemeni diliyordu. Faerwyvae'e dönüp bir daha arkana bile bakmamanı istiyordum."

"Seni idama terk edemeyeceğimi biliyorsun."

İç çekti. "Biliyorum." Gözlerini benden ayırarak etrafıma baktı. "Ablan nerede?"

Gözlerindeki umut ışığı karşısında altdudağım titredi. O umut ışığını ya gerçekle ya da yalan söyleyerek kıracaktım. Ancak artık gerçeği öğrenmesinin zamanı gelmişti. Yarın ne olursa olsun gerçeği öğrenecekti zaten.

"Amelie gelmiyor."

Bir anlığını şaşkınlıkla gözleri irileşti. "Neden? Özgürlüğü mü seçti... yoksa başka bir şey mi oldu?"

Ellerimin titremesini engellemek için parmaklıkları tuttum. "Sonbahar'a varmamızdan kısa bir süre sonra, Amelie aşkına karşılık adını bir peri erkeğiyle takas etti. Zorlandığı için mi gelmediğini yoksa..."

"Yoksa kendi tercihi mi olduğunu bilmiyorsun." Annemin gözleri yaşlarla doldu. "İki türlü de artık bir anlamı yok sanırım."

"Evet, sanırım yok. Gerçek şu ki o gelmeyecek ve Bay Duveau bunu ikimizi de idam etme fırsatı olarak görecek."

Bir elini kalbine götürürken ben de parmaklıklardan uzanarak diğer elini tuttum.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Şaşkınlıkla gözleri açıldı. "Ne yapacaksın?"

Göz ucuyla Aspen'e bakıp durduğu yerden bizi duyup duymadığını merak ettim. "Ne gerekiyorsa."

Annem çenesini kaldırdı. "İşte sende görmek istediğim ateş buydu."

Onun bu gururlu bakışı içimi daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir başarı hissiyle doldurdu. Bay Meeks'in övgülerinden ya da zekâmla ilgili aldığım herhangi bir iltifattan daha önemliydi. Şu an annem beni olduğum gibi görüyordu ve

sonunda onun başından beri hep bu halimi gördüğünü anladım. Bunu göremeyen kişi en başından beri bendim. Gerçeği kabul etmeyi reddeden bendim.

Hayatlarımızın belki de son saatlerinde nihayet birbirimizi anlamıştık. Bana ve Amelie'ye karşı başından beri dürüst olmasını dilerken kalbim sızladı. Bu bir şeyi değiştirir miydi ki?

Artık bunları düşünmek için çok geçti.

"Sence mutlu mudur?" diye sordu annem. "Pazarlık ettiği aşk buna değer miydi?"

Tekrar ona yalan mı söylesem yoksa gerçeği mi açıklasam diye düşündüm. "Emin değilim, anne. Karşılığında aldığı sevgiye değdiğini düşünmüyorum ama bundan sadece kendisi emin olabilir. Ama benimle konuşmuyor. Onun... artık eskiden olduğu Amelie olduğunu sanmıyorum. Sanırım pazarlık ve Bağ onu değiştirdi."

Annem başını iki yana salladı, bakışlarını yere çevirirken yüzünde kederli bir ifade belirdi. Sonra tekrar bana baktı. "Peki ya sen? Sen Faerwyvae'de mutlu muydun? Yoksa düşündüğün kadar kötü müydü?"

Sorusu karşısında afalladım. En azından bu konuda tamamen dürüst olabilirdim. "İlk başta nefret ettim ama sonra... hiç beklemediğim bir şey oldu."

Yüzü aydınlandı ve dudakları sanki gülümseyecekmiş gibi kıvrıldı. "Peki ya birlikte olmaya zorlandığın peri? Sana iyi davrandı mı?"

Aspen'in gözlerinin odanın diğer ucundan bana kilitlendiğini hissedebiliyordum, belki de daha çok Bağ'ımız aracılığıyla anlıyordum bunu. Bir yanım sırf ona inat olsun diye bu konuda konuşmak istemiyordu ama saklayamayacağım bir gerçek vardı. Annem bilmeyi hak ediyordu. Hatta Aspen de bilmeyi hak ediyordu. "Beklemediğim şey oydu."

Gözleri yaşlarla doldu ve kısık sesle konuştu. "Onunla mutlu oldun mu?"

Boğazımda bir yumru oluştu ve birkaç dakikalığına felç olmuş gibi hissettim, Aspen'in hâlâ tahmin ettiğim kadar dikkatle bizi dinleyip dinlemediğini merak ettim. Kelimeler dudaklarımdan dökülmemekte direniyordu, bu yüzden sadece hafifçe başımla onayladım.

"Âşık mı oldun?"

Sözleri beni mahvetti, duvarlarımı yıktı; eşimle aramda yanmaya devam eden ve aramızdaki gerginlik karşısında kendimi kaybetmemi engelleyen tek şey olan öfkemi söndürdü. Yüzüm düşünce annem sorusunun cevabını aldı. Kollarını uzatarak beni kendine çekti. Aramızdaki parmaklıklara rağmen kucaklaşmanın bir yolunu bulduk ve ağlamaya başladım. Aspen'e hiç söyleyemediğim, belki de hiçbir zaman söyleyemeyeceğim sözler için ağladım. Belirsiz geleceğim için, annemin tehlikeli kaderi için ağladım.

Annem saçlarımı okşadı ve yumuşak sesiyle beni yatıştırarak gözyaşlarımı dindirdi. Bir süre sonra kendime gelmeyi başarsam da annemi bırakmaya bir türlü cesaret edemedim.

"Nasıl bir yer?" diye sordu fısıltıyla.

Yüzünü görecek kadar geri çekildim. "Ne demek istiyorsun?"

Sesinden hüzünlü bir merak yayılıyordu. "Faerwyvae."

Birden bunca zamandır hayatta olmasına rağmen, adadan Anakara'ya gidip geldiğini ama duvarın ötesine hiç geçmediğini fark ettim. Farklı sarayların nasıl olduğu, farklı mevsimlerde ve iklimlerde seyahat etmenin nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonbahar'ın canlı turuncu yapraklarını ya da Ay'da farklı görünen ay ve yıldızları hiç görmemişti.

Ben de ona anlattım.

BÖLÜM 29

Faerwyvae'in güzelliklerini ve dehşetlerini anlatırken annemin dudakları memnuniyet dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ona pucaları, kelpie'yi ve On İkinci Saray'ı anlattım. Ballı pyrus ve peri şarabıyla ilgili deneyimlerimden bahsettim, peri yemeklerini ve kıyafetlerini tarif ettim. Hikâyelerime o kadar daldım ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Ancak koridorda bir ses duyunca bir sonraki saate, muhafızların nöbet değişimine ne kadar zaman kaldığını merak etmeye başladım. Başımı kapıya doğru çevirdim ama Aspen'den hiçbir iz bulamayınca şaşırdım. Ne zaman gitmişti? Annemle konuşmamın çoğunda onun varlığını hissettiğime yemin edebilirdim. Belki de söylediğim bazı şeylerden rahatsız olmuştu. Belki de ona karşı hâlâ hissettiğimi ima ettiğim duygulardan hoşlanmamıştı.

Anneme dönmeden önce kaşlarımı çatarak kapıya baktım. Aspen'in onun yanında vücut bulduğunu ve neredeyse adımı söylemek üzere olduğunu görünce yerimde zıpladım.

"Ne..."

"Birileri geliyor," dedi. "Foxglove birkaç kişinin ön kapıdan girdiğini gördü. İçlerinden birinin Henry Duveau adında bir adam olduğunu söyledi."

Aspen geldiği gibi aniden ortadan kayboldu ve beni konsey üyesinin neden burada olduğuna dair düşüncelerimle baş başa bıraktı. Burada mıydı? Bu saatte? Neredeyse gece yarısı olmuştu!

Kapı aniden açıldı ve Franco içeri girdi. "Gitmeliyiz. Hemen."

Peri Prens'i gören annemin gözleri fal taşı gibi açıldı. Annemin ellerini tuttum ve kelimeler dudaklarımdan dökülmeye başladı. Neden şimdi bunları söylemek zorunda hissettiğimi bilmiyordum ama söylemeliydim. "Umarım seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsundur. Seni üzdüğüm her an için özür dilerim. Seni hiç dinlemediğim için özür dilerim. Sana ve zanaatına saygı duymadığım için özür dilerim. İsyan ettiğim için özür dilerim."

"Evelyn, acele etmeliyiz." Franco kollarını belime doladı ama ben annemin ellerine daha sıkı sarıldım.

"Ben üzgün değilim," dedi annem gözyaşlarının arasında bana gülümseyerek. "İsyan etmek sana bağımsız olmayı öğretti. Sen farkına bile varmadan sana ateşi öğretti."

Gözyaşlarımı tutamazken annemin görüntüsü bulanıklaştı. Franco beni yeniden çekiştirdi ve bu sefer ona izin verdim. "Seni seviyorum," diye bağırdım. "Yarın görüşeceğiz."

Odadan hızlıca çıkıp koridora geçmeden önce onun da bana aynı şekilde karşılık verdiğini hayal meyal duydum. Hızlıca diğer tarafa doğru ilerlerken Franco beni daha sıkı kavradı. Pencereye doğru koşmaya başladı. Beni yakınında tutarak pencereden atlamadan önce korumaların basamaklardan hızla çıktığını gördüm. Hiç durmayacakmış gibi düşmeye başladığımızda bunun sonumuz olacağından emindim. Derken Franco'nun kanatlarının çırpınışını duydum ve ivmemiz değişti.

Franco'ya tutunurken kalbim çarpıyordu, o bizi uçurdukça Spire görüş alanımızdan çıktı. Saat gece yarısı olduğunda Spire'dan birkaç blok ötedeki bir ara sokağın gölgesinde durduk. Bir şeylerin ters gitmesi durumunda daha önce buluşmak için anlaştığımız yerdeysek bir değirmenciyle bir fırıncı

arasındayız demekti. Yakındaki çöp bidonunda bayat ekmek kalıntılarının kokusunu alabiliyordum.

Franco beni yere bıraktığında ara sokağın duvarına yaslandım, yönümü bulmaya çalışırken başım dönüyordu. Fareler ya da aşağıdaki taşan çöp kutuları beni endişelendirmiyordu bile. Tek düşünebildiğim ciğerlerime hava doldurmak, nabzımı yavaşlatmaktı.

Sonunda konuşabileceğimi hissettiğimde, "Ne oldu? Gardiyanların devriyesi neden erkene alındı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bugün bütün öğleden sonra onları izledim. Saatinden önce tek bir devriyeye bile çıkmadılar ve yemek dağıtmak ya da mahkûmlara duruşmalarına kadar eşlik etmek dışında hiçbir gardiyan önceden belirlenen saatteki nöbet değişiminin dışına çıkmadı. Bu geç saatte, olanların hiçbiri olmamalıydı."

Bunun Henry Duveau'nun gelmesiyle bir ilgisi olup olmadığını düşünmeden edemedim. "Başka bir şey oldu mu?"

"Benim gördüğüm kadarıyla, hayır."

Karanlık bir siluet sokağa girdi ama onun Aspen olduğunu hemen anladım. Bana doğru koştu ve yüzümü ellerine aldı. Dokunuşu beni şaşırttı ve o da hareketi üzerine ikinci kez düşünür gibi oldu. Doğrulup ellerini yüzümden çekti ama bana yakın durmaya devam etti. "İyisin."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır ama Foxglove beni endişelendirdi. Gördüğü adamın varlığının endişelenmesi gereken bir şey olduğunu düşünüyor gibiydi."

"Böyle düşünmesi normal olabilir," dedim. "Gardiyanlar çok erken döndüler. Kaçmadan önce bizi görmüş olabilirler."

"En azından güvendesin."

Gözlerim Aspen'inkilere kilitlendi, anneme onun hakkında söylediğim sözler zihnimde çınlıyordu. Ne ima ettiğimi anlamış mıydı? Gözyaşlarımın ona ne ifade ettiğini? Kimbilir neleri duymuştu. Ya da ne kadar süre orada kalmıştı.

Franco boğazını temizledi. "Geri gidip gardiyanları neyin tetiklediğini öğrenmeye çalışacağım. Burada bekleyin. Endişelenmemiz gereken bir şey olursa size haber veririm."

"İyi fikir," dedi Aspen.

Prens tamamen kuzgun formuna geçti ve uçup beni Aspen'le yalnız bıraktı. Bakışlarımı yüzünden kaçırdım. "Foxglove iyi mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Otele farklı bir yoldan döndü. Ona önce seni bulmak istediğimi söyledim."

"Endişeliyim," dedim. "Bay Duveau, ailemin adının yer aldığı Miras Bağı'nı elinde tutan konsey üyesi. O iyi bir adam değil."

"Sence annene zarar verir mi?"

Omuz silktim. "Benimle bir pazarlık yaptı; duruşmaya katılacağıma söz verdiğim sürece, duruşmadan önce ne istersem yapabilecektim. Bu süre zarfında anneme zarar vermeyeceğine söz verdi."

Sessizliğe gömüldük ve bununla birlikte Aspen'le aramdaki enerji de odamda olduğu haline döndü. Gerildi, parmakları seğirdi ve ellerini yumruk haline getirdi.

Konuştuğunda sesi alçaktı. Gergindi. "Annene söylediklerinde ciddi miydin?"

Gözlerimi ona çevirdim, nefesim kesildi. "Hangi konuda?"

"Benimle mutlu olduğun."

Boğazımdaki yumruyu görmezden gelerek tereddütle onu onayladım. "Bu seni rahatsız mı etti?"

Kaşlarını çattı ve yüzünde acı çekermiş gibi bir ifade belirdi. "Neden rahatsız etsin ki?"

İçimde yükselen öfkeden dolayı yanaklarım kızardı. Bu rahatsızlıktan, aramızdaki bu ayrılıktan çok yorulmuştum. "Bilmiyorum, Aspen, neden rahatsız etsin? Neden beni korumaya çalışıyorsun, güvende olduğumda rahatlıyorsun ama sonra benimle yalnız kaldığında bıkmış gibi davranıyorsun?"

"Bıkmış gibi davranmıyorum."

"O zaman olay ne? Neden sürekli bunu yapıyorsun?" dedim ve titreyen yumruklarını işaret ettim.

Dişlerini sıkarak konuştu. "Sen kollarımda olmadan yanında durmak imkânsız geldiği için buna dayanamıyorum."

Yüzünü inceledim ve sözlerini duruşuyla, gergin omuzlarıyla bağdaştırdım. "Bu kötü bir şey mi?"

"Evet, senden uzak durmak için gösterdiğim çabanın göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissettirmesi kötü bir şey."

Zihnimde binlerce soru belirdi. *Neden benden uzak durmaya çalışıyorsun? Neden sana bu kadar çok acı çektiriyorum? Neden hem beni istiyormuş gibi konuşup hem de benden nefret ediyormuş gibi davranıyorsun?* Ama hiçbirini dile getiremedim. Düşüncelerimi hizaya sokmaya çalışırken hissettiğim tek şey gözyaşlarım ve titrememdi.

Aspen gözlerini kapayıp iç çekti. Bununla birlikte sertliğinin bir kısmı da kayboldu. "Buradaki son gecen olduğu için kötü bir şey."

Neredeyse ona karşı çıkacak ve planımı açıklayacaktım. Ama planımın gerçekleşmeme olasılığından korkarak sustum.

Aspen konuşmaya devam ederken sesi titredi. "Birlikte olmayı tercih edeceğin başka biri var mı yok mu emin olmadığım için kötü bir şey."

Gözümden bir damla yaş aktı, neden ağladığımı hiç bilmiyordum. Nefes bile almadan konuştum. "Başka birisi yok."

Çenesi kasıldı. "Kimse mi? Adadaki son anlarını birlikte geçirmek isteyeceğin başka kimse yok mu?"

İçimdeki öfke yeniden alevlendi ve ona doğru bir adım attım. "Hayır, Aspen, başka kimse yok. Başka hiç kimse olmadı ve olmayacak da."

İfadesinde bir parça da olsa savunmasızlık vardı. "Ay Prensi bile mi?"

İçimdeki öfke artmaya devam ediyordu. "Hayır. Bunu bana nasıl sorarsın?"

"Onu öptün," dedi dişlerini sıkarak. "İkinizi birlikte gördüm. Sonra da onun hayatı için pazarlık yaptığını, özgürlüğüne dair son şansını onun için takas ettiğini gördüm. Yaralandığında sanki dünyada kalan tek kişiymiş gibi ona koşmanı izledim. Sonra da onu buraya getirdin."

"Onu buraya getirmeyi ben seçmedim," dedim. "Nyxia istedi. Ama burada olmaya hakkı var çünkü o benim arkadaşım. Hayatı için pazarlık yaptım çünkü doğru olan buydu. Yaralarını tedavi ettim çünkü benim hastamdı."

"Peki ya onu öpmen?"

Suçluluk duygusu beni ele geçirdi ve kendimi savunmak, o ana yol açan tüm yanlış anlamaları ve hataları ona anlatmak istedim. Beni affetmesi için yalvarmak, aslında öpmek istediğim tek kişinin o olduğuna onu ikna etmek istiyordum. Ama suçluluğumun altında sakin bir sıcaklık vardı, çok daha doğru gelen bir şey. "Evet, Aspen. Prens Franco'yu öptüm. Çünkü o anda ve o durumda onu öpmek istedim."

Gözlerini kısarak bana baktı ama karşısında ezilmeyi reddettim.

Sesimdeki titremeyle savaşarak devam ettim. "Evlendiğini düşünüyordum. Evleneceğine dair sana söz verdiren benim,

evet ama yine de bu beni yıktı. İçten içe öldürdü. O gece gülümseyecek, dans edecek ya da birini öpecek iradeyi bulmuş olmam bile mucize. Sonunda ikimizi de incitmiş olsa bile, düğün gecende neşelenecek bir şeyler bulmayı başardığım için pişmanlık duyamam. Pişmanlık olanları değiştirmeyecek ve gerçek şu ki, sana bir açıklama borçlu değilim. Maddie Coleman'la evlenmiş olsaydın senin de bana bir açıklama borçlu olmayacağın gibi. Biz birbirimizin malı değiliz."

"Beni böyle mi görüyorsun?" dedi. "Sana sahip olmak isteyen biri gibi mi?"

"Hayır, tam da bu yüzden kendimi senin önünde küçük düşürmeyeceğim. Hiçbir zaman bir erkeğin malı olmak istemediğim gibi bir başkasının benim olmasını da istemedim. Sen de ben de geçmişte seçimlerimizi yaptık ancak ilişkimiz –tabii ilişkimiz varsa– şimdiki zamanda. Adını sana karşı kullandığımdan beri aramızdaki bir şeylerin doğru gitmediğini hissettiysen üzgünüm ama o zamandan bu zamana kadar bulduğum huzur kırıntıları için özür dileyemem, hatta aramızdaki her şeyin sona erdiğini düşünürken başka bir erkeği öptüğüm için de."

Söylediğim gerçekler aramızda asılı kaldı ve yüzündeki sert ifade, ilk içgüdümü dinleyip yalvarmalı mıydım diye düşünmeme neden oldu. *Hayır*, dedim kendime. *Aşk için yalvarmayacağım.*

Sonunda bana bir adım yaklaştı, göğsü benimkinden sadece birkaç santim ötedeydi. Soluk ayışığının altında bile gözlerinin tüm renklerini, kahverengileri, yakutları, zümrütleri ve altınları görebiliyordum. "Özür dilemede hiç iyi değilsin," dedi.

"Biliyorum. Bunun için de çok üzgünüm."

Dudaklarında belli belirsiz bir sırıtış belirdi ve bunu görmek beni daha önce hiç hissetmediğim kadar rahatlattı. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve bu sefer geri çekmedi. Gözlerimin

içine bakarken titreyen parmaklarıyla alnıma düşen bir tutam saçı çekti. Bu hareketi, şu anda herhangi bir öpücüğün olabileceğinden daha nazikti. Ama bir öpücük için yanıp tutuşuyordum. Bakışlarım dudaklarına kayarken kendi dudaklarım da arzuyla karıncalandı.

"Bircharbor'dan ayrıldığın gün sana sarılmama izin vermedin," dedi. "Birlikte daha fazla zaman geçirmek istediğimde benden uzaklaştın. Hâlâ aynı mı hissediyorsun? Yoksa bu sefer son gecemizde bana izin verecek misin?"

Dilimin ucunda başka bir gerçek vardı. Günlerdir ona söylememek için savaştığım bir gerçek. Ona umut vermeye cesaret edebilir miydim? Bize umut vermeye? "Bu son olmayabilir."

Şaşkınlıkla gözleri açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Ağzımı açtım ama konuşmak istemiyordum. Artık dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyordum. Parmaklarım gömleğinin yakasına uzandı ve onu kendime çektim. Aramızda öfkeli bir tutku açığa çıkarken beni sokağın duvarına doğru itti. Dudaklarımız birbirine kenetlenirken nefes nefese kaldık. Dilinin benimkiyle buluştuğu her sefer daha fazlasını istiyordum. Ellerim saçlarında dolanırken onunkiler de belime, ardından kalçama doğru ilerledi. Onun sıcaklığına, gücüne daha fazla ihtiyaç duyarak kendimi ona bastırdım.

"Bölmek istemezdim," diye seslendi bir ses. Aspen'le nefes nefese ayrıldık ve fırının çatısında tüneyen Prens Franco'yu gördük.

"Ne?" dedi Aspen sinirle.

"Kötü haberlerim var. Duruşma şu anda gerçekleşiyor."

BÖLÜM 30

Prens'e bakarken kaşlarım çatıldı. "Ne demek duruşma şu anda gerçekleşiyor? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum," dedi Franco, "ama gardiyanların anneni hücresinden mahkeme salonuna doğru götürdüğünü gördüm."

"Ama daha gece yarısı. Annemin duruşmasının öğlen yapılması gerekiyordu."

Omuz silkti. "Bunu onlara söyle. Duruşma çoktan başladı."

Kalbim hızla çarparken boğazım düğümlendi. Aspen'le öpüşmemin uyandırdığı o hoş duygular kayboldu.

"Götür onu," dedi Aspen. "Evelyn'i al ve onu bir an önce Spire'a uçur."

Prens fırının çatısından atladı ve rahatça yere indi. Doğrulup elini bana uzatırken sırtından kanatlarını çıkardı.

Elini tutmak için uzandım ama bir anlığına tereddüt ettim. Aspen'le birbirimize söylemediğimiz çok şey vardı hâlâ. Ona duruşmadan önce söylemem gerekenler vardı. "Aspen..."

"Orada olacağım," diye fısıldadı. "Her an seninle olacağım. Şimdi git. Acele et."

Başımla onayladıktan sonra Franco'nun beni kendine çekmesine izin verdim. Birkaç saniye içinde gökyüzüne yükseldik ve Spire'a doğru uçmaya başladık.

Yere indiğimizde binanın ön kapısına doğru koştuk. "Mahkeme salonunun nerede olduğunu biliyorum," dedi Franco. Kapıları açtım. Spire'ın lobisi sessiz ve boştu, görünürde kimse yoktu. Franco tamamen kuzguna dönüştü ve koridorlardan

birine daldı. Onu hızla takip ederken her adımda nabzım hızlanıyordu.

Franco kapalı bir kapının önünde durdu, sonra kapının önünde havada daireler çizerek çılgınca ötmeye başladı. Kapıyı açtım ve duruşmanın devam ettiği bir mahkeme salonuyla karşılaştım. Odanın bir tarafında siyah cüppeli bir grup adam oturuyordu. Jüri üyeleri olduklarını tahmin ettim. Odanın diğer tarafında ise siyah takım elbiseli adamlar duruyordu. Bu adamlardan biri de Başkan Coleman'dı. Diğerleri Eisleigh'nin konsey üyeleri olmalıydı. Odanın ortasında, jüri üyelerinin giydiği gibi siyah bir cübbe giymiş olan Henry Duveau duruyordu ancak başında siyah bir şapka vardı. Bir yargıç şapkası.

Yargıç o muydu? Sadece bir anlığına da olsa içimdeki öfke kıvılcımlarını hissettim. Sonra dikkatimi adamın arkasındaki kişiye çevirdim: Anneme.

Birkaç muhafız tarafından kuşatılmış olan annemin kolları iki yana açılmış, bilekleri iki mermer sütuna sabitlenmiş demir kelepçelere bağlanmıştı. Alt yarısı su dolu demir bir küvetin içinde duruyordu. Titreyişinden ve teninin morarmasından suyun buz gibi olduğunu tahmin ettim.

Siyah bir şekil yanımdan süzülerek geçti –Franco– ve başımın üstündeki kirişlerde kayboldu. Şaşkın jüri ve konsey üyeleri önce kuzguna, sonra da bana baktılar.

Bay Duveau beni soğuk bir gülümsemeyle karşıladı. "Bayan Fairfield, duruşmaya katılmanız ne kadar güzel."

Mahkeme salonuna girdim, attığım her adımla hızlanan nabzımı hissediyordum, ayaklarımın altındaki mermer zeminde yankılanıyordu. "Ne demek oluyor bu? Annemin duruşmasının öğlen yapılacağı söylenmişti."

Bay Duveau öfkemden etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Duruşma saatlerini değiştirme hakkımız var."

"Peki bana ne zaman haber verecektiniz?"

"Yasaların gerektirdiği şekilde size haber verildi. Sizin adınıza bilgi almaya geldiğinde, Sonbahar Elçisi'nin kalacağınızı söylediği otele bir mesaj gönderdik. Orada olmadığınız için mesajı almadınız herhalde. Belki de olduğunuz yerde kalmalıydınız." Son cümlesini öfkeyle söylemişti.

Dişlerimi sıktım. Bunun başından beri nihai planın bir parçası olduğundan şüphelenmemem mümkün değildi. Gardiyanların erken gelmesine şaşmamak lazımdı. Hapishaneye sızdığımızdan haberleri yoktu, sadece annemi mahkemeye götürmek için gelmişlerdi. Hepsi pazarlığın şartlarını yerine getirmemi zorlaştırmak ve Kral Ustrin'in isteklerine hizmet etmek içindi.

"Yine de geç kaldığınız gerçeği değişmiyor," dedi Bay Duveau. "Maven Fairfield'ın duruşmasına katılmanız gerekiyordu, aksi takdirde onun –ve sizin– cezanız idam olacaktı."

Çenemi kaldırdım. "Pazarlıkta duruşmaya başından itibaren katılmam gerektiği belirtilmemişti. Şimdi buradayım. Duruşması hâlâ devam ediyor, değil mi?"

Konsey üyesi gözlerini kısarak bana baktı, çenesi seğiriyordu. "Pekâlâ. Duruşmasının kalanına katılmanıza izin vereceğiz. Oturabilirsiniz." Eliyle annemin yanındaki boş sandalyeyi işaret etti. Sandalyenin kollarında ve ayaklarında demir kelepçeler vardı.

Titrek adımlarla sandalyeye ilerledim, Bay Duveau'nun da peşimden geldiğini hissedince yüzüm kızardı. Ben sandalyeye oturduktan sonra konsey üyesi ellerimi ve ayaklarımı kelepçeledi, sonra da mahkeme salonunun ortasına geri döndü. En son bu şekilde hapsedildiğimde sonunun nasıl ateş, duman ve kanla sonuçlandığını aklıma getirmemeye çalıştım. Gözlerim anneminkilerle buluşunca güçlükle gülümsedim. O da bana gülümsemeye çalıştı ancak soğuk sudan titremeye devam ederken dudaklarını oynatmaktan başka bir şey yapamadı.

"Sizi bilgilendireyim, Bayan Fairfield," dedi Bay Duveau, "konsey annenizin ihanetine ilişkin kanıtlarını sundu ve jüri annenizin suçlu olduğuna karar verdi."

Ona ters ters baktım ama karar beni şaşırtmamıştı.

"Onun boğazını parçalayacağım." Yanımdan kısık bir ses geldi ve başımı çevirdiğimde Aspen'in yanımda belirdiğini gördüm; gözlerini Bay Duveau'ya dikmişti, mor aurası etrafını çevreliyordu. Konsey ve jüri önünde görünmez bir hayaletle konuşuyormuşum gibi görünmek istemediğimden hiçbir şey söylemedim.

Bay Duveau dikkatini adamlara çevirdi. "O zaman devam edelim mi?"

Jüriden ve konsey üyelerinden, "Evet," sesleri yükseldi.

"Maven Fairfield'ın işlediği suçun cezası sürgündür," dedi Bay Duveau. "Ancak bu merhametli ceza, Amelie ve Evelyn Fairfield'ın bu duruşmaya katılmaları ve onunla birlikte sürgün edilmeyi kabul etmeleri halinde uygulanacaktı. Bugün sadece birinin burada olduğunu düşünürsek" –eliyle beni işaret etti– "bu seçenek geçersiz kılındı. Hemfikir miyiz?"

Kalabalıktan tekrar onaylama sesleri yükseldi.

"O zaman Maven Fairfield ve iki kızının ölüm cezasına çarptırıldığı sonucuna varabiliriz. Mevcut iki kişi bu duruşmanın sonuçlanmasının hemen ardından idam edilecek ve Amelie Fairfield'ın başına da mümkün olan en kısa sürede teslim edilmesi için bir ödül konulacaktır."

Annem ve ben birbirimize baktık, Aspen ise sadece benim duyabileceğim şekilde sinirlendiğini belli eden sesler çıkardı. Kirişlerden yankılanan öfkeli bir gaklama sesi jürinin şaşırmasına ve mırıldanmasına neden oldu.

"Kabul edenler..."

"Bekleyin!" diye bağırdım. "Bana kendimi savunma fırsatı tanımadınız."

Bay Duveau yüzünde hem mağrur hem de eğlenen bir ifadeyle yavaşça bana döndü. Sanki konuşmamı bekliyormuş gibiydi. "Duruşmada size konuşma şansı vermenin pazarlığımızın bir parçası olduğunu hatırlamıyorum."

"Ama bu benim hakkım," dedim. "Bir vatandaş olarak kendimi savunmaya hakkım var."

Jüriye döndü. Jüri tereddüt etti. Aralarında bir süre fısıldaştılar, sonra çoğunluk konuşabileceğime karar verdi.

"Pekâlâ," dedi Bay Duveau bana doğru birkaç adım atarak. "Kendinizi savunmak için ne söyleyeceksiniz?"

"İstendiği gibi duruşmaya geldim. Benden istenen her şeyi yerine getirdim."

"Bunu ve daha fazlasını yaptığınızı söyleyebilirim." Konsey üyesi gözlerini kıstı ve başka bir şeyi daha üstü kapalı ima etti. Bay Meeks ve Bay Osterman'ın ölümlerinden benim sorumlu olduğumu biliyordu. Spire'a sızıp annemi ziyaret ettiğimi biliyordu.

Bocalamadım ve kelepçelere rağmen duruşumu daha da dikleştirdim. "Elimden gelen her şeyi yaptım ve hatta ablamın gelmesini sağlamaya bile çalıştım. Bugün burada bulunmayı reddetmesi ne benim ne de annemin kaderi üzerinde bir etki yaratmalıdır."

Jüri üyelerinin bazılarının onaylarcasına başını sallaması beni rahatlattı.

"Yani size ve annenize merhamet göstermemi, ikinizin sürgüne gitmesine izin vermemi mi istiyorsunuz?"

Evet diyebilirdim. Evet dersem her şey biterdi. Bu noktada, onun ve jürinin gitmemize izin verme ihtimali vardı. Neredeyse pes edip kolay yolu seçecektim. Ama denemeye kararlı

olduğum başka bir yol daha vardı. O yol beni öldürecek olsa bile.

Derin bir nefes aldım. "Ablamı benimle ve annemle ilgili değerlendirmelerinizin dışında bırakmanızı rica ediyorum, ancak sürgün edilmemizi de istemiyorum."

Odadan şaşkınlık sesleri yükseldi.

Bay Duveau soğuk bakışlarını üzerime dikti. "O zaman ölmek mi istiyorsunuz?"

"Hayır," dedim. Sonraki sözlerimi söylerken kalbim çok hızlı atıyordu. "Yeni bir pazarlık istiyorum."

Bazı adamlardan gergin kahkahalar yükseldi ancak Bay Duveau pek de eğlenmiş gibi değildi. "Ne tür bir pazarlık?"

Günlerce bu kelimeleri prova edip ezberlediğim halde onları söylemek yine de kolay değildi. "Annemle benim adada kalmamıza ve Faerwyvae'ye dönmemize izin vermenizi istiyorum."

Yine şaşkınlık sesleri duyuldu. Başkan Coleman yerinden kalktı, yüzünde kötücül bir ifade vardı. "Ciddi olamazsınız. Anlaşmaya göre Kral Caleos'un soyundan gelenler sürgüne gönderilmeli. Bunu sağlamazsak anlaşmayı bozmuş oluruz. İstediğiniz bu mu? Yoksa bu bir peri hilesi mi?"

Aspen'in yüzündeki şok ve umut dolu ifadeyle gözlerimin içine baktığının farkındaydım. Ama umuduna karşılık veremezdim. En azından henüz.

Bay Duveau, Başkan Coleman'a eliyle yerine oturmasını işaret etti. Sonra dikkatini bana çevirdi. "Kendinizi açıklayın, Bayan Fairfield."

"Bu odadaki herkes kadar ben de anlaşmayı kurtarmak istiyorum," dedim. "İnsanlar ve periler arasında bir savaş çıkması isteyeceğim son şey. Her iki ırkın kanını da taşıyor olabilirim ama bana kalırsa, peri olduğumdan çok daha uzun süredir

insanım. İnsanların çıkarlarını her zaman önceliklerimin en üstünde tutacağım." Aspen'e bakmamaya çalıştım, bakarsam gözlerindeki acıyı göreceğimi biliyordum.

"*Öncelikleriniz*," dedi Bay Duveau alayla, "varlığınız savaşa neden olacakken öncelikleriniz savaşı nasıl önleyecek?"

Ellerimin titremesini engellemek için tırnaklarımı sandalyenin koluna geçirdim. "Eğer kalmama ve Ateş Sarayı tahtında hak iddia etmeme izin verirseniz, Kral Ustrin'in yerine hükümdar olacağım. Ateş Kraliçesi olarak insanları periler arasında temsil edeceğim ve Faerwyvae'de bir müttefikiniz olacak. *Gerçek* bir müttefik, tacından başka bir şey düşünmeyen bir zorba değil. Kral Ustrin size bunu sunabilir mi? Yoksa sadece tehditler savurup taleplerde bulunarak sizden itaat mi bekler? Eisleigh'nin gerçek bir vatanseveriyle ittifak kurmayı tercih etmez misiniz?"

Konsey üyesi bir adım atarak yaklaştı. "Sözleriniz kulağa hoş geliyor ancak savaş çıkarmadan tahta nasıl geçeceğinizi ve adada nasıl kalacağınızı açıklamıyorlar. Bu basit gerçeği anlamıyor musunuz? Tahta çıkmanız anlaşmayı bozacak."

Bu düşüncesini konsey ve jüri de tekrar etti. Tekrar konuşmadan önce mırıltılarının dinmesini bekledim. "Bunun için de bir çözümüm var. Tahta geçmem anlaşmayı bozmayacak çünkü anlaşmayı benim ve Kral Caleos'un soyundan gelenlerin kalmasına izin verecek şekilde değiştireceksiniz. Diğer tüm maddeler aynı kalabilir. Kral Caleos'un tehdidi geçmişte kaldı. Onun insanlara uyguladığı şiddet benim kanımda yok."

Bay Duveau sırıttı. "Öyle mi?"

Bu işe tek başıma girdiğimi bilerek yanaklarım kızardı. İfademi ciddileştirdim. "Evet. Ancak buna mecbur kalırsam hayatımı ve onurumu savunurum elbette."

Başkan Coleman tekrar konuşmaya başladığında sözleri şüphecilikle doluydu. "Bakalım doğru anlamış mıyım, Bayan Fairfield. Kral Ustrin'e meydan okumadan önce anlaşmayı değiştirmemizi mi istiyorsunuz? Size nasıl güvenebiliriz ki?"

"Ona henüz meydan okumamış olmam, bana ne kadar güvenebileceğinizi göstermeli. Tahttaki hakkımı iddia etmenin anlaşmayı bozacağını biliyorum ve bunu yapmak istemiyorum. Sizden anlaşmayı şu anda değiştirmenizi bile istemiyorum. Tek istediğim bağlılığımı ve yeteneklerimi kanıtlamak için bana zaman vermeniz. Anlaşma sürgüne gönderilmem gerektiğini söylüyor olabilir ama ne zaman gönderileceğimi söylemiyor. Bugün annemle beni bırakırsanız ve ileriki bir tarihte beni sürgüne göndermeyi planladığınız konusunda anlaşırsak, anlaşmayı bozmuş olmazsınız. Tabii *ancak* kendimi kanıtlayamazsam..."

"Kendinizi nasıl kanıtlayacaksınız?"

"Ada'nın huzurunu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Sadece kendimi kanıtladığım zaman anlaşmayı değiştireceksiniz. Anlaşma resmi olarak değiştirildikten sonra da Kral Ustrin'i yenip tahtta hak iddia edeceğim. Şimdiden beni destekleyen takipçilerim var." Son cümlem kısmi olarak doğruydu. Ya da belki de tamamen yalandı. *Beni desteklemeleri konusunda ikna etmek istediğim takipçilerim var*, demek daha doğru olurdu. Neyse ki tamamen peri değildim. Yalanlarım anlaşılmıyordu.

Jüri üyelerinden biri, "Kısa bir ara verip Bayan Fairfield'ın teklifini aramızda konuşmalıyız," dedi.

Diğer birkaç jüri üyesi de aynı fikirde olduklarını belirtince içimde bir umut yeşerdi. Beni ciddiye alıyorlardı. Onlar...

"Hayır." Bay Duveau'nun sesiyle oda sessizliğe gömüldü. Yavaş adımlarla bana yaklaştı. Sandalyemin önüne geldiğinde bana doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Bir şeyi unutuyorsunuz,

Bayan Fairfield. Anlaşmayı kalmanıza izin verecek şekilde değiştirmek anlaşmanın büyük bir kısmını etkilemez, tamam ama Miras Bağı'nı bozacaktır. Bunu neden kabul edeyim ki?"

Bastırmaya çalıştığım öfkeden dolayı titredim. "Kendi iktidar aşkınızı halkımıza vaat ettiğim faydaların önüne mi koyacaksınız?"

"Dahası da var," dedi kötü niyetle gülümseyerek. "Kral Ustrin'i yenebileceğinizi düşünmüyorum."

Dişlerimi sıkarak konuştum. "O zaman bana bir şans verin. Anlaşmayı, değişikliklerin sadece onu yenersem yürürlüğe gireceğini belirterek değiştirin."

"Hayır," dedi tekrar. "Konsey bunu kabul etmez. *Ben* bunu kabul etmem. En başta bunu istemeye hakkınız yok. Bana karşı çıkmaya hakkınız yok. Yalvarmaya bile hakkınız yok. İnsan olarak, bir Seçilmiş'ten, adanın iyiliği için yapılan bir fedakârlıktan başka bir şey değilsiniz. Peri olarak da bir suçlunun yasadışı soyundan geliyorsunuz."

Ateş avuç içlerimi ısıttı ve sandalyemin kolunu ateşe vermemek için kendimi zor tuttum. "Buna sadece siz karar veremezsiniz. Jüri..."

"Anlaşmayla ilgili konularda, yasal yargıç ve infazcı benim. Son sözü ben söylerim."

İçimdeki tüm umutlar bir anda yok oldu ve onunla birlikte ateşim de söndü.

Bir adım uzaklaştı ve sesini herkesin duyabileceği şekilde yükseltti. "İlk şartlarımız geçerlidir. Size, annenize ve ablanıza sürgün ya da idam teklif edildi. Ablanız bugün duruşmaya gelmediği için idam cezasına çarptırıldınız."

Aspen yanımda titriyordu ve nefes nefeseydi. Öfkesini, fiziksel olarak burada olamamaktan duyduğu çaresizliği hissedebiliyordum.

Franco birkaç öfkeli gaklama sesi çıkarırken jüri üyeleri aralarında öfkeyle fısıldaştılar. Öte yandan konsey üyeleri son derece sakin görünüyordu.

Bitmişti. Bay Duveau kalmama asla izin vermeyecekti. Bizi ölüm cezasına çarptırmıştı. Geriye, uğruna savaşabileceğim sadece tek bir şey kalmıştı.

BÖLÜM 31

"Lütfen," dedim gözlerim dolarken. "Lütfen yeniden düşünün. Size söyledim, ablamın gelmesini sağlamaya çalıştım. Sadece... bırakın adadan gidelim. En azından annemi özgür bırakın."

Bay Duveau sırıttı. "Şimdi de merhamet mi dileniyorsunuz? Benden sürgüne gitmenize izin vermemi mi istiyorsunuz?"

Annem konuşmaya çalıştı ama ağzından sadece acı dolu bir inleme çıkarabildi.

Başımla onayladım. "Lütfen."

"Yalvardığını görmek istiyorum." Bay Duveau siyah cübbesinin cebinden bir anahtar çıkarırken oda sessizliğe gömüldü. Anahtarı bileğimdeki kelepçenin kilidine yerleştirdi. Anahtarı çevirerek ellerimi ve ayaklarımı serbest bıraktı. Bir adım geri attı ve bana öne çıkmamı işaret etti. "Dizlerinin üzerine çöküp yalvarmanı istiyorum."

Annem adımı söylerken dişleri titriyordu ama ona dikkatimi vermedim. Titreyen adımlarla sandalyemden kalktım ve konsey üyesine doğru ilerledim.

"Sakın saçma sapan bir şey denemeye kalkma," dedi ve cübbesini yana doğru çekti. Gümüş bir parıltı gözüme çarptı. Bir silah. Şerif Bronson'ınkine benzeyen bir silah. Sertçe yutkundum. Konsey üyeleri ne zamandan beri silah taşıyordu? "Demir mermileri var," dedi sırıtarak.

"Bunu yapma," dedi Aspen, sesi öfke doluydu. "Bu canavara yalvarma. Başka bir yol buluruz."

Aspen'i duymazdan gelerek dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi birleştirdim. "Lütfen bize merhamet gösterin."

"Sizi sürgün etmem için yalvar."

"Lütfen annemi ve beni sürgüne gönderin." Sözlerimde hiç duygu yoktu.

Konsey üyesi bana buz gibi bir sessizlikle karşılık verdi. "Belki de anneni sürgüne göndermeyi düşünebilirim," dedi. "Ancak sen, sürgüne gönderilmeden önce farklı bir yazgıya hizmet edeceksin. Anlaşma hakkında iyi bir noktaya değindin. Seni sürgüne göndermeye karar versem de bunu hemen uygulamama gerek yok."

Neden bahsettiğini bilmiyordum, tüm kelimeler anlamını yitirmişti.

Devam etti. "Sürgüne gönderilmeden önce Briar Evi'nde hizmet edeceksin."

Gözlerimi onunkilere diktim.

"Ancak o zaman sizi idam etmemeyi kabul edebilirim."

Tek kelime bile edebilecek halde değildim, bu yüzden onaylarcasına başımı salladım.

"Yalvar," dedi Bay Duveau dişlerini sıkarak. "Seni Briar Evi'ne götürmem için yalvar. İlk müşterin olmam için bana yalvar."

Aspen konsey üyesine doğru atıldı, yüzüne doğru bağırıyordu. Bay Duveau onu göremediği için eşimin boynuzlarını ona geçirmeye çalıştığından haberi yoktu.

Söylediğini yapmak için ağzımı açtım ama bu sefer öfkem beni durdurdu. İçimdeki öfke beni sersemlik halimden çıkardı. Annemi ölüme mahkûm edecek sözlerle onurumu yerle bir edecek sözler arasında donakaldım.

Beklenmedik bir ses odadaki sessizliği bozdu. "Yalvarmayacaksın," dedi annem titreyen dişlerinin arasından ama sesi

beklediğimden daha güçlü çıkıyordu. "O kelimelerin hiçbirini söylemeyeceksin, Evelyn. Bu pisliğin seni kirletmesi için yalvarmayacaksın. Bu iş artık bitmeli. Senin bu pisliğin önünde bir dakika daha diz çöktüğünü görmeden hayatıma kendim son vereceğim."

Bay Duveau anneme ters bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Bu son şansın, Bayan Fairfield. Yalvar ya da öl."

Tek duyduğum annemin sözleriydi, onun ateşi benimkine karışırken kalbimde bir cehennem yarattı. Kendime geldim. Annem haklıydı. Hayatlarımız için bile olsa bu adamın önünde diz çökemezdim. Ben sadece Seçilmiş bir insan ya da kaçak bir peri değildim. Ben bunlardan çok daha fazlasıydım. Ben birinin eşiydim, birinin evladıydım ve bir kralın soyundan geliyordum. Ben Ateş Sarayı'nın Kötü Huylu Kraliçesi'ydim.

Annemin gözlerine bakmak için ona döndüm. Gözleri beraklaştı, bakışları alev alevdi. Hiçbir şey söylemedik ama birbirimizi anladık. Bu sonumuz olacaksa, kabul ediyorduk. Annem bana belli belirsiz başını salladı.

Ayağa kalkarak yere sapasağlam bastım. "Hayır."

"Yakalayın onları." Bay Duveau'nun bağırması üzerine iki muhafız bana doğru gelirken diğerleri de annemin yanına gitti. Ani bir ışık patlaması tüm hareketleri bir anlığına durdurdu. Anneme baktım. Vücudunun alt tarafı buz gibi suyun içinde olmasına rağmen avuçlarından çıkan ateş demir kelepçeleri eritti. Ellerini sertçe çekti ve kelepçeler kırıldığında annem serbest kaldı. En yakınındaki muhafızın göğsüne ateşle yanan avuçlarından birini bastırınca muhafız acı içinde bağırdı.

"Maven Fairfield." Annemin adı Bay Duveau'nun dudaklarından büyünün yadsınamaz ağırlığını taşıyarak döküldü. "Kıpırdama."

Dehşete kapıldım, annem durduğu yerde donup kaldı ve muhafızlar onun kollarını arkadan kavradı. Bay Duveau cübbesinin içinden silahına uzanıp anneme doğrulttu.

Bakışlarım annem ve Bay Duveau arasında gidip geliyordu. İşte o zaman konsey üyesine karşı son kozumu hatırladım. Çok gerekli olmadıkça kullanmak istemediğim bir kozdu.

"Henry Duveau," dedim Aspen'in gerçek adını kullandığımda hissettiğim güçle. Köprünün, kayalıkların görüntüsünü bekledim ama hiçbirini göremedim. Sadece sisle gizlenmiş uçsuz bucaksız bir uçurum görüyordum. Belki de köprünün görüntüsü sadece bana ve Aspen'e özel bir şeydi. Konsey üyesinin isminin gücüne yeniden odaklandım. "Annemi bırakacaksın. Buradan zarar görmeden ayrılmamıza izin vereceksin ve yaşadığımız sürece bizim peşimizi bırakacaksın."

Gözlerimi onunkilere kilitledim, ifadesi belirsizdi.

Yüzünde bir gülümseme belirince dehşete kapıldım. "Gerçekten doğum ismimi herkese açıkladığımı mı düşündün? Gerçek ismimin gücünü kullanabileceğine gerçekten inandın mı?"

Tetiği çekti.

* * *

Silahın ateşlenme sesiyle dünyam paramparça oldu, sonra sadece bir mermiden ibaret kaldı. Annemin gözlerinin arasına isabet eden kurşunu izlerken kulaklarım çınlıyordu.

Annemin alnına saplanan ve hayatını sona erdiren demire karşı savaşacak hiçbir umut, hiçbir fırsat yoktu.

Annemin bedeni küvete devrilirken ve su hızla parlak bir kırmızıya dönüşürken, benim olan ama çok uzaklardan gelen bir çığlık sesi duydum.

Siyah bir gaganın başını korumaya çalışan Bay Duveau'nın gözlerini oymaya çalıştığını, bağıran bir kuzgunun gaklamasını

belli belirsiz duyuyordum. Muhafızlardan birkaçı kuzguna saldırmak için annemin cansız bedenini bırakırken, diğerleri bana yaklaştı.

Öfke kalbimi yaktı ve zihnimi keskinleştirdi. Kuzgun, Franco'ya dönüştü ama daha önce gördüğüm hiçbir versiyonuna benzemiyordu. Uzun boylu ve kıvraktı, gölgeler içindeydi, muhafızların önünü keserken korkunç ağzındaki dişleri uzuyordu. Muhafızlar dehşet dolu haykırışlarla geri çekildi ve gölgelerinin onlardan sıyrılıp Prens tarafından çekilmesini izledim.

Konsey üyeleri ve jüri bağırmaya başlayarak yerlerinden fırladılar.

Bay Duveau karanlık Prens'in yanından sendeleyerek uzaklaştığında gözlerim ona kilitlendi. Geri çekilişini takip ederken avuçlarım ısındı. Gözleri benimkiyle buluştuğunda soğukkanlılığını geri kazandı. Silahının ucunu bana doğrulttu. "Evelyn Fairfield."

İsmimi kullandığı için korkamayacak kadar öfkeliydim. Tek hissettiğim ateş, acı ve intikam alma isteğiydi.

"Kıpırdama," dedi Bay Duveau, komutunda kullandığı ismimin gücü apaçıktı.

Donup kaldım, kendi motor fonksiyonlarım üzerindeki kontrol eksikliğimden nefret ettim. Parmakları tetiğe gitti ama o tetiği çekemeden tekrar onun adını söyledim. Doğum adını gizli tutmuş olabilirdi ancak Miras Bağı, ne olursa olsun bu ad üzerinde gücüm olması gerektiği anlamına geliyordu. Bu yüzden bu sefer niyetin gücüne başvurdum. *Gerçek ismi, gerçek ismi.* Bunu bir mantra gibi tekrarladım ve uçurumu kaplayan sisin altında onu aradım. Görünürde hâlâ bir köprü yoktu ama ince bir halat bizi birbirimize bağlıyordu ve her geçen saniye daha da netleşiyordu. Ellerinin kaskatı ve hareketsiz olduğunu, buz gibi donduğunu, silahı ateşleyemediğini hayal ettim.

Konsey üyesinin elleri titremeye başladı. Tetiği çekmek için çaba sarf ettiğini görebiliyordum. Bakışları yoğunlaştı ve dikkatinin ismimin üzerinde olduğunu hissettim. Hâlâ hareket edemiyordum ama o da tetiği çekemiyordu.

Alnımda boncuk boncuk ter birikmişti ama odaklanmaya devam ettim, bütün dikkatimi o bağa vermeye çalıştım. Göz ucuyla Franco'nun hâlâ korkudan sinmiş, yerde çılgınca kıvranan muhafızlarla savaştığını gördüm.

Bay Duveau birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve yüzü kıpkırmızı kesildi. En sonunda nefes alarak silahını indirdi. Aynı anda benimle konsey üyesinin arasına devasa bir yaratık girince yüreğim ağzıma geldi. Aspen'di. Daha önce burada olan ruhani hali değil, gerçek Aspen'di.

Geyik formundaki Aspen, Bay Duveau'ya saldırdı, boynuzları adamın gövdesine çarparak onu yere düşürdü. Düştüğü yere gidip onu cayır cayır yakmaya can atıyordum ki Aspen aramıza girdi. "Bin," dedi.

Bay Duveau karnından kanlar akarken ayağa kalkmaya çalıştı. Her şeyimle bu işi sonsuza dek bitirmek istiyordum artık. Anneme yaptığını ben de ona yapmak istiyordum.

"Bin dedim!" dedi Aspen bu sefer daha yüksek sesle. İşte o zaman odaya giren asker ordusunu gördüm. Bir an bile düşünmeden kendimi Aspen'in sırtına attım. Ürkmüş askerlerin tepki vermesine fırsat tanımadan onlara doğru koşarak yolumuzu açmak için boynuzlarını salladı. Birkaç saniye içinde binadan çıkmıştı. Aspen'in toynakları asfaltta gümbürdüyordu.

"Foxglove'u al ve bizimle Ay Sarayı'nda buluş," dedi Aspen.

Franco'yla konuştuğunu tahmin ettim ama kuzgun Prens'e dönüp bakmadım. Tek gördüğüm kan, alevler ve annemin cansız bedeninin küvete düşme anıydı. Kedere teslim olmak yerine

öfkeme odaklandım. Öfkem kolayca yanarak içimi kavurmayı başardı.

Gece boyunca yol alırken bütün zaman algımı yitirdim. Bizi şehrin sokaklarından sessiz ormana taşırken Aspen'in geyik ağzı köpürüyordu. Ağaçların altında bile ne yavaşladı ne de dinlenmek için durdu. Öfkem dinmedi ve her geçen dakika, her geçen saat daha da arttı. Vücudumun her yerinden ter damlarken sıcaklık elle tutulur bir hal aldı. Vücudumdan yayılan parlak ışıltının hayal meyal farkındaydım.

Aspen titrek bir sesle, "Onu On İkinci Saray'a götür," dedi.

Neden bahsettiğini anlamadım, anlasam da cevap verecek gücüm yoktu.

O yüzden de yanmaya devam ettim.

BÖLÜM 32

Yeniden mantıklı düşünebildiğimde aniden belden aşağımın suyla çevrili olduğunun farkına vardım.

Sanki bir rüyadan uyanırmış gibi zihnim ve görüşüm keskinleşti. Bu zamana kadar gördüğüm tek şey duman ve ateşti. Kan. Annemin cesedi.

Ateş beni tekrar ele geçirmek üzereydi ama su onu bastırarak beni nötrledi.

Etrafıma bakarken birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Tepedeki kubbeli tavan da odaya süzülen ve suyun yüzeyini parlatan ayışığı gibi tanıdıktı.

Ay Sarayı'ndaki ay banyolarındaydım, vücudumun yarısı üç havuzdan birinin içindeydi.

Sırtımda yumuşak bir şey, rahatlatıcı bir dokunuş hissettim. Başımı çevirdiğimde havuzda arkamda duran Aspen'i gördüm, ipeksi ay yosunundan yapılmış bir süngeri omzumda gezdiriyordu. Acıyla irkilince süngerin değdiği yere baktım. Kollarım boyunca yanıklar vardı. Gömleğimin kolları neredeyse tamamen yanmıştı. Belki de yaralarımla ilgilenebilmek için Aspen yırtmıştı, bilmiyordum.

Süngeri suya daldırdı ve omzuma bastırdığında su kolumdan aşağı süzüldü. Tenime temas eden her damla, her yosun, yeni yeni farkına vardığım bir acıyı hafifletti.

"Neler oldu?" Boğazım acıdığı için kelimelerim boğuk çıktı.

"Yanıyordun." Aspen'in sesi kısık ve nazikti ama aynı zamanda gergindi.

"Ne kadar sürdü?" Cümlemi zar zor tamamladım. Ciğerlerim dumanla doluymuş gibi hissediyordum.

"Saatlerce. Ay'da şu an şafak sökmek üzere."

Sarayın en hareketli saatlerinde etrafın bu kadar sessiz olmasına şaşırdım. "Herkes nerede?"

"Seni buraya getirdiğimde Kraliçe Nyxia ay banyolarının ve koridorun boşaltılmasını emretti."

"Neden?" Sesim hırıltılıydı. "Neden buradayız?"

"Ay Sarayı'nda mı? Banyoda mı?"

"Banyoda."

"Dediğim gibi, yanıyordun. Buraya gelirken yol boyunca yanmaya devam ettin."

Vücudumdaki yanıklar ondandı demek. Ateşimin nasıl parladığını, bilincimi kaybedene kadar nasıl acımasızca yandığımı hatırladım. Buraya gelmemiz birkaç saat sürdüyse, yolculuğun çoğunda baygın olmalıydım. "Neden ateşim beni yaktı?"

Süngeri tekrar suya batırdı ve yanıklarımın üzerinde hafifçe gezdirerek yaralarımı biraz daha hafifletti. "Güçlerinin kontrolünü kaybettin. Peri büyüleri, onu nasıl kontrol edeceğini bilmeyen kullanıcılara zarar verebilir."

"Beni öldürebilir miydi?"

"Kendi ateşin seni asla öldüremez ama bu şekilde seni tüketmesine izin verdiğinde... zayıflatır."

Ay yosununu tekrar suya daldırıp koluma sürtmesini izledim. "Suyun ateşe zarar verdiğini sanıyordum."

"Suyla yapılan bir saldırı olsaydı zarar verirdi," dedi. "Ama senin ateşinin dengesi bozuldu. Karşıt bir element sana zarar vermeden ateşini tekrar dengeleyebilir. Su iyileşmene yardımcı oluyor."

İyileşmeme yardım ettiği açıktı ama bunun ay yosunuyla daha fazla ilgisi olduğunu düşünmüştüm.

"Bu havuzlar sadece temizlenmek için kullanılmıyor," diye açıkladı. "Ay ve yıldızların ışığıyla sürekli olarak arındırılıyorlar ve ay dolunay evresine geldiğinde enerji yükleniyorlar. Seni getirmek için aklıma sadece burası geldi." Sesi, acısını ve soğukkanlılığının altında yatan endişeyi ele veriyordu.

Aspen durduğunda kolumu temizlemeyi bitirdiğini fark ettim. Diğer kolumla çoktan ilgilenmiş olmalıydı çünkü koyu pembe yanıklar dışında her ikisi de iyi görünüyordu. Ona döndüğümde karşılaştığım manzara beni şaşkınlığa uğrattı. Ne ceketi ne de yeleği vardı ve gömleğinden geriye yanmış parçalardan başka bir şey kalmamıştı. Göğsünde hafif yanıklar vardı ve boynu kıpkırmızı olmuştu. Sanki...

Arkasına geçmeye çalıştım ama daha hızlı davranarak bana izin vermedi. Yine de sırtının kırmızı ve siyah yanıklarla kaplı olduğunu görebilmiştim. Gözlerim dolmaya başladı. "Aspen! Bunu ben mi yaptım?"

"Ben iyiyim," dedi. "Çoktan iyileşmeye başladım bile."

"Ama... bunu ben yaptım."

"Bilerek yapmadın."

"Geyik formunda beni sırtında taşıyarak buraya getirdin ve ben de yol boyunca seni yaktım." İlk kez perilerin formlarını değiştirdiklerinde hangi özelliklerini koruduklarına kafa yordum. Kıyafetleri bile paramparça olduysa, geyik kürkünün ve etinin cayır cayır yandığını tahmin ettim.

Ay yosunundan yapılan süngere uzanırken mideme bir taş oturdu. Elini kaldırarak süngeri almamı engelledi. "Henüz iyileşmedin." Gözleri, sadece yanmış bluzumun kalıntılarıyla örtülü olan gövdemde gezindi.

Yosunlara uzanmaya çalıştım ama o kadarcık hareket bile canımı yaktı. Fark etmemiş olmasını umarak, "Bırak da yaralarınla ilgileneyim, lanet olası," dedim.

"Hayır, Evie." Sesi sert ama nazikti. "Hayatında bir kez olsun başkasının senin iyiliğini her şeyin önüne koymasına izin ver."

Bakışları karşısında tüm itirazlarımı unuttum. Bir orta nokta önerdim. "O zaman birbirimizle ilgilenelim."

İç çekti. "Peki."

Tekrar göğsüme baktım, sonra düğmeleri açmaya başladım. Aspen bakışlarını kaçırdı ve ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Bu hali bana ara sokaktaki konuşmamızdan önce ne kadar garip olduğunu hatırlattı. Öpüşmemizden öncesini. O zamandan bu yana yaşananların bizi bir adım daha geriye itmemiş olmasını umdum.

O zamandan bu yana yaşananlar. Aklıma tekrar alevler, duman ve demir merminin anneme isabet edişi geldi. Üzerime hüzün çöktü ve sonsuz bir kederin kapkaranlık boşluğuna sürüklenecekmiş gibi hissettim. Bu his o kadar korkunçtu ki en hızlı savunmama, ateşime uzandım. İçimde bir öfke yükseldi ama bana güç vermek şöyle dursun, sadece yaralarımın daha çok acımasına sebep oldu. Acıyla bağırdım ve bacaklarım beni taşıyamadı.

Aspen, başım suyun altına girmeden önce beni yakaladı. Bedenimi kendine çekti ve elini yanağıma koyarak yüzümü yüzüne yaklaştırdı. "Şu an sadece bana odaklan."

Acımı, öfkemi bir kenara bıraktım ve yüzüne, gözlerinin rengine, çenesinin açısına odaklandım. Gerçekler. Şekiller. Mantık. Beni sakinleştirdi.

"Yaraların iyileştikten sonra yas tutmaya ve öfkelenmeye zamanın olacak," dedi.

Bacaklarım tekrar beni taşıyabilecekmiş gibi hissettiğimde ondan hafifçe uzaklaştım. Bu sefer düğmelere kendi uzandı. Bluzum üstümden sıyrılırken ürperdim ve yırtık pırtık pantolonumu çıkarmak için harekete geçtim. Ay yosununu bana yaklaştırdı ama başımı iki yana salladım. "Sen de."

Homurdanarak yanmış gömleğini üzerinden çıkarıp sırtındaki yanıkları görmeme izin verdi. Sebep olduğum hasarı incelerken mideme taş oturdu.

Kıyafetlerimizi çıkardığımızda Aspen'in karnımdaki yaralarla ilgilenmesine izin verdim. Gözlerimi onunkilere kilitledim ve her düşüncemin, her nefesimin ardında pusuya yatmış dehşeti düşünmemeye çalıştım. Göğsümdeki acı kaybolduğunda Aspen yosunu uzatıp bana arkasını döndü.

Omuzlarının üst kısmına ulaşmak için kollarımı kaldırdım, yosun ve suyun etkilerinin ortaya hemen çıktığını görmek beni rahatlattı. Yaraları benimkilerden daha hızlı iyileşiyordu, bunun soyuyla ilgili olduğunu tahmin ettim. Kraliçe Melusine'nin oğlu olduğu için su elementi onda daha çok işe yarıyor olmalıydı.

Yanmış derinin kaybolmasını ve yerini yeni deriye bırakmasını izledim. Altın rengi henüz kendini göstermemişti ama hızlı iyileşiyordu. Su toplayan kısımlar kayboldu, sırtı tekrar pürüzsüzleşti ve kürekkemiklerinin güçlü açıları ortaya çıktı. Hissettiğim şefkat her nasılsa uzak tutabildiğim kaosu engellememe yardımcı oldu. Aspen'in derisi tamamen iyileştikten sonra bile oyalanmaya devam ettim, omurgasının kıvrımlarını, kollarındaki ve omuzlarındaki kasları incelerken ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim. Sessizlikte sadece nefeslerimiz duyuluyordu ama söyleyebileceğimiz her kelimeden daha çok şey anlatıyorlardı.

Aspen bana dönmeden önce son dokunuşumla ürperdi ve elini enseme götürdü. Nazik parmaklarıyla nemli saçlarımı bir

omzumun üzerinden atarak arkamı dönmemi işaret etti. İstediğini yaptığımda yosunu elimden alarak sırtıma götürdü. Ağrılarım neredeyse geçtiği için her dokunuşu hoş bir okşama gibi geliyordu.

Aklıma yine kan ve ateş gelecekken kendimi durdurup Aspen'in dokunuşuna odaklanmaya zorladım. Ama bana fazla zarar vermeden değerlendirebileceğim başka bir konu aklıma geldi. Aramızdaki sessizliği bozdum. "Yanarken bana bir şeyi On İkinci Saray'a götürmemi söylediğini hatırlıyorum. Neyden bahsediyordun?"

Aspen yosunu boynumda ve omuzlarımda gezdirdi. "Öfkeni On İkinci Saray'a götürseydin ateşini daha eşit bir şekilde dağıtabilir ve dönüşmek için kullanabilirdin."

Söyledikleri kafamı daha çok karıştırmaktan başka bir işe yaramadı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Periler kötü huylu formlarına bu şekilde geçiyorlar. En azından yollardan biri bu. Çoğumuz istediğimiz zaman dönüşebiliriz ama güçlü duygular ya da gücümüzün aşırı kullanımı söz konusu olduğunda dönüşmek için çaba harcamamıza gerek olmaz. Bazen bu zararlı da olabilir ama senin durumunda yardımcı olacağını düşündüm."

"Sence gerçekten... şekil değiştirebilir miydim?"

"Emin değilim ama öyle düşünüyorum."

"Bana nasıl yardımcı olacaktı ki? Aynı öfkeyi hissetmez miydim?"

"İçgüdüsel olarak ateşin üzerinde daha fazla kontrolün olurdu," dedi Aspen. "Vücudunu yakan fazladan ateşi şekil değiştirmek için kullanmış olurdun. Şekil değiştirmek büyü gerektirir ve sende tehlikeli bir miktar vardı."

Sözlerini idrak etmeye çalışırken kaşlarımı çattım. Şekil değiştirebileceğime dair şüphelerimden bahsettiğimde Nyxia

bana bunları anlatmamıştı. Aspen'in anlattıkları aslında mantıklıydı.

Tabii mantık ve büyü aynı anda var olabilirse.

Bu farkındalık, içimde hissettiğim boşluğu biraz da olsa yatıştırdı. Yine de yüzleşmem gereken hâlâ bir sürü şey vardı. Buraya gelirken duyduğum öfke henüz geçmemişti. Su, bu öfkeyi yatıştırıyordu sadece. Fakat şimdi öfkemi mantık çerçevesinde nasıl kullanabileceğimi görmeye başlamıştım. Zihnimdeki yapbozun parçaları yerine oturuyordu ve öfkem kontrolüm altındaydı.

Dikkatimi Aspen'in parmaklarına, ipeksi yosunun rahatlamış olan tenimdeki hissine verdim. Başımı hafifçe yana çevirdiğimde Aspen'in bakışlarıyla karşılaştım. "Haklıydın," dedim.

Yaralarımla ilgilenmeyi bir an için bıraktı, sonra yosunu sırtıma sürdü. "Hangi konuda?"

"Anlaşma'nın kurtarılmaya değmeyeceği konusunda. En başından beri haklıydın."

"Bu konuda haklı olmaktan keyif almıyorum. Bunların hiçbirinin olmasını istemezdim."

Tamamen ona döndüm ve zihnimdeki şiddet içeren düşünceleri susturarak onlar yerine sağlam, mantıklı gerçeklere odaklandım. "Bunun bitmesi gerekiyor," dedim. "Anlaşma'nın, Hasat'ın, hem insan hem peri konseylerinin. Kral Ustrin'i tahttan indirmem gerekiyor."

Çenesi seğirdiğinde uygulamaya çalıştığım plan hakkında ne kadar az şey bildiğini hatırladım. "Duruşmada yaptığın şeyi ne zamandır planlıyordun?"

Yine acımı bir kenara koyarak gerçeklere odaklandım. "Birkaç gündür. Sana söylemediğim için üzgünüm. Aramızda pek iyi değildi ve ben... ikimizden birinin umutlanmasının yaratacağı baskıya dayanamazdım."

Yosunu elinden bırakarak suyun üzerinde yüzmesine izin verdi. "Keşke bana söyleseydin. Duruşmadan çok daha önce yardımım dokunurdu."

Başımı iki yana salladım. "Şu anda pişmanlıklarla uğraşamam. Odaklanmam gereken tek şey bundan sonra yapacaklarım."

Elini yanağıma uzattı ve memelerimin göğsüne değmesine bir santim kalana kadar bana yaklaştı. Parmağıyla çenemi okşarken onu kendime çekmeye can atıyordum. "Ne yapacaksın?"

"İşleri yoluna koymak için ne gerekiyorsa," dedim. "Sadece bir kişi için değil, herkes için. İyi huylu ve kötü huylu periler için. İnsanlar için."

Yüzü aydınlanınca perilere bu kadar değer verdiğimi ilk kez duyduğunu fark ettim. Belki de bunu ilk kez yüksek sesle itiraf etmiştim. "Kalacak mısın yani?"

Bir elimi beline koyup diğerini gövdesinden yukarı kaydırarak atan kalbinin üzerine götürdüm. Başımı geriye eğip gözlerine baktım. "Kalıyorum. Faerwyvae benim evim. Ateş Sarayı'nın tahtı benim hakkım. Sen de benim eşimsin."

Dudaklarını benimkilere yaklaştırdığında hevesle uzanıp onu öptüm, sokakta durdurmak zorunda kaldığımız arzu bütün gücüyle geri döndü. Ama kendimizi kaptırmadan önce hâlâ ona söylemem gereken şeyler vardı. Artık kendime saklamak istemediğim şeyler. Yanlış gidebilecek çok şey varken söylemem gereken şeyler.

Dudaklarımız ayrıldı ama alınlarımız hâlâ birbirine değiyordu. Sadece başlarımız yüzeyde kalana kadar suya girdik ve kollarımı boynuna doladım. Arzu dolu gözlerinde yüzen sonbahar renklerine bakmak için uzaklaştım. "Aspen, seni seviyorum."

Titredi ve dudaklarıyla dudaklarımı okşadı. Sessizliğe gömüldüğümüzde bir an için yanlış bir şey söylediğimden kork-

tum. Periler birbirlerine sevgi sözleri sarf ediyorlar mıydı acaba? Derken Aspen gülümsedi. O bayıldığım sırıtış ya da dizlerimi titreten baştan çıkarıcı gülüş değildi. Bu sefer doğal ve içten bir gülümseme vardı yüzünde. "Ben de seni seviyorum, Evie."

Tekrar öpüşmeye başladık ama bu sefer daha naziktik, öpücüklerimiz daha yumuşaktı. İçimde bir arzu alevlenirken dili benimkini okşadı. Ellerimi saçlarında gezdirdim, parmaklarımla bir boynuzunu okşadığımda dudaklarından tok bir inilti döküldü. Vücudu gerildi. Bir eliyle popomu tutarken diğeriyle mememi okşadı. Nefes alışımız hızlandı, artan arzumuzun melodisi kulaklarımdaydı. Beni bacaklarımdan kaldırıp kalçam onunkine değene kadar kendine çekerken hafiflemiştim.

Aramızdaki bağı ve hissettiğim tutkuyu harlamak için yanıp tutuşuyordum. Tutkumun yoğunlaşarak bütün varlığımı aydınlatmasına izin verdim. Onun her parçasını hissetme ihtiyacıyla parlıyordum.

İşte o zaman gerçekten parladığımı fark ettim. Dolunay eğlencesinde olduğu gibi görüşümü mor bir pus kapladı. İçimdeki ateşten yayılan bu parıltıyı hissedebilsem de bu sefer alev alev yanan öfkemden kaynaklanan parıltı gibi acı verici değildi. Bu seferki daha önce hiç olmadığı kadar nazik, ışıltılı ve keyifliydi.

Aspen ismimi fısıldadığında ben de onunkini fısıldadım. Tepedeki kubbeli tavandan parlayan güneşin ışığı altında, aşkımızın ezgisiyle hareket ettik.

BÖLÜM 33

Güneş ışığı gözkapaklarıma vururken burnuma biberiye ve tarçın kokusu doldu. Gözlerimi açtığımda Aspen'in yanımda uyuduğunu gördüm. İfadesi rahattı, boynuzları yatağının arkasından sarkarken başı hafifçe yana dönmüştü. Onun yatak odasındaydık, yatağı boynuzlarının yarattığı fazladan uzantıya da yer kalması için odanın ortasına konmuştu.

Fazlalıklardan bahsetmişken.

Bacağımı vücudunun üzerine atmıştım, sabahın erken saatlerindeki tutkumuzu, ay banyolarını, biraz uyuyalım diye beni odasına taşımasını hatırladım. Ya da sonunda yorgunluktan bayılana kadar uyumaya *çalışmıştık* desem daha doğru olurdu. Şimdiye vakit öğleni geçmiş olmalıydı.

Bir kolumu onunkinin altından çıkardım ve parmaklarımı yüzüne götürdüm. Altın tenini okşayarak onu seyrettim, uyurken ne kadar genç ve güzel görünüyordu. Dokunuşumla kıpırdandı ve gözlerini açtığında onu izlediğimi gördü. Bana gülümsemesi kalbimi yerinden oynattı.

"Sonunda düzgün bir yatakta uyuyabildik," dedi.

"Evet."

Bana yaklaşıp bir elini belime götürdü. "Beni rüyalarında ziyaret ettiğin zamankinden daha mı iyiydi?"

"Evet. O anlarda fiziksel hislerimde bir tutarsızlık vardı. Senin için de öyle miydi?"

Düşünürken kaşlarını çattı. "Evet, sanırım haklısın. Yine de bu benim zevk almamı engellememişti. O ilk gece gerçekten orada olmanı çok isterdim."

Sözleri içimi sızlattı. "Ben de öyle."

"Bircharbor'daki yemek salonunda da öyleydi. İşte o zaman imgelemlerin fanteziden öte olduğunu anladım. Ben uyanıkken bir anda ortaya çıkmıştın." Hafifçe gülümsedi. "Ona bağırarak odasına dönmesini emrettiğimde o aptal kızın yüzündeki dehşeti görmeliydin. Çok arzuladığım bir öpücüğü böldüğüne dair en ufak bir fikri bile yoktu."

"O öpücük istediğim her şeydi," dedim. "Ama o zaman hâlâ rüya gördüğümü düşünüyordum. Hatta kâbus gördüğümü sanıyordum, rüyanın her an görmek istemeyeceğim bir şeye dönüşeceğinden emindim. Sen Ay Sarayı'na gelene kadar o hayallerin gerçek olduğunu fark etmemiştim." Kalbim sıkıştı, bazı kısımları bilerek eksik bırakmıştım. *Beni Franco'yu öperken görene kadar.* Şimdi yeniden bir araya geldiğimize göre sokakta ondan dilediğim özür daha iyi olabilirdi diye düşündüm.

Elini yüzüme götürdü. "Haklıydın, Evie. Bana bir açıklama borçlu değilsin ve benim malım da değilsin. Sen benim eşimsin. Kiminle istersen onunla olmakta özgürsün..."

Yerimde doğruldum, öfkeden yanaklarım kızardı. "Sadece seni istiyorum, Aspen. Bunu bilsen iyi olur."

Dirseklerinin üzerinde doğrulurken yüzünde eğlendiğini gösteren bir ifade belirdi. Kaşını kaldırdı. "Sadece beni mi?"

"Evet. Ben Lorelei gibiyim. Tek eşliyim. Şey... Nyxia'nın Ateş Festivali gibi bir durum yok yani." Daha önce hiç düşünmediğim bir şey aklıma gelince kanım çekildi. Tüm perilerin ilişkiye bakışı benimle aynı değildi. Peki Aspen beni sevilmek istediğim gibi sevebilir miydi? "Bir dakika, sen de... başkalarıyla olmayı tercih ediyor musun?"

Yüzünde bir sırıtış belirdiğinde onu tokatlamak istedim. Ya da onu öpmek. Hayır, kesinlikle tokatlamak istiyordum.

"Ben de seninle aynı hisleri paylaşıyorum," derken sonunda yüzündeki sırıtış yerini içten bir gülümsemeye bıraktı. "Sadece biz varız, Evie. Ben sadece seni istiyorum."

Rahat bir nefes vererek beni göğsüne çekmesine müsaade ettim. Nefesini saçlarımda hissederken kalbinin atışını kulağımda duyuyordum.

"Âşık olduğum tek kişi sensin."

Kalbim tekledi ve başımı kaldırarak gözlerine baktım. Aşk. Hem kelime hem de duygu benim için çok yeniydi. Aynı anda hem kırılgan hem değerli hem de ürkütücü geliyordu. Dudaklarımız buluşurken sözsüz yeminimizi bir öpücüğe sığdırdık.

* * *

Birbirimizden ayrılmak ve yataktan çıkmak resmen acı vericiydi ancak dış dünya huzurlu anlarımın keyfini çıkarmama izin verecek gibi görünmüyordu. Hâlâ halledilmesi gereken çok şey vardı. İnsanlar kaçtığım için beni cezalandırmak isteyecekti. Kral Ustrin intikam peşine düşecekti.

Ayrıca kazanmam gereken bir taht vardı.

Odama dönerken –hem yolculuğun hem de zevk dolu anların yorgunluğundan– vücudumun her yeri ağrıyordu. Giyindikten sonra Lorelei'ı bulmaya gittim.

Odasının kapısını açar açmaz kollarını boynuma doladı. "Dün gece döndüğünü ve çok iyi durumda olmadığını duydum. Beni çok korkuttun."

Birbirimizden ayrıldığımızda beni inceledi. "İyiyim, gerçekten. Aspen benimle ilgilendi."

Kaşlarını kaldırdı. "Bir kez olsun birinin seninle ilgilenmesine izin mi verdin?"

Gözlerimi devirdim. "Biliyorum, biliyorum."

İfadesi ciddileşti. "Nasıl geçti?"

Demir mermiyi ve ardından gelen kan ve dumanı hatırladığımda içim parçalandı. Yeni baştan kedere teslim olurken eziliyormuşum gibi hissettim. O kadar acı vericiydi ki zar zor nefes alıyor, ayakta durmakta zorlanıyordum...

Ateşimi çağırdım ve üzüntümü öfkeye dönüştürmesini bekledim. Bu sefer ateş beni yakmadı. Onun yerine kafamı boşalttı, nabzımı düzenledi ve soğukkanlılığımı geri kazanmamı sağladı.

Lorelei'ın gözleri doldu. Nazikçe fısıldayarak, "Bir şey söylemene gerek yok. En azından hazır olana kadar," dedi.

Kendimi toparladım ve derin bir nefes aldım.

"Bundan sonra ne olacak?" diye sordu.

"Ateş perileriyle tekrar görüşüp Ateş Sarayı'nın Kötü Huylu Kraliçesi olabilmem için beni desteklemelerini sağlamalıyım."

Dudağını ısırdı. "Sana baskı yapmayacağım, dilediğin zaman anlatırsın ama... insanlar anlaşmayı değiştirmeyi kabul etti mi?"

Zihnimi sadece gerçeklere odaklayarak içimdeki boşluğu görmezden gelmeye çalıştım. "Hayır."

"Faerwyvae'de hüküm sürmenin anlaşmayı resmen bozacağını biliyorsun, değil mi?"

Omuzlarımı dikleştirdim. "Anlaşmayı bozmaya hazırım."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi.

"Ancak Kral Ustrin'le yaptığım pazarlık şimdilik savaşı uzak tutuyor," dedim. "Peri konseyiyle isyancılar arasında bir savaş çıkacağı kesin ama en azından şu an hiçbir şey yapamazlar. Bu zamanı sağlam bir plan yaparak değerlendirmeliyiz."

"Hadi yapalım şunu," dedi başını yukarı aşağı sallayarak. "Kraliçe Nyxia'yla konuştun mu?"

"Hayır ama onunla konuşmam gerekiyor. Bu gece ateş perileriyle görüşmek istiyorum."

Lorelei çoktan kapıya yönelmişti bile. "O zaman onu bulalım."

Taht odasına doğru ilerlerken kafamda olası planları tasarlıyordum. Ama aklımda beni sürekli rahatsız eden bir soru vardı. Lorelei'a döndüm. "Kral Ustrin'le karşılaştığım zaman, Aspen'in Cobalt'a yaptığı gibi taht için resmi bir meydan okumada mı bulunmalıyım?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu formaliteler On Bir Saray Konseyi tarafından oluşturuldu. Anlaşma bozulduktan sonra konseyin kuralları artık geçerli olmayacak. İsyancılar halihazırda Eski Usullere geri dönülmesini talep ederken, On İkinci Saray uyarınca onunla yüzleşeceksin."

"Peki bu tam olarak nasıl işliyor?"

Omuz silkti. "Her Şeyin Her Şeyi tarafından kutsanan alfa olduğunu kanıtlaman gerekiyor."

"Çok basit bir şeymiş gibi söylüyorsun ama o dediğini nasıl yapacağımı bilmiyorum. Onunla fiziksel bir çatışmaya mı gireceğim? Ölümüne dövüşecek miyiz?" Bu düşünceyle mideme bir taş oturdu. Fiziksel bir çatışmada Kral Ustrin'i yenmem imkânsızdı. Keşke demir bir bıçağım olsaydı...

"Bunu önceden bilmemiz mümkün değil," dedi Lorelei. "Bazen Aspen'in şampiyonu olarak yaptığın gibi, On İkinci Saray'da karşı karşıya gelmen yeterli olur. Kazandığını yine sana verdikleri taç gibi bir ödülle açıklayabilirler. Bazen de, mesela Nyxia ve annesinde olduğu gibi, bir tarafın alfaya boyun eğmesi gerekir. Ama evet, zafere sadece ölümün karar verebileceği zamanlar da var. Bu durumlarda, Her Şeyin Her Şeyi şampiyonlarına güç verir."

Kalbim hızlandı. Nasıl açıklarsa açıklasın kulağa imkânsız geliyordu. Neyse ki Kral Ustrin'le yaptığım pazarlık bana hazırlanmak için yeterli zaman kazandıracaktı.

Yakınlardaki bir kargaşa dikkatimi çektiğinde neredeyse tahıl odasına varmıştık.

Koridordan gelen seslere doğru doğru ilerlemeden önce Lorelei'la birbirimize baktık. Sarayın girişindeki hole ulaştığımızda Foxglove ve Franco da dahil olmak üzere düzinelerce bitkin perinin içeri akın ettiğini gördük. Lorelei Foxglove'a doğru koşarken Franco yorgun bir tavırla bana göz kırptı. İkisi de telaşlı gibiydi ama durumları çok da kötü görünmüyordu. Ne var ki diğer periler savaştan çıkmış gibilerdi. Kıyafetleri pislenmiş ve yırtılmıştı. Saçı olanların saçları dağılmış, kürkleri olanlarınsa kürkleri keçeleşmişti. Tanıdık birini görünce kalbim birden hızlandı.

"Gildmar!"

Ben ona yaklaşırken yaşlı perinin kabuğa benzeyen yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi. "Buradasın," dedi.

"Evet ama *sen* burada ne yapıyorsun?"

Eliyle yoldaşlarını işaret etti. "Kral Aspen'e sadık olan sadece bizler kaldık. Herkes gelmeyi tercih etmedi." Yüzü düştü. "Bazıları da kaçamadı."

Sözlerini duyunca içim çekildi. Dikkatimi içeri girmeye devam eden perilere çevirdim ve tanıdık bir yüzle daha karşılaştım; Aspen'in yakışıklı hizmetkârlarından biri olan Vane. İçeri giren diğer kişi çok daha şaşırtıcıydı.

Marie Coleman gözlerime baktı, bana doğru koşarken yüzü buruştu. Kollarını belime doladı ve omzumda hıçkırarak ağlamaya başladı.

Ne yapacağımı bilemedim. Demir aşkına, Maddie Coleman'ın küçük kardeşi burada ne yapıyordu?

"Evelyn, kurtulduğuma inanmıyorum. Öleceğimi sandım."

Şaşırmakla kafa karışıklığı arasında kaldım, adımı bu kadar özenle söylemesi beni telaşlandırdı. Hiçbir zaman arkadaş olmamıştık. En çok yakınlık kurduğumuz an, Başkan Coleman'ın

salonunda konuşmadan bana yalvardığı zamandı. Onun acı dolu gözyaşlarını, ona yardım etmem için bana nasıl yalvardığını hatırlayınca boğazım düğümlendi.

O zaman güçsüz olduğumu sanıyordum.

Hâlâ neler olduğunu anlamak için çabalasam da sarılmasına karşılık verdim. Benden uzaklaşırken daha şiddetli ağlamaya başladı, sonra dikkati omzumun üzerinden gördüğü bir şeye takıldı.

"Aspen!" Marie ona şaşkınlıkla bakan eşime koştu, Aspen önce peri sürüsüne sonra beline sarılan kıza baktı. Çekingen kızın sarsılan omzunu tuttu.

İçimde bir kıskançlık filizlendi ama daha fazla büyümeden bastırdım. Sarılmalarında şehvetten eser yoktu. Marie, Aspen'e bir sevgili gibi değil, bir arkadaş gibi sarılmıştı. Ne kadar tereddütlü görünse de Aspen de onu teselli ederken babacan bir tavır takınmıştı.

Marie kendini toparlayıp geri çekildi ve kırmızı yanaklarından akan gözyaşlarını sildi. "Çok özür dilerim, Majesteleri, Bayan Fairfield." İkimize de titreyen bacaklarıyla birer reverans yaptı. "Fevri davranışım çok uygunsuzdu. Burada olduğum için ne kadar rahatladığımı tahmin bile edemezsiniz."

"Lütfen beni yanlış anlama," dedim, "ama tam olarak neden buradasın? Yoksa... ablan da burada mı?"

Yüzü düştü. "Tabii ki hayır. Maddie, bulaştığı şüpheli etik kurallara rağmen yeni anlaşmasından oldukça memnun."

Şaşkınlığını henüz üzerinden atamamış olan Aspen'e dönüp tek kaşımı kaldırdım.

Aspen elimi tutup sıktı. "Marie en başından beri Faerwyvae'le ilgili çekincelerini bana ifade etmişti."

Marie başını hevesle sallayarak onayladı. "Ona beni eve göndersin diye yalvardım. İtaatsizliğim yüzünden beni

öldüreceğinden emindim ama o bana çok nazik davrandı." Çenesini kaldırdı. "Eğer istemezsem *–hiçbir zaman–* evlenmek zorunda kalmayacağıma dair söz verdi."

Eşime dönüp sırıttım. "Ne büyük kibarlık."

Marie kollarını göğsünde kavuşturdu. "On beş yıllık hayatımda bana ilk defa böyle bir seçenek sunuldu."

Marie'den gözümü ayırıp diğer sığınmacılara bakınca yüzlerindeki yorgunluğu gördüm. "Zorlu bir yolculuk geçirmiş olmalısınız."

"Bu yolculuğu yardım olmadan gerçekleştiremeyeceğinizi düşünüyordum," dedi Aspen. Konuşmaya devam etmeden önce tereddütlü, hatta biraz da endişeliydi. "İsyancılarla kaçmanıza yardım etmek için casuslar göndermeyi planlıyorduk."

O zaman içindeki çatışmanın kaynağını anladım; hane halkı peşinden geldiği için ne kadar duygulandığını gizlemeye çalışıyordu. Aspen'in birini göndermesini beklemeden peşinden buraya kadar gelmişlerdi. En gerçek, en nazik doğasını bir metanet maskesinin ardında saklayan bir kral için, saltanatına bu kadar çok kişinin sadık kalması onu şaşırtmış olmalıydı.

Bu sefer ben onun elini sıktım ve birbirimize gülümsedik.

"İki gün boyunca Güneş ve Ay arasındaki sınıra yakın bir yerde mahsur kaldık," diye açıkladı Marie, Aspen'in içinde yaşadığı çatışmadan habersizce. "Bölgede devriye gezen askerler vardı. Büyükelçi Foxglove ve Ay Prensi gelince ancak yolculuğumuzu tamamlayabildik. Bazılarımızı arabayla buraya getirdiler, diğerleriniyse Prens teker teker sınırdan geçirdi."

Foxglove ve Franco'nun gelmesinin neden bu kadar uzun sürdüğü belli olmuştu.

"Sizden başka gelecek olan var mı?" diye sordu Kraliçe Nyxia yaklaşırken.

Kraliçe'nin otoriter duruşu karşısında Marie'nin yüzü soldu. Gecikmeli de olsa, beceriksizce bir reverans yaptı. "Evet, Majesteleri. Sonbahar'dan üç grup olarak ayrıldık. İkinci grup Güneş'te sıkışıp kaldığımızda bize yetişti ancak üçüncü gruptan hâlâ haber alınamıyor."

"Baykuşlarıma haber vereceğim," dedi Nyxia. "Güvenle geçmelerine izin verilmesini emrederek tetikte olmalarını söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Aspen.

Nyxia tek kaşını kaldırdı. "Sanırım sarayını geri alana kadar tüm sığınmacılarına ev sahipliği yapmamı isteyeceksin?"

Aspen'in çenesi seğirdi. "Lütfen."

"Bunun bir bedeli olmalı. Seni ve eşini zaten misafir ediyorum. Karşılığında bana ne vereceksin?"

Ellerimi yumruk yaparak öne doğru bir adım attım. "Sana hep istediğin şeyi veriyoruz. Anlaşmayı bozacağız."

"Anlaşmayı *sen* bozacaksın. Peki Aspen bana ne verecek?" Eliyle girişteki perileri işaret etti. "Parçalanmış bir halk mı? Bitkin askerler mi?"

"Onun halkı benim de halkım. Benimle müttefik olman onlarla da müttefik olduğun anlamına geliyor. Aspen de ben de tahtlarımıza geçince halklarımız sana daha fazla zahmet vermeyecek."

Nyxia kısık gözlerinin ardından beni inceledi. Birkaç gergin dakikadan sonra, "Sonunda bir taraf seçtin demek," dedi.

Bakışları karşısında soğukkanlılığımı korudum. "Ateş perilerine haber gönderip bu gece benimle buluşmalarını söyleyebilir misin?"

Yüzünde bir sırıtış belirdi. "Büyük bir zevkle."

BÖLÜM 34

Gece çöktükten sonra Nyxia, Aspen ve ben ormandan geçerek daha önce de ziyaret ettiğim mağaraya doğru ilerledik. Ay tepemizde parlıyordu ama orman tuhaf derecede sessizdi; ışığı, yolumuzu aydınlatan ışıltılı mantarlara ve çan benzeri çiçeklere şeytani bir görünüm kazandırıyordu.

Aspen ve Nyxia'nın bana eşlik etme tekliflerini kabul ettiğime minnettardım. Benimle gelmeyi teklif ettiklerinde ilk içgüdüm onları reddetmek olmuştu. Bu gece ateş perileriyle yapacağım toplantının çok şey ifade etmesini, onlara kendi başıma ayakta durduğumu, kimsenin kuklası olmadığımı ve onları bir tehdit olarak görmediğimi göstermesini istiyordum. Ancak Nyxia, ateş perilerinin yanı sıra korkulacak başka yaratıklar da olduğu konusunda ikna edici bir noktaya değinmişti. Toplantıya yalnız gitmek aptallık olurdu.

En azından üçümüz de aynı fikirdeydik. Bu gece kendimi temsil edecektim. Nyxia ve Aspen beni koruyucularım olarak değil, müttefiklerim olarak destekleyeceklerdi.

Mağaranın ağzına vardık. Buradan mağara karanlık ve sessiz görünüyordu, derinlerde bir şeylerin beklediğine dair hiçbir ipucu yoktu. Sonra aklıma tüylerimi ürperten bir düşünce geldi. Ya gerçekten içeride bekleyen kimse yoksa? Ya ilk görüşmemizden sonra benim desteklenmeye değer olmadığıma karar verdilerse?

Aspen tereddüdümü hissederek elime uzandı. "Bunu yapmaya hazır olduğuna emin misin?"

Dokunuşu beni rahatlattı. "Evet."

Nyxia tek kaşını kaldırdı. "Geçen seferki... mesele... hâlâ geçerli. Onlara verdiğim sözü tutmaya hazır mısın?"

Neden bahsettiğini biliyordum. *Onlara kötü huylu formumu göstermeye hazır mıyım?* Bu da kafamı karıştıran, üzerinde çok düşündüğüm ama cevabını bulamadığım bir engeldi. Gün içinde birkaç kez Aspen'in tarif ettiği gibi öfkemi On İkinci Saray'a taşımaya çalışmıştım. Hiçbir işe yaramamıştı. Öfkem annemin ölümünden sonra olduğu kadar güçlü değildi ama önce üzülmeden de o boyutta bir öfkeye ulaşmak çok zordu. Ayrıca teslim olursam, öfkemin bile beni bundan kurtaramayacağından korkuyordum.

Nyxia için inandırıcı bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım. "Elimden geleni yapacağım."

Bana ters ters baktı. "Onlarla sonraki buluşmanda kötü huylu formunu göstereceğini söylemiştim."

İçimde bir öfke uyandı. "Aynı zamanda onlarla Kral Ustrin'e karşı gelmeye hazır olduğumda buluşacağımı da söylemiştin. Bunu yapmaya ve onlar için savaşmaya hazırım. Sanırım bu onlara yetmiyorsa Kraliçe olmaya uygun değilim demektir. Desteklerini kazanabilirsem bunu kendim olduğum için kazanacağım. Bildiğim kadarıyla bu," diyerek kendimi gösterdim, "aynı zamanda benim kötü huylu formum."

Gözlerini devirdi. "Peki. Umarım hazırsındır."

"Ben de öyle umuyorum," diye mırıldandım. Yapmak üzere olduğum her şeyin delilik olup olmadığını sorgulamadığım tek bir anım bile yoktu. Spire'dan kaçmıştım. Eisleigh'den de. Bay Duveau'dan. Sürgünden kaçmıştım. İsteseydim gizlenebilir, saklanabilirdim. Bay Duveau'nun ödül avcılarından ve beni ele verecek olan iyi huylu perilerden kaçabilirdim.

Bu düşünce bile öfkemi ateşliyordu. Şüphelerim yoğun olsa da kendime bunu neden yaptığımı hatırlattım. Çünkü doğru olan buydu. Çünkü anlaşmanın bozulması gerekiyordu. Çünkü Bay Duveau, Cobalt ve Ustrin gibi adamlar iktidarda kalmayı hak etmiyordu. Çünkü özgür yaşamayı hak ediyordum, saklanarak geçirilen bir hayatı değil. Çünkü hem insanlar hem de periler için savaşabilecek bir tek ben vardım.

Nyxia mağaraya girerken ben de onu takip ettim. Aspen'in bir eli sırtımdaydı, desteğini sessizce belli ediyordu. Dokunuşu nabzımı yavaşlatıyor, sakinleşmemi sağlıyordu.

Uzun bir karanlıktan sonra, parlayan mantarlar ve ışıldayan kristaller yolumuzu aydınlatmaya başladı. Çok geçmeden kulağıma sesler çalındı, en azından içeride birileri vardı. Nihayet iç odaya ulaştık.

Daha önce olduğu gibi çeşitli periler bir araya toplanmıştı, ben içeri girdiğimde gözlerini bana diktiler. Bu sefer geçen seferkinden çok daha fazla perinin olması beni şaşırtmıştı. Çeşitli renklerde yeni kitsuneler vardı. Mavi, kırmızı, turuncu ve menekşe renginde ılgımlar havada süzülüyordu. Yanardöner pulları olan ikinci bir ay ejderhası, geçen sefer karşılaştığım siyah ejderhanın yanına duruyordu. Ayrıca daha önce hiç karşılaşmadığım başka türde periler de vardı: toz ve külden oluşan kıvılcımlar ve tuhaf görünümlü alevler, parlak, ateşli kanatları olan kuşlar, ışıltılı yılanlar ve semenderler görmüştüm. Ayrıca, kitaplar dışında hiçbir yerde görmediğim, ortalama bir hayvandan –çöl tilkileri, çöl kemirgenleri, akrepler gibi– çok da farklı görünmeyen periler de vardı. Gerçek doğalarını ele veren tek şey keskin gözleriydi.

Derin bir nefes alarak öne çıktım ve karşılarında durdum. Aspen kimseye çaktırmadan son bir kez sırtımı sıvazladı ve bir adım gerileyerek mağaranın duvarına yaslandı. Nyxia da aynısı-

nı yaptı ama kendini zor tuttuğu belli oluyordu. Benim adıma konuşmamak için verdiği mücadeleyi yüz ifadesinden anlayabiliyordum.

"Yine sen, hem de insan formunda," dedi daha önceden hatırladığım kabuklu-mantar. "Sadece bizden biri olduğunu kanıtlamaya hazır olduğunda geri geleceğini sanıyordum."

Kalabalıktan onaylama mırıltıları yükseldi ve ben bir şey söyleyemeden birkaç peri gruptan ayrılıp mağaradan dışarı çıkınca hayal kırıklığına uğradım. Diğerleri de dışarı çıkan perileri takip etmeye başladı.

"Bekleyin," dedim zayıf, yalvarır gibi bir sesle. Sonra bir an durup toparlandım ve kendime bir kraliçe gibi davranmam gerektiğini hatırlattım. Derin bir nefes alarak kendimi otoriter bir ses tonuyla konuşmaya zorladım. "Benimle ilgili bir karar vermeden önce konuşmam için bana bir şans verin. Seçiminize saygı duyacağım ancak önce sesimi duyuracağım."

Periler oldukları yerde durdular ve mağaradan çıkmaya çalışan başka biri olmadı. Odanın arkasındaki parlayan sarı gözler bana kilitlendi. Yanardöner pulları olan ay ejderhasıydı. "Ne söyleyeceğini duymak istiyorum," dedi feminen bir ses. "Hatırlarsanız geçen sefer burada değildim. Söyledikleri hoşumuza gitmezse en azından atıştırmalığımız olur."

Kalabalıktan kahkahalar yükseldi ama bunu kötü niyetle mi yoksa beni kandırmak için mi söylediklerinden emin değildim. Ne olursa olsun, buraya bir amaçla gelmiştim ve artık vazgeçemezdim.

Daha dik durdum, omuzlarımı geriye atarak özgüvenli görünmeye çalıştım. "Geçen seferki karşılaşmamızda Kraliçe Nyxia beni size Kral Ustrin'le savaşacak kişi olarak tanıtmıştı. Bugün buraya Ateş Sarayı'nın Kötü Huylu Kraliçesi olarak geldim."

Kalabalıktan çeşitli sesler ve hırıltılar yükseldi. Bu sesleri neye yormam gerektiğinden emin olamadım. Bu yaygara beni desteklediklerı, şok oldukları ya da öfkelendikleri anlamına gelebilirdi. Devam ettim. "Eski Usullere göre Ateş Sarayı'nın Kötü Huylu Kraliçesi olmayı talep edeceğim. Vakti geldiğinde Kral Ustrin'le karşı karşıya geleceğim ve Her Şeyin Her Şeyi alfasını kutsayacak. Kazanacağıma inanıyorum."

Turuncu bir ılgım öne çıktı ve tiz, feminen sesiyle konuştu. "Onu nasıl yenmeyi planlıyorsun? Sen eski bir peri kralının kanını taşıyan bir insandan ibaretsin. Kral Ustrin senden çok daha uzun süredir hayatta ve neredeyse hayatı boyunca hep tahttaydı."

Bu soruya cevabım hazırdı, sesim net ve güçlü çıktı. "Kral Ustrin, hükümdarlığını Eski Usullere ya da Her Şeyin Her Şeyi'ne saygı duymadan sürdürüyor. Ben tam bir peri olmayabilirim, onun kadar deneyimli de olmayabilirim. Ama cesaretim var. Kötü huylular da dahil olmak üzere perilerin hayatlarını önemsiyorum. Kral Ustrin sadece kendi gücünü önemsiyor ve onu korumak için sizin türünüzü dışlıyor. Her Şeyin Her Şeyi'nin iyi huylu ve kötü huylu perileri eşit derecede önemsediğini düşünüyorum. Tıpkı benim gibi."

"Her Şeyin Her Şeyi'nin seni alfası olarak kutsayacağına inanıyorsun yani?" diye sordu kuyruğunda soluk mavi bir alev bulunan çivit rengi bir kitsune. Hem sözleri hem de ifadesi şüpheciydi. "Neden sen de bir başkası değil? Neden ona karşı savaşacak başka birini değil de seni destekleyelim?"

Yüzümün solduğunu hissettim. Bu soruya hazırlıksız yakalanmıştım. Bir kez bile Ateş tahtını ele geçirmeye hevesli başka biri olup olmadığını düşünmemiştim. Sinirlerimi yatıştırmak ve zihnimi boşaltmak için derin bir nefes aldım. Kelimelerim içimden geliyordu, bu yüzden ağzımdan çıkana kadar ne

diyeceğimi ben de bilmiyordum. "Çünkü sizin içinizdeki ateş benim içimdeki ateştir. Bu ateşin tüm damarlarımda, kanımın her damlasında yandığını hissediyorum. Tam bir peri olmayabilirim ama Kral Caleos'un mirası benim mirasımdır. Ben onun bir insan kadına duyduğu derin aşkın sonucu olarak bu dünyadayım. Onun gönlüne düşen aşk, insanlar ve periler arasında bir birlik yaratmalıydı. Oysa savaş ve yıkım getirdi, yalanlara dayanan yozlaşmış bir anlaşmayla da sona erdi. Başından beri olması gereken dengeyi yeniden kurmaya niyetliyim."

Birkaç kişinin onaylarcasına başlarını salladığını gördüm ama homurdananların sayısı da az değildi. Parlak sarı bir semender öne çıktı. "Sevginin bizim için bir anlamı varmış gibi konuşuyorsun. Biz kötü huyluyuz."

"Kral Caleos da öyleydi," dedim, "ama yine de birini sevdi. Sevgi her zaman aynı görünmeyebilir ama özü evrenseldir. Hepimiz ailelerimizi, çocuklarımızı, evlerimizi ve özgürlüklerimizi seviyoruz. Bunu farklı şekillerde gösterebiliriz ama sevgi aynı sevgidir."

"Bizim için nasıl savaşacaksın?" diye sordu girdap gibi dönen bir toz perisi. "İnsanların kökünü kazımamıza yardım edecek misin? Fair Adası'nı perilere geri verecek misin?"

İnsanların kökünü kazımaktan bahsetmesine hazırlıksız yakalandım ama duruşumu bozmadım. Onlara sunabileceğim tek şey gerçekti. "Her sorunun cevabını bildiğimi söyleyemem ancak tüm sesleri duymaya ve tüm periler için en yüksek yaşam kalitesini destekleyen kararlar almaya niyetliyim. Kötü Huylu Kraliçe olmaya niyetli olsam da radikal bir hükümdar olmaya niyetli değilim. Kötü huyluların gerçekten temsil ettiği şey için savaşacağım. Özgürlük için. Bu özgürlük de anlaşmayı yok etmekle başlayacak. Benim Kraliçe olmam anlaşmayı geri dönüşü olmayacak biçimde bozacak."

"Bu bize ne kazandıracak ki?" diye sordu beyaz ejderha. "Savaşa gireceğiz. Son savaş binlerce perinin ölümüyle sonuçlandı. O zaman adanın kontrolü için savaştık. Bu sefer ne için savaşacağız?"

"Dediğim gibi, henüz tüm soruların cevaplarını bildiğimi söyleyemem. Tüm bunların sonunda ne olacağını bilmiyorum. Ama daha iyi bir dünya uğruna savaşacağımızı biliyorum. Ada-da yaşayan herkes daha iyi koşullarda yaşasın diye savaşacağız. Perilerle insanlar arasındaki önyargı ve nefretin kökünü kazımak için savaşacağız. Adayı yozlaşmış liderlerden ve baskıcı kurallardan kurtarmak için mücadele edeceğiz. Perilerin yakalanmadığı, üzerlerinde deneyler yapılmadığı ve parçaları uğruna satılmadığı bir dünya için savaşacağız. Kadınların genelevlere gönderilmediği bir dünya için."

İçimde yanan alev sözlerimi körükledi. "Kötü huyluların kendi yöntemlerinden, evlerinden ya da topraklarından ödün vermeden diledikleri kişi olmakta özgür olacakları bir dünya için savaşacağız. İyi huyluların, değer verdikleri hayat biçimini kötü huyluların haklarını kısıtlamadan koruyabilecekleri bir dünya için. İnsan kızlarının harcanmayacağı, başından beri olmaması gereken bir Hasat için perilerin gelini olarak seçilmeyecekleri bir dünya için savaşacağız. Birlikte savaşacağız. Hepiniz adına sizin yanınızda mücadele vereceğim. Hem insanları hem de perileri savunacağım ve hem insanlarla hem de perilerle savaşacağım. Müttefiklerimiz bize benzeyenler değil, aynı dünyayı hayal edenlerdir. Sizden bu amacın bir parçası olmak isteyip istemediğinizi düşünmenizi rica ediyorum."

Sessizlik çöktü. Sayısız göz bana bakıyordu; bazıları kocaman açılmış, bazıları umutlu, diğerleriyse düşmanlıkla kısılmıştı.

Kabuklu-mantar öne çıktı. "Bizim için savaşacaksın ama sen bizden biri misin ki? Bize formunu bile gösteremiyorsan kötü huyluları nasıl anlayabilirsin?"

Odada ona katılan sesler yükseldi.

"Evet, göster onlara," dedi kötü niyetli bir ses arkamdaki gölgelerin içinden. Mağara duvarlarında yankılanan ayak seslerini duyunca arkama döndüm. Biri bizi takip etmişti. Ya da bizi bulmuştu.

İçeriye Kral Ustrin girdi. Hemen peşinde de Bay Duveau vardı.

BÖLÜM 35

Konsey üyesini görünce başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Donuk bir ifadeyle bana bakıyordu, ifadesinde ne bir pişmanlık vardı ne de gülümseme. Tıpkı belediye başkanının evinde tanıştığımızda olduğu gibi soğukkanlıydı. Tabanca, kurşun, annemin kanının küvetteki suya akması gözümde canlanmadan ona bakamıyordum. Hissettiğim kederle ayağımın altındaki zemin kaydı ama aynı anda içimde yanan öfke dizlerimin üzerine çökmemi engelledi. Öfkemin büyümesine izin verdim ama şimdilik onu kontrol altında tutuyordum.

Nyxia'nın sıktığı yumruklarında gölgeler belirirken Aspen alçak bir hırıltıyla öne çıktı. İki kraliyet mensubu da yanıma gelip davetsiz misafirlerimize baktı.

Aspen, Bay Duveau'ya ters ters bakıyordu. "Bağırsaklarını deştiğimi sanıyordum."

Konsey üyesi omuz silkti, yüzünde belli belirsiz bir sırıtış belirdi. Kaskatı duruşu, sakladığı yaralarını belli eden tek şeydi. "Denedin. Sadece bir sağlam darbe indirebildin. Bir dahaki sefere artık."

Ustrin ve Bay Duveau'nun arkasında birkaç muhafız sıralanırken, ilk geldiğimde mağaradan kaçtığını gördüğüm küçük kahverengi bir kemirgen Ateş Kralı'nın ayak bileklerinin etrafında döndü. Ustrin tiksintiyle ona baktı, sonra pullu turuncu avucunu açtı. Elinin üzerinde sarı bir alev belirip kayboldu. "Ailen serbest bırakıldı," dedi alayla. "Hizmetin için teşekkürler. Gidebilirsin."

Kemirgen kaçmadan önce sevinç dolu bir ses çıkardı.

Eşim saldırmaya hazırlanarak çömelirken şiddetle ürperdi.

Ustrin'in gözleri ona döndü. "Yerinde olsam bunu yapmazdım. Tabii kıymetli sığınmacılarının hayatta kalmasını istiyorsan."

Aspen dişlerini gösterirken göğsü inip kalkıyordu. "Neyden bahsediyorsun?"

Ateş Kralı öne doğru rahat bir adım attı. "Askerlerim günler önce onlara Ateş'i gizlice geçmeye çalışırken rastladı. Bay Duveau, Maven Fairfield'ın davasının sonuçlarıyla ilgili olarak benimle iletişime geçtiğinde sığınmacıların Ay'a sızmayı ve Bayan Fairfield'la görüşmeyi amaçladığını fark ettim."

"Neredeler?" diye sordum. Marie'nin bir gruptan haber alınamadığını söylediğini hatırladım. Bu sabah gelenlerin yarısı kadar bile olsalar bu düzinelerce peri anlamına gelirdi.

"Gece yarısına kadar onlara dönmezsem hiçbir yerde olacaklar," dedi Ustrin. "Muhafızlarım o zamana kadar dönmezsem hepsini öldürecek, bu yönde emir aldılar. Bu nedenle işimizi hemen bitirmeliyiz, değil mi?"

Aspen omuzları titrerken dudaklarından bir hırıltı döküldü. "Bana nerede olduklarını söyleyene kadar sana işkence etmekten beni ne alıkoyacak?"

"Sana bu şansı verir miyim sanıyorsun?" Avucunun üzerinde bir ateş topu daha belirdi. Bu seferki turuncuydu. "Aynı zamanda onlara mesaj da gönderebilirim. Parmaklarımı şıklatmamla birlikte bu alev avucumdan ayrılıp muhafızlarıma ulaşır. İnfaz emrini uygulayabileceklerine dair başka bir işaret."

Ters ters ona baktım. "Ne istiyorsun?"

"Sadece konuşmak istiyorum," dedi dudaksız yüzünde sahte bir gülümsemeyle. Teslim olurmuş gibi ellerini uzattı, turuncu alev avucunun içinde küçülerek nihayet tamamen kayboldu.

"*O* ne istiyor peki?" Gözlerim konsey üyesine kaydı.

"İtaat etmediğin takdirde seni zorlamak için burada ama sana kendi başına hareket etme fırsatı vereceğimize söz veriyorum."

"O zaman konuşalım."

"Eşine gitmesini ya da geri çekilmesini söyle."

Aspen'le birbirimize baktık. Tedirginlikle kasıldı ama sonra bana doğru hafifçe başını sallayarak kabullendi.

Dikkatimi yeniden ona çevirdiğimde Ustrin'in şiddetli bir titremeyle gözlerini kapadığını gördüm. Boynunu çevirip Nyxia'ya döndü. "Kes şunu artık."

Nyxia ona sinsice sırıttı ve etrafındaki gölgeler fazlalaştı. "Neden? Karanlıktan korkuyor musun?"

Ustrin avucunu tavana doğru çevirirken titremeye devam etti. Bu sefer avucunda kan kırmızısı bir alev topu belirdi. Parmaklarını şıklattığında alev topu kayboldu.

Nyxia sersemledi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "O da neydi?"

"Senin sarayına doğru gitti. Oraya vardığında seni orada bulamazsa kardeşin neredeyse oradan başlayarak bütün evini ateşe verecek. Yerinde olsam acele ederdim."

Nyxia gölgelerini geri çekti ve gözlerini benimkilere kilitledi.

"Git," diye fısıldadım.

Bir baş selamıyla gölge formuna geçti ve hızla mağaradan çıktı.

Kral Ustrin'in titremesi kesildi ve derin bir nefes aldı. Ardından kravatıyla ceketini düzeltti. "Peki ya sen, Kral Aspen? Kalacak mısın gidecek misin?"

"Kalıyorum," dedi dişlerini sıkarak ve yanıma sokuldu.

"Konuşmamız bittiğinde halkını serbest bırakacak mısın?" diye sordum.

"Zarar görmediğim sürece. Yerinizde olsam bana saldırmaya çalışmazdım." Eliyle muhafızlarını işaret etti. İrkildim ama bana saldırmadılar. Bunun yerine, odanın içlerine doğru ilerleyerek ateş perilerinin etrafında bir halka oluşturdular.

Ustrin gözlerini kalabalıktan bana çevirdi, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Şunu belirteyim ki bu gece ormanda benim vatandaşlarımla görüşmek istediğin söylentisi yayıldığında oldukça rahatsız oldum. Gerçekten halkımı çalabileceğini mi düşündün?"

"Halkın Ay'da yaşıyor," dedim. "Onlar artık senin vatandaşların değil."

"İşte burada yanılıyorsun. On Bir Saray Konseyi tarafından bana yeni haklar verildi. Ateş perilerini Ateş Sarayı'na geri götürmekle görevlendirildim. Orada evcilleştirilecekler ve vahşi yaşam biçimlerinden kurtulmayı öğrenecekler."

Odadan hırıltılar yükseldi. Bir çöl tilkisi muhafızlardan birine saldırınca hızlı bir tekme yedi. Minik tilki acı bir ses çıkarıp sonra da yan yatınca kalbim sıkıştı.

Kral'a döndüm. "Vahşi yöntemlerden bahseden sen misin?"

Benim küçümseyici tavrımı ve ateş perilerinden yükselen hırıltıları, tehditleri ve alevleri görmezden geldi. "Silahları demirden yapıldı," dedi. Kalabalık şaşkınlıkla sessizliğe gömüldü. "Her bir muhafız demir parçalarıyla dolu taştan el bombaları taşıyor. Haddini aşarsan, patlatılmalarını emrederim."

Demir bombalar. Düşüncesi bile midemin bulanmasına yetti. Bombaların perilere nasıl hasarlar verebileceğini görmüştüm ki o bombalar demirden yapılmamıştı. Ama bir saniye. O patlamalar...

"Patlamalar sana da zarar vermeyecek mi?" diye sordum. "Ya da muhafızlarına?"

"Patlamanın menzilinde olmayacağım," dedi Kral Ustrin alçak bir sesle.

Fakat ben sesimi alçaltmadım, herkesin duyabileceği bir sesle konuştum. "Ama muhafızlarını feda edeceksin."

Çenesini sıktı. "Riskleri anlıyorlar. Ne için savaştıklarını biliyorlar."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve öne doğru cesur bir adım attım. "Biz de öyle."

Bir kahkaha patlattı. "Bu bahsettiğin *biz* de kim? Gerçekten onların desteğini kazandığına inanıyor musun?"

Aptalca bir şey söylememek için kendimi tuttum. Büyük ihtimalle haklıydı. Toplantı istediğim gibi gitmemişti.

Kral Ustrin'in duruşu rahatladı. "Bu arada, ben de seninle bu meseleyi konuşmaya geldim. Gerektiği gibi adadan çekilmenin zamanı geldi. Varlığın anlaşmayı tehdit ediyor..."

"Senin hükümdarlığını tehdit ediyor demek istiyorsun herhalde."

Gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. "...ve On Bir Saray Konseyi'nin isyancılarla çatışmaya girmesini engelliyor. Benimle yaptığın pazarlığın sandığımdan çok daha zekice kurgulandığını görebiliyorum. Aslında beni aldatmanın da bedelini ödemelisin. Bu nedenle adadan giderken sana özel birinin eşlik etmesini teklif ediyorum."

Bir kaşımı kaldırdım. "Özel biri mi? Bay Duveau'dan mı bahsediyorsun? Lütfen. Diğer seçeneği tercih ederim."

Dişlerini sıktı. "Diğer seçenek gerçek isminin gücünü kullanarak seni gelmeye zorlaması. Bunun nesini anlamıyorsun?"

"Benim asıl anlamadığım, şu an neden burada olduğun. Neden Bay Duveau'yu getirip beni bir kez daha adadan uzaklaştırmak için bu kadar zahmete girdin? Ne tür bir oyun oynuyorsun?"

"Hayatını bağışlamaya çalışıyorum."

"Neden?"

"Seni öldürmeyeceğim." Kelimeler sıktığı dişlerinin arasından yavaşça döküldü, bunu söylemek ona acı veriyormuş gibiydi.

İşte o zaman gerçeği anladım.

"Beni *öldüremezsin*. Bir pazarlık yaptın."

Hiçbir şey söylemeyerek şüphelerimi doğruladı.

"Aslında yaşamamız ya da ölmemiz umurunda değilken ailemin sürgün edilmesi için bu yüzden baskı yapıyorsun. Pazarlık neydi?"

Çenesini kaldırdı. "Bir sözdü. Aptal kuzenim Caleos sürgüne gitmeden önce, soyundan gelenler günün birinde kendilerini yeniden adada bulurlarsa onlara adil davranılacağına ve iyi yaşamaları için her türlü şansın verileceğine dair bana yemin ettirdi. Onun ölümüyle ilgim olduğuna dair şüphe uyandırmamak için bu sözü verdim. Sözü kendime göre değiştirebileceğim kadar açık bıraktı ancak senin varlığını öğrendiğimden beri bana ayak bağı olmaktan başka bir şey yapmadı. Sürgünün diğer tarafında kendisini neyin beklediğini o zaman bile biliyor olmalıydı. Sevgilisinin ve çocuğunun hayatta kaldığını biliyordu."

"Adil davranmak mı?" dedi Aspen kızgınca. "İyi yaşamaları mı? Bu şartlardan herhangi birini nasıl yerine getirdiğini anlamıyorum."

"Hâlâ hayatta olduğuma göre yeterince yerine getirmişim, değil mi? Tabii anlaşmadan her saptığımda bana bir ya da iki kez ölümü dileyecek kadar acı vermedi değil. Maven Fairfield'ın ölümünün bana ne kadar acı verdiği hakkında bir fikriniz var mı?" Bay Duveau'ya nefret dolu bir ifadeyle baktı.

Konsey üyesi, şaşırtıcı bir şekilde onun nefret dolu bakışlarının altında ezilmemeyi başardı.

Sözleri beni şaşırttı, sırtımdan ani bir şok dalgası gelip geçti. Peri sözünü bozmanın cezası bu muydu? Nihai ölümle

sonuçlanan dayanılmaz bir acı mıydı? Büyüyü kabul etmeye istekli olmadan önce, peri yeminlerinin ve yalan söylemeyi reddetmelerinin kültürel şartlanmadan kaynaklandığını düşünüyordum. Şimdi ise... cezasının somut olduğuna tamamen inanıyordum.

Ustrin dikkatini bana çevirdi. "İzin ver de yeminimi yerine getireyim ve seni adadan göndereyim, böylece senden sonsuza dek kurtulabilirim. Tabii ablan yüzünü gösterene kadar tam anlamıyla özgür olamayacağım." Son kısmı sinirlenerek söylemişti.

Amelie'den bahsedilince kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. "Onun nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Ellerini yumruk yaptı. "Kral Cobalt nerede olduğunu bilmediğini söylüyor..."

Kral Cobalt sözünü duyunca Aspen'in göğsünden bir hırlama yükseldi.

"Ama ben, Cobalt'ın onu benden sakladığını biliyorum. Onunla sonra ilgileneceğim. Konseyi ikna etmiş olabilir ama ben o adamın içini görüyorum. Bir müttefik olarak bile, yerini hak etme konusunda öğrenmesi gereken çok şey var."

Söylediklerini daha sonra düşünmek üzere aklımın bir köşesine yazdım. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama Cobalt'ın Amelie'yi ondan sakladığını düşünmesi önemli olmalıydı. Bunun Cobalt'ın asıl niyetini gösterdiğinden şüpheliydim ama Amelie'nin annemin duruşmasına gelmeyi reddetmesinin kendi seçimi olmadığı anlamına gelebilirdi. *Artık neyi değiştirecekse. Yaptıkları annemin ölümüne sebep oldu.* İçimdeki öfke kaynamaya başladı. Öfkenin büyümesine ve içimi yakmasına izin verdim.

"Hadi şu işi bitirelim," dedi Ustrin sesini yükselterek. "Karar vermeni hızlandırabilirim. Bay Duveau, kulakların Sonbahar sığınmacılarının ölüm çığlıklarının unutulmaz melodisini

dinlerken seni hareketsiz kalmaya zorlayabilir." Aspen'e döndü. "Sen de senfoniyi dinlemek ister misin?"

Donakaldım. Sözlerinden sığınmacıların, çığlıklarını duyabileceğim kadar yakında oldukları anlaşılıyordu. Bu da onları Ustrin'in rehberliği olmadan da bulabileceğimiz anlamına geliyordu.

"Hayır," dedim. Söyleyeceklerim beni korkutuyordu ama korkumu yakması için ateşimi çağırdım. "Bu işi bitireceğiz ama cesedimi göndermeyi planlamadığın sürece adadan ayrılmayacağım. Birbirimizle Eski Usullere uygun olarak yüzleşeceğiz. Her Şeyin Her Şeyi'nin alfasını seçmesine izin vereceğiz ve bunu hemen şimdi yapacağız."

Aspen yanımda gerildi. "Evie, hayır..."

Aspen. İsmini zihnimde söyledim ve Bağ aracılığıyla onunla konuşmaya çalıştım. *Lütfen bana güven. Yapmak üzere olduğum şeye karşı hiçbir hareket yapma.*

Bana çevrilen bakışları endişeliydi. Zihnimde sesini duydum. *Sana güveniyorum.*

Kral Ustrin önce dakikalar boyunca bana baktı, sonra aniden bir kahkaha patlattı. "Aptal, aptal kız. Bana meydan okuyacak kadar cüretkârsın, ha? Sana gösterdiğim merhameti reddedecek kadar cesursun? Peki." Eğlenerek başını iki yana salladı. "Sana bir şans verdim. Yeminimi yerine getirdim. Kendi isteğinle değilse zorla geleceksin. Pek hoşuna gitmeyecek."

Kral Ustrin kenara çekilerek Bay Duveau'nun onun yerine geçmesine ve bana bakmasına izin verdi. Konsey üyesinin soğukkanlı ifadesi şimdi ürpertici bir sırıtışa dönüşmüştü. "Evelyn Fairfield." Bu isim zihnimde, kanımda, kemiklerimde yankılandı. "Beni takip et. Eşinin gerçek ismini kullanarak ona sabah olana kadar burada beklemesini emret."

Arkasını döndü ve birkaç adım attı. Yerimden kımıldamadım, emrine itaat etmemek için kendimi zorlarken titriyordum. Ustrin sinirli bir ses çıkarınca konsey üyesi geri döndü. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirirken rengi soldu. Sükûnetini geri kazandı ve dişlerini sıkarak konuştu. "Evelyn Fairfield."

İsmi duydum, gücünü hissettim ama başka bir şeye odaklandım. Her parçam –zihnim, kalbim, ruhum– niyetimi besliyordu. Niyetim gitgide büyüdü ve zihnimde o kadar somut hale geldi ki ona dokunabilecekmişim gibi hissettim.

Bay Duveau bana doğru bir adım attı. "Beni takip et. Hemen."

Niyetimi söylediğim her kelimeye aktardım. "İsmimi yanlış söylüyorsun."

"Efendim?"

"Gerçek ismim Evelyn Fairfield değil."

"Yalan söylüyorsun. Annen sana doğumda Evelyn Fairfield adını verdi. Bu senin gerçek adın ve doğduğun günden beri bu ismi ezbere biliyorum."

"O isimle doğmuş olabilirim ama o zamandan beri ismim değişti. Artık ismim Evelyn, Ateş Sarayı'nın Kötü Huylu Kraliçesi."

Bir anlığına yüzü bembeyaz oldu ama hemen sonra sırıtmaya başladı. "Bana gerçek ismini mi söyledin?"

Nazikçe gülümsedim. "Evet."

Bay Duveau omuzlarını dikleştirdi. "Evelyn, Ateş Sarayı'nın Kötü Huylu Kraliçesi..."

"Hayır!" Kral Ustrin'in sesi odada yankılandı ama her şey için çok geçti. Bay Duveau bir adım geriledi, elini korkunç bir acıyı bastırmak istercesine alnına götürdü.

Midem bulandı, ardından bir şeylerin –*içimde* bir şeylerin– koptuğunu hissettim. Yakıcı bir acı duydum ve onunla savaşmak için ateşimi çağırdım. Daha sonra bir anda yok oldu. Sanki hiç orada olmamış gibi.

Gözlerimi açtığımda Bay Duveau'yu nefes nefese, yüzü solgun ve ter içinde gördüm.

Kral Ustrin ona doğru atıldı. "Ne yaptığına dair en ufak bir fikrin var mı? Anlaşmayı bozdun!"

Konsey üyesi bir adım geriledi, başını iki yana sallarken ayaklarının üzerinde dengede durmaya çalışıyordu. "Ama Miras Bağı..."

"Onu Kraliçe olarak kabul ettiğin an Miras Bağı bozuldu," dedi Kral Ustrin dişlerini sıkarak. "Kral Caleos'un soyundan gelenler yönetimi ele geçirirse anlaşma bozulur. Sen de Bağ üzerinden konuşarak tam da bunu gerçekleştirdin."

Aspen elimi tuttu ve onlardan uzaklaştık. Gidebileceğimiz bir yer yoktu. Arkamızda ateş perileri ve Kral Ustrin'in muhafızları duruyordu. Çıkışımızı ise Ustrin ve Bay Duveau engelliyordu.

Ustrin'in göğsü inip kalkıyordu, kaşlarını çatarak konsey üyesini sıkıştırdı. "Yani anlaşmamız da burada sona erdi." Bay Duveau'ya doğru atıldı, parmakları pençeye dönüşerek adama doğru uzandı.

Bay Duveau ceketinin altına uzanarak silahını çıkardı. Hemen ardından acıyla yüzünü buruşturdu ve diğer elini kaburgalarının altında bir yere götürdü. Aspen'in onu yaraladığı yeri tutuyor olmalıydı. Ancak silahı tutan eli sabitti. Sağlamdı. Ateş etmeye hazırdı.

Ustrin silahı görünce irkildi. Birbirlerine bakarken iki adam da donakaldı. Bay Duveau geriye doğru ağır bir adım attı. Sonra bir adım daha. Ustrin, Bay Duveau'ya saldırmamak için

kendini tutuyormuş gibi titriyordu. Konsey üyesi tünelde yeterince ilerledikten sonra gölgeler arasında kayboldu. Hemen ardından da mağaradan kaçan ayak seslerini duydum.

Kral Ustrin iki muhafızına işaret vererek Bay Duveau'nun kaçtığı yere gitmelerini istedi. Muhafızlar emre uyarak yanımızdan koşarak geçti.

Aspen'le bir adım daha geriledik.

Ustrin bana baktı, parmaklarında alevler dans ederken ellerini açıp kapatıyordu. "İstediğin oldu. Görünüşe bakılırsa Ateş Saray'ı için savaşacağız."

BÖLÜM 36

Göğsü öfkeyle kabaran Ustrin hışımla bana doğru yaklaştı, ateş parmaklarından omuzlarına doğru tırmandı. Kanım çekildi. Bunu istemiş olabilirdim ama hazır olduğum anlamına gelmiyordu. Yine de ona bir adım daha yaklaşırken omuzlarımı geriye atarak elimden geldiğince cesur bir ifade takındım. Aspen elimi daha sıkı tuttu, beni bırakmak istemediğini hissedebiliyordum. Savaşmamı istemiyordu. Geri çekilmemi istiyordu. Ama elimi bıraktı.

Buradayım, diye fısıldadı zihnimde.

Kral Ustrin ceketini ve kravatını çıkarıp yere atarken kısık gözlerinin ardından beni süzdü. "İlk hamle senden gelmeli," dedi. "Pazarlığımız beni ve konseyi isyancı peri kraliyet üyelerine saldırmaktan alıkoyuyor. Eski Usullere göre bile, alfa statüsü için yapılan bir meydan okuma, saldırı olarak kabul edilir. Onların tarafında olduğun için sana saldıramam."

Nabzım hızlandı ve boğazım düğümlendi. "Pekâlâ."

Ustrin'in ateşi büyüdü, yüzünün ve kafa derisinin pulları üzerinde dans ederek etrafında göz kamaştıran bir parıltı yarattı. "Gel bakalım."

Ateşimi çağırırken kıpırdamadım, ateşin vücudumun merkezinden yükselip kollarımı, ellerimi, bacaklarımı yakmasına izin verdim. İçime şüphe sızdı, öyle yoğundu ki ateşimi söndürmekle tehdit ediyordu. Ne yaptığımı bilmiyordum. Buna hazır değildim. Bunu yapamazdım.

Tam olarak yapacağım şey neydi ki? Her Şeyin Her Şeyi'nin huzuruna çıkmamız gerektiğini biliyordum. Hangimizin alfa olduğunu kanıtlamalıydık. Bunun için gereken nitelikler bende gerçekten var mıydı? Ben Kraliçe Nyxia değildim, nesillerdir gelen en güçlü Ay alfası değildim. Hatta güç bakımından tanıştığım en güçsüz peri kraliyeti üyesinin bile yanından geçemezdim.

Endişem başımı döndürdü. Demir aşkına, bunu yapmaya nasıl ikna olmuştum ben? Ölümü tercih etmem gerekmez miydi? Ya da sürgünü?

Ateşim kollarımdan geri çekildi ve vücudumun merkezine dönerek orada beyaz bir alev topu olarak kaldı.

Kral Ustrin bir kahkaha attı. "Yapamıyorsun, değil mi? Zayıfsın. Zavallı bir insan kadından başka bir şey değilsin. Küçük bir kızsın. Bir çocuk. Öfke ya da savaş hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bir krallığın nasıl yönetileceğini ya da bir tacın nasıl takılacağını bilmiyorsun."

Taç. Nedense bu kelimeyi duyunca sustum ve zihnimde alevlerden oluşan altın tacım belirdi. Her Şeyin Her Şeyi bana herhangi bir taç verebilecekken onu vermişti. Akçaağaç yaprağı ya da ardıç kuşu tüyünden yapılmış bir taç da verebilirdi ama hayır, alevlerden yapılmış bir taç vermişti. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Kral Ustrin'in yüzündeki kibre odaklandım ve onun neler yaptığını bir kez daha hatırlattım kendime. Eşimden koparılmanın, anlaşmayı artık yerine getiremeyeceğimizin söylenmesinin nasıl bir his olduğunu hatırladım. Yanan eczaneyi düşündüm, annemin tüm otlarının ve kavanozlarının yanıp kül oluşunu hayal ettim. Resimler, kitaplar, büyüler ve tarifler sonsuza dek kaybolmuştu. Sonra hatırladığım tek şey annem oldu. Annem. Annem.

Keder içimi parçaladı ama öfkem ondan daha sıcaktı. Alevlerim bir anda bedenimi kapladı ve tenimi Kral Ustrin'inkinden daha parlak beyaz bir ışıltıyla tutuşturdu.

Kral Ustrin'in yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Ancak çok geçmeden yerini alaycı bir ifadeye bıraktı. Parıltısı benimkiyle eşleşecek şekilde arttı.

Isı etrafımı sarıp etimi yaktı. Panikledim ama derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirdim. Aspen'in sesi zihnimde yankılandı. *Onu On İkinci Saray'a götür.*

Gözlerimi kapadım.

* * *

Gözlerimi açtığımda etrafım mosmordu. Az önce olduğum yerdeydim yine ancak tüm maddeleri oluşturan mor ışık parçacıklarının girdapları dışında etrafta hiçbir hareket yoktu. Sanki zaman durmuş gibiydi.

Zihnim durgunlaştı ve sakin bir sıcaklık ile bedenimde uğuldayan enerjinin sesi dışında bir şey hissetmiyordum. On İkinci Saray'a dönmüştüm, aynı anda hem yeni hem de tanıdık geliyordu. Hoş karşılandığımı hissetsem de her şeye rağmen kendimi bir istilacı gibi görmeden edemedim.

Yanımda siyah bir tünel belirdiğinde tereddüt etmeden içine girdim. Sağlam bir zemine basıyor olsam da havada süzülür gibiydim. Hiçbir şey göremiyor ya da duyamıyordum. Sadece mor parçalardan oluşan bedenimin farkındaydım. Etrafı gözlerlerken bir anımı, hayır, amacımı hatırladım. Buraya bir amaç uğruna gelmiştim. Kötü huylu formumu bulmak için.

Zihnim berraklaşmaya başladı ve kendime geldikçe siyah tünelin ilerisinde parıldayan mor rengi gördüm. Farkındalığımı kaybetmemek için hedefimi aklımda tutarak ona doğru koştum. Yaklaştıkça hedefim netleşti ve kendimi bir aynanın

karşısında buldum. En azından aynaya benziyordu. Ortasında insan silueti şeklinde siyah bir boşluk bulunan, oval biçiminde, dönen bir ışıktı. Ortasında duran benim siluetimdi.

Gözlerimi kısarak yüz hatlarımı seçmeye çalıştım ama hiçbiri yoktu. Işık parçacıkları. Siyah bir boşluk. Sonsuz hiçlik. Sonsuz her şey. Rahatlık. Dehşet.

Başımı iki sallayarak görevime odaklandım. *Kötü huylu formum ne benim?* diye düşündüm kendi kendime. *Ona nasıl dönüşeceğim?*

Kelimelerim ürpertici ve ruhani bir şekilde farkındalığımı etkiledi. "Bize daha önce kalbini gösterdin. Kalbin gerçekti."

Titredim. "Hatırlıyorum," dedim. Her Şeyin Her Şeyi'nin konuşmasıyla karşılaştırılınca sesim sert kalıyordu.

"Orada kötü huylu formunu bulacaksın."

Siluetimi oluşturan siyah boşluğa daha derin baktım. "Kalbim nasıl görünüyor?" diye fısıldadım.

Karanlık, parıldayan morlukla karıştı. Değişen ve dönen parçacıkların hareketinde kaybolduğumu hissettim. Aynada sert bir rüzgâra benzeyen bir hareket gördüm. Hareket keskin, hızlı ve etkiliydi. Zihnimde bir kelime yankılandı. *İdrak.* Aynadaki görüntüler tekrar değişti ve bu sefer derin siyah bir su gösterdi, o kadar uçsuz bucaksızdı ki beni korkutmalıydı. Oysa tam aksine rahatlatıcı ve sıcak bir his yayıyordu. Annemin kolları gibi. Zihnimde başka bir kelime daha yankılandı. *Sevgi.* Su dalgalandı, sonra görüntüde ağaç tepeleri belirdi. Ağaçların dibinde toprak, kaya ve taşlar vardı. Güçlü, istikrarlı ve sakindi. *Mantık.* Ağaçların yaprakları dökülmeye başladı ve kalp şeklindeki mücevherlere dönüşerek yere süzüldü. Aklıma Sonbahar Sarayı geldi ve onu Aspen'le ilgili düşünceler takip etti, göğsüm hafiflemiş gibiydi. Vücudumun merkezi yanıyordu. *Tutku.* Yapraklar düştükçe güzel alevlere dönüştüler. Ateş gitgide

yükselmeye devam etti ve alevler büyüdükçe nefesim kesildi, tehlikeli güzellikleriyle büyülendim. *Öfke. Kızgınlık.*

Ayna hareketsizleşti, uğuldayan mor parçacıklar tekrar siluetimi oluşturdu. Göreceklerimin bu kadar olduğunu sanıyordum ancak birden siluet dağılmaya ve yerini moru delip gelen altın sarısı, incecik ışıklara bırakmaya başladı. Ay'dan görülen gökyüzünü hatırladım ve orada duyduğum merak duygusu yeniden canlandı. Zihnimde tekrar kelimeler yankılandı. *Gizem. Karanlık. Büyü. Keşif.*

"Sen bunların hepsisin," dedi Her Şeyin Her Şeyi'nin ruhani sesi. Ayna tekrar duruldu. Ancak bu sefer yansımam siyah bir boşluk değildi. Ne olduğunu net olarak göremiyordum, sanki... gözlerimin üzerinde bir film varmış gibiydi. Gözümü kırpıştırarak aynaya yaklaştım. Renkler ortaya çıktığında mor ya da çivit mavisinden farklı renkler gördüğüme şaşırdım. Yine de neye baktığımı anlamadım. Sonunda baktığım şeyin alevler olduğunu fark ettim. Güzel, dans eden alevler. Sıradan alevlere benzemiyorlardı. En çarpıcı pembeler, morlar ve turkuazlar bu alevlerde can buluyor ve dalgalanıyorlardı. Daha önce sadece kitaplarda ve resimlerde gördüğüm Kutup Işıklarına benziyorlardı.

Alevleri *–kendimi–* izlerken kalbim çarpıyordu. Alevlerin derinliklerine bakarak şeklini anlamaya çalıştım. Keskin, zeki ve meraklı, içlerinde bir parça karanlık olan bir çift mavi göz bana bakıyordu. Dişlerinin parlaması bana onun çabuk öfkeleneceğini ve sevdiklerini korumaya kararlı olacağını anlatıyordu. Duruşu bana güdülerinin arkasında bir mantık olduğunu ve haklı bir sebep olmadan şiddete başvurmadığını gösteriyordu.

Bir adım geri attım ve o da aynısını yaptı. Çünkü o bendim. Küçük, uzun bir ağzı, iki sivri kulağı vardı ve ince bacaklarının altındaki dört minik pençe üzerinde duruyordu. *Duruyordum.*

Neye dönüştüğümü açıklamak için aklıma sadece tek bir şey geliyordu.

Ben bir ateş tilkisiydim.

İnce vücutlu ve alev topları ağızlarının ya da kuyruklarının yanında duran kıvrak kitsunelerin aksine, benim üç renkli alevlerim kabarık, beyaz kürkümün her santimini sarıyor ve etrafımda dalgalanıyordu.

Tilkimin başında alevlerden yapılmış bir taç vardı.

BÖLÜM 37

Dehşet ve korku arasında gidip gelerek ürperdim. Gerçekten yapmıştım. Şekil değiştirmiştim. Üstüne üstlük Her Şeyin Her Şeyi'nin bana verdiği ödülü takıyordum. Tacımı. Bircharbor'da bıraktığım tacımı.

Arkamdan bir kükreme duyduğumda ayna mor bir dumana dönüşerek kayboldu. Mağaraya geri dönmüştüm. Mor sis hâlâ kaybolmamıştı fakat zaman yeniden akmaya başlamıştı ve Kral Ustrin'in devasa turuncu bir ateş kertenkelesi olarak karşımda durduğunu gördüm. Boncuk gibi siyah gözleri kısılmıştı, dili ağzından fırlarken burun delikleri öfkeyle genişliyordu.

Ateş perilerinden şaşkınlık dolu sesler yükseldi. Birbirlerine fısıldadıkları şeyleri ilk başta duyamadım. Sonra tek bir şeyi tekrarladıklarını anladım. *Ateş Sarayı'nın Kötü Huylu Kraliçesi.*

Aspen'in gözlerine baktım. Bir anlığına gözlerinde bulacağım şeyden korktum. Ben onu geyik formunda görmüştüm ama... o beni böyle kabul edebilir miydi? Bağ aracılığıyla benimle konuştuğunu duydum. *Çok güzelsin, Evie.*

Kalbim sevgiyle kabarırken son şüphe kırıntıları da yanıp kül oldu. Dikkatimi Ustrin'e çevirdim.

Yavaşça sürünerek, benimle mağaranın çıkışı arasında kalacak şekilde ilerledi. "Savaş benimle," diye meydan okudu. "Değerini kanıtla, aptal kız."

Yapmam gerekeni biliyordum ama burada yapamazdım. Ateş perileri –benim perilerim, halkım– çatışmanın ortasında kalabilirdi. Zihnime sakince dolan bir sıcaklık hissettim.

İçimden bir ses kendimi ona teslim etmemi söyledi. Kendimi sıcaklığa bırakınca görüşüm netleşti, farkındalık hissim keskinleşti. İçime bir anda bir sürü bilgi aktı. Mağara duvarlarının açısı, kendi ağırlığım, boyutum, şeklim. Ama bunların üzerine düşünmeme bile gerek yoktu. Hepsini bir anda anlamıştım.

Önce çömeldim, sonra birden dört ayağımın üzerinde öne atıldım. Ustrin'in pullu omzunun üzerinden atladım ve onun yanındaki mağara duvarının bir çıkıntısına indim. Dengemi sağlamaya çalışırken başımdan bir ağırlığın kaydığını hissettim. Tacım. Duruşumu düzeltmeye çalıştım ama taç yere düştü. Önce taca sonra ateş kertenkelesine baktım. Ben harekete geçemeden kertenkelenin ağzından çıkan sıcak turuncu alev, tacı yakıp kül etti.

Her Şeyin Her Şeyi'nden gelen hediyenin kıpkırmızı bir kora dönüşünü, eriyerek şekilsiz bir metal yığını halini alışını dehşet içinde izlemekten başka bir şey yapamadım. "Hayır," diye bir feryat kopardım.

"Her Şeyin Her Şeyi'nden gelen hediyen artık yok," dedi Ustrin. "Bu hiçbir zaman onun iyiliğinin bir işareti olmadı zaten. Hiçbir zaman onun lütfuna mazhar olamadın. Şimdi bana itaat et!"

Kalbim sıkıştı, gözlerim erimiş taca kilitlenmişti. Cevabım bu muydu? Ben gerçekten de Her Şeyin Her Şeyi tarafından kutsanmış bir alfa değil miydim? Bunu başarabileceğimi nasıl düşünmüştüm ki?

Sen o taçtan çok daha fazlasısın. Ustrin'in omzunun üzerinden Aspen'e bakarken sersemliğimden sıyrıldım. *Yenilgiyi kabul etme, Evie. Bu taç sana soyut bir âlemden hediye edildi. Sadece fiziksel bir şey değil.*

Onu yenebileceğimi sanmıyorum, diye cevap verdim. *O çok güçlü.*

Senden güçlü değil. Sen Ateş Sarayı'nın Kötü Huylu Kraliçesi'sin.

Sözleri beni güçlendirdi ve ayağımı yere daha sağlam bastım.

"Bana itaat et," dedi Ustrin Aspen'le yaşadığım sessiz konuşmadan habersiz.

Tacı tak, dedi Aspen.

Dikkatimi tekrar mağara duvarlarına verdim, ateş kertenkelesinin üzerinden bir daha atladım ve arkasındaki başka bir çıkıntının üzerinde durdum. Ustrin tıslayarak etrafında dönerken ben tekrar fırlayıp tünelin zeminine indim. Alevlerim yolumu aydınlatırken koşmaya başladım. Alevlerim olmasaydı bile karanlıkta görebileceğime dair bir his vardı içimde. Ustrin pençelerini yere vurarak odadan çıktı ve peşimden gelmeye başladı.

Ben ona saldırmadan bana saldıramayacağını biliyordum ama yine de bana çok yaklaşmasına izin vererek risk almak istemiyordum. Mağaranın ağzından çıkarak koşmaya devam ettim, savaşımız için uygun bir yer aramaya başladım. Devasa ağaçlarla çevrili bir açıklık bulur bulmaz oraya doğru sıçradım, sanki daha önce hiç iki ayağım olmamışçasına kolaylıkla dört ayağımın üzerinde koşuyordum. Açıklığın diğer tarafına ulaştığımda kayarak durdum ve ateş kertenkelesiyle yüzleşmek üzere arkama döndüm.

Açıklığa ulaşan Ustrin'in pençeleri çimeni ve toprağı ezdi, etrafındaki alevler dans ediyordu. Hareketleri benimkiler kadar zarif değildi, kalın uzuvları yavaş ve hantal kalıyordu. "Kaçmaktan yoruldun mu? Benimle yüzleşmeye hazır mısın?"

Ağaçların, çimenlerin ve parlayan mantarların dizilişini hesaplayarak açıklığı değerlendirdim. Her taşı ve dalı aklıma not ettim, etraftaki kokuları analiz ederek yakınlarda hangi hayvanların olduğunu tespit ettim. Hâlâ bir planım yoktu ama içimden bir ses tüm bu bilgilerin önemli olduğunu

söylüyordu. Ustrin'in cüssesini kendiminkiyle kıyasladım. Benden daha yavaş olmasına rağmen cüssesi çeviklikteki üstünlüğümü telafi ediyordu. Güç üstünlüğüyle kazanmamın imkânı yoktu. Nyxia'nın annesinin ona yaptığı gibi bana asla taviz vermeyecekti. Alfa olduğumu başka hangi yollarla kanıtlayabilirdim?

Ustrin'in sesi gecenin içinde yankılandı. "Savaş benimle!"

Ses tonundaki öfke karşısında ürperdim. Ya şimdi ya da aslaydı. Fiziksel saldırıyla kazanamayacak olsam da savaşı başlatmak için bir hamlede bulunmalıydım. Çömelip ateşimin etrafımda toplanmasına izin verdim. Sonra ileri atıldım, ateş kertenkelesine saldırırken pençelerim toprağı dövüyordu. Ona yaklaştığımda irkilmedi bile. Onunla çarpışmadan önce yana dönüp arka bacaklarımla hamle yaptım. Pençelerimi pullarına geçirdim ama pullarının sertliği saldırımı anlamsız kıldı. Açıklığın diğer ucuna geri dönüp onunla yüzleşmek için savunma pozisyonuna geçtim.

Ustrin olduğu yerde kaldı. Dilini çıkarıp ağzına geri soktu, sonra tıslayarak kahkaha attı. "Tek yapabildiğin bu mu? Küçük, zarif pençelerini savurmak mı?"

"Daha yeni başladık," dedim. Bu şeklimde ilk defa yüksek sesle konuşmaya çalışmıştım. Kelimeleri ağzımı kullanmadan söylediğimi fark edince sarsıldım. Dudaklarını oynatmaya gerek duymadan iletişim kuran çok fazla kötü huylu görmüştüm ama ne kadar doğal gelirse gelsin, bunu kendim yapmak yine de sersemleticiydi. Ancak bu şaşkınlık sadece bir an sürdü, hemen ardından kendimi içgüdülerime teslim ettim.

"Bu konuda haklısın." Ustrin ağzını açtı ve turuncu bir parıltı yayıldı. Alev topu neredeyse tepki veremeyeceğim bir hızla bana doğru geliyordu. Yere yuvarlandım ama ateş beni sıyırarak geçerken dokunduğu noktalardaki alevlerimi söndürdü.

Geride yanmış kürk ve deri kaldı. Annemin duruşmasından sonra kendi vücudumda oluşturduğum yanıklara benziyordu acısı. En azından bu yaralar daha hızlı iyileşiyor gibiydi çünkü kendi pembe, mor ve turkuaz alevlerim geri döndü, kaburgalarımın üzerinde gezinerek yaramı iyileştirdi ve gücümü geri kazandırdı.

Ayağa kalktım ama bir sonraki patlamasından kaçmak için kendimi yine yere attım. Bu sefer alevler kabarık beyaz kuyruğumu sıyırıp geçti ve büyük bir kısmı arkamdaki ağaca çarptı. Açıklıkta hızla ilerledim, alev patlamalarının ardı arkası kesilmiyordu. Bir ağacın geniş gövdesinin ardına geçtim. Gözlerimle açıklığı taradım, yanan ot parçalarını, kömürleşmiş ağaç gövdelerini ve kavrulmuş taşları gördüm.

O sakin sıcaklık beni içine tekrar çekti ve algılarım keskinleşti. Yerin üstünde olanlardan kaçmak için çaresizce toprağın altında yuva yapan birkaç farenin sesini, tepemdeki ağaçtan havalanıp alevlere doğru uçan bir pervanenin kanat çırpışlarını, arkasında saklandığım ağaca doğru yönelen Ustrin'in toprak üzerinde ilerleyen pençelerini duydum. Daha ağzını açmadan ne olacağını anladım, boğazında kıpırdayan ateşin sesi artık tanıdıktı.

Alevler bana doğru yaklaşıp arkasına saklandığım ağacın gövdesini yakarken ve kulaklarımın uçlarını, kuyruğumu, kürkümün kenarlarını kavururken irkilmemeye çalıştım. Ateşim vücudumdaki hasarı göz açıp kapayana kadar onardıktan sonra saklandığım yerden çıkıp başka bir ağacın arkasına geçtim. Yine seslere, görüntülere ve kokulara odaklandım. Yakınımda toprak mantarları parlıyordu ama solumda daha güçlü bir aroma vardı. Mantarlarınki gibi keskin bir koku olmasının yanı sıra bir çürüme kokusu da yayıyordu. Kokunun kaynağına baktım ve devasa bir ağaç gördüm. Görünüşü normal bir ağaca

benziyordu. Ama gözlerimle tepedeki dalları tararken ne yaprağı ne de meyvesi olduğunu gördüm. Ağacın içinde koşuşturan termitleri duydum, gövdesindeki oyukları hissettim.

Başka bir alev topu bana doğru gelirken bu sefer hedefine ulaşmasını beklemeden ağacın arkasından çıktım. Ölmekte olan ağaca bakındım, Ustrin'in dikkatini çekmek için etrafında birkaç kez döndüm. Başka bir alev topu fırlatmaya hazırlanırken ağzını kocaman açarak açıklığı boydan boya geçti. Alev topu ağaca çarptığı anda onun etrafından dolandım. Ancak Ustrin bununla yetinmedi. Arka arkaya attığı alev topları ağaca çarparken sıcaklıkları beni yaktı. Bir tanesi ağacı ıskaladı ve ayaklarımın yanındaki çimleri tutuşturdu. Oradan uzaklaştım ve ağacın gövdesinin yanından baktım. Ustrin ağaçtan sadece birkaç metre uzaktaydı.

"Saklanmayı bırak," dedi. "Beni biraz zorla, aptal kız. Gel de sana gerçek bir alfanın nasıl göründüğünü göstereyim." Bir alev topu daha gönderdi. Gövdeye çarptığında, beklediğim sesi duydum. Bir gıcırtı.

Büyük bir kayanın üzerine fırladım ve oradan da en yakın ağaca sıçradım, pençelerim ağacın gövdesiyle temas etti. İvme beni daha yükseğe gönderdi ve devasa bir kayaya çıktım. Bir kez daha yüzeye dokunur dokunmaz zıpladım ve yanan ağaca doğru sıçrarken kendimi daha da yüksekte buldum. Ağacın gövdesine dokunduğumda ısı pençelerimi yaktı ama yine de var gücümle bastırdım. Bunu yaparken, arkamda kendi ateşimden bir patlama bıraktım.

Yere düştüm ve toprağın üzerinde yuvarlanırken çarpmanın etkisiyle tüm kemiklerimin acıdığını hissettim. Ustrin başını sağa sola sallayıp nereye gittiğimi anlamaya çalıştı. Sonunda beni fark etti.

Yanan ağaç daha yüksek sesle gıcırdadı, sonra havada şimşeği andıran bir ses yankılandı.

Ustrin bana doğru koştu. Ama yeterince hızlı değildi.

Çürümüş ağaç devrildi ve Ustrin'i yanan gövdesinin altında sıkıştırdı. Ustrin'in turuncu alevleri ağacın alt kısmını yaktı ama benim temas ettiğim yerde üç renkli ateşim parlayıp Ustrin'in sıkıştığı yere doğru yayıldı.

Onu izlerken donakaldım, Ustrin'in her an ayağa kalkacağından emindim.

Bir hareketlenme görmeyince patilerimin üzerinde sessizce ilerledim. Ustrin'i iyi huylu formunda buldum, alevlerimin altında kıvranıyor ve kendi alevleriyle karşı koymaya çalışıyordu. Ağacın devasa gövdesi vücudunun ortasından geçerken omzu kalın ve keskin bir dal tarafından toprağa saplanmıştı.

Gözlerime bakarken bir kahkaha attı. "Bunun kazandığın anlamına geldiğini mi sanıyorsun? İyileşebilirim, biliyorsun değil mi? Bütün gece o güzel küçük alevlerini bana fırlatabilirsin ama gücün benimkinden çok daha önce tükenecek. İyileşmeye ve yenilenmeye devam edeceğim ve alevlerinin üstesinden geldiğimde seni öldüreceğim."

"Bana alfan olarak itaat et," dedim. Sesim hiç titremedi.

Bir kahkaha daha attı. "Aklını kaçırmışsın. Daha az önce senden daha güçlü olduğumu söyledim. Seni yenebilirim."

"Bana alfan olarak itaat et," diye tekrarladım bu kez daha yüksek bir sesle.

"Sen alfa değilsin. Bu sadece zekice bir kazaydı. Ben henüz yenilmedim."

"İtaat et."

Yüzündeki bütün neşe uçup gitti ve dişlerini sıktı. "Sana asla itaat etmeyeceğim. Üstünlük sende olsa bile, boyun eğmektense ölmeyi tercih ederim."

Ağaçtan üzerine yağan ateşimle mücadele etmekten buruşan yüzünü inceledim. Onun alevlerinin bana yaptığı gibi, benim ateşim de ona zarar veriyor ve parlak pullarını yakıyordu.

Daha sonra gözlerimi boğazına çevirdim, boğazındaki pullar hâlâ ateşimden nasibini almamıştı. İyi huylu formundayken, iç anatomisinin tıpkı Aspen'in ameliyatında gördüğüm gibi insana benzediğini tahmin ettim. Gerçekten öyleyse şah damarını tam olarak nerede bulacağımı biliyordum.

Ustrin'in haklı olduğunu kabul etmeliydim. O benden daha güçlüydü. Bana asla boyun eğmeyecekti, nefesi ve gücü olduğu sürece savaşacaktı. Yapılması gereken tüyler ürperticiydi ancak zihnimin arkasındaki sakin sıcaklık bu yükün ağırlığını taşımayı vaat etti. "O zaman geriye tek seçeneğim kalıyor," dedim.

Aniden atılarak keskin dişlerimi pullu boğazına geçirdim.

BÖLÜM 38

Yere oturup ayışığıyla aydınlanan dereye baktım, gözlerim beyaz tilkinin bana bakan yüzüne kilitlenmişti. Tilkinin alevleri bir parıltıya dönüşerek dağıldı ve boynundaki kürkü kaplayan kan ortaya çıktı. Akan sularda kendini temizlemek için sayısız girişimde bulunmasına rağmen ağzı bile kana bulanmıştı. En azından ağzındaki kan tadını gidermeyi başarmıştı.

Benim ağzım, diye düzelttim kendimi. *Ben. Bu tilki benim.*

Derenin diğer tarafında büyük bir şey belirdi. Aslında geldiğini dakikalar önce duymuştum, ağaçların arasından ortaya çıkmadan önce bile gelenin bir geyik olduğunu biliyordum. Kulaklarım etrafımdakileri çok iyi duyuyordu ama yine de kendimde hiçbir şeyi umursayacak gücü bulamıyordum.

"İyi misin?" diye sordu geyik formundaki Aspen.

Gözlerimi yansımamdan ayırmadım. "Cesedi buldun mu?"

Sessizlik çöktü. Sonra, "Evet," dedi.

Boğazımda yükselen safrayı bastırdım. Cesedi bulması, şahdamarı parçalanmış ve kalbi durana kadar kanamaya terk edilmiş periyi bulduğu anlamına geliyordu. Benim güzel alevlerim onun üzerinde gezinirken kan kaybeden periyi.

"Sığınmacıları bulmalıyız," dedim.

"Onları çoktan buldum." Sesi alçak ve dikkatliydi. Cam bir yüzeyde yürür gibi konuşuyordu.

"Buldun mu?" Gözlerim ona kaydı, hâlâ geyik formunda olduğu için minnettardım. İyi huylu formunun bana nasıl baktığını görmek istemiyordum.

"Ustrin'in muhafızları mağaradan çıktıklarında, efendilerinin yenilmiş olması gerektiğini anladım. Hemen seni bulmaya geldim. Seni bu halde görünce de biraz zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Söyledikleri mantıklıydı. Şimdi düşününce dere kenarına en az on kere gelen bir geyiği hatırladım. Bir ya da iki kez uğrayan bir kuzgun da vardı. Bakışlarımı akan suya geri çevirdim.

Aspen devam etti. "O arada da sığınmacıları aramaya çıktım. Buradan çok uzakta değillerdi. Oradaki muhafızlar da kaçmış. Selene Sarayı'na yönelik tehdit ortadan kalktıktan sonra Nyxia da bana katıldı. Halkımı da alıp saraya geri döndü."

"Muhafızlar kaçmış mı? Gönderdiği aleve ne olmuş? Kimse karşı koymadı mı?"

"Muhafızlar muhtemelen krallarına olan yeminlerinin çözüldüğünü hissettiler ve sarayı yakmasını emrettiği alevin de artık itaat etmesine gerek kalmadı. Bizimle savaşmak için bir nedenleri yoktu."

Başımla onaylayarak, "Nedenleri yoktu çünkü Ustrin öldü," dedim.

"Evet."

"Çünkü onu ben öldürdüm."

"Evet."

Ağzım seğirince bunun insan formumda dudağımın titremesiyle eşdeğer olduğunu anladım. "İyileşecek mi?"

Aspen cevap vermeden önce tereddüt etti ama ne söyleyeceğini biliyordum. Bircharbor'daki patlamadan sonra hastalarımızı tedavi ederken Gildmar'ın bana söylediklerini hatırladım. Bir peri çok fazla kan kaybederse, vücutları iyileşmeye ayak uyduramazdı. Bense Ustrin'in sadece boğazını parçalamakla kalmamış, onu ateşime gömmüştüm.

"O öldü, Evie."

Titredim. Dişlerimi Ustrin'in boğazına geçirmek çok kolay olmuştu. İnsan eğitimimle onu nereden ısırmam gerektiğini biliyordum. Tilki içgüdülerim ise ağzımı nasıl açacağımı, köpekdişlerimi etini delebileceğim yerden pulların altına nasıl sokacağımı çok iyi biliyordu. İşini bitirdikten sonra tek yapabildiğim ona bakmaktı. Daha fazla bakamayacağımı anlayınca da kusup en yakın su kaynağına doğru yola çıkmıştım.

Bunları hatırlamak midemi bulandırdı ve yeniden yansımama odaklanmaya çalıştım. Ama şimdi tek görebildiğim kürkümde hâlâ keçeleşmiş halde duran kandı.

Gözümün ucuyla Aspen'in titrediğini ve dört ayağının yerini iki bacağa bıraktığını gördüm. Ayaklarını suya soktuğunda yansımam bozuldu. Su sakin akışına döndüğünde, Aspen'i iyi huylu formunda yanımda gördüm. Bana bakıyordu. Ateş tilkisine. Katile.

Ona bakmaya dayanamadığım için patilerimin altındaki toprağa baktım.

Sıcak, nazik bir el sırtıma dokundu. Dokunuşundan uzaklaşmak istedim ama hareket edecek gücü bulamadım.

Aspen elini kürkümün üzerinde gezdirdi, artık zararsız bir parıltıya dönüştükleri için alevlerim ona zarar vermedi. "Ben de tam olarak böyle hissetmiştim," dedi. Sesi geyik halinden çok farklıydı. Kendi iyi huylu halimin sesini hatırlamaya çalıştım ama nafileydi. Devam etti. "Holstrom kızlarını öldürdükten sonra ben de böyle hissetmiştim. Hayvanlarını öldürdükten sonra da. Kolay bir his değil."

"Ama öldürme kısmı... o kısım *çok* kolaydı."

"Evet."

Güçlükle yutkundum, boğazımdaki yumru tilki formumda yabancı geliyordu. "İki kişiyi öldürdüm. İkisinin de boğazlarını hiç düşünmeden parçaladım."

Eli bir anlığına durdu, sonra kürkümü okşamaya devam etti. "Kolaylaşmayacak. Ama sen gerekeni yaptın. Benim gibi öfkene yenik düşmedin. Kendini korudun. Yapılması gereken için çabaladın."

"Nereden biliyorsun? Bay Meeks'i diri diri yanmaya bıraktığım zaman orada değildin. Dişlerimi Kral Ustrin'in boğazına geçirirken de orada değildin."

Bana doğru eğildi ama ben yine de gözlerine bakmadım. "Biliyorum çünkü seni tanıyorum. Ne kadar planlı biri olduğunu biliyorum. Baskı altında ne kadar sakin olduğunu biliyorum. Hayata ne kadar değer verdiğini biliyorum."

"Gerçekten bizden birisin." Havada yeni bir ses duyuldu, şu anki duygusal durumumda dikkatimi toparlayamadığım için sesi hayal meyal seçebildim. Konuşan, mağaradaki kabuklu-mantardı ve ağaçların arasından bana doğru geliyordu.

Sadece o da değil, onlarca figür gölgelerin arasından çıkarak alev topları, parlak bedenleri, parlayan gözleri ve ateşli kanatlarıyla geceyi aydınlattı. "Bizden birisin," diye tekrarladı ateş perileri.

Beyaz bir kitsune öne çıktı ve gözlerini kapayarak ön patilerinin üzerine çöktü. "Ateş Sarayı'nın Kötü Huylu Kraliçesi."

Kitsunenin yanında mavi bir ılgım belirdi. "Hayır. Ustrin yenildi. Artık Ateş'in sadece tek bir hükümdarı var." Parlayan, mavi elini açtı ve eğilerek kendi selamını verdi. "Ateş Sarayı'nın Kraliçesi."

Ateş perilerinin geri kalanı da ılgıma ayak uydurarak beni selamladılar. "Ateş Sarayı'nın Kraliçesi."

Beni çevreleyen perilere şaşkınlıkla baktım. Benim perilerim. Benim halkım. Onları yönetme görevinin yükü omuzlarıma yüklendi ve ürperdim.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir sessizlikten sonra ateş perileri ayağa kalktı. Bazıları gecenin karanlığına karıştı ama birkaçı

sanki benden talimat bekliyormuş gibi yanıma yaklaştılar. Beni ilk selamlayan kitsune patilerini endişeyle birbirine vuruyordu. "Onu yiyebilir miyim?" diye sordu en sonunda.

Sorusuna hazırlıksız yakalanmıştım. "Kimi?"

"Ölü kralı."

Diğer kitsune de başıyla onaylayarak ziyafete katılmak için yalvardı. Başka bir ateş perisi tepemizde uçtu. "Onu yakabilir miyim?" diye sordu. "Tabii siz, Yüce Majesteleri alevinizle onun tamamını tüketmediyseniz."

Bir ateşkuşu ağaçtan indi. "Kalan pullarını alabilir miyim? Yuvamı yalıtıp yavrularımı sıcak tutarlar."

Etrafımı saran gözlerdeki heyecan midemi bulandırdı. İnsan tarafım zihnimin arkasından, *Hayır, asla olmaz. Biz ölülere böyle davranmayız,* diye bağırıyordu. Ama yeni ortaya çıkan yanım, tüyleri ürpererek de olsa kötü huylular hakkında çok az şey bildiğini kabul etti.

İki yanım da boyumdan büyük işlere kalkıştığımı söylüyordu.

En sonunda Aspen'e döndüm. Yüz ifadesine bakmadan ona sorgulayıcı bir bakış attım. Karşılık olarak onay mahiyetinde başını belli belirsiz salladı.

"İstediğinizi yapın," dedim sesimin titremediğini umarak. "Onu dilediğiniz gibi hasat edin, yakın ve tüketin ancak bunu birbirinizle tartışmadan yapın. Taleplerinizi bana söylediğiniz sıraya göre gerçekleştirebilirsiniz ancak aranızda tek bir kavga bile çıkmayacak. İşiniz bittiğinde, ondan geriye hiçbir iz kalmamasını istiyorum."

Beni bir kez daha selamladılar ve teşekkür ettikten sonra gecenin içinde kayboldular. Birkaçı yakınlarda kaldı, bazıları tepelerdeki dallara çekildi, diğerleri yakınlardaki deliklere girdi, birkaç tayf ve ılgım da ağaçların arasında süzüldü.

Aspen'le yalnız kalınca sessizlik içinde oturduk.

Bir süre sonra, "Nasıl geri dönüşeceğini biliyor musun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Korkuyorum."

"Neden?"

Boğazım düğümlendi. Duygularımı ve korkularımı kelimelere dökemiyordum. Doğrusu, tilki formum ortadan kaybolduğunda yıkılacağımdan korkuyordum. Ağzımda kanın tadını almaktan, derimde hissetmekten ve bir daha asla kendi yüzüme bakamamaktan korkuyordum. Aspen'in bana nasıl bakacağından korkuyordum. Vahşi bir ateş tilkisini kabul etmiş gibiydi. Peki vahşi bir kadını da kabul edebilir miydi?

"Bu formda çok uzun süre kalamazsın," dedi. "En iyi ihtimalle kaçınılmaz olanı geciktirirsin. Ama en kötü ihtimalle, gerçekte kim olduğunu unutursun."

"Kaçınılmaz olan ne?"

"Yaptıklarınla yüzleşmen ve kendini kabul etmen gerekiyor. Hissetmelisin. İnsan kanından geldiğinden bunun senin için benim tecrübe ettiğim her şeyden daha acı verici olacağını tahmin ediyorum. Fakat tek yolu bu."

İki farklı dehşet arasında kalmıştım: beni kesinlikle yıkacak olan duygular ve kendimi tamamen kaybetme ihtimali. "Nasıl yapacağım?"

"Bir gün formların arasında zahmetsizce geçiş yapabileceksin," diye açıkladı. "Şimdilik güçlü duygulara odaklanmak en iyisi. Öfkeye sıkışıp kaldığımda iyi huylu tarafımı bulmamda bana yardımcı olan şey şefkatli duygulardır. Üzen, acı veren ya da neşeli herhangi bir şey. Köyüne giderken beni geyik formumda durdurduğun zamanı hatırlıyor musun? Hatırlamama yardım etmiştin. Hissetmemi sağlamıştın."

Nasıl sakinleştiğini ve iyi huylu formuna döndüğünü hatırlayarak başımla onayladım. "Ama sen bir öfkenin içinde hapsolmuştun. Bense... neyin içinde hapsolduğumu bilmiyorum."

"Arada bir yerdesin," dedi. "Şu ya da bu şekilde hissetmemeye çalışıyorsun ama en azından bir parça teslim olmalısın. Kendine bir şeyler hissetmek için izin vermelisin."

Direniş sağlam bir duvar gibiydi. Bir tarafta ateşli bir öfke, diğer tarafta ise zayıflatıcı bir keder duruyordu. Bıçak sırtında yürüyor gibiydim.

Aspen elini omzuma koydu. "Düşebilirsin, Evie," diye fısıldadı. "Ben seni tutarım."

Bu sözleri duyunca gözlerimi kapadım ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Durmadan titriyordum. Sonra beni baştan aşağıya boğan bir acı duydum. Bedenim hantallaşmış ve ağırlaşmış gibi geliyordu, az önce narin pençelerin olduğu yerde şimdi kocaman ellerim vardı. Gözlerim akıntıdaki yansımama döndü. Kabarık kumral saçlarım başımın etrafında karmakarışık bir kuş yuvası gibi duruyordu, yanaklarıma kan sıçramıştı. Elimle suya vurup yansımayı bozdum, sonra nemli parmaklarımı yüzüme sürdüm ve öfkeyle ovmaya başladım.

Nazik ve güçlü eller omuzlarımı tuttu. Aspen'in gözlerine bakınca donakaldım. Bakışlarına kilitlendim, ne hareket edebiliyordum ne de başka bir yere bakabiliyordum. Gerçeklerin ortaya çıkma vakti gelmişti. Yansımadaki kadın ateş tilkisi formumdan çok daha çılgın bir hayvandı. Aspen de benim gördüklerimi mi görüyordu?

O benim yüzüme baktı, ben de onunkine. Aramızdaki zıtlığın hiç bu kadar farkında olmamıştım. Altın rengi teni saf ve kusursuzdu, gözleri renkten renge giriyordu. Çenesinin ve elmacıkkemiklerinin çıkıntıları sanki usta bir zanaatkâr tarafından oyulmuş gibiydi. Bir de saçları vardı; dağınık haldeyken bile mavi-siyah saçları boynuzlarının etrafına zarif dalgalar halinde dökülüyordu. Ama ben... Ben... Ben...

"Çok güzelsin, Evie." Bir elini omzumdan çekerek yanağıma koydu, başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Her formda çok güzelsin. Her formunda ben senin yanındayım. Her formunda seni seviyorum."

Gözlerimden akan yaşlar yoğunlaşınca yüzü bulanıklaştı. Omuzlarım çöktü ve Aspen beni kendine çekti. Bir kere muslukları açınca ardı arkası kesilmedi, annemin ölümünden sonra içime gömdüğüm acıyı, öldürdüğüm iki adam için çektiğim acıyı düşündüm. İçimi döktüm, kendimi kırdım ve parçaladım.

Tüm bunlar olurken Aspen sessizliğini koruyor ve paramparça olmuş ruhumun parçalarını toplamak için bekliyordu.

BÖLÜM 39

Yüzüme ılık bir ışık vururken başımı Aspen'in göğsüne gömüp ışıktan uzaklaşmaya çalıştım. Aspen'in kokusunu içime çektim, biberiye ve tarçın rayihası zihnimi temizlememe yardımcı oluyordu. Dün gece ben saatlerce ağladıktan sonra dere kenarında uyuyakalmış olmalıydık. Uykuya daldığımı hatırlamıyordum ama vücudum dinlenmiş gibiydi. Daha dinçtim. Kulağımın dibinde garip bir sıcaklıkla birlikte bir vızıltı duydum.

Başımı çevirdim ve gözlerimi açtığımda şafağın ışıklarını görmeyi bekledim. Sabah güneşi ormanı aydınlatıyordu ama beni uyandıran ışık o değildi. Bir ateş tayfı yüzümün üzerinde geziniyor, gülümserken başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu.

Şaşkınlıkla gözlerimi açınca birkaç metre geri çekildi. "Affedersiniz, Majesteleri," dedi sesi titreyerek. "Dün geceki nazik hediyeniz için size teşekkür etmeye gelmiştim. Sonra sizi gördüğümde, Kraliçeme bakmaktan kendimi alamadım. Siz çok..." Hayranlıkla iç çekti. "Güzelsiniz."

Aspen yanımda kıpırdandı ve dirseklerinin üzerine doğruldu, küçük misafirimizi incelerken kaşlarını çattı.

Oturduğumda ateş tayfı havada dans eder gibi uçuyordu.

"Daha önce ne kadar güzel olduğunuzu fark etmemiştim," dedi. "Doğruyu söylemek gerekirse en başta sizden hiç hoşlanmamıştım sonra o güzel alevlerle bir ateş tilkisine dönüştünüz ve sonra Ustrin'i yendiniz. Ardından da onu yakmama izin

verdiniz." Bu sefer memnuniyetle iç çekti. "Bu sabah kendimi oldukça dinç hissediyorum. Daha önce hiç kraliyet ailesinden birini yakmamıştım."

"Çok lezzetliydi." Sesin kaynağına dönünce derenin diğer tarafında oturan bir kitsune gördüm. Sanki o anın tadını çıkarıyormuş gibi dilini ağzının kenarında gezdirdi.

Midem bulandı ve titrememek için kendimi zor tuttum. Henüz tek bir kelime bile etmemiştim ve ne diyeceğimi bilmiyordum.

Ne söyleyeceğime henüz karar verememişken bir ateşkuşu yanıma kondu. "Pulları yavrularımı sıcak tutacak. Teşekkür ederim, Majesteleri." Beni selamladığında diğer iki peri de onu taklit etti.

Sonunda konuşmayı başardım. "Rica ederim."

"Bizi evimize geri götürecek misiniz?" diye sordu kitsune.

"Evimiz mi?" diye tekrarladım.

Tayf ellerini birbirine kenetledi, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Ateş'e. Küçüklüğümden beri oraya gitmedim. Artık Ustrin gittiğine göre onun sarayını alabilirsiniz!"

Bu kadar cüretkâr olmalarına şaşırmıştım, Ateş Sarayı'na dönme, oraya yerleşme düşüncesi karşısında şaşkına döndüm. Ama onlar benim halkımdı. Leşle beslenen ve ölüleri toplayan bu garip, huzursuz edici yaratıklar artık benim yönettiğim kişilerdi. Onlar ilgilenmem ve savunmam gereken kişilerdi. Zoraki bir gülümsemeyle onlara baktım. "Evet, seyahatimin ayrıntılarını ayarlayayım, sonra geri döneceğiz."

Tayf kanatlarını çırparak bana yaklaştı ve başını yana eğdi. "Sizin yanınızda seyahat edebilir miyim? Okuma materyalleriniz için ışık sağlayabilirim, ayrıca kıyafetlerinizi yakmayacağıma söz veriyorum."

"Düşüneceğim," dedim.

"Kabilem gece yolculuklarınızı aydınlatabilir mi?" diye sordu kitsune. "Bu görevi ılgımların üstlenmesine izin veremezsiniz. Her gece bizi rotamızdan kilometrelerce uzağa götüreceklerdir. Size ne söylerlerse söylesinler, onların yön duyguları yoktur."

"Bunu da aklımda tutacağım."

Ateşkuşu kanatlarını çırptı. "Bir de..."

Onu susturmak için elimi kaldırdım. Omuzlarımı dikleştirerek asil bir tavır takındım. "Resmi bir görüşme yapmaya hazır olduğumda seyahat konusunu görüşelim. O zaman bana dilekçe verebilirsiniz."

Üç peri de beni selamladı ve "Saygıdeğer Ateş Kraliçesi," dediler.

Gözleri hâlâ üzerimdeydi, gitmek için hareketlenmediklerini görünce ayağa kalktım ve başımı sallayarak elimle işaret verdim. "Gidebilirsiniz."

Görüş açımızdan çıktıklarında Aspen'in arkamda güldüğünü duydum. Ona döndüm. "Kes şunu. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim olmadığını biliyorsun."

Bana sırıtarak baktı. "Gayet iyi gidiyorsun."

Gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım ama dudaklarım titredi. Bir anda dün gece hissettiğim keder tekrar üzerime çöktü. Dizlerimin bağı çözüldü ama kendimi toparlayabilmek için ellerimi yumruk yaptım. Keder ve öfke içimde çatışmaya başladığında ikisiyle de savaşmadım. Büyümeleri için cesaretlendirmedim de.

Aspen bana elini uzatırken ifadesi yumuşadı. "Geçecek."

Öfkemi takip etmek, onu On İkinci Saray'a götürmek ve ateş tilkisi formuma geri dönmek istedim. Dönüşürsem, şu anda hissettiğim yükün sadece bir kısmını hissederek özgürce koşabilirdim. Belki de kötü huyluları tilki formumda yönetmek daha kolay olurdu.

Bu düşünceyi kafamdan atıp kendime uğruna savaşmam gerekenin kötü huylulardan daha fazlası olduğunu hatırlattım. Önümüzde bir savaş vardı. Hatta iki tane. İyi huylu konsey ne yaptığımı öğrendiğinde peşime düşecekti. Tüm isyancıların peşine düşeceklerdi. Periler olarak diğer perilerle savaşmak zorunda kalacaktık. Sonra da sırada insanlar vardı. Bir anlaşma olmadan şiddetin patlak vermesini ne engelleyebilirdi? İnsanları demir kılıçlar, silahlar ve el bombalarıyla surları geçmekten alıkoyacak ne vardı? Perilerden topraklarını geri almak için duvarı aşıp masumları katletmelerini ne engelleyebilirdi?

Ben. Bu yıkımı hafifletebilecek tek kişi bendim. Fair Adası'nın kaosa sürüklenmesine izin vermeyecek ve bu savaşta iki tarafı da yeterince önemseyecek olan tek kişi bendim.

Savaş çıkacaktı. Hatta çoktan başlamıştı bile.

Kıvılcımlarını ben ateşlemiştim. Savaşacak ve son noktayı koyacak da ben olacaktım.

Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama yapacaktım.

İç çekerek Aspen'in bana uzattığı eli tuttum ve birlikte ormanın derinliklerine doğru ilerledik.

* * *

Selene Sarayı görüş açımıza girdiğinde heybetli bir figür ön kapıyla bizim aramızdaki yolu yarılamıştı. Kraliçe Nyxia aramızdaki mesafeyi kapadı, yüz ifadesinden kızgınlığı okunuyordu. "Bakın sonunda kim ortaya çıkmaya karar vermiş. İyi kalpli Kraliçe Evelyn."

Kaşlarımı çattım, kızgın olmasına şaşırmıştım.

Ellerini beline koydu. "Sanki yeterince davetsiz misafirim yokmuş gibi."

Ne söyleyeceğimi bilemeden ağzımı açıp kapadım. "Artık burada istenmiyorsam..."

"Sen değil." Küçümseyici bir tavırla elini salladı. "*Ablan.*" Son kelimesini iğrenir gibi söylemişti.

Kanım çekildi. "Ablam mı? Ablam burada mı?"

"Evet. Barışçıl bir konuşma için korunma talep etti ve senden başka kimseyle konuşmayacağını söyledi."

"Tek başına mı gelmiş?"

Nyxia başıyla onayladı. "Neyse ki. Aksi takdirde onun hayatını bağışlamazdım."

"Nerede o?"

Çenesini kaldırdı ve sanki sitem ediyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Zindanda."

Tekrar saraya doğru ilerlemeye başladım. "Beni ona götür."

Nyxia beni ön kapıya ve oradan da daha önce hiç gitmediğim bir koridora yönlendirirken kalbim ağzımdaydı. Obsidyenden oyulmuş bir koridora açılan basamakları indik. Amelie'nin neden burada olduğunu anlamaya çalışırken aklımdan bin bir türlü düşünce geçiyordu.

Aspen'in elinin dirseğimi tuttuğunu hissettim. "Dikkatli ol," diye fısıldadı. "Ne beklememiz gerektiğini bilmiyoruz."

Başımla onayladım. Her zerrem bunun bir oyun olduğunu düşünüyordu ve Nyxia'yı onu kilit altında tutmayı seçtiği için suçlamıyordum.

Karanlık koridor genişledi; siyah, yarı saydam cüppeler içindeki iki su perisi, zindan olması gereken yerin önünde nöbet tutuyordu. Nyxia muhafızlara başıyla işaret verdi ve onlar da yolumuzdan çekilerek içeri girmemize müsaade ettiler. İlerideki her şey koridorla aynı parlak, siyah taştan oyulmuştu ve hücrelerin parmaklıkları kıvranan gölgelerle örtülmüştü. İçerideki tek ışık duvarlar boyunca uzanan birkaç seyrek küreden geliyor ve oradakileri gizliyordu.

Nyxia bir hücrenin önünde durdu, geri çekilmeden önce hücreyi işaret etti. Kollarını kavuşturarak hücrelerin karşısındaki boş duvara yaslandı. Aspen de aynı pozisyona geçti.

Hücreye sadece ben yaklaştım. Yaklaştıkça karanlıkta görebilmek için gözlerimi kıstım. İçeride birisi vardı ama net göremiyordum. Elimi kaldırdım.

"Parmaklıklara dokunma," dedi Nyxia. Yerimde zıpladım.

Ona baktığımda bakışlarındaki uyarıyı anladım.

"Gölgeler seni etkisiz hale getirir," diye açıkladı.

Sertçe yutkundum ve dikkatimi tekrar hücreye çevirdim. Hâlâ havada olan elimi avucum yukarı bakacak şekilde döndürdüm. Hareketlerim de ışığı niyet gücüyle çağırmam da otomatikti. Işığı düşündüğüm an elimin üzerinde mavi bir alev tutuştu. Ancak o zaman gerçekten şaşırdığımı hissettim.

"Evie." Ses hücrenin içinden geliyordu. Hücredeki karaltı parmaklıklara yaklaşınca ben de aynısını yaptım. Ateşim ablamın yüzünü aydınlattı.

Onun bitkin görünüşüne bakarken içimde öfke, şefkat ve keder ruhumu ele geçirmek için çatışıyordu. Dün geceki halimden –muhtemelen hâlâ göründüğüm halimden– daha kötü görünüyordu. Bakır rengi saçları kirden keçeleşmiş, omuzlarında düğüm düğüm olmuştu. Selkie teninden eser yoktu, sadece kirli vücudu ve dizlerinin üzerinde biten ince, yırtık bir elbisesi vardı.

Gözleri yaşlarla dolarken gülümsedi. "Ateş kullanıyorsun," dedi şaşkınlıkla. "Artık Kraliçe misin?"

Şüpheyle gözlerimi kıstım. Bu yüzden mi buradaydı? Benimle taht uğruna savaşmak mı istiyordu? Büyük olan oydu. İktidar için benimle savaşmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Taht üzerinde benden daha fazla hakkı olduğunu hiç düşünmemiştim. Kolumu indirdim ve elim yumruk haline gelirken ateşim söndü. "Neden buradasın?"

Soğuk ses tonum onu şaşırtmış gibi bir adım geri attı. "Ondan kaçtım. Sonunda başardım, Evie."

Sonraki sözlerimi söylemek için duruşumu dikleştirdim. "Annemiz öldü."

Ellerini ağzına götürdü. "Hayır."

"Duruşmasına katılmayı reddettiğin için onu öldürdüler." Bazı şeyleri eksik anlattığımı biliyordum ama şu anda sadece canını yakmak istiyordum. Yaptığı ve yapmayı planladığı her şey için onu cezalandırmak istiyordum.

Dizlerinin üzerine çökerek ağlamaya başladı. Elleri parmaklıklara uzandı ama kıvranan gölgelere temas edemeden geri çekildi. "Bunu o yaptı," diye ağladı ellerini obsidyen zemine vurarak.

"Kim?"

"Cobalt." Bu isim dudaklarından onda daha önce hiç tanık olmadığım bir öfkeyle döküldü. "O... o beni mahvetti. Bana yaptırdığı şeyler hakkında en ufak bir fikrin yok. Bana neler söylettiği ve neler çektirdiği hakkında."

Kalbim sıkıştı ama sözlerine inanmayı reddettim. Onu buraya Cobalt göndermiş, söylediği her şeyi önceden planlamış olabilirdi. Sınıra yakın bir yerde pusuya yatmış, Amelie'den kendisinin ve konseyin bize karşı harekete geçebileceğine dair bir işaret bekliyor olabilirdi. Beni zehirlemek, tacımı almak için burada olabilirdi. "Neden buradasın?" diye sordum tekrar, bu kez daha yüksek bir sesle.

Buğulanmış gözleriyle bana baktı, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Seni görmeye geldim."

"Benden ne istiyorsun?"

"Korumanı."

Acı bir kahkaha attım. "Şansın varken yardım teklifimi reddettin. Seni şimdi neden koruyayım ki? Yaptığın onca şeyden sonra..."

"Onu öldürmek istiyorum." Bunu söylerken yüzünde daha önce hiç görmediğim nefret dolu bir ifade belirdi. "Korumanı istiyorum. Sonra da Cobalt'ı öldürmene yardım etmek istiyorum."

Onu inceledim, Cobalt'ın onu manipüle ettiğine dair işaretler aradım. "Bana nasıl yardım edeceksin?"

"İsminin gücünü elimde tutuyorum," diye fısıldadı.

"Siz eşsiniz, yani o da senin üzerinde aynı güce sahip," diye karşı çıktım. "Sana bunu yapmanı, buraya gelip tüm bunları söylemeni emretmiş bile olabilir."

Başını iki yana salladı. "Sana zarar verebilecek tüm emirleri kaybolana kadar bekledim. Bana her gün yeni emirler vermek zorundaydı, böylece benim aracılığımla her zaman her şeyi halledebiliyordu. Ama yeni karısıyla," dedi küçümseyici bir tavırla, "dikkati kolayca dağılır oldu. Emirlerimi yenileme sıklığı azaldı. Beni denizaltı sarayında daha uzun süre yalnız bıraktı. Beni orada tutacak bir emir hissetmediğim anda da kaçtım. Buraya gelmek için gölleri, nehirleri ve dereleri geçtim. Ayaklarım kanayana kadar koştum."

Ondan nefret etme konusundaki kararlılığımın dağılmaya başladığını hissedebiliyordum, bu yüzden o nefrete daha çok odaklandım. "Sana nasıl güvenebilirim?"

Titreyen bacaklarının üzerinde ayağa kalktı. Yanaklarından yaşlar süzülmeye devam ediyordu. "Evelyn Fairfield," dedi sesi titreyerek. "Sana ismimi veriyorum. Sana gerçek ismimin gücünü veriyorum."

Bir enerji uğultusuyla, aynı anda üzerimde hem bir ağırlık varmış gibi hem de hafiflemişim gibi hissettim. Aspen'le isimlerimizi paylaştığımızda hissettiğim karşılıklı uğultu gibi değildi. Bu uğultu sadece tek yönlüydü. Bana bahşettiği bu tek taraflı güçten tiksindim ve içimde bir öfke alevlendi. Bu yükü

hiç istememiştim. Tek istediğim onu korumaktı. Şimdiyse onu kontrol ediyordum.

Sinirden gözlerim doldu ama gözlerimi kırpıştırarak yaşların akmasını engelledim. Ne kadar sarsıldığımı gizlemek için omuzlarımı dikleştirdim ve Amelie'ye ters ters baktım. Soğuk bir tonla konuştum. "Teşekkürler, sevgili ablacığım."

Başka bir şey söylemeden arkamı dönüp zindandan çıktım ve ablamın hıçkırıklarının, artık duyamadığım noktada bile beni takip etmesine izin verdim.